

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sonat

"Sevgilim,
o kadar gece ki
neredeyse sabah..."

İŞİLSU
GÜLTEKİN

müptela

"Güzel bir gün değil mi Hazan?" Hazan kısık gözlerle arkadaşına baktı ve omuz silktilti. Okul bahçesi tıklım tıklım insan kaynıyordu. Okula yeni gelen dokuzuncu sınıfların ürkek bir şekilde dolanmalarını izledi. "Belki." Esra oflayıp arkadaşının omzuna hafif bir yumruk attı.

"Bu karamsarlığın yüzünden insanlar senin egoist biri olduğunu düşünüyor."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil." dedi Hazan naneli şekerini ağzına atıp. Esra abartılı bir biçimde gözlerini devirdi.

"Ciddiyim hiç arkadaşın yok ve nerdeyse tüm zamanını Elif Hoca'yla müzik odasında geçiriyorsun." dedi Esra, Hazan'ın uzatmış şeker paketini eliyle reddederken. Hazan gözlerini iri iri açtı.

"Lütfen ama! Sen arkadaşım değil misin Esra?"

"Sen ne demek istediğimi biliyorsun Hazan Demirkıran." Müdür Yardımcısının hoparlörden yankılanan sesi herkesi yerinden sıçrattı.

"Hadi, ben kaçır." Hazan flüt çantasının askılarını düzeltti ve okulun arka bahçesine yöneldi. Okulun arka kapısından girebilirse bu saçma yeni dönem hayırlı olsun konuşmalarını atlatabilirdi. Arka kapının aralık olduğunu görünce adımlarını hızlandırdı. Ta ki kapının orada Müdür Yardımcılarından biri olan Mehmet Bey'i görene kadar. Adam gümr, çatık kaşlarının altından ona bakıyordu. Elinden düşürmediği "Osmanlıca Terimler" kitabı koltuğunun altındaydı. Kahretsin diye düşündü Hazan. Bu adam asla geçmesine izin vermezdi.

"Hazan Demirkıran. Buradan girmeyi akıl eden tek kişinin sen olduğunu düşünmüyorsun herhalde?"

Hazan örgüsünün ucunu hafifçe çekti.

"Hocam, Elif Hoca'yla programımız vardı. Acil beni çağırmış." Mehmet Bey kaşlarını kaldırdı.

"Demek Elif Hanım seni çağırmış. Başka kim çağırıyor Müdür? Kantinci? Benim bu laflara karnım tok. Hadi kızım hadi, törene!" Hazan adamın konuştuğu tuhaf hareketler yapan bıyığından gözlerini kaçırdı. İç gıcıklayıcı bir kıkırtı içine oturmuştu. Ardından boğucu bir can sıkıntısı kapladı içini.

Oflayarak döndüğü an Elif Hanım'ın sesini duydu.

"Mehmet Bey, bir sorun mu var?" dedi adamın arkasından meraklı gözlerle Hazan'a bakan Elif Hanım. Hazan hevesle genç kadına baktı.

"Hazan'ı mı çağırdınız Elif Hanım?" dedi Mehmet Bey âdeta homurdanarak. Elif Hanım ince kaşlarını çattı. Gözlerinde düşünceli bir ifade vardı.

"Evet, ben çağırdım." dedi Hazan'ı süzerek. Hazan bir an için utandığını hissetti. Dürüstlüğü çok önem veren hocasını yalanına dâhil etmişti. O sırada müdürün kaba sesi hoparlörleri uğuldatarak okul bahçesinde yankılandı.

"Elif Hocam biliyorsunuz herkes gibi Hazan'ın da törene katılması gerekiyor." Elif Hanım gamzelerini açığa çıkararak gülümsedi.

"Biliyorum Mehmet Hocam ama hazırlanmamız gereken bir yarışma var. Şimdi izninizle..." dedi arka kapıyı Hazan'ın geçmesi için genişçe açarak. Hazan hızla içeri girdi ve çoktan koridoru yarılamış olan öğretmene yetişti.

"Hocam ben..." diye mırıldandı sıkıntıyla. Elif Hoca ona döndü.

"Bu tek seferlik bir olaydı Hazan. Mehmet Hoca'yla takışmak istemiyorum." Elif Hoca'nın sertleşen soprano sesi Hazan'ın oradan kaçmak istemesine sebep oldu. Gerginlikle çantasının kayışlarına tırnağını batırdı.

"Baban nasıl?" diye sordu bu sefer Elif Hoca daha yumuşak bir sesle. Bodruma yakın bir yerde olan müzik odasına yaklaşırken Hazan dişlerini sıkı.

"Aynı, nasıl olsun işte." dedi sıkıntıyla. Babası akciğer kanseriydi. Hem de son evre. Annesi kendini odaya kapatmıştı. Babasının yanında Vesile teyze duruyordu. Kendisinin de bakıcısı olan kadın. Hazan çoğu zaman eve gitmek istemezdi. Annesinin haykırış ve ağlamalarını duyardı. Teyzesi annesinin bakımı için çoğu zaman onlarda olurdu. Annesinde *bipolar bozukluk* vardı. Bazen deliler gibi neşeli olur, bazen kırıldamadan günlerce yatardı. Omzuna dokunan eli hissedince kafasını kaldırdı. Çoktan müzik odasının kapısına gelmişlerdi. İçeriden piyano sesi geliyordu. O kadar hüznünlü bir parçaydı ki Hazan boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Tanışmanı istediğim biri var." dedi Elif Hoca, müzik odasının ağır tahta kapısını zorlayarak açarken.

Kapı ardına kadar açılınca notalar kulağına daha belirgin gelmeye başladı. Müziğe yüklenen acı ve karmaşa hatta öfke o kadar ağırdı ki Hazan müziğin kesilmesini istedi. Hayatında ilk defa notaları duymak istemiyordu. Odada yankılanan müziğin acımasız ezgileri kalbini sıkıyor gibi hissediyordu. Gözlerine dolan yaşları geri göndermeye çalıştı.

"Bu kadar yeter Hazar." dedi Elif Hoca müziği bastırmak için neredeyse bağırarak.

Müzik aniden durdu. Hazan kapıya sırtı dönük oturan çocuğa baktı. Saçları açık kumraldı. Dağınıktı. Dalgalarından bazıları bukle olmuş bazıları nasıl duracağına karar verememiş gibi iç içe girmişti. Geniş omuzları vardı. Sırtı hâlâ kapıya dönük olduğu için çocuğun yüzünü göremiyordu.

"Hazar bak bu Hazan, böyle söyleyince bir garip oldu tabii." dedi Elif Hoca gülümseyerek.

Hazar yavaşça onlara döndüğünde Hazan çocuğun yüzünü inceleme fırsatı bulabildi. Sert yüz hatları vardı. Gözleri çok açık yeşildi. Dikkatli bakınca sarı ağlar yeşilin içine serpiştirilmiş gibi duruyordu. Uzun sarı kirpikleri vardı. Burnu uzun ve düzdü. Göz göze geldiklerinde çocuğun da onu incelediğini fark etti. Yüzü yarken bakışlarını kaçırdı.

"Merhaba." dedi Hazan sıkılğan bir sesle. Çocuk cevap vermek yerine soru sorarcasına Elif Hoca'ya baktı.

"Hazar, Hazan yan flüt çalıyor. Kemani da biliyor." Hazan araya girme ihtiyacı hissetti.

"Kemanda o kadar iyi değilim ama. Yan flüt çalarım." dedi dağınık ısrarak.

Elif Hoca neşeli bir kahkaha attı. "Kendini küçümseme Hazan. Gayet iyisin. Hazar da keman ve piyanoda ustadır. Sizden çok umudum var çocuklar." dedi Elif Hoca tebessüm ederek.

Hazar tek kelime etmemişti daha. "Teşekkürler Hocam." dedi Hazan.

Odada rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Sınıfınız 11/A. Benim sınıfım. İlk ders rehberlik gelmenize gerek yok. Birbirinize uyum sağlayabiliyor musunuz deneyin bakalım." dedi Elif Hoca kapıyı zorlayarak kaparken.

* * *

Kapı kapandığında sessizlik rahatsız edici boyuta ulaşmıştı.

"Ben tek çalarım." Tok ses odada yankılandığında Hazan huzursuzca ona bakan çocuğa döndü.

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu huysuzca. İçinde yükselen siniri kontrol etmeye çalıştı. Kendisi çok meraklıydı da sanki bu çocukla bir şeyler yapmaya.

"Ne anladıysan o." dedi çocuk piyanoya dönerek. Müzik odayı doldurduğunda Hazan kusacakmış gibi hissetti. Yine o melodi.

"Çalma." diye fısıldadı Hazan elindeki flüt çantasını masanın üzerine yavaşça bırakırken. Hazar onu duymamış gibi tuşlara daha sert bastı. Ağır bir melodiydi. Hazan'ın aklına babasını getiriyordu. Ona her şeye rağmen gülümsemeye çalışan babasını ve yatakta boş gözlerle ona bakan annesini.

Onu tanııyormuş gibi bakan bakışları aklına kazınmıştı. Bazen gider canı istediğinde gelirdi. O zamanlar dünyanın en iyi anesiymiş gibi davranırdı. Bazı gelişlerinde odasına kapanır günlerce çıkmaz, ardından bavulunu alıp giderdi.

Babasıyla büyümüşü. Babası Hazan'ın içine kapandığını fark etmiş, ona bir yan flüt almıştı. Flütte ustalaşınca kemana merak salmıştı. Ortaokulda ise kemana başlamıştı. Sadece çalıyordu. Kaçmak

için çalıyordu. Hazar'ın çaldığı melodi onu yerden yere fırlatırken kendi sesinin odada yankılandığını hissetti.

"Çalma!" Müzik susmadı. Daha güçlü çıkmaya başladı. Bodrumdaki yıkık odanın tek penceresinin camını titretecek kadar güçlü. Hazan boğulduğunu hissediyordu. Resmen önünü görmüyordu. Sadece gözünün önünden anılar geçiyordu.

"Çalma dedim!" Elini çocuğun sert omzuna geçirmiş tırnaklarını tenine saplamıştı. Müzik kesildi. Çocuğun şaşkın bir ifadeyle ona baktığını gördü. Yüzü yaşlardan sıırsıklamdı. Göğsünden kopup gelen hıçkırıkları tutmaya çalışırken bedeni sarsılıyordu.

"Sakin ol Tilki." dedi yavaşça çocuk, onu çekip piyanonun önündeki sıraya, hemen yanına oturturken. Hazan burun akıntısını kontrol etmeye çalışırken titreyen ellerini sıktı. Bu çocuk ona Tilki mi demişti?

"Benim nerem Tilki?" dedi burnunu çekerken. Hazan kendine hayret etti. Hiç tanımadığı bir çocuğun önünde salya sümük ağlıyordu ve takıldığı nokta bu mu olmuştu?

"Postun, suratın..." dedi çocuk hafifçe gülümserken. Arka cebinden bir mendil çıkardı. Kâğıt peçete değildi. Kenarlarında siyah nakışlar olan bir mendildi.

"Temizdir." dedi çocuk ona bakarken. Hazan almakta tereddüt etti.

"Bu devirde kim mendil taşır?" dedi mendille hızla yüzünü temizlemeye çalışarak. Hazar cevap vermedi.

"Yıkayıp getiririm." dedi çocuğa. Hazar'ın değişik bir ifadeyle ona baktığını gördü. Yeşil derin bakışlarının etkisi altına girmemek için hayatında sorabileceği en aptalca soruyu sordu.

"Ne postu?" Çocuk ona bakmayı kesti ve başını önüne çevirdi.

"Saçların. Kahve gibi gözüксе de aslında kızılık daha fazla. Burnunun üzerindeki birkaç çil de kızılığın fazla olduğunu gösterdi. Sanırım saçını koyu bir kahve tonuna boyuyorsun. Gerçek rengi kıza daha yakın." Hazan şaşkınlıkla ağzını araladı. Bir bakışla bu kadar çok şeyi nasıl fark etmişti? Evet, saçlarını boyuyordu, çünkü annesinin saçları kızıldı.

Annesi saçlarından nefret eder, sarı, yeşil, mavi aklına ne eserse ona boyardı. Eve her gelişinde annesinin tipi değişirdi. Bir keresinde annesine neden saçlarını boyadığını sormuştu. Altı yaşındaydı. Annesi eve asker yeşili pantolon ve asker botlarıyla gelmişti. Saçları erkek gibiydi ve siyaha boyanmıştı.

"Kızıl uğursuz bir renk tatlım," demişti Hazan'ın saçlarından bir tutamı parmağına dolayıp. Kabve gözlerinde ifadesiz sayılabilecek bir bakış vardı. Ardından kızının saçlarını bırakmış ve sevimsiz bir gülümsemeyle doğrulmuştu.

"Kızıl, çok uğursuz bir renk..." diye tekrar mırıldanmıştı elindeki çantayı koridora fırlatıp mutfığa yönelirken. Hazan elinde oyuncak tavşanı, orada öylece durmuş annesinin ardından bakarken babası yatak odasından çıkmış ve Hazan'ı odasına götürmek için kucağına almıştı.

"Annen biraz hastaymış bebeğim. Annen iyileşince onunla tekrar konuşursun. Vesile babaanne gelecek şimdi yanına, tamam mı küçük kızım?" Hazan cevap vermemiş başını babasının omzuna koymuştu. Babasının kucağında odaya girerken koridora asılı aynaya gözü takılmıştı. Babasının omzundan sarkan kızıl saçlarına. Bütün gece uğursuz saçları olduğu için ağlamıştı.

Hazar'ın piyanonun kapağını kapattığını fark ettiğinde anılarından sıyrıldı.

"Çok dikkatlisin." dedi çocuğa. Çocuk sadece omuz silkti. Ayağa kalktığında Hazar'ın bayağı uzun olduğunu fark etti. Yüzünde sert ve kontrollü bir ifade vardı. Parmak boğumlarının üzerinde yaralar dikkatini çekti. Çok sık kavga ediyor olmalı diye düşündü Hazan. Çocuk kenarda duran siyah çantasının ön cebini açtı ve bir paket sigara çıkardı. Hazan hayretle çocuğa baktı.

"Burada sigara içemezsin!" dedi panikle pencereyi zorlayarak açan çocuğa.

"İçerim." dedi çocuk ters bir sesle. Açık yeşil gözleri koyulaşmıştı. Hazar dudaklarının arasına sigarayı koydu. Gözleri ona şokla bakan Hazan'a kaydı. Islak yüzünde yaştan koyulaşmış uzun kirpikleri dikkat çekiyordu. Kızın gözleri lacivertti. Düğme gibi burnu üzerinde birkaç çili vardı. Dudakları kalp şeklindeydi ufaktı ve şu

an yaşadığı şaşkınlıkla aralıktı. Uzun, aslında kızıl olan ama koyu kahve gözüken saçlarını örmüştü. Klasik, bilinen bestekârlardan bir bölüm çalmamıştı. *Michael Ortega*'nın eserini çalmıştı. Ne olduysa karşısında duran ve adına çok benzerlik gösteren kız sarsılmıştı. Kızın çalma diye bağırdığını duymuştu. Gelgelelim kimse ona emir veremezdi. Kimse için çaldığı eseri yarım bırakamazdı. Omzuna vuran, tırmalayan küçük el onu durdurmuştu. Sigarasından derin bir nefes aldı ve havaya yükselen dumanı izledi. Hayatına girip çıkan kızlardan farklıydı. Her an kırılacakmış gibi bir yapısı vardı.

Hazan içinde garip bir huzursuzlukla çocuğa bakıyordu. Şuradan bir hoca gelse işleri bitmişti. Bütün okul hayatı sona ererdi. Babasının biraz parası olsa da şu an neredeyse tüm parayı onun tedavisi için harcıyorlardı. Osman Bey tersane müdürüydü. İzmir'deki çoğu şirketle bağlantısı vardı. Hazan, babasının annesine hâlâ aşık olduğunu biliyordu. Osman Bey karısını hiç sorgulamaz, yine terk edene kadar ona karısıymış gibi muamele ederdi. Annesinin gittiği akşamlar Hazan babasının kamelyada oturup ardı ardına sigaralar yaktığını görürdü. Akciğer kanserine yakalandığında Hazan bir kez daha sarsılmış ama bunu kimseye belli etmemişti. Her zaman çözüm odaklı davranmaya çalışırdı, durumlar karşısında ahlayıp vahlamaya vakit yoktu.

Kapı hızla açıldığında iki genç de sıçradı. Hazar seri bir şekilde sigarayı söndürüp camdan dışarı attı. Hazan panikle ayağa kalktı. Kapıda Esra'nın şaşkın suratı belirince Hazar'ın homurdandığını duydu. Çocuk çantasını sırtına attı ve iri gözlerle kendisine bakan Esra'nın yanından hızla geçip gitti.

"Kızım ne yapıyorsunuz burada siz? Of burası leş gibi sigara kokuyor. O yeni çocuk. Vay, çakal." Esra hepsini tek nefeste söylemişti. Hazan çocuğun verdiği mendili çantasına attı. Esra'nın daha fazla soru sormasını istemiyordu.

"Hey, kime diyorum? Ağladın mı sen?" dedi flüt çantasını sırtına asan Hazan'a yaklaşarak. Hazan gözlerini devirdi.

"Ne alaka?" Esra'nın yanından geçip odadan çıktı.

"Gözlerin kızarmış Hazi. O çocuk sigara mı içti orada?" Hazan cevap vermedi. Leş gibi sigara koktuğundan emindi.

"Parfümün var mı?" dedi merdivenleri çıkarken. Esra siyah saçlarını arkaya atıp ona yandan bir bakış fırlattı.

"Sen benim sorularıma cevap versene ilk önce." Hazan oflanmak için kendini tuttu. Esra'yı severdi. Umut ve Mehmet Ali'den başka, onunla arkadaşlık yapan tek kız arkadaşındı ama o kadar çok konuşuyordu ki Hazan'ın sus artık diye çıkışı geliyordu.

"Ağlamadım, sigara dumanı gözlerimi mahvetti. Evet, sigara içti. Elif Hoca birlikte çalışmamızı istedi." dedi sınıfa yönelirken. Esra okul önlüğünün cebinden avuç büyüklüğünde bir parfüm çıkardı.

"Sen parfümünü yanında mı taşıyorsun?" dedi Hazan parfümü üstüne başına sıkarken.

"O deneme şişesi." Vanilya kokusu burnuna gelince burnunu kırtırdı genç kız. Vanilya kokusundan hoşlanmazdı. Şişeyi Esra'ya geri verdi.

"Bana yer tuttun değil mi?" dedi Esra'ya bakarak. Esra dudaklarını büzdü ve bakışlarını kaçırdı.

"Okulumuza birkaç yeni kişi geldi. Meryem diye bir kızla tanıştım. O oturuyor yanımda." Hazan bozulduğunu belli etmemek için yüzünü ifadesiz tuttu.

"Anladım." Sınıfa girdiklerinde gürültü kulaklarında uğuldadı. Birkaç erkek toplaşmış muhabbet ediyordu. Birileri tahtayı karalıyor bazıları öğretmen masanın üzerinde oturuyordu. Bir tane boş sıra vardı ve onun üzerinde de çok iyi tanıdığı çanta duruyordu. Hazan'ın çantasıydı. Kendisi ortalarda gözükmüyordu. İç çekerek en arka sıraya yöneldi. Gözleri Umut ve Mali'yi arıyordu. İkisi de sınıfta gözükmüyordu.

"Sınıflar karıldı fark etmediysen diye söylüyorum. Onlar başka sınıfa gitti. Yeni gelenlere yer açılması için." dedi arkadan Esra.

"Tamam." dedi çantasını siyah çantanın yanına bırakırken. Arından çantaları itti ve kendisi de oturdu. Yan sırada oturan Özlem ve Nurbanu'nun cıvıldağan seslerini kulak arkası etmeye çalıştı.

"Hazan'a bak sen. Hemen yeni çocuğun yanına kuruldu." Nurbanu'nun normalden ince sesi kulağını tırmaladı.

"Sessiz ama sinsî, iyi yerden oynuyor. Doğrusu Hazan'a da hak veriyorum. Çocuk yakışıklı, yürüyen felaket âdeta." dedi kankası

Özlem, Hazan renk vermemeye çalışarak çantasından kitap ve defterlerini çıkardı. Arka sıralara düşmesi kötü olmuştu. Ders falan dinleyemezdi buradan. Aptal üçlüye de çok yakın oturuyordu.

"N'aber Hazan?" dedi Özlem ve Nurbanu'nun önünde oturan Yasemin. O, üçlünün elebaşıydı.

"Fark ettim ki ilk ders sen de yeni çocuk da yoktunuz." dedi Hazan'ın yanıtlamasına fırsat vermeden. Yasemin'in ela gözlerine baktı. Kız güzeldi. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Yasemin'in cümlesinin ardından Özlem ve Nurbanu desteklercesine güldüler.

"Yani?" dedi Hazan düz bir şekilde kıza bakarak. Lise hayatı boyunca bu tiplerle uğraşıp durmuştu. Sessiz olması ve onların bir şekilde dikkatini çekmesi hazırcıvab biri haline dönüşmesine yardımcı olmuştu.

"Yanisini bilemem. Aranızda bir şeyler mi var? Taş gibi çocuk, gelir gelmez kaptın."

"Taş gibi çocuk kapılmadı, istersen sana bir şans verebilirim." Hazar'ın sesiyle aptal üçlü sıçradı. Hazar kalçasını Yasemin'in sırasına yaslamış kollarını göğsünde birleştirmişti. Yasemin kıpkırmızı olurken yüzüne değişik bir gülümseme yayıldı. Kafasını kaldırdı ve onu dikkatli izlemeyen birinin fark edemeyeceği şekilde uzun sarı saçlarını geriye attı.

"Yasemin ben." dedi elini uzatarak. Hazar tek kaşını kaldırarak kızın eline baktı.

"Adımı bildiğine eminim." dedi Hazar kızın yüzünün daha fazla kızarmasına sebep olacak bir şekilde bakarken.

"Anlaşılan arkadaşlarına söylememişsin." Nurbanu ve Özlem hayretle Yasemin'e bakarken Yasemin'in yüzü bozuldu.

"Kızlar Hazar, Hazar Öz..." Hazar kızın cümlesini bitirmesini beklemeden arkasını dönüp sırasına yürüdü. Sırasında hayretle konuşmayı izleyen Hazan'ı görünce kaşlarını kaldırdı.

"Bu benim sıram, Tilki."

"Artık bizim." Hazan az önceki konuşmanın etkisinden sıyrılı olarak.

"Hiç sanmıyorum." dedi ve uzanıp Hazan'ın çantasını kaptı. Hazan sinirle ayağa fırladı.

"Ben seninle oturmak mı istiyorum salak?" diye tısladı genç kız.

"O yılan gözlerini aç bakalım başka boş yer var mı?" Hazar gülmek için kendini tuttu. Tilki suratlı ona yılan mı demişti? Sıkıntıyla göz gezdirdi. Zil çalmış herkes sırasına geçmiş belli etmemeye çalışarak her an çıkacak kavgayı takip ediyordu.

"Tilki suratın yanına geçmek isteyen var mı?" diye sordu. Sınıfta çıt çıkmadı. Hazan farklı bir şey olmasını beklemiyordu. Ona yavşamaya çalışan birkaç erkeği terslemişti. Sınıftaki kızlar onunla nezaketen konuşurdu. Geçen sene ağzını neredeyse hiç açmamıştı. Genel olarak tanıştığı kişiler onu ürkütücü ve soğuk bulurdu. Sessizliğin ardından Hazan'ın Hazan'a *Tilki Surat* dediğini idrak eden sınıf kahkahalara boğuldu. Hazan gözlerini üç saniye kapattı ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Gözlerini açtığı anda Hazan ona bakıyordu. Kızın bacaklarını iterek cam kenarına geçti ve oturdu. Tartışmanın devam etmesini bekleyen sınıf hayal kırıklığına uğradı.

"Anlaşılan pek sevilmiyorsun Tilki." diye mırıldandı Hazar çantasını karıştırırken. Siyah kapaklı bir defteri sıranın üzerine attı. Geriye yaslandı ve bacaklarını uzattı. Sınıfın kapısının açılmasıyla Hazan göz ucuyla süzdüğü çocuktan bakışlarını ayırdı. Müdür Yardımcısı Engin Hoca peşinde iki öğretmenle girince herkes ayağa kalktı.

"Oturun çocuklar. Okulun ilk günü ama okulumuzda sigara içildiği duyumunu aldım. Arama yapılacak."

2

Hazan kafasını yanında oturan çocuğa çevirmemek için kendini zor tutuyordu. Ne yapacaktı? Herkes ayağa kalkınca Hazar'ın da üfleterek ayağa kalktığını gördü. Kalkarken sigara paketini sıranın altına attığını da... Kalbi deli gibi atarken Hazar'ın nasıl bu kadar sakın göründüğünü anlamaya çalıştı. Ardından çocuğun yaptığı şey Hazar'ın kafasına dank etti. Bu sıra ikisine aitti. Eğer paketi bulurlarsa ikisi de eşit derecede suçlu olacaktı. Gözlerini pörtleterek hocaların hareketini dikkatle izleyen yeşil gözlere baktı.

"Hocaları izle Tilki." dedi çocuk dudaklarını bile kıpırdatmadan. Hazan, hocalara baktı. Kadın öğretmen kızların üzerini arıyor, çantalarına bakıyordu. Erkek öğretmen de aynı şekilde erkek öğrencilerin üzerini ayrıntılı bir şekilde arıyor ve çantaların içini kurcalıyordu. Hazan çocuğun dediğini anlamaya çalıştı. Gözlerini kıpıştırdı.

"Anlamadın mı?" diye fısıldadı çocuk alayla. Sınıfta o kadar gürültü patırtı ve mızımızlanan öğrenci sesi vardı ki kimse onların konuştuğuna dikkat etmiyordu. Hazan bir kez daha hocalara baktı. Sigara paketi ile alakalıydı. Öyleyse... Ah! Hiçbir öğretmen sıranın altına bakmıyordu. Bu çok saçmaydı. Her halde hiçbir öğretmen suçlunun paketi sıranın altına koyacak kadar cesur ve aptal olacağını düşünmüyordu. Anladığını belirtmek için Hazar'a baktı. Yeşil içinde sarı ağların gezindiği gözler meydan okurcasına Müdür Yardımcısı Engin Hoca'ya bakıyordu. Engin Hoca da dikkatli bir şekilde Hazar'a bakıyordu.

"Kenara geç ve kollarını kaldır kızım." dedi asık suratlı kadın

öğretmen huysuz sesiyle. Hazan kenara geçerken hoca sabırsız bir şekilde ellerini kızın koltuk altlarında, göğsünün üzerinde ve eteğinin kemerinde gezdirdi. Acele hareketlerle kızı iteleyip çantasını aldı ve özen göstermeden sallayarak yan masaya koydu. O sırada çantanın yarı açık ön gözünden minik bir kutu yere çınlayarak düştü. Ancak kapağı açılmadı. Ahşap cilalı bir kutuydu. Üzerinde güneş şeklinde oyma vardı ve kilitliydi. Yere düştüğü için kenarında çizikler oluşmuştu. Hazan kanın beynine sıçradığını hissetti ve hızla kutuyu yerden aldı.

"Biraz dikkat etsenize!" dedi kendine engel olamayarak. Kadın duraklayıp ona bir bakış attı.

"Terbiyesiz," diye mırıldandıktan sonra kızın çantasını geri sırasına attı. Bu sefer erkek öğretmen Hazar'ı hızlıca aradı, çantasına göz attı.

"Sınıf temiz hocam," dedi erkek öğretmen Engin Hoca'ya hitaben. Hazan elindeki kutuyu dikkatlice çantasına yerleştirdi. Neden çantasına koyduğunu bile bilmiyordu. Sabah çıkarken çantasına atmıştı sadece. Engin Hoca sınıfa göz gezdirdikten sonra kapıya yöneldi.

"İyi dersler Murat Hocam."

"Diktatör geldi..." diye mırıldandı yan sıradan bir çocuk. Hazan sınıfa giren Türkçe öğretmenine baktı. Saçlarının kenarı kırlanmış, ortası ise açıktı.

"Çok zaman kaybettik. Saçmalığa bak. Derhâl kitaplarınızı açın," diye homurdandı Murat Hoca.

"İlk parçayı kim okuyacak. Bakalım şanslı kişi kimmiş?" dedi sınıf defterinin ilk sayfasını açarak.

"Hazar Nikolai Yıldırım. Kim bu çocuk?" Hazan camdan dışarısını izleyen çocuğa baktı. Hocayı duymamış gibiydi. Gözlerinin rengi daha çok açılmıştı. Yüzünde sakin bir ifade vardı. Âdeta huzurlu.

"Hazar!" Murat Hoca'nın kükreyen sesiyle yavaşça yüzünü hocaya döndü. Gözlerinde öfke kıvılcımları dolaşıyordu.

"Benim," dedi çıkışarak. Murat Bey patlıcana benzeyen burunun üzerine oturttuğu dikdörtgen gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Okusana evladım. Seni mi bekleyeceğiz sabaha kadar." Hazan çocuğun ellerini yumruk yaptığını gördü. Önündeki kitabı Hazar'ın önüne ittirdi. Hazar dudaklarını birbirine bastırdı.

"Okumayacağım." dedi ters bir ses tonuyla. Murat Hoca, Hazar kalkıp yengeç dansı yapmaya başlamış gibi ona baktı.

"Ne demek okumayacağım?"

"Duyduğunuzu idrak edemiyor musunuz?" dedi Hazar kollarını göğsünde birleştirip. Hazan çenesi yere yapışacakmış gibi hissediyordu. Bütün sınıf şoke olmuştu. Kimse çıt çıkarmıyordu.

"Ne diyorsun hadsiz!" diye kükredi Murat Hoca. O sırada çalan okul ziliyle birlikte okul bahçesinde bir gürültü oldu. Hazar ayağa kalktı. Elini sıranın altına götürüp paketi çok hızlı bir şekilde cebine attı. Sırt çantasını tek koluna asıp kalkması için Hazan'ı dürttü.

"Çekil tilki surat." dedi.

"Sen yeni öğrenci, zil çalmış olabilir hepiniz oturun yerlerinize!" Hoca'nın kükremesiyle dışarı çıkmak için ayaklanan bütün öğrenciler durdu. Sınıfta çıt çıkmayınca okul bahçesinde gürleyen motorların sesi daha net duyuluyordu. Cam kenarlarında oturanlar camdan dışarı baktı.

"Bir motor çetesi var bahçede." dedi sınıfın ineklerinden Oktay. Herkes pencereye yönelmek istese de ayağa kalkmış eşyalarını koltuğunun altına sıkıştırmış Murat Hoca'nın korkusundan kimse kıpırdamıyordu. Yaşlı öfkeli adam bağırarak için ağzını açtığında bahçedeki motor sesleri arttı. En sonunda Murat Hoca da merakına yenilip cama yöneldi. O sırada Hazar hâlâ yerinde oturan Hazan'ı iteleyerek önünden geçti. Geçerken sırt çantası Hazan'ın yüzüne çarpmıştı.

"Yavaş be!" diye bağırdı Hazan çoktan sınıfı terk etmiş olan çocuğun arkasından. Murat Hoca söylenerek çocuğun arkasından çıktı. O sırada bütün sınıf camlara akın etti. Hazan arkasından birçok kişinin camdan sarktığını hissetti. Dört tane motor vardı ve motorların hepsi Harley Davidson'dı. Üçü erkek biri kızdı. Kız olan Hazar'ın bahçede gözükmesiyle motordan indi. Hazar umursamaz bir şekilde motora yürürken bahçedekilerin gözleri çocuğun üzerindeydi. Saçları altın gibi parlıyordu. Hazan'ın nereden çıkardığını

göremediği güneş gözlüğünü gözlerine taktı çocuk. Motora bindiği an kız arkasına oturdu. Motoru köklerken bahçeye yeni akın eden öğretmenlerin arasından geçtiler. Bekçiyi bir süre peşlerinden koşturtuktan sonra okulu terk ettiler.

"Yuh lan! Hazar denilen herife bak sen." diye mırıldandı arkadan bir ses. Hazan arkadaşlarından Umut'un sesini duyunca kafasını çevirmeye çalıştı ama o kadar çok kişi bahçede olan biteni görmek için cama yüklenmişti ki Hazan altlarında ezilmişti.

"Umut," dedi. "İzin verin çıkayım bir saniye." Arkasındaki birkaç kişi çekilerek yol verdi. Uzun esmer çocuğu görünce gülümsedi. Umut ellerini cebine koymuş ona bakıyordu. Kemerli bir burnu, iri ela gözleri vardı.

"N'aber fıstık?" dedi tek koluyla Hazan'a hafifçe sarılarak.

"İyiyim. Hazar'ı gördün mü?" dedi genç kız içindeki gülme isteğini bastırarak. Umut alnını kırıştırdı.

"Hi, şu yeni çocuk, artık onu ya okuldan atarlar ya da sağlam bir disiplin cezası alır."

"Fazla rahattı. Eminim hiçbir şey olmayacak. Belki bir uyarı..." Mehmet Ali'nin sesiyle ikisi de ona döndü. Mali, kısa fakat iri bir çocuktuk. Vücut geliştirmekle uğraşıyordu. Kemik çerçeveli gözlüklerinin ardından muzipçe bakan kahve gözleri vardı.

"Ciddi olamazsın." dedi Hazan, Mali'ye bakarak. Mali başını salladı.

"Bu kadar rahat olmasının başka açıklaması olamaz." dedi gözlüklerini düzelterek.

"Belki umursamıyordur." dedi Hazan gözlerini camdan dışarıya çevirerek.

"Orası kesin." Umut cebinden çıkardığı çikolatanın paketini hızla yırttı.

"İsteyen?" diye sordu gruba doğru. Hazan başını sallarken Mali sırıttı.

"İstemez. Hazar denilen çocuk senin yeni sıra arkadaşın galiba Haziş?" dedi Mali yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. Hazan iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Mali'nin gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Umut şaşkınlıkla yüzünü buruşturan Hazan'a baktı.

"Evet mecburiyetten."

"Hazan tuvalete gidiyorum, benimle gelsene." dedi Esra bir şeyler daha demeye hazırlanan Hazan'a.

"Meryem yok mu?" dedi Hazan düz bir sesle. Normalde umurunda değildi ama nedense Esra'nın mahcup olmamasından rahatsız olmuştu. Geçen sene yanından ayrılmıyor, sürekli onu konuşturmaya çalışıyordu. Umut ve Mali, Esra'dan hoşlanmıyor ve aynı şu an olduğu gibi kızı görmezden geliyorlardı.

"Yaa, yapma ama böyle. Kız zor durumdaydı, çok sıkılgandı ben de dayanamadım..."

"Tamam, gelirim yeter ki sus." dedi Hazan bıkkın bir sesle. Elif'in ardından tuvalete giderken bir an okulu terk etmek istedi. Hazar gibi bir şeye atlayıp gitse ne güzel olurdu. İzin alıp babasının yanına gidebilirdi. Müdür durumu biliyordu. Ardından vazgeçti. Ne zaman babasının yanına gitse onu daha da çökmüş halde buluyordu. Üstüne üstlük annesinin yine gittiğinin haberini almıştı. Aptal kadın biraz güçlü görünüp babasının yanında dursa ne olurdu? Yine de ondan nefret edemiyordu. Bütün hatalarına ve anne olmayı beceremeyişine rağmen nefret edemiyordu. Bazen dünyanın en iyi annesi gibi davranıyor ve sürekli ondan özür diliyor, ilgi gösteriyordu.

Lavaboya girdiğinde aynaya baktı. Laciverte çalan mavi gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve gözleri şişmişti. Kızıl dipleri yine geliyordu. Eğilip yüzüne su çarptı.

"N'apıyorsun küçük sürtük?" diye alaycı bir ses yankılandı arkada. Merve'nin sesini algılayan Hazan tepki vermedi ve yüzüne bir avuç su daha çarptı.

"Büyük sürtüğe selam söyle." dedi aynı alaycı ses ve kızlar tuvaletinin kapısı sertçe kapandı. Tuvaletteki birkaç kız olayı duymamış gibi yaptı. Okulun kavgacı, yollu kızı Merve'den herkes korkardı.

Hazan annesine küfretmek istiyordu. Merve'nin babasıyla yatmış, zaten birbirine pek bağlı olmayan aileyi parçalamıştı. Olay İzmir'de hızla yayılmıştı. O sırada tuvaletten çıkan Esra endişeyle, kaskatı olan Hazan'a baktı.

"Bir şey yapmadı değil mi?"

"Bir şey yapsa o bok deliğinden çıkacaktın sanki." diye mırıldandı Hazan alçak öfkeli bir sesle.

"Efendim?" dedi Esra elini kızın omzuna koyarak.

"Yapmadı." Hazan nazıkçe kızın omzundaki elinden kurtuldu. Şu an o kadar öfkeliydi ki Esra'yı kelimelerle yerden yere vurabiliyordu.

"Gidiyorum ben." dedi Esra'nın yanından geçerek. Esra hızlı bir şekilde yürüyen Hazan'ın arkasından seğirtti.

"Nereye?" Hazan cevap vermek istemiyordu. Sinirden şakakları zonkluyordu. Adımlarını hızlandırdı.

"Hazan hey! Nereye diyorum!" Hazan arkasına dönüp cırlayan sesiyle tüm koridorun dikkatini çeken kıza bir yumruk sallamak istiyordu, tam suratının ortasına.

"Eve." dedi ters bir sesle. Sınıfa hızla girdi. Kalorifer peteğine yaslanmış Mali ve Umut ona baktı. Birkaç kişiyi iterek sırasına yöneldi.

"Hazan, nereye?" Hazan bu sorudan bıktığını düşündü.

"Babamın yanına. Fazla bir vakti kalmadı." Sesi ifadesizdi. İki çocuğun şaşkınlıkla birbirine baktığını gördü.

"Hazan baban iyileşecek. Umutsuzluğa kapılma." dedi Umut sıkıntıyla gömleğinin ucuyla oynarken.

"İyileşmeyecek. Ölecek. Kendimi kandırmama gerek yok." dedi hızla sırasını toplarken.

Flütünü göğsünün üzerinden çaprazlamasına astı. Çantasını omzuna attığı gibi çıkışa ilerledi. İzin almak zorundaydı ama almayacaktı. Bugün o kadar çok şey üst üste gelmişti ki patlayacak gibi hissediyordu. Birilerine saldıracak, çığlıklar atacak gibi. Müdür Yardımcılarının odasını es geçti. Bekçiyi atlatacaktı. Biraz çılgınlık arıyordu, macera. Aynı canının şimdiki gibi sikkün olduğu zamanlarda düşünmeden fütursuzca yaptığı hareketler gibi... Yolun ortasında dans etmek ya da saçma sapan bağırarak. Şimdiki daha tehlikeliydi. Okulun bahçe kapısının sınırına geldiğinde Bekçi Turgut onu durdurdu.

"Hop, nereye gidiyorsun bakalım!" Orta yaşlı kızgın bir adamdı. Saçları seyrekti, yüzünde birçok kırışıklık vardı. Hiçbir öğrenci

ondan kaçamazdı, koşan çocukları bile yakalayıp gerisin geri okula getirdiği bilinirdi. Hazan heyecanlı bir nefes aldı. Son iddianın doğruluğunu kendi test edecekti.

"Müdür Yardımcısından izin aldım. İsterseniz onu arayın." Bekçi Turgut gözlerini Hazan'dan ayırmadan kulübesine ilerleyip telefonu aldı. Tuşları çevirmek için gözlerini Hazan'dan birkaç saniyeliğine çektiğinde genç kız yerinden ok gibi fırladı.

"Sen, dur!" arkasına baktığında adamın da koştuğunu gördü. Çok yakındı. Küçükken çok hızlı koşardı. Kalçasına çarpıp duran flüt çantası ve sırtındaki çanta onu yavaşlatıyordu ama yol yokuş aşağı uzandığında hızlandı.

"Bittin kızım sen! Dur! Höyt!" adamın haykırıları hâlâ yakından geliyordu. O sırada yolun sonunda duran motor gözüne çarptı. Motorun yanında uzun sarışın bir çocuk telefonla konuşuyordu.

"Hazar!" diye bağırdı Hazan var gücüyle. Çocuk kafasını kaldırdı deli gibi koşan kızı ardından inatla onu takip eden bekçiye gördü. Kızın yüzün kıpkırmızıydı beline uzanan örgüsü ardından savruluyordu. Kızın ona niçin seslendiğini anlamak zor değildi. Neden ona bu iyiliği yapacaktı ki? "Lütfen!" diye çığlık attığını duydu kızın. Yorulduğu belliydi. İç geçirerek bekçiyle aralarındaki mesafeye baktı. Biraz açılmıştı. Kızın motora binmesi için çok çok az zamanı vardı.

"Sikeyim." diye mırıldandı telefonu Bulut'un yüzüne kapatırken. Motora atlayıp çalıştırdı. Kız yanına vardığında kendisini kontrolsüzce motora attı. Göğsü ve önüne kayan flüt çantası Hazar'ın sırtına çarpmıştı. Motor kükreyerek öne atılırken genç kız geriye savruldu ve panikle çocuğun beline sarıldı.

Hazan motora atlayana kadar kimden yardım istediğinin, ne yaptığının farkında değildi. Adrenalin bütün hücrelerini doldururken kendini motora atmıştı. Henüz bugün tanıştığı bir çocuğun motoruna binmişti ve şu an motor hızla ilerlerken çocuğun beline sarılmıştı. Arkasına baktığında bekçinin çoktan durduğunu ve soluklanmak için yere çömeldiğini gördü. Motor hızlanırken adamın silueti kayboldu ve her şey Hazan'ın kafasına tekrar tekrar dank etti. Bugün tanıştığı serseri çetesine mensup çocuğun motoruna

binmişti. Sinirden kıkırdadı. Yeşil gözlerin hafifçe ona döndüğünü hissetti ve çenesini kapadı. Motor durduğunda çok mahcup olacaktı. Ana caddeden ayrılıp sokağa girdiklerinde motor patinaj yaparak, âdeta lastikleri ağılatarak durdu. Hazan nefes nefeseydi ve bacaklarındaki tüm kaslar yanıyordu.

"İn!" Hazan'ın soğuk sesi genç kıza yabancı birinin aracına bindiğini tekrar hatırlattı.

"Ben özür dilerim ve teşekkür ederim." dedi eteğini düzeltmeye çalışarak. Hazan'ın gözleri genç kızın düzeltmeye çalıştığı eteğe kaydı.

"Bütün yolu eteğin yüzünde gittin şimdi boşuna uğraşma." Hazan'ın kan yüzüne hücum ederken gözlerini kırıştırdı.

"Bu sana yaptığım ilk ve son iyilik tilki surat. Benden yardım istemeyi alışkanlık hâline getirme!" Çocuğun cümlesinin sonunda motorun homurtusu duyuldu ve motor hızla öne atıldı. Hazan cevap vermek için açtığı ağzıyla çocuğun arkasından bakakaldı.

. . .

"Osman Demirkıran'ın kızıyım." Hemşire onu şöyle bir süzdü. Karşısında örgüsünden bir sürü kıvılcık kahve saç fırlamış, burnunun üstündeki dört, beş çil belirginleşmiş bir genç kız duruyordu.

"Hasta yeni kemoterapiden çıktı. Çok yorulmaması gerek." Hazan anladığını belirtircesine kafasını salladı. Hemşireyi takip ederken oldukça lüks donatılmış özel hastaneyi süzdü. Buraya çok para verdikleri kesindi. Devlet lisesinde okuduğuna şükretti. Kapı otomatik olarak yana kayarken babasının yanında oturan yaşlı ve bir hayli yorgun gözüken Vesile teyzeyi fark etti. Yaşlı kadın da onu fark edince yüzü aydınladı.

"Benim uğur böceğim gelmiş." dedi Hazan'a sıkıca sarılarak. Vesile teyzeye eskiden Vesile babaanne derdi. Büyüyünce Vesile teyze demeye başlamıştı. İçten içe kadının bunu dert ettiğini biliyordu. Büyüdükçe içine yerleşen taş kalplilik, ergenliğe yeni girdiği dönemlerde hıncını bu kadından almasına neden olmuştu.

"Baban uyanır şimdi, az otur geç şöyle." Hazan kadının gösterdiği yere otururken babasına baktı. Eskiden babası olan adama.

Yatakta iskeletten farksız biri yatıyordu. Bütün saçları dökülmüş suratının rengi çekilmişti. Boğazına bir yumru otururken gözlerini babasından kaçırdı.

"Benim kızım gelmiş ama ayak bastığında yerde biten çimleri göremedim, yaklaş kızım melodileri duyamadım." Babası Osman Bey sıkı bir şiir hayranıydı. Evlerindeki bir oda kütüphaneydi. Eski eserler hatta oldukça değerli olan el yazmaları vardı. Eskiden muzipçe parlayan cam gibi olan mavi gözleri şimdi yorgun bakıyordu.

"Ba..." Osman Bey kızının sözünü kesti ve bir şiir okumaya başladı.

Babasının gerek duraklayarak, gerek hızlanarak okuduğu şiir ağlamamak için kendini sıkın Hazan'ı sarsmıştı.

"Söyle bakalım kimden bu şiir Hazişim?" Hazan gözlerinden düşmek için çırpınan yaşları kırıştırarak geri göndermeye çalıştı.

"*Shakespeare*'den." dedi babasına buruk bir şekilde gülümseyerek.

"Aferin benim prensesime. Gel de sarıl babaya." Hazan omzuna taktığı çantaları koltuğun üzerine bıraktı ve babasına hafifçe sarıldı. Adamın kemikleri batınca göğsü acıyla kabardı.

"Vesile Hanım ceketimin cebindeki zarfı getirir misin?" Kenarda duran, yüzünü yemenisinin ucuyla silen kadın cekete atıldı. Beyaz zarfı adamın zayıf eline verdi.

"Hazan bunu yarın okul çıkışında Kumsal Pansiyon'a götürüp Çetin Bey'e vermeni istiyorum. Benim gönderdiğimi söyle, o anlayacaktır." Hazan başını hafifçe sallayarak zarfı aldı. İçindeki paralar hissedilmeyecek gibi değildi.

"Birine borcumuz mu vardı?" diye sordu zarfı çantasının küçük bölmesine koyarken.

"Eski bir borç. Öldüğümde Çetin Bey'le bağlantını kesme. O sana yardımcı olacak." Öldüğümde. Öldüğümde. Babası o kadar normal bir şeymiş gibi söylüyordu ki... Sanki çöpü atacak ya da bakkala gidecekmış gibi. Hazan üzüntünün yanında içindeki öfkenin de kabardığını hissetti.

"Biz Vesile teyzeyle o evde yaşarız baba. Reşit olmama birkaç hafta kaldı. Esirgeme Kurumu'na gitmem ben." Hazan sert bir sesle bunları söylerken, Gözyaşları bağımsız olarak yanağından aşağı

yuvarlanıyordu. Elinin tersiyle yüzünü sildi ve başını dikleştirdi.

"Saçmalama kızım tabii ki Esirgeme Kurumuna gitmeyeceksin. Ayrıca Vesile teyzen Aydın'a köyüne dönecek." Hazan şokla yaşlı kadına baktı. Kadın teselli vermek istercesine gülümsedi.

"Ben ne olacağım peki? Ne zaman gelip ne zaman gittiği belli olmayan deli bir kadınla mı yaşayacağım?" dedi Hazan annesini kast ederek. İşte zehir dolu sözler ağzından çıkmıştı. Bazen dilini tutamıyordu. Babası bütün vücudu parçalanırcasına öksürdü. Hazan kıpırdamadan babasına baktı. İçinde acıma dışında bir şey yoktu. Genelde böyle konuştuğunda pişman olurdu, ama bu sefer pişmanlık yerine soğuk bir öfke vardı. Üç yıldır içinde büyüyen ve hiçbir şey olmadı tarzı davranışlarının altında gizlenen gizli bir öfke.

"Hazan," dedi kısık bir sesle babası. Üzgün gözlerle kızına bakıyordu. "Her şeyi ayarlayacağım kızım. Sen üzülme."

Üzülme mi? Hazan çığlık çığlığa haykırmak, yatağını tekmelemek ve *neden bunlar normal şeylermiş gibi davranıyorsun* diye bağırarak istiyordu. Onun yerine çenesini sıkarak başını salladı. Olgun davranmak zorundaydı. Bir yerlere saklanıp deli gibi ağlamak istese de güçlü durmalıydı.

"Babana bir şeyler çalmaya ne dersin?" Hazan yavaşça yerinden kalktı ve çantasına yöneldi. İçinde belli bir miktar altın da bulunan sarı, parlak *Solid 18k Lunn* flütünü çıkardı. El yapımıydı. Üzerinde motifler vardı. Küçük yaşında yetenek yarışmasını kazanmış, babası ödül olarak *elf* flütlerine benzeyen onun tabiriyle büyülü bir flüt almıştı. Titanik'in melodisi odayı doldurduğunda odadaki herkes gözlerini kapattı. Şimdilik hepsi sorunlarından kaçmak için müziğe sığınacaktı. Aynı Hazan'ın yıllarca yaptığı gibi...

*Derin bir çukurun en dibinde oturuyordum.
Ardından kafamı kaldırıp gözlerimi gökyüzüne diktim.*

3

Eve girdiğinde eşyalarını girişe bıraktı ve odasına çıkan merdivenleri hızla tırmandı genç kız. Kendisini yatağa attı ve gözlerini kapattı. Evin sessizliğine alışmıştı. Küçüklükten beri alışıktı. Üstündekileri çıkarıp yere attı. Külötlü çorabı ve atletiyile yorganının altına girdi. Yorganının soğukluğu onu rahatlatırken bugün olanları düşündü. Hazar, Merve, yine Hazar, babası... Öleceğini kabullenen babası... Hayatta tek başına kalacaktı. Şimdiye ağlaması gerekirdi, ama içinde ince bir sızıdan başka bir şey yoktu. Yine aynı soğuk his, nefes almasını engelleyen sıkıntı... Derin bir nefes aldı. Hayatını ne yönde çezecekti? Ne kadar paraları kalmıştı? Çetin Bey kimdi? Örgüsünü açtı ve çoğunlukla düz olan ama örgü yüzünden kıvrılan saçlarını beline saldı. Duvar saatine baktı. Saat henüz bir bile olmamıştı. Acaba babasının verdiği zarfı götürse miydi? Yarın okuldan üç buçuğa doğru çıkacaktı. Yavaşça yatakta doğruldu ve inleyerek kendini tekrar yumuşak çarşafların arasına bıraktı. Hiç yataktan kalkası yoktu.

"Bugünün işini yarına bırakma!" diye mırıldandı ve hızla yataktan çıktı. Böyle kalkmasa hiç kalkamayacağını adı gibi biliyordu. Merdivenleri çoraplar yüzünden kaymamaya çalışarak indi. Salonlarının her yeri camdı. İç çekerek perdeleri kapatmak için pencelelere yöneldi. O sırada bahçe kapısının orada bir karaltı fark etti. Sanki biri kıpırdamadan duruyor, kendisine bakıyordu. Hızla perdeleri çekti ve dış kapıya yöneldi. Ağır metal kapı tok seslerle kilitlenirken derin bir nefes aldı.

"Sakin ol!" dedi kendi kendine genç kız. Önüne gelen saçlarını

kulağının arkasına sıkıştırdı. Koşarak mutfak kapısını da kilitledi ve hafifçe dizlerini kırarak camdan dışarı baktı. Karaltı yok olmuştu. O sırada üst kattan patırtı gelince çılgık atmamak için ellerini ağzına bastırdı. Mutfak çekmecesini açıp eline bir bıçak aldı. Polisi aramalıydı. Öyle değil mi? Korku filmlerindeki aptal kurbanlar gibi yukarıya tek başına çıkmayacak, ölüp gitmeyecekti. Kimi kandı- rıyordu? Aynen öyle yapacak ve önemsiz bir şeysel polise boşuna muhatap olmak zorunda kalmayacaktı. Sırtını duvara dayadı ve yavaşça merdivenleri çıkmaya başladı. Adımlarına ağırlığını vererek çoraplarının kaymasını engellemeye çalışıyordu. Niye adam gibi üstünü değiştirmemişti ki? Kalbi hızla atarken odasının kapısına geldi. Kapısı aralıktı. Bir iki adım geriye çekildi ve hızla kapıyı tekmeledi. Tiz bir miyavlama odada yankılandığında yerinden sıçradı.

"Ağzına sıçayım!" Pakize tıslayarak tırnaklarını yorganına geçirdi.

"Aptal kedi." dedi sinirden gülerек.

"Altıma ediyordum." Kendi kendine kıkırdadı ve buz gibi olmuş ellerini yüzüne bastırdı. Odasının penceresini açık bırakmıştı. Pencerenin hemen yanında olan çınar ağacı kedinin girmesini kolaylık sağlamış olmalıydı. İÇ çekerek küçüklükten beri beslediği Pakize'yi yatağının üzerinden indirdi. Dolabını açtı, üzerine bir kot ve tişört geçirdi. Saçlarını elleriyle düzeltip geriye attı. Babasının emanetini bir an önce teslim etmek istiyordu. Pakize'yi kucığına alıp aşağı indi. Manyak kedi deli gibi miyavlıyordu.

"Sus!" dedi onu salona bırakıp. Aslında dışarı atması gerekiyordu, ama hava kapalıydı. Pakize'yi yağmurda dışarıda bırakmak istemiyordu. Hem evde tek başına kalacaktı Pakize'yle birlikte iki kişi olurlardı. Çantasından zarfı çıkarırken gözüne Hazar'ın verdiği mendil ilişti. Onu yıkayıp assa iyi olurdu. Yarın çocuğa götürecekti. Zarfı kenara bıraktı ve mendile uzandı. Üzerine biraz sümüşü bulaşmıştı. Mendili burnuna götürdü. Deterjan ve farklı bir koku sinmişti üzerine. Belki sandal ağacı? Ya da naneli draje? Birkaç kez daha kokladı. Ardından yaptığı saçmalığa güldü. Belki de çocuğun parfümüydü. Omuz silkti ve tezgâha koydu. Ardından ani bir kararla lavaboya yönelip mendili yıkadı. Kuruması için masanın üzerine

yaydı. Seri bir hareketle zarfı el çantasına attı ve evden çıktı. Kapıyı tekrar birkaç kez kilitledikten sonra gergin bir şekilde bahçe kapısına baktı. Umarım hayal görmüşümdür, diye düşündü. Bahçe kapısının dışına çıkana kadar koşar adımlarla yürüdü. Birinin her an kollarından yakalayacağını düşünüyordu. Beyni farklı farklı senaryolar üretirken kestirme olarak onların sokağını kullanan taksiyi çevirdi.

. . .

Kumsal Pansiyon denizi gören bir tepenin üzerine kurulu devasa bir köşktü. Bahçe kapısının üzerinde sarmaşık gülleri vardı. Bahçe duvarı da yabani sarmaşıklardan gözüküyordu. Duvarın hemen dibine sıralı, neredeyse özenli bir şekilde nergis ve sümbüller ekilmişti. Kız güllerin dikenlerine dikkat ederek kapıyı açtı ve köşkün girişine doğru gergin adımlar attı.

"Tilki?" Hazar'ın sesiyle yerinden sıçradı. Siyah bir atlet giymiş çocuk çim biçme makinesinin başındaydı. Makinenin kontrol kolunu sıkıca tuttuğu için omzundaki ve kollarındaki kaslar belirginleşmişti. Sarı bukleleri terden koyulaşmış alnına yapışmıştı. Yeşil gözleri dikkatle kıza bakıyordu.

"Ne işin var burada?"

Hazar şoku atlatmak istercesine kafasını salladı. "Çetin Bey'e bakmıştım." dedi garip bir ses tonuyla.

"Hazar o kim?" Genç kız sesin geldiği yöne döndü. Bahçenin en ucundaki çardakta bir kızla iki çocuk oturuyordu. Çocukların ikisinde de dövme vardı. Acaba Hazar'da da var mıdır diye düşündü ister istemez, ama ona neydi ki?

"Hazar?" Hazar çardakta oturan kıza cevap vermek yerine makineyi bırakıp Hazar'a yöneldi. Çardaktaki kız ayağa kalkmış ellerini beline koymuştu. Koyu kahve saçları, uzun bacakları vardı. Bacaklarını vurgulamak istercesine şort giymişti. Bu havada diye düşündü Hazar yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak. Çardaktaki kıızı süzmekten Hazar'ın ona ne kadar yaklaştığını fark etmedi. Burnuna sandal ağacı kokusuyla nane karışımı bir koku geldi. Mendildeki koku. Hazar elini yumruk yaptı ve bir yeri tıklattır gibi donakalmış olan kızın kafasına vurdu.

"Tilki, kafan geç algılıyor sanırım." diye alaycı, insanın içini titreten bir tonla söylendi.

"Ha? Ne?" dedi Hazan gözlerini kırıştıtarak. Ardından bir adım geri attı. Hazan etrafına görülmeyen bir elektrik saçıyor gibiydi. Hazan bunu teninde hissedebiliyordu.

"Beni izle!" Hazar genç kızın cevap vermesine fırsat vermeden arkasını dönüp köşkün girişine yöneldi.

Resepsiyon tarzı bir yere girdiklerinde, danışmada oturan bıyıklı adam kafasını kaldırıp onlara baktı.

"Çetin ağabey, bu kız seni arıyor." Adam yavaşça yerinden kalktı. Bayağı iriydi. Boyu iki metreye yakındı. Siyah uzun saçları vardı.

"Necla?" dedi yavaşça ona yaklaşırken. Hazan annesinin adını duyunca irkildi. Perde gibi olan ve önüne düşen saçları geri attı.

"Onun kızıydın." Adamın geniş yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Çetin Bey?" dedi çekimser bir ses tonuyla Hazan.

"Çetin amca de bana. Baban ve anneni çok iyi tanıyorum. Özelikle anneni." Adam gülererek elini salladı. Serçe parmağında iri taşlı yeşil bir yüzük vardı.

"Ben size şunu vermek için geldim." El çantasından zarfı çıkardı genç kız.

"Babam gönderdi." Hâlâ gözlerini üzerinden ayırmamış Hazar'a bakmamaya çalışarak. Adam kızın elinden zarfı alıp kaşlarını çatı.

"Bunu Osman'a geri götür. Ona telefonda da söylemiştim, böyle şeylerin aramızda lafı olmaz." dedi ve zarfı kızın eline tutuşturdu.

"Ayakta kaldın, otur şöyle. Nico, Hasibe'ye söyle çay getirsin." Hazan ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. O kadar gergindi ki. Ayrıca Nico kimdi? Hazar'ın ikinci adı... Murat Hoca bağırırken Nikolai demişti. Öyleyse Hazar Türk değildi? O tiple olması mümkün değildi zaten. Hazar boş bir ifadeyle kapıdan çıktı.

"Baban nasıl?" dedi Çetin Bey köşedeki ahşap oturma takımının ucuna ilişkin Hazan'a bakarak.

"Gerçeği mi duymak istersiniz, herkese söylediğimi mi?" Çetin Bey belli ki babasının çocukluk arkadaşıydı. Her ne kadar kendini gergin hissetse de adama ısınmıştı.

"Gerçek!" dedi adam sert bir biçimde. O sırada kapı açıldı ve

Hazar arkasında yaşlıca bir kadınla içeri girdi. Kadın hızlı hareketlerle çayları sehpanın üzerine bıraktı ve âdeta koşarcasına odayı terk etti.

“Ölüyor...” Hazan koltuğun kol kenarına oturan Hazar’a baktı. Çocuğun yüzü ifadesizdi. Yeşil gözleri ne düşündüğünü ele vermiyordu. Kıvrımlı dudakları neredeyse düz bir çizgi hâlindeydi. Konuşmadan, ilgisiz ancak bir o kadar ilgili duruyordu.

“Sesinden anlamıştım zaten.” dedi Çetin Bey yüzünü sıvazlayarak.

“Kimle kalıyorsun? Vesile babaannen vardı. Hâlâ sizde mi o?” Hazan hafifçe gülümsedi.

“Babamın yanında. Tek kalıyorum.” Odaya bir sessizlik çöktü.

“Annen...”

“Yok.” diye adamın sözünü kesti Hazan. Anne konusuna hiç girmek istemiyordu. Çetin Bey’in yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Ülkücü bıyığı olmasa tam motorcu tipi vardı adamda.

“Bu gece burada kal.” dedi adam ona bakarak. Hazan ısrarla önüne gelen saçları geriye attı.

“Yok, teşekkürler.” Çetin Bey’in kaşları çatıldı. İki kaşının ortasındaki çizgi derinleşti. Anlaşılan bu adam kendisine karşı gelmesine alışık değildi.

“Olmaz öyle şey. Tek başına kalamazsın.”

“Yarın teyzem gelecek. Sadece bu gece yalnızım.” diye yalan söyledi Hazan.

“Ayrıca evde beslemem gereken evcil hayvanlarım var. Onları bırakamam, her yeri dağıtırlar. Özel ihtiyaçları var.” Neredeyse hepsini tek nefeste söylemişti.

“İyi o zaman. Nico seninle kalsın bu gece, anlaşılan tanışıyor-sunuz.”

“Ne?”

“Ne?” Hazan da Hazar da aynı anda söylemişti.

“Öyle şey olmaz Çetin ağabey.” Hazar ayağa fırladı. Çetin Bey’in bakışları Hazar’a dönerken korkutucu bir hal almıştı.

“Ne diyorsam onu yap Hazar!” Hazan, Hazar’ın yumruklarını sıkıştığını fark etti. Çocuk arkasını döndü ve çıkış kapısını sertçe

çarptı. Çıkmadan önce Hazar'ın farklı bir dilde bağırıldığını duy-
muştu.

"Gerçekten gerek yok Çetin Bey, yani amca..." Çetin Bey kafa-
sını iki yana salladı.

"Hazar sağlam çocuktur. Ona yatacağı yeri göster, sabaha sen
kalkmadan gitmiş olur zaten. Ayrıca bu iyi oldu. Benim sözlerimi
dinlemesi gerektiğini kafasına sokamıyorum. Buna alışsa iyi olur."

Dışarıdan motor gürültüsü gelince, dışarıya baktı. I Hazar moto-
runa binmiş, çardaktaki arkadaşlarıyla konuşuyordu. Yanlarındaki
kızın açıkça somurttuğunu görüyordu. Uzun bacaklı kız bakışlarını
içeriye çevirdiğinde Hazan'la göz göze geldi. Kızın soğuk ifadesine
soğuk bakışlarla karşılık verdi Hazan. Yellozun itici bakışlarından
çekinecek değildi ya? Hazar grubundaki çocuklarla konuşmayı
bırakıp gazı kökleyerek motoru kükretti. Hazan bunun anlamını
tahmin edebiliyordu. Derhâl o sıska kıçını kaldırıp buraya gel ya da
tilki suratını dağıtacağım.

"Çayını daha içmedin nereye?" dedi Çetin Bey, Hazar'ı görmez-
den gelerek.

"Çayını iç öyle gidersin." Sesindeki kesin emir tonunu duyan
Hazar kaşlarını çatı. Çoktan soğumuş çayından bir yudum aldı.
O sırada motorun tekrar kükrediğini duydu. Hasibe teyze giri-
şi silmek için çift kanatlı kapıyı açmış, köşede paspasını yıkıyor-
du. Hazan elindeki bardağı masaya koyamadan, çocuğun Harley
Davidson'ı giriş merdivenlerini tırmandı ve içeri girdi. Hasibe teyze
panikle çılglık attı.

"Gidiyoruz tilki surat!" diye bağırıldı Hazar. Gözleri alev alev
yanıyordu. Hazan çekinerek Çetin Bey'e baktı. Adamın sinirden
köpürmesini beklerken adam gayet sakindi, hatta dudakları kızın
bilmediği bir şeye güler gibi kıvrılmıştı.

"Her şey için teşekkürler." dedi bardağını masaya bırakıp kal-
karken. Motora yöneldiği sırada adam kolunu tuttu.

"Senin ikinci evin burası Hazan, istediğin zaman gel. Ben ba-
banla konuşurum. Asla o evde tek kalma." Adamın ses tonu yumu-
şaktı. Gözlerinin rengi kahveden ziyade elaydı. Genç kız kafasını
salladı ve kolunu nazikçe adamın elinden kurtardı. Hazar motoru
tekrar kükretirken Hazan çekimser bir şekilde motora bindi.

"Postunu yüzeceğim." dediğini duydu Hazar'ın.

"Kollarını belime sar!" Hazan çocuğun dediğini ikiletmeden yaptı, hatta düşmekten son anda kurtuldu. Çünkü çocuk, Hazan cümlesini bitirmeden gaza basmıştı.

* * *

Evlerinin önlerine geldiklerinde motordan indi genç kız. Gözlerinin önüne gelen ve çoktan karman çorman olmuş saçlarını eliyle düzeltmeye çalıştı. Parmakları saçlarının arasından akıp gitmiyor, daha başında takılıyordu. Pes ederek evlerini süzen Hazar'a baktı.

"Eviniz çok güvenliksiz." dedi çocuk kendi kendine konuşur gibi. Hazan irkildi. Sabah başına gelen olaydan sonra çocuğun bunları demesi onu işkillendirmişti.

"Ne?" Hazar giriş kapısına yöneldi ve rahatsız edici bakışlarını kızın üzerine dikerek kapıyı açmasını bekledi. Hazan panikle evin kapısını açtı ve girmesi için çocuğun önünden çekildi.

"Bak senin benimle kalmanı falan istemiyordum. Ne diye o adama karşı çıkmadığını da anlamadım sert çocuk. Bana yaklaşmaya kalkarsan..." Alaycı bir kahkahayla sözü kesildi.

"Sana yaklaşmaya kalkmak mı? Sen hiç aynaya bakmıyor musun Tilki?" Hazan istediğini vermeyecekti çocuğa. Bozulduğunu belli etmedi.

"Her neyse. Ben açım pizza söylüyorum. İster misin?" Hazar kendini koltuğa attı ve ayaklarını cam sehpa uzattı.

"Evet." Yanıtı kısa ve netti. Kafasını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Sarı bukleleri yastığın üzerine yayıldı. Genç kız onun sert yüz hatlarını, düz burnunu ve hafif çıkık âdemelmasını görebiliyordu. Yandan profili kusursuza yakındı.

"Beni izlemen bittiyse pizzacıyı ara. Zira açım." dedi çocuk gözlerini açmadan. Hazan yerinden sıçradı ve kıpkırmızı olduğunu göstermemek için arkasını döndü.

"Neden seni izleyecekmişim be? Manyâğa bak. Hem evimde kalıyor, hem emir veriyor. Daha bugün tanıştık bir de. Ne malum tecavüzcü, gaspçı olmadığın?" Hazan hem söyleniyor hem de Amerikan mutfak tarzı mutfaklarında ev telefonunu arıyordu.

"Çok konuşuyorsun tilki surat. Az laf, çok iş."

"Yok ya..." diye mırıldandı Hazan kendi kendine pizzacının numarasını çevirirken. Siparişi verip kapattığında tezgâha yaslanıp mermerlere baktı. Bu çocuğun burada olması doğru değildi. Akşama sabahki karartı gelince hafifçe titredi. Akşam oluyordu. Gece sabahki karartı aklına geldiğinde ölümüne tırsacağını biliyordu. Hazar evin çok camlı olması sebebiyle güvenliksiz demişti muhtemelen.

"Hırsız alarmı var."

"Ne?" dedi çocuk âdeta homurdanarak.

"Evime güvenliksiz demiştin. Hırsız alarmı var." Çocuk gözlemini aralayıp kıza baktı.

"Gerçekten girmek isteyen biri için o oyuncak engel değil." Hazan kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Su içmeye yönelir gibi yapıp eline bıçağı aldı. Belki sabahki karartı Hazar'dı? Saçmalama senin evini nereden bilecek ki, dedi iç sesi. Öğrenmesi o kadar zor değil, motorcu tekin bir tip değil. Gayet o olabilir dedi öbür tarafı. Arkasında bir hareketlilik hissedip bıçağı savurdu. Demirden bir el bileğini kavradı ve âdeta hiç zorlanmadan bıçağı elinden aldı.

"N'apıyorsun lan? Kafayı mı yedin?" Hazar'ın genizden gelen öfkeli sesi Hazan'ın bir an gözlerini kapamasına neden oldu.

"Kollarımı bırak." dedi genç kız hiddetle. Çocuğun ferah kokusunu alabiliyordu. Bu çocuk neden bu kadar güzel kokuyordu?

"Çırpınma Tilki bırakacağım. Sen de bana neden bu kadar paranoyak davrandığını açıklayacaksın." dedi çocuk kızın gözlerinin içine bakarak. Çok yakın duruyor, diye düşündü Hazan. Yeşilliğin içindeki sarı kıvrımlı şeritleri görebiliyordu.

"Tamam, söyleyeceğim bırak!" Pençeler, kollarını bırakıp geri çekildiğinde çoktan kızarmaya başlamış bileklerini ovuşturdu Hazan.

"Sabah bir karartı gördüm. Bahçe kapısının oradaydı. Biri beni zlıyor gibiydi." Hazar'ın kaşları çatıldı.

"Emin misin?" diye sordu genç adam.

"Eminim. Şizofren değilim ben."

"Annenin aksine." Hazan bir an duyduklarını idrak edemedi. Annenin aksine mi?

"Sen ne biçim konuşuyorsun!" diye öfkeyle bağırды Hazan. Eli ayağı titremişti. Bu aptal serseri çocuk annesine laf mı söylemişti?

"Sakın! Bir daha sakın annem hakkında böyle konuşma!" Genç kız öfkeyle boğuşurken Hazar kızı görmezden gelerek salonun köşesinde duran aile fotoğraflarını inceliyordu. Bu Hazan'ın daha da öfkelenmesine neden oldu. Kapının çalmasıyla ikisi de irkildi. Hazan söyleyeceklerini yutup kapıya yönelirken Hazar'ın saldırıya geçecekmiş gibi bir pozisyona girdiğini fark etmemişti. Kapıyı açarken çocuğun arkasında durduğunu hissetti. Kapının açılmasıyla üç gencin şoke olmuş suratlarıyla karşı karşıya gelmeleri bir oldu.

"Oha!"

Hazan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp Mali, Umut ve Esra'ya baktı. Mali'yle Umut'u anlayabilirdi. Daha önce defalarca kendisine gelmişlerdi ama Esra'nın burada ne işi olduğunu anlayamamıştı. Geçen sene evlerine sürekli gelmek istemiş, Hazan bir şekilde onu atlatmıştı.

"Sana inanamıyorum kızım!" dedi Esra tiz bir sesle. Mali'yle Umut aynı anda gözlerini devirdi ve Esra'nın etrafından dolaşıp içeri girdiler. Esra bir açıklama yapmasını bekler gibi Hazan'a baktı. Gözlerini iyice pörtlletmişti.

"İçeri girecek misin Esra? Kapatıyorum." Hazan dediğinde ciddi olduğunu göstermek için kapıyı hafifçe itti. Kendine gelen Esra hızla içeri girdi. Umut kendisine bir bardak su doldururken, Mali tekli koltuğa oturmuş; tuhaf bir şekilde, üçlü koltukta yatar pozisyonundaki Hazar'a bakıyordu. Hazar dışındaki herkes genç kızdan açıklama bekliyordu.

"İlmi... Hazar babamın arkadaşının oğlu." Hazar tek kaşını kaldırıp kıza baktı. Hazar'ın bu hareketi Mali'nin gözünden kaçmamıştı. Mali, Umut'la bakıştı. İki arkadaşı da kendisinin Esra yüzünden yalan söylediğini anlamıştı.

"Bir süre burada kalacak." Esra diğer tekli koltuğa oturmuş kaçamak bakışlarla Hazar'ı süzüyordu.

"Sizin evde bakıcı yok muydu Hazan? Hani babaanne falan di-yordun." Hafifçe kaşlarını çattı genç kız. Bunu geçen sene ağzından kaçırmış olmalıydı.

"Var ama şu anda yok." Esra gözlerini kırpmadan kıza bakıyordu. Kahu, dik çekilde aldığı kağıtları çattı.

"Anladım." Salonla gergin bir sessizlik oluşmuştu. Bir telefon sesiyle herkes ırkıldı.

"Alo Yasemin." diye açtı telefonu Esra.

"Aa, gelirim tabii. Hazar'la Hazan'ın yanımdayım." Genç kız şok içinde gözlerini açtı. Şu an kafasını en yakın duvara geçirmek istiyordu. Hazar'la Hazan'ın yanımdayım mı? Esra ne yaptığının farkında mıydı? Sınıfın en aptal en gereksiz kızına devasa bir dedikodu malzemesi veriyordu.

"Harika." diye mırıldandı genç kız tezgâha yaslanarak

"Hemen geliyorum." Esra telefonu kapattı. Yüzünde neredeyse arsızca bir sırıltıyla Hazar'a baktı.

"Tanışmadık ama Ben Esra. Memnun oldum." Hazar kafasını cam sehpanın üzerinden aldığı dergiden kaldırmadı bile. Kaba, aptal, hödük, diye düşündü Hazan. Tamam, kızdı o da hoşlanmıyordu ama en azından kafasını kaldırıp nezaketen cevap verebilirdi. Esra'nın yüzündeki gülümseme gözle görülür biçimde bozuldu.

"Peki madem. Ben gideyim." dedi bozuntuya vermemeye çalışarak.

"Umut, Mehmet Ali, görüşürüz sonra." Çocuklar veda etmek için sadece kafalarını salladılar. Birine bir ortamda istenmediği bu kadar net biçimde gösterilebilirdi ancak.

"Ben seni geçireyim." dedi Hazan kibarca gülümseyerek.

"İstemez." Esra'nın sesi ters çıkmıştı. Kapıyı çarparak evi terk ettiğinde Hazan hâlâ şok içinde kapiya bakıyordu.

"Çok ayıp oldu ya." dedi Mali ve Umut'a bakarak. Hazar madem onları görmezden geliyordu, aynısını o da yapabiliirdi.

"Valla beni hiç alakadar etmez. Kendi takıldı peşimize. Emin ol istenmediğini daha biz yola çıkmadan biliyordu." Mali tırnağının kenarındaki şeytانتırnağına benzeyen çıkıntıyla oynadı.

"Biz de sana bakmaya gelmiştik ama misafirin olduğunu bilmiyorduk." dedi Umut imalı biçimde.

"Yaa, Umut..." Hazan utanarak Hazar'a baktı. Çocuk oralı bile değildi. Aptal bir ev bahçe dergisini dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi inceliyordu. Belki de bahçeye merakı vardı.

"Misafir bile değil hem. Tek günlük koruma gibi düşün." Hazar'ın burnundan güldüğünü duydu.

"Neyse ben acıktım bir şeyler var mı evde Haziş?" dedi Umut neşeli bir sesle.

"Biraz çorba olacaktı." Mutfığa geçtiklerinde Umut konuşmak istemiş gibi Hazan'a baktı. Mutfak salonun ortasında olduğu için çaresiz bir bakışma geçti aralarında. Mehmet Ali'de tezgâha oturdu ve telefonuyla oynamaya başladı.

"Esra konusu çok sıkıntı oldu ya..." dedi Hazan mikrodalga-da ısıttığı bir kâse mercimek çorbasını Umut'a vererek. Umut'ta yükselerek tezgâha çıktı ve Hazan'ın verdiği çorbayı kaşıklamaya başladı.

"Aslında pizza da gelecekti, unutmuşum." Hazan sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Umut boş ver der gibi omuz silkti.

"Esra'yı takma ya. Bir gün konuşur, iki gün konuşur, üçüncü gün susar." dedi Umut.

"Sorun Esra değil ki. Sorun Yasemin. Bütün okul Hazar'la kaldığını öğrenecek." dedi o sırada mutfığa girip buzdolabını açan Hazar'a bakarak. Kendi eviymiş gibi rahattı. Buzdolabının alt kısmından bir elma aldı.

"Yasemin altımdan geçti. İşine yarayacaksa." Hazar umursamaz bir şekilde elmayı ön dişlerinin arasına aldı ve buzdolabını karıştırmaya devam etti. Umut deli gibi öksürmeye başlayarak çorba kâsesini tezgâha bıraktı. Bir yandan öksürüyor bir yandan ağzını kapatmaya çalışıyordu.

"Bi.. Bizim Yasemin? Soylu olan hani bizim sınıfta. Yani sizin. Bizim de eski sınıf oluyor tabii." Hazar kaşlarını havaya kaldırarak Umut'a baktı. Ağzında elma, şaşkın bir surat ifadesi ve gözlerinin üzerine düşen altın rengi bukleleriyle o kadar sevimli görünüyordu ki... Kendine kızarak aklındaki düşünceleri kovaladı genç kız.

"Genelde kızların adını aklımda tutmam ama sınıfta namus timsali gibi kızarıp bozarırdı."

"Yuh oğlum ciddi misin? O kız karakter olarak kaltaktır falan ama..." Hazan Umut'un Hazar'la bu kadar samimi konuşmasına şaşırды. Birazdan Hazar'dan laf yiyip bozulacaktı.

"Emin ol her türlü öyle." dedi muzipçe Hazar. Mali bir kahkaha attı. Umut çarpık bir gülümsemeyle çocuğa bakıyordu. Bir kez daha şaşırdı genç kız. Hazar'ın davranışları tutarsızdı.

"Ben insanların yaptıklarını onlara karşı kullanmam." Hazan yaslandığı tezgâhtan doğruldu. Hazar'ın bakışları genç kıza çevrildiğinde soğuktu. Dudaklarındaki gülümseme kaybolmuştu ve Hazan kendini bir an çok suçlu hissetti. Çocuğun neşesini kaçırmış gibi.

"Hadi oradan. Nurbanu'nun aptallığını yüzüne vurmuşsun. Aynı şeyi Özlem'e de yaptın. Onları küçük düşürdün." dedi Umut boş kâseyi tezgâha koyarak.

"Maşalı kafalarının altında biraz beyin olsaydı bana bulaşmazlardı. Biliyorsun ben annesini bıçaklamış bir kıyım." dedi Hazan ellerini iki yana açıp parmaklarını oynatarak. Sesine de korkutucu bir ton vermeye çalışmıştı. Geçen yıl ağzını bıçak açmazdı. Nerden çıktığını bilmediği bir dedikodu onun annesini bıçakladığını ve kadının bu yüzden evi terk ettiği saçmalığını tüm okula yaymıştı. O günler bu durum çok canını sıkırsa da kötü ünü insanları ondan uzak tutmuştu. Umut ve Mali dışında arkadaşı yoktu.

"Okul beyinsiz kaynıyor." Mali bir yandan bacağına sallıyor bir yandan birilerine mesaj atıyordu.

"Bu arada Umut LOL'e çağırıyorlar. Mehmet bizi buradan alacak. Sorun olur mu?" diye baktı Mali kıza bakarak.

"Saçmalama dört göz, ne sorun olacak. Bir avuç testosteron evime gelip LOL turnuvası yapmadıkça hiç sorun olmaz." dedi Hazan sıratarak. O an Mali'nin Umut'a kaçamak bir bakış attığını fark etti.

"Ne oldu? Öyle bir şey yapmadınız değil mi?"

"Yok, yok ama düşünmedik değil. İnternet kafelerden sıkıldık. Hareketlerimizi biraz kısıtlamamız gerekiyor. Eee..."

"Senin evin genelde boş oluyor. Bir ara senden bunun için izin alacaktık." diye devam etti Umut.

Evin genelde boş oluyor sözüne takılmamaya çalıştı Hazan.

"Artık sormamıza gerek kalmadı sanırım." dedi Mali gözlüklerini düzelterek. Hazan bir an bocaladığını hissetti. Mali ve Umut tek arkadaşlarıydı. Hem onu merak edip bu kadar yol gelmişlerdi. Ne zararı olacaktı ki?

"Hayır hayır. Şaka yapıyordum. Uygun olduğum bir zaman ayarlarız, ne dersiniz?" Hazan gülererek arkadaşlarına baktı. Umut tezgâhtan atladı ve kızı kollarının arasına alıp havaya kaldırdı. Hazan kahrkaha attı ve uzun saçlarını geriye savurdu. Hazar kızın ona doğru savrulan saçlarının hedefi olmamak ve nergis kokusunu almamak için geriye çekildi. Genç kız o kadar tasasız duruyordu ki. En ağır dertleri yüklenirken bile sessizliğini korumuştı. Elinde olmadan ondan etkilendiğini hissetti. Müziğini henüz duymamıştı ama yakında Elif Hoca sayesinde duyacağını biliyordu.

"İşte benim kızım! En büyük kızıl, bizim Kızıl!"

"İndir beni. Umut! Tamam, yeter!" Hazan ayaklarını yere bastırırken saçlarını tek omzunda topladı. Ona değişik bir şekilde bakan Hazar'ı görmezden gelmeye çalıştı. Çocuğun mutfak duvarına yaslanıp elmanın koçanını elinde çevirdiğini göz ucuyla görebiliyordu.

Dışarıdan gelen korna sesiyle Mali tezgâhtan aşağı atladı ve tek koluyla hafifçe Hazan'a sarıldı.

"Biz kaçır Hazi, hava karardı neredeyse. Dikkat et kendine."

"Tamam, görüşürüz." dedi Hazan tek elini kotunun cebine sokarken. Dış kapı gürültüyle kapandığında Hazar'a baktı. Çocuk elma koçanını çöpe fırlattı ve koçan tam ortasından kovaya girdi.

"Ee..." Hazan ne yapacağını bilemiyordu. Ne konuşacaklardı? Bütün gece bu soğuk çocukla ne yapacaktı?

"Evinizde piyano var mı?" Çocuğun sorusuyla irkildi. Hazar çoktan arkasını dönmüş üst kata çıkan merdivenlere yönelmişti.

"Hayır ama keman var." Merdivenleri çıkan çocuğun kafasını sallayıp ellerini iri buklelerin içinden geçirdiğini gördü.

"Nereye?" dedi genç kız çocuğun arkasından birkaç basamak çıkarken.

"Tuvalete giderken sana hesap vermek zorunda mıyım?"

"Hayır, tabii ki kendini evinde hisset."

Hazan son cümleyi iğneleyici bir şekilde söylerken geri aşağı indi ve kendini koltuğa bırakıp, ince uzun parmaklarını streten zonklayan şakaklarına bastırdı. Yukarıdan gelen patırtı ve tiz miyavlama sesiyle yerinden fırladı. Hazar'ı yine farklı bir dilde küfrederken duymuştu. Üst katın koridoruna vardığında Hazar'ın

Pakize'yi ensesinden kavrayıp kendinden uzakta, âdeta salladığını görünce bir kahkaha çıktı dudaklarının arasından.

"Ne gülüyorsun? Güleceğine gel de şu aptal pire torbasını al!" Hazan deli gibi pençelerini sallayıp tıslayan, uzun kabarık kuyruğunu sinirli sinirli oynatan Pakize'ye baktı. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu. Pakize banyonun küvetinde uyumaya bayılırdı ve kendisi oradayken banyoyu âdeta sahiplenirdi. Hazar'la kedi arasında küçük bir kavga yaşandığı Hazar'ın tırmık izleriyle bezeli elinden belli oluyordu.

"Ya bu kediği alıyorsun ya da ben en yakın camdan fırlatıyorum." Hazar hâlâ sinirle tıslayan kediği Hazan'ın suratına uzatarak. Hazan kediği almaya çalışsa da kedi Hazar'ın elinden kurtuldu ve koşarak merdivenlerden aşağı indi. O sırada çalan kapıyla iki genç aynı anda konuştu.

"Pizza!"

"Pizza!" Hazar sinirli biçimde aşağı inerken Hazan para almak için odasına koştu.

"Dur! Parayı ben vereceğim!" dedi panikle cüzdanını karıştırırken. Aşağıdan Hazar'ın öfkeli sesini duydu. Kapı kapandığında çok geç kaldığını anladı. Eline aldığı paralarla aşağı inerken Hazar'ın pizzayı mutfak tezgâhına koyduğunu gördü.

"Parayı cebine sok Tilki." dedi Hazar pizzayı açıp bir dilimi ağzına tıkarak.

"Olmaz öyle. Kesinlikle kabul etmiyorum. Al şu parayı." Hazar kaşlarını çatarak kızın suratına para sallayan elini homurdanarak itti.

"Para vermedim. Koy onları yerine!" dedi kolayla bardağa boşaltarak.

"Ne?" Hazar kafasıyla duvar saatini işaret etti.

"Yarım saati geçti. Servis elemanı tam bir aptal, kaza falan gibi şeyler saçmalayıp durdu." Servis elemanının Hazar'ın keskin sözleri ve sinirli yüzü karşısında nasıl ter döktüğünü tahmin edebiliyordu.

"Adamı zor durumda bıraktın." Hazar kızı duymamış gibi kolasını içti. Hazan da kendisine bir bardak doldururken, pizzanın çoktan yarısını bitirmiş Hazar'a baktı.

"Film izleyelim mi?" Hazan birden utandı. Sanki çocuğa çıkma teklifi etmiş gibi bocalamıştı.

"Fark etmez." dedi çocuk kızın suratına bakmayarak.

"*The Breakfast Club* izleyelim. Sonu harikadır." Hazan ketçabı almak için tezgâhın üzerinden uzandı. O sırada ağzı açık olan kola şişesine çarptı. Bir şişe kola Hazar'ın üzerine dökülürken kız panikle tezgâhın kenarındaki sarı bezi kaptı ve önce yerleri sonra tezgâhı silmeye çalıştı.

"Kusura bakma." dedi aceleyle silmeye çalışırken.

Önüne düşen saçlarını sinirle çekerek geriye attı. Şu aptal saçları bir an önce toplamalıydı.

"Sakarsın tilki surat ama pasaklı olacağın aklıma gelmemişti."

"Ne?" dedi kız eğilmiş mutfak dolaplarını silerken. Hazar kola içinde kalan gömleğinin önünü açtı.

"Tezgâh beziyle yer silinmez. Yerine koymadan önce iyice yıka."

Hazan çocuğun bu kadar dikkatli ve titiz olmasına şaşırmıştı. Çocuğun açık ve geniş göğsüne bakmamak için kendini zorlayarak, kendisine düz bir şekilde bakan yeşil gözlere çevirdi bakışlarını. Elbette tezgâh beziyle yerlerin silinmeyeceğini biliyordu ama o an panikle düşünememişti.

"Bir de bana temiz bir şeyler getir."

Hazan sinirle dil çıkardı ve çocuğun bakışları bu hareketi yakalayınca sinirlendi.

"Bekle, hemen getiriyorum." Kafasını çevirirken, Hazar'ın dudaklarının kenarının kıvrıldığını görmüştü.

Genç kız hızla merdivenleri çıktı ve uzun zamandır girmediği babasının odasına girdi. Her zaman düzenli olan babasının kitaplarını dizdiği masasına baktı. Gemi maketleri düzenli bir şekilde masasında ve raflarında duruyordu. Osman Bey'in en büyük hobilerinden biri maket yapmaktı. Bakışlarını masa ve maketlerden ayırıp dolaba yöneldi. Giysi dolabını açtığında eşyalarının yarısından fazlasının olmadığını gördü. Vesile teyze onları hastaneye götürmüştü. Pijama çekmecesini açtığında iki çift pijama kaldığını gördü. Babası eve geldiğinde giymesi için hazırda bekletiyordu onları Vesile teyze. Babasının bir daha gelemeyeceğini biliyordu Hazan. Boğa-

zına takılan yumruyu gidermek için yutkundu. Üzerinde "STILL COOL" yazılı olan siyah tişörtü aldı altına da gri bir eşofman altını. Babası üzerinde komik yazılar yazan tişörtlere bayılırdı. Onları giyip kendisiyle dalga geçen Hazan'a *benim nerem yaşlı bebeğim* derdi havalı bir şekilde. Hazan yanağına düşen damlayı elinin tersiyle sildi. Ağlamaktan nefret ederdi. Giysileri alarak kendi odasına geçti. Bir an önce üzerindeki kottan kurtulmak istiyordu. Altına her zaman giydiği şortlardan giyecekti ki vazgeçti. Onun yerine siyah bir kapri ve kalın askılı açık pembe bir üst geçirdi üzerine. Askılısının üzerinde koşuşan tilkiler ve kalpler vardı. Harika diye düşündü kız ister istemez. Hazar'a dalga geçebileceği bir malzeme daha veriyordu ama şimdi tekrar değiştirmekle uğraşamazdı. Babasının eşyalarını koltuğunun altına alarak odadan hızla çıktı ve merdivenleri üçer üçer inerken olduğu yerde kalakaldı. Hazar pencerenin kenarına yaslanmış sigara içiyordu. Üzeri çıplaktı. Geniş göğsünün sağ kısmında uzun bir yara izi Hazan'ın dikkatini çekmişti. Sıkı, ince ama kendini belli eden kaslarla bezeli bir vücudu vardı. Pantolonu her an üzerinden düşecekmiş gibi duruyor, adonislerini sergiliyordu. Hazar'ın kaslı olmasından ziyade zayıflığından dolayı belirgindi adonisler. Hazar onu fark etmemişti. Sigarasından bir nefes çekerken gözlerini kapatışını izledi kız. O kadar çekici duruyordu ki. Çekici ve ulaşılmaz. Hazan utançla gözlerini kaçırdı.

Hafifçe öksürdü. Çocuk ona döndü.

"Evimdeyken ortalık yerlerde soyunmazsan sevinirim." Hazar sigarasını eliyle söndürdü ve pencereyi açıp dışarı attı. Hazan çocuğun evin içinde sigara içmesine bir şey dememişti. Babasından dolayı duman altı bir salona alışıktı.

"Ne bu masum ayakları? Hiç mi çıplak erkek görmedin?" Hazan'ın suratının kızarışını izledi Hazar. Genç kızın bırakın bir erkeği çıplak görmeyi, hiç öpüşmediği fikrinin üzerine kalıbını baskardı. Kızı bu şekilde utandırmak hoşuna gidiyordu.

"Saçma sapan konuşmasana be!" diyen Hazan DVDlerin olduğu tarafa yöneldi. *The Breakfast Club*'i aldı eline. Defalarca izleyip her seferinde gözyaşlarına boğulmayı nasıl beceriyordu bilmiyordu. Çocuk giyinirken bir an kendini tutamayıp arkasına baktı genç kız.

Hazar'ın sırtında dövme vardı. Üç tane. Ne olduğunu anlamaya fırsatı olmadan babasının tişörtünü üzerine geçirdi çocuk. Hazar pantolonunu çıkarırken hızla önüne döndü ve DVDlere bakıyormuş gibi yaptı Hazan. Çocuk giyindiğinde arkadan ona yaklaştığını hissetti. Normalde erkeklerden utanmaz, cevabını verirdi ama Hazar'ın karşısında bir türlü bunu yapamıyordu.

"Tişörtün güzelmiş Tilki." diye fısıldadığını duydu çocuğun kuşağına. Kısa saçları yanağına çarptığında karnının kasıldığını hissetti. Hızla arkasını döndü ve çocuğu sinirle itti.

"Mesafeni koru da hadi izleyelim." dedi tehdidinin arkasından konuyu değiştirerek. Çocuk koltuğa kurulurken DVD'yi takmak için yere oturdu genç kız.

* * *

Telefon çaldığı an gözlerini homurdanarak açtı Hazar. Geniş ekranın mavi ışığına baktı. Işıklar kapalıydı. Film çoktan bitmişti. Yattığı yerde uyuyakaldığını fark etti. Hazan da L şeklindeki koltuğun ucunda uyuyakalmıştı. Kızın yüzü saçlardan gözükmüyordu. Olduğu yere top gibi kıvrılmıştı. O kadar ufak tefek duruyordu ki... Telefon ısrarla bir kez daha çaldığında duvar saatine baktı çocuk. Saat üçe geliyordu.

"Tilki!" dedi ayağıyla kızı dürterek.

"Telefona bak!" Kızın mırıldanarak yerinden kalktığını duyduğunda gözlerini tekrar kapattı. Felaket uykusu vardı. Kızın, telefona cevap verdiğini duydu. Uykuya kendini tekrar bırakırken kızın sesi çok arkadan ve boğuk geliyordu. Telefon çat diye kapandığında yerinden zıpladı Hazar.

"Sikeyim Tilki! Yavaş ol!" Kızdan ses gelmeyince gözlerini aralayıp kıza baktı. Dolunay salonu aydınlatırken kız her zamankinden beyaz gözükiyordu. Burnuna ve birkaçı da yanaklarına dağılan çiller belirginleşmişti. Laciverte çalan gözlerinin rengi maviye dönmüş ve gözleri kocaman açılmıştı. Minik dolgun alt dudağı titriyordu. Dikkatli baktığında kızın dizlerinin de titrediğini gördü. Yerinden hızla doğrulurken,

"Hazar?" dedi ilk defa. Kızın ayaklarının yerden kesildiğini

görünce atıldı ve kızı kollarının arasına aldı. Kızın kafasını göğsüne yaslarken, Hazan'ın deli gibi titrediğini hissediyordu. Koltuğa otururken kızı kucağına çekti. Nergis kokusu burnuna dolunca istemsizce gözlerini kapattı. Şu ana kadar birçok kadınla beraber olmuştu. Gerek Rusya'da, gerek burada. Hiçbiriyle duygusal teması girmemişti. Birçok kız yanında ağlamıştı, birçok kızı ağlatmıştı elinde olmadan. Hazan'ı sakinleşmesi için kucağında sallarken neden kalkıp evi terk etmediğini düşündü. Sebebini kendisi bile bilmiyordu. Tek bildiği şoka giren kızı sakinleştirmesi gerektiği idi. Gerekirse bu geceden sonra bir daha hayatına dâhil olmazdı.

*Pençelerini çıkarmış bir tilki,
aslanın karşısında ne kadar çaresi olduğunu düşünüyor?*

5

Acı... Her şeyi biliyorum, kendimi hazırladım maskesi çatlayıp kırılırken nerede olduğunu bile idrak edemiyordu. Sert, güzel kokan bir yere kafasını gömmüş ağlıyordu. Beyni yaşadığı şoktan yavaşça sıyrılıp nerede olduğunu algılamaya çalışırken kıpırdandı. Bir şey onu olduğu yerde sertçe tuttu. Kıpırdanmayı kesti Hazan. Salonunda yankılanan ıstırap dolu titrek ses kendisine mi aitti? Susmak istedi genç kız. Senelerce yaptığı gibi susmak ama titremesini bile durduramıyorken nasıl susacaktı? Bir insan cayır cayır yanarken üşüyebilir miydi? Üşüyordu işte. Yaslandığı sıcak şey onu ısıtmak ister gibi kollarını okşuyordu. Ağlamak için artık nefesi de sesi de yetmiyordu. Gözyaşları kalmamıştı. Birden yorgun düştüğünü hissetti. Düştüğünü... Birileri onu boğuyordu. Nefes alamamasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Bilmiyorum." diye fısıldadı. Ağzından çıkan ilk kelimenin bu olmasına şaşırdı. *Canım acıyor, babam öldü cümleleri yerine bu.*

"Bi-bilmiyorum..." Sesi o kadar çatlak ve kısılmış hâldeydi ki. Üzerinde yatmakta olduğu beden kıpırdadı.

"Şışt!" diye fısıldadığını duydu çocuğun ve aldırmandan devam etti sözlerine.

"Ne yapacağımı, nereye ait olduğumu?" Hâlâ fısıldıyordu. Ellerini uzatıp dağılmış yumuşak buklelerin içinden geçirdi. Altındaki bedenin gerildiğini hissetti. Kaldırıp kafasını bakmadı Hazan. Gözleri bahçede ay ışıklarının yıkadığı beyaz çardaktaydı.

"Orada otururdu. Annem giderken hep orada olurdu. Ağzında sigarasıyla uzaklara bakardı. Beni görünce gülümser yanına çağırırdı.

Kucağına yatarım. Beni bırakmayacağına, gitmeyeceğine öyle çok güvenerdim ki..." Sesi bir hıçkırıkla kesilirken diğer eliyle çocuğun tişörtünü avuçladı. Bir eli hâlâ saçlarının içindeydi. Parmaklarıyla hafif daireler çizerken çocuğun daha da gerildiğini hissetti. Elini hızla çekip göğsünde birleştirdi. Yeni bir acı dalgası onu vururken kuruyan gözlerine küçük kum taneleri batıyormuş gibi hissetti. Ağlamamalıydı. Hoş, ağlayacaksa da gözyaşlarının bittiğinin sinyalini veriyordu. Göründeki amansız sızı. Derin bir nefes aldı. Tanımadığı çocuğun kucagında yatarken kendini toplamalıydı. Hazar'ın kucagından kalkmalı ve işleri yoluna sokmalıydı. *Siktir et*, diye fısıldadı iç sesi. *Düşünmeyi bırak Hazan. Bırak, ne olacaksa olsun.* Bedeni gözyaşlarıyla sırılsıklam ettiği tişörtün üstünde yavaşça gevşerken onun sesini duydu.

"Anlatmak zorunda değilsin." Tok ses kulaklarına ulaşırken üzerinde yattığı karnın titrediğini hissetti. Yalnız kalamazdı. Çocuğa bu yüzden borçlanmıştı.

"Ona doğru düzgün veda bile edemedim. Ona bağırdım. O kadar bencilim ki..." Sesi kısılırken ellerini çocuğun saçından çekti ve cayır cayır yanan yüzüne bastırdı. Kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. Doğrulup oturur pozisyona geldi ve çekinerek üzerinde oturduğu kişiye baktı. Yeşil gözler mahmur olsalar da büyük bir dikkatle kızı inceliyordu. Gözlerinde, mimiklerinde acıma, şefkat ya da merhamet aradı Hazan. Hiçbiri yoktu. Yakışıklı suratı ifadesizdi. Üzerine yattığı taraftaki bukleler öbür tarafa yığılmıştı.

"Ağlarken çok çirkin oluyorsun Tilki. Ciddiyim, daha çirkin olamazdın." Hazan'ın gülesi geldi.

"Hastaneye gitmem lazım benim." diye fısıldadı kız. Elleri uyuşuyordu. Kollarını hissetmiyordu bile.

"Bir yere gitmek zorunda değilsin." *Değil miydi?*

"Uykum var." dedi kafasını çocuğun ıslak göğsüne yatırırken. Güçlü kolların bacaklarının altından geçtiğini hissetti. Hava yüzünü döverken, yattığı sert yerden havalandığını hissetti.

"Odan nerede?" diye sordu kaba ses.

"Koridorun sonunda." Mırıldanarak gözlerini kapatıp çocuğun göğsüne yaslandı kız. Merdivenleri tırmandıklarını hissetti.

"*Yeh tveyu mat!*" diye bağırdığını duydu çocuğun. Hemen ardından tiz bir miyavlama sesi Hazar'ın dudaklarını yukarı kıvrılmasını sağladı. Hazar'ın kedi ile minik bir savaşa girdiğini tahmin edebiliyordu. Sırtı yumuşak yatağına değdiği anda düşünmeyi bıraktı.

* * *

Hazar kızı yatağa bırakırken söylenmemek için kendini zor tuttu. Kedilerden nefret ediyordu. Geri çekilirken kızın ince parmaklarının kolunu kavradığını hissetti. Gözleri kapalıydı. Yüzü solgundu. Burnunun ucundan göz kapaklarına kadar yayılan kızarıklar çillerini silik hâle getirmişti. Kızıl kahve saçları yastığa dağılmıştı.

"Kal!" diye hareket etti küçük dudaklar. Hazar'ın sorunu buydu. Asla kalmazdı, kimsenin yanında uyumazdı. Şu ana kadar yaptıklarını kimse için yapmamıştı. Kolunu sertçe çekti. Kızın kolunun düşüşünün tok sesini duydu. Elleri hâlâ ona doğru uzanmış yardım etmesini bekliyordu.

"Lütfen..." Havada kalan fısıltı arkasını dönüp giderken onu durdu. Bir kelime âdeta saplanmıştı sırtına. *Lütfen*. Hatıraların akına gelmemesi için uğraş verdi çocuk.

"Lütfen."

"Sikeyim." diye mırıldandı çocuk üstündeki tişörtü kenara fırlatırken. Kızın iki kişilik yatağına ona değmemeye özen göstererek yattı. Buz kesmiş parmaklar kendi parmaklarına dolandı ve kızın nefes alışverişleri düzene girdi.

"Belli etmesen de yalnız kalmak senin en büyük korkun değil mi Tilki?" diye mırıldandı çocuk. Ardından gözlerini kapadı Hazar, bugün olanları düşündükçe çıldıracakmış gibi oluyordu. Yaptığı hareketler ona ait değildi. Bunu sonra düşünecekti. Şimdi uyuması lazımdı.

* * *

Hazar güneş ışığının gözlerini tırmalamasıyla kıpırdandı. Yatağı cam kenarına dayalı olduğu için kuşların ötüşleri ve çok uzaktan gelen korna sesleri kulağını rahatsız ediyordu. Bir de üzerindeki

* (Rus.) Ananı sikeyim.

ağırlık. Omuzlarında bir ağırlık vardı. Gözlerini açtı ve sadece başını çevirerek üzerine binen şeye bakmaya çalıştı. Uzun bronz kash bir koldu. Kolda bir sürü yara izi vardı. Kendisinin iki katı kalınlığında olan bilekte birkaç deri bileklik vardı. Hazar'ın kolu... Hazar dün olanları hatırlamaya çalıştı. Çocuğun kucagında kendini kaybetmiş gibi ağlamış ardından kelimenin tam anlamıyla baygınlık geçirmişti. Kıpırdamamaya çalışarak vücudunu döndürdü. Hazar yüzüstü, yüzünü diğer tarafa çevirerek yatmıştı. Kürek kemiklerindeki dövmeleler daha belirgindi. Yara izleri de aynı şekilde tabii. Sırtında da soluk izler vardı. Çekinerek bakışlarını izlerden kaçırdı ve en yakınındaki dövmeye odaklandı. Bir tanesinde güneş ve ay iç içe geçmişti. Diğerini görmek için kafasını kaldırmamasıyla çocuğun da hızla kafasını kaldırması bir oldu. Yanağında yastığın izi vardı ve güneşin vurduğu, ucu altın sarısı olan bukleler parlıyordu. Sarı noktaların belirginleştiği gözleri kavgaya hazır gibiydi. Hazar kızarmamaya çalıştı. Yarı çıplak bir çocukla aynı yataktaydı.

"Yatağında çıplak hâlde ne işin var!" dedi bağırarak. Boğazı acırken cümlesinin sonu fısıltıya dönmüştü. Sesini kaybetmişti.

"Sesin gitmiş Tilki." Çocuk homurdanarak sarı kafasını tekrar yastığa bıraktı.

"Dün gece yanına yatmam için yalvardın. Bütün gece seninle uğraştım. Şimdi ev yıkılsa bile beni rahatsız etme ki sabahları daha da çirkinleşen suratını görmeyeyim."

"Kolunu çek bari de..." dedi çocuğun oldukça ağır olan kolunu itmeye çalışarak.

"Bir daha uyarmayacağım. Çeneni kapat!"

Hazar'ın uykulu kaba, tehditkâr sesi Hazar'ın sinirlerini hoplattı. Üstüne üstlük kolunu da çekmemişti daha. Seni kendini beğenmiş iğrenç yaratık. Hazar sesli söyleyemedi bunları. Boğazını yumuşatacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Midesi bulanıyordu. Çocuğun kolunu itip ayağa kalktı. Başı döndüğünden yatağın ucuna ilişti. *Babası ölmüştü.* Onu yere fırlatacak acının gelmesini bekledi. Onun yerine buz kütleleri göğsünden karnına kayıyormuş gibi hissetti. Kendini bir senedir buna hazırlamıştı. Babası onu buna

hazırlamıştı. Kaybın buruk acısı göğsüne konuşlanmışken, babasına verdiği söz onu ayakta tutuyordu. Hayatına sağlam adımlarla devam etme sözü. Ayakta kalması için düşüncelerini kafasının en kuytu köşelerine itmesi gerekiyordu.

Düşünmemeye çalışarak odadan çıktı. Suyu ısıtarak sallama çay poşetini kupanın içine koydu. Ekmeklikten ekmek çıkardı ve arasına peynirle domates koydu. Zemin kattaki ufak banyoya giderek elini yüzünü yıkadı, Aynaya bakmak istemese de gözleri aynaya kaydı. Saçlarını birileri yolmuş gibi duruyordu. Gözleri o kadar şişmişti ki göz bebeklerini zor görüyordu ve aynı zamanda da kıpkırmızıydılar. Koyu halkalar gözlerini çevrelemişti. Yüzü renksizdi. O kendini beğenmiş piçe şimdi hak veriyordu. Korkunç durumdaydı. Yüzünü tekrar yıkadı ve dişlerini fırçaladı.

* * *

Son lokmaları ağzına tıkarken arka kapının kapandığını duydu. Hazar... Gidiyor muydu yoksa? Hızla yerinden kalktı ve salonunun köşesinde duran arka bahçeye açılan kapıyı açtı. Hazar oradaydı. Üzerinde bir şey yoktu, sigara içiyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirip kıza baktı. Hazan ne yapacağını bilemez halde bakışlarını kaçırdı.

"Yemek yemeyecek misin?" dedi çatallı sesiyle. Boğazı o kadar acıyordu ki sesi fısıltıya dönüşmüştü. Hazar sigarasından bir nefes çekti ve kıza bakmaya devam etti.

"Ne bakıyorsun?" dedi kız bahçeye doğru birkaç adım atarak. Boğazını zorladığında sesi paslı da olsa yerine gelmişti. Acıyı umursamadı. Gözlerine gelen güneş ışığından kurtulmak için ellerini yüzüne siper etti.

"Bir daha saçını boyama Tilki."

Hazar sigarayı dudaklarının arasından çıkarmadan söylemişti. Hazan gözlerini devirdi.

"Neyse ne? Yemek yemeyecek misin?"

"Bir şeyler hazırla işte."

Çocuğun emir veren sesi kızın kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bana emir verme!" dedi genç kız kendinden beklenmeyen soğuk

bir sesle ve sertçe. *Bana emir verme kahrolası.* On beş yaşındaki soğuk hâline dönüyordu ve kalbini hissetmiyordu. Eskiden çok korkardı. Annesini kaybetmekten, babasını kaybetmekten, herkesin ondan nefret etmesinden...

Şimdi korkmuyordu. Kimseden korkmuyordu. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Uğruna savaşacak bir şeyi de. Hazar'ın yüzü gölgelendi.

"Tilki?"

Hazan kulakları uğuldayarak çocuğa yaklaştı. Soğuk çimler ayaklarını yalıyordu. Saçlarının beline çarptığını hissediyordu. Sonbahar, güneşe rağmen soğukluğunu kızın yüzüne soğuk nefesini bırakarak hatırlatıyordu. Çocuğun önüne geldiğinde göğsünden yayılan sıcaklığı hissetti.

"Bana emir verme. Sessiz olabilirim ama bu kimsenin beni istediği gibi kullanabileceği anlamına gelmiyor. Ukala tavırlarını bir kenara bırak ve yemek istiyorsan kıcını kaldırıp içeri geç."

Yeşil gözleri lacivert gözlere kitlendi. Çocuğun sinirlendiğini gördü Hazan. Ardından Hazar kakhaha attı. Soğuk alaycı bir kakhahaydı.

"Pençelerini çıkarmış bir tilki, aslanın karşısında ne kadar şansı olduğunu düşünüyor?"

Kızın çenesini kavradı ve hoyratça kaldırdı. Son kelimeleri tehditkâr bir şekilde fısıldamıştı. Hazan ürperdiğini hissetse de bakışlarını kaçırmadı. Yeşilin içinde gizlenen altın kementlerin ona dolandığını hissediyordu. Çocuk burnunun ucunu kızinkine sürtünce kalbi hızlandı genç kızın. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çocuğun dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Kızı bıraktı, izmariti çimenlere fırlattı ve arkasını dönerek eve girdi. Hazan olduğu yerde kalakalmıştı. Az önce yaşananlar çok tuhaftı. Aynı zamanda da güzel...

"Güzel falan değildi. Ne saçmalıyorum?" diye mınıldandı kendi kendine. İçeri girdiğinde telefonun sinir bozucu melodisi kulağını tırmaladı. Telefona doğru yürürken umursamaz bir şekilde yemek yiyen çocuğa bakmamaya çalıştı. Ahizeyi dün geceyi düşünmemeye çalışarak kaldırdı.

"Alo?" dedi kısılmış sesiyle.

"Alo? Hazan... Yakut Demirkıran! Neden telefonlarına bakmıyormun?"

Teyzesinin endişeli sesini duyunca gerildi Hazan.

"Duymamışım. Hastaneye geliyordum şimdi."

"Hayır, hayır gelmene gerek yok. Naaşı orda değil. Cenaze işlerini hallediyorum ben Çetin amcanla. Büyük ihtimal yarın öğlen saati olacak. Babanı son kez görmek istiyor muydun?"

"Hayır." dedi sesi çatallaşarak.

"Tahmin etmiştim. Bu arada Yakut senin sesine ne oldu?" Hazan gözetlerini devirdi. Al işte diye düşündü. Teyzesi annesinin koyduğu ismi kullanmakta hâlâ inat ediyordu. Hazan'ı babası koymuştu Yakut'u annesi. Nüfus cüzdanında ilk başlarda Hazan Demirkıran yazsa da annesi tüm başına buyrukluğu ile kimseye sormadan gidip Yakut'u da ekletmişti. Ardından her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu.

"Hazan, teyze Hazan... Sesime gelince de kısıldı."

Her kelimenin üzerine özellikle vurgu yapmıştı.

"Tatlım böyle sonuçlanacağını biliyorduk. Umut beslememeni söylemiştim."

Teyzesinin sesi fazla yapmacık geldi bir an.

"Kes sesini!" diye fısıldadı kendini tutamayarak. İçinde deli bir volkan fokurduyordu. Bir gecelik ağlamayla kısa süreli uykuya yatmış patlamaya hazır bir volkan.

"Efendim?"

"Beslemiyordum teyze." Hazan soğuk sesini tanımakta güçlük çekti. İçindeki öfkeyi zorla bastırdı. Hayır, şimdi olmazdı.

"Çetin Abi, Hazar'ı gönderdiğini söyledi yanına. İyi çocuktur, kollar seni."

Anlaşılan onun dışında bütün aile Hazar'ı tanıyordu.

"Vesile teyze gelmiyor mu?"

"Kızı evlenmiş onun. Hem de ondan habersiz. Murathan'a bacak kimse yoktu. Bakmaya köyüne döndü. Sana veda edemediği için harap olmuştu." Murathan, Vesile teyzenin engelli oğluydu. Küçükken Vesile babaanne dediği kişi de onu terk etmişti. Kimseye bağlanamazdı bundan sonra.

"Artık bu evde bir tek ben yaşıyorum o zaman." Güldü soğuk bir şekilde. Hepiniz defolabilirsiniz hayatımdan. Hiçbirinize ihtiyacım yok.

"Çetin amcanla pansiyonda kalman gerektiğini düşünüyoruz."

"Hayır!" dedi sertçe Hazan, tırnaklarını kafa derisine bastırarak.

"Yakut..."

"Hazan! İsmim Hazan. Velim değilsiniz ve ben evimde kalamıyorum. Bir yere gitmiyorum. Tek başıma olmam umurumda değil. Birkaç hafta sonra on sekiz olacağım." Kızın sesi sinirle titrerken ses telleri acıyordu. Hazan ailesinden dolayı okula bir sene geç gitmişti.

"Hazan..." dedi teyzesi bıkkın bir sesle.

"Ben gelecektim ama annenle iletişimi yine kaybettim. Onunla iletişimi kurar kurmaz onu alıp..."

"Getirme! Onu bu evde istemiyorum!" ahizeyi sinirle çarptı ve koltuğa oturup buz kesmiş ellerini yüzüne kapattı. Annesiyle karşılaşmak istemiyordu. Boğazına bir yumru takılırken gözleri yandı. Toparla kendini kızım, bir yabancının önünde olmaz. Birlikte yattığı bir yabancı, saçlarını geriye attı ve ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı. Tezgâha oturup ona dik dik bakan Hazan'a döndü. Mutfak salonun içinde olmasıyla tüm konuşmaya şahit olmuştu.

"Burada kalacaksam bana ödeme yapmalısın." Şokla gözlerini pörtletti Hazan. Bu kahrolası çocuk ne saçmıyordu?

"Ne?"

"Dediğimi duydun." Umursamaz biçimde çayını içen çocuğa baktı.

"Sana ödeme falan yapmıyorum. Burada kalmak zorunda da değilsin." Genç kız sinirle söylendi. Çocuk bardağının üzerinden ona baktı

"Şizofren değilmişsin. Gerçekten izleniyorsun. Çetin amcanın yanına gitmen en doğrusu olur. Doğru pansiyona."

"Şizofren değilsin. Gerçekten izleniyorsun."

"İzleniyor muyum?" Hazan kalbinin korkuyla çarptığını hissetti.

"Evet, iki kişilerdi. Arabaya binip gittiler."

Hazan gözlerini kırptırdı. Bunları bilmesi için çocuğun evden

çıkması gerekiyordu. Telefonla konuşmaya o kadar dalmıştı ki çocuğun gidip geldiğini fark etmemişti bile.

"Tamam. Polisi arayacağım."

Hazar telefona yönelirken durdu. Polise ne diyecekti. İki kişi beni izliyor ama karaltı şeklinde görmüştüm. Cidden mi Hazan, bu mu yani?

"Seni sallayacaklarını pek sanmıyorum. Reşit değilsin. Küçük kızların paranoyaklığı olur. Zaman kaybedersin."

Hazar genç kızın düşündüklerini kelimelere dökmüştü.

"Sallamak zorundalar. Görevleri bu."

"Sen bilirsin Tilki."

Hazan ahizeyi alsa da yerine bıraktı. Kızın kararsızlığını izleyen Hazar kollarını geniş göğsünde birleştirdi.

"Teklifim hâlâ geçerli."

Kız arkasını döndü ve ona sinirle baktı.

"Çetin amca bu teklifine hiç sıcak bakmaz. Ona söylersem bana bedavadan bakmak zorunda kalırsın."

Hazar'ın dudakları zaferle kıvrılmıştı.

Çetin amca, hem Hazar'ın yanında kalmasını sağlayabilir hem de işi bedavaya getirebilirdi. İç sesi öfkeyle bağırdı. Hazar'ın yanında kalmasını sağlamak mı? Kimseye ihtiyacın yok kızım. Bu ukala, sinir bozucu çocuğun yanında kalmasına ihtiyacı yoktu. Dün gece yeterince rezil olmuştu.

"Çetin benim işime karışamaz. Ona söylersen bir şey değişmez. Bize bir iyilik borcu vardı. Ben de ona saygı duyduğumdan sözünden çıkmamaya çalışıyorum. Benim de sınırlarım var ve aşılmasından hiç hoşlanmam Tilki."

Hazar'ın sesi kamçı gibi şaklarken, gözlerinin soğuk buz kütlelerine dönüşmesini izledi genç kız.

"Beni nasıl koruyacaksın ki? Tek kişinin, erkek olmana güveniyorsun. Başka bir şey?" dedi alayla.

"Wing Chunda ustayım. Dövüş sanatı. Eğer ödeme yapmaya karar verirsen birkaçı Rusya'dan olan arkadaşlarım da burada bizimle kalacak. Hepsi kendi dövüş sanatlarında ödüllü. Üst katta üç tane daha misafir odası var. Orada kalırlar."

Dövüş sanatı mı? Göğsündeki, kollarındaki hatta sırtındaki bronzluğu bölmüş yaraların açıklaması bu olabilirdi.

"Okul?" dedi genç kız kaşlarına kaldırarak.

"Ben on dokuz yaşındayım. Rusya'da okuduğum, bir kere de sınıfta kaldığım için bu sınıftayım. Gideceğiz, orada da ben etrafında olurum."

"Ne kadar?" diye sordu Hazan.

Hayır, kabul edeceğinden değil ama... Duyduğu rakamla kaşlarını çattı. Hepsini bir anda veremezdi. Gerçi banka hesabında ne kadarı olduğunu da bilmiyordu. Her ay bir miktar yüklendiğini bilse de kontrol etmemişti.

"Taksitlendiririz Tilki. Verdiğin paranın hepsi benim değil. Grup arkadaşlarıma da bir miktar düşecek."

Hazan düşündü. Fikir mantıklıydı ama... Evinde tanımadığı kişiler olacaktı. Böyle bir şey istiyor muydu, emin değildi.

"Teklifi kabul etmezsen pansiyonda kalacağını biliyorsun."

Hazan itiraz etmek için ağzını açsa da çocuk ellerini kaldırarak onu durdurdu.

"Teyzene bağırıp çağırıp telefonu suratına kapasan da paşa paşa oraya gideceğini sen de biliyorsun. Teklifimi kabul edersen Çetin ağabeyi ikna edebilirim. Evinden de ayrılmamış olursun hem."

Hazan çocuğun aklına girdiğini biliyordu. İkna kabiliyeti çok güçlüydü.

"Anlaştık." dedi Hazan ellerini arkasında birleştirerek. Hazar tezgâhtan atladı.

"Halletmem gereken işler var. Akşama grupla geleceğim."

Kızın yanından geçti ve dünden kalan siyah tişörtü üzerine geçirdi.

"Dikkatli ol tilki surat!" dedi kapıyı kapamadan önce. Hazan çocuğun yandan attığı bakışla gözlerini devirdi. Kapı kapandığında derin düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

Hazan bütün gün uyumuştı. Bir ara dolaptaki çorbayı içip tekrar yatmıştı. Gözlerini açtığı anda hava çoktan kararmıştı. Son günler onun için yorucu geçmişti. *Saçmalık*. Aslında kendine itiraf etmek istemese de düşünmemek için uyumuştı. Kapı ısrarla çaldığında bahçeden motor gürültüsü geliyordu. Motorlar sustuğunda zil uzun uzun çaldı. Hazan zorla kendini koltuktan kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu.

“Geldim!” diye seslendi gidip gelen bir sesle.

Kapıyı açtığı anda kendisine bakan dört kişiyle göz göze geldi.

“Selam!” dedi.

Saçlarını maviye boyamıştı çocuk. Gözleri siyahtı. Sevimli bir yüzü vardı. Kolları dövmelelerden gözükmüyordu. Siyah yelek tarzı bir kapüşonlu giymişti. Dudağının kenarında piercing dikkatini çekti genç kızın.

“Ben Pavel.” dedi elini uzatarak.

“Hazan.” diye yanıt verdi genç kız çocuğun sert nasırlı ellerini sıkarak.

Çocuk elini yavaş sıkarsa da çocuğun güçlü olduğunu hissedebiliyordu.

“Bu Oleg, kızkardeşi Anya ve Mert.” Sırayla iki metre boyundaki yapılı çocuğu, geçen çardakta gördüğü kızı ve onların yanında oldukça sıradan duran ama sporla uğraştığı belli olan çocuğu gösterdi.

Adı Anya olan kız gözlerini devirerek içeri girdi. Dev adam Oleg -Hazan'ın aklında böyle kalacaktı muhtemelen- kafasıyla

hafifçe selam vererek arkasından girdi.

"N'aber?" dedi Mert de içeri girerken.

"İyi." dedi olduğu yerde şaşkınca mırıldanan Hazan. Bu insanlar artık evinde kalacaktı. Kapıda Pavel kalmıştı. Uyku mahmuru şaşkın kıza sırtarak içeri girdi Pavel.

"Kaç yaşındasınız?" dedi Hazan. *Ve evimde ne işiniz var? Of, Hazar, of!*

"Ben 18, Anya 17, Oleg 21, Mert 19." Pavel salonun ortasında durarak tek tek saydı.

"Vay, eviniz güzeldi!"

Göz kırparak hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışan Hazan'a gülümsedi.

"Teşekkürler." dedi Hazan.

"Yeni evimiz."

Anya'nın sinir bozan cıvıltısı kulağını tırmaladığında yüzünü buruşturmamak için zor tuttu kendini genç kız. *Bok eviniz.*

"Hazar nerede?"

"Birkaç dakikaya burada olur." dedi Mert koltuklardan birine otururken.

Kahverengi karışık saçları ve ona uyumlu gözleri vardı. Dışarıdan bağırış sesleri gelince Hazan salonun beyaz, bahçeye çıkan kapısını açtı.

Hazar bahçe kapısının iki kanadını da açmıştı. Birilerine bağırıyordu. O sırada yaklaşık on adamın bir piyanoyu sırtlayıp bahçeye soktuğunu gördüğünde şaşkınlıkla bakakaldı. Arkalarından gelen iki adam da uzun, sıra şeklinde bir oturak taşıyordu. Ardından sinirle bahçeye çıktı.

"Ne yapıyorsun be sen!"

"Salonun sürgülü kapısını sonuna kadar aç Tilki! Çabuk!"

Çocuğun kükremesi ve kan ter içinde kalmış on iki adamın rahatsız edici bakışlarıyla kapıyı sola çekerek sona kadar açılmasını sağladı. Adamlar içeri girip piyanoyu biraz sert bir şekilde yere koydular. İki genç de aynı anda bağırды.

"Yavaş!"

"Yavaş!"

Hazan ellerini saçlarının arasından geçirdi ve huzursuzca onları düzeltti. Ardından bakışları Hazar'a kaydı. Saçlarını kestirmişti. Ensesi ve ortalar kısayken saçlarının önü daha uzun ve dalgalıydı. Kısa taraflarda saçının asıl rengi olan koyu kumral göze çarpıyordu. Ön kısımlarının ucu hâlâ sarıya yakın bir renkti. Hazar saçını mı boyuyordu yoksa deniz ya da güneşten mi açılmıştı?

"Ay, çok yakışmış Nico!" dedi Anya ellerini çırparak.

Hazan kızın porselen gibi olan yüzüne tokadı geçirmek istedi. Ondan neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu. İlk gördüğü andan beri kızın her hareketi gözüne batıyordu. Davranışlarından Hazar'a abayı yaktığı belli oluyordu. Hazar piyanoyu incelerken cevap vermedi. Hazan ise sıkıntıyla çizilmiş parkelere bakıyordu. Ardından bahçe kapısındaki karaltılar dikkatini çekti.

"Hazar!" dedi heyecanla.

"Sakin ol Tilki. Onlar koruma." dedi çocuk çömeldiği yerden ona bir bakış atarak.

Hazan piyano konusunda aşırı hassas davranan çocuğa baktı. Ayaklarına kadar bir yerinde çizik ya da hasar var mı diye inceliyordu.

"Koruma mı? Sandım ki arkadaşların..."

Kafasına dank eden gerçekle durdu. Yüzü öfkeyle yanarken saçlarını yolacak duruma gelmişti.

"Hazar." diye tısladı genç kız.

"Biraz özel konuşabilir miyiz?"

Hazar onu duymazlıktan gelerek piyanonun tuşlarına bastı. Bir do, bir la notası salonda yankılandı. Akordunu kontrol ediyor olmalıydı.

"Hazar!"

Hazar umursamaz bakışlarla kıza baktı. Ardından Hazan'ın her an üzerine atlayacakmış gibi duran haline hafifçe güldü. Genç kız kafasında yankılanan gerçeklikle merdivenleri tırmanırken Hazar'ın arkasından geldiğini biliyordu. Çocuk merdivenleri çıktığında sinirle Hazar'ın kolunu tuttu genç kız. Tırnaklarını geçirmişti âdeta.

"Pençeleri çıkardın demek ki Tilki?" dedi çocuk alçak boğuk bir sesle.

Hazan yutkundu. Çocuğun gözleri o kadar derindi ki Hazan bakışlarını kaçırmak istedi. Karanlık güneş almayan koridorda; çocuğun sert yüz hatlarına, hafif çatık kaşlarına, dudaklarının hafifçe kıvrılmasına sebep olan ukala gülümsemeye baktı.

"Beni nasıl aptal yerine koyarsın? Madem koruma tutacaksın, arkadaşlarının burada ne işi var?" Hazar gözlerini kapatarak güldü.

"Uyandın demek."

Hazar gözlerini iyice açtı.

"Sorun şu ki bir süre kalacak yere ihtiyaçları var."

"Öyle mi? Benim evimin kapısında otel mi yazıyor Hazar? Sana ödeme falan yapmayacağım bu arada."

"Yapacağını düşünmüş müydün ki? Çok safsın."

Hazar tınaklarını daha derine saplarken Hazar'ın gözlerinde uyanmaya başlayan öfkeyi gördü. *Dışarı çık bakalım aslan.*

"Arkadaşların gidiyor."

"Kapıdaki korumalar gider, ben giderim. Sen de Çetin ağabeyin yanına yollanırsın."

Hayır, Hazan evi terk etmek istemiyordu.

"Teyzem gelir." dedi çocuğa meydan okuyan bir sesle.

"Sapık enişten teyzenin burada kalmasına izin verir mi dersin?

Hiç sanmıyorum."

"Oktay enişte sapık falan değil." dedi kız yalan söyleyerek.

Kendinden küçük kızların orasına burasına bakarken defalarca görmüştü Hazan. Eniştesi kendisine bakarken bile rahatsız hissediyordu kendini genç kız.

"Öyle mi?" diye güldü Hazar alayla.

Hazar, Çetin amca ile kalırken teyzesi ve eniştesiyle tanışmış olmalıydı.

"Her neyse. Çetin amcayla konuştun mu? Burada kalabilir miyim?"

"Evet. Ben ve korumalar burada oldukça izin veriyor. Pençelerini de üzerimden çek. Canımı sıkmaya başladın."

Hazar elini çocuğun kolundan çekerek derin kırmızı izlere baktı.

"Bunun intikamını alırım senden çilli surat." dedi Hazar parmağıyla kızın burnuna dokunarak.

"Siz... Ni yapıyorsunuz!"

Hazar kafasını çevirerek merdivenin başına ulaşmış Anya'ya baktı. Kız, sinirlendiğinde ya da şaşırıldığında Türkçesi bozulurdu. Bazense bilerek bozuk konuşurdu.

Hazan'ın ona çok yakın durduğunu, kızın burnuna çarpan kokusundan biliyordu. Kız da bunu fark etmiş olacak ki birkaç adım geri çekildi. Kolundaki tırnak izlerine baktı çocuk. Bunu fena öde-tecekti bu kıza.

"Bir şey yok Anyashkova." dedi Hazar eliyle kızın saçlarını karıştırarak.

Anya'nın kızaran yanaklarına baktı Hazan. Çocuk Anya'nın ona aşık olduğunu fark etmemiş miydi hâlâ?

Hazar paldır küldür merdivenleri inerken "Pavel!" diye seslendi. Ona kötü kötü bakan Anya'ya çevirdi bakışlarını genç kız. Ardından oflayarak merdivenlere yöneldi. Kollarını ince parmaklar yakalayınca âdeta sabır dileyerek Rus kızına döndü.

"Onunla aranda bir şey olabileceğini düşünmüyorsun değil mi?"
Bu neydi şimdi?

"Hayır, saçmalama." dedi kaşlarını çatarak sertçe.

"Düşünmesen iyi olur."

Hazan kolunu hızla çekerek kızın parmaklarından kurtardı.

"Sen de kendi işine baksan iyi olur."

Telefonunun zil sesini duyduğunda kıza uyarı niteliğinde omuz atarak aşağı kata yöneldi. Hem evine yerleşip hem onu tehdit edemezdi.

"Ramones çalıyor kimin bu?" dedi Mert elindeki beyaz telefonu sallayarak.

"Benim!" diye atıldı Hazan çocuğun elinden telefonu alarak. Hızlanan nefesini yutkunararak düzene sokmaya çalıştı. Mali'nin aradığını görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Alo? Mali?"

"Hazan! Sizin evin oralardayız. Ben zor durumdayım. Şey Turan'layım ama, of!" Arkadaki gürültülü müzik ve çığlıkları yüzünden duyamıyordu.

"Gelebilir miyiz, başka çare yok. Hazan duyuyor musun?"

"Gel Mali." dedi Hazan tek elini yüzüne bastırıp gözlerini kapatarak.

Evi resmen yolgeçen hanına dönmüştü. Turan'la gelmesi işin cabasıydı. O çocuğu hiç sevmiyordu. Çocuk ciddi anlamda sapıktı ve Umut, Turan'ın geçen seneden beri ona âşık olduğunu iddia ediyordu. Ancak genç kız, çocuğun aşktan çok saplantılı olduğunu düşünüyordu.

"Tilki, ben arkadaşlara odalarını göstereceğim." Hazan koltuğun ucuna oturdu yavaşça.

"Benim odamdan ve babamın odasından uzak durun!"

Hazan başını sallayarak arkasındaki esmer ve dağ gibi olan Oleg'le merdivene yöneldi. Hazan acıyla kıkırdadı. Kafasından geçenler saçmaydı. Şu an da bulunduğu durum o kadar saçmaydı ki. Babası evde bu kadar erkeğin olduğunu görse, adama inme inerti. İçindeki acı baş gösterirken boğazında toplanmış yumruyu yutmaya çalıştı. Alışmıştı acısını göstermemeye. Yaşlar gözlerinden yanağına hücum ederken başarısız olmuştu. *Sakin ol Hazan. Bir yabancıнын önünde ağlama.* Hızla gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi ve ellerini dizlerinin arasına soktu.

"Sen iyi misin?" dedi yanına oturan çocuk.

Mert'in endişeli ifadesine baktı Hazan gülümseyerek.

"Yok, bir şey yok. İyiyim ben."

Göğsündeki hıçkırıklar âdeta üst üste biniyordu. Hayatını elinden geldiğince kurtarmaya çalışan babası yoktu. Hayatta tek başınaydı. *Düşünme, düşünme bunları Hazan.*

"Gerçekten, iyiyim ben." derken gözünden kaçan bir gözyaşı yanağından çenesine yol aldı.

Mert'in dudakları düz bir çizgi hâline geldi. Ardından çocuk elini burnuna götürdü ve burnunu domuz burnu gibi kaldırdı.

"Emin misin?"

Hazan kendini tutamayarak güldü.

"Hah, şöyle. Bu arada evine böyle apar topar geldiğimiz için de kusura bakma." dedi çocuk utangaç bir gülümsemeyle.

"Önemli değil."

Genç kız dudaklarını ısırarak söylemişti bunları.

"Hayır, hayır bu hoş olmaz. Hazar'a söyleyeceğim. Yer bulduk dediğinde pansiyon diye düşünüşüm. Birinin evine zorla yerleşeceğimizi bilmiyordum."

Hazan kafasını salladı.

"Sizin aileniz yok mu? Neden yer arıyorsunuz?" diye sordu, istediğinden biraz daha ters çıkan sesiyle.

Çocuğun yüzü karardı.

"Senin var mı?"

Yüzüne çarpan tokat gibi soru genç kızı irkiltti. Mert'in diğerlerine nazaran daha kibar olduğunu düşünmüştü. O sırada çalan kapı zili genç kızı cevap vermekten kurtardı.

"Hazan, ben..."

Kız yerinden hızla kalktı.

"Ben kapıya bakayım."

Sersemce kapıyı açtı. Mali kan ter içinde kalmıştı. Zil zurna Turan onun üzerine abanmıştı. Arkada polo yaka tişörtüyle duran esmer bir çocuk daha vardı ki yardım etmeye yanaşmıyordu. Rolex marka kol saati taktığı gözünden kaçmamıştı Hazan'ın.

"Hazan bir yardım etse..." demeye kalmadan Mert gelmiş Mali'nin yükünü hafifletmişti.

"Sen de kimsin?" dedi Mali terden buharlaşan gözlüklerini düzelterek.

"Bir içeri girin önce." dedi Hazan esmer çocuğa bakarak.

Hepsi içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Turan'ı koltuğa yatırırken esmer çocuk huzursuzca onlara bakıyordu.

Merdivenlerden inen Hazar merakla salona baktı.

"Vay, Melih Bey mi burada?"

Bunu demesiyle adının Melih olduğunu öğrendiği çocuk hızla Hazar'ın üzerine koşup bir yumruk salladı. Merdivenlerden, Anya'nın olduğunu tahmin edilen bir çığlık yükseldi.

"Seni orospu çocuğu, hilebaz herif!"

Yumruk Hazar'a değmedi bile. Hazan, atılan her yumruğu Hazar'ın kolları ve dirsekleriyle karşıladığını fark etti. Kendisi hiç vurmuyordu. Sadece karşılıyordu. O kadar hızlı yapıyordu ki Hazan hareketlere yetişemiyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırılı genç kız.
Ardından, yanında durmuş dövüşü izleyen Oleg'e baktı, "Sen
neden bir şey yapmıyorsun!"

Oleg kıza doğru eğildi.

"Bir de şu sanatı izle. Nico'nun yaptığı Wing Chun. Bruce
Lee'nin dövüş tekniği. Karşımadaki çocuk karate yapıyor. Tahmi-
nen siyah kuşakta..."

Hazan şaşkınlıkla dövüşe baktı. Uzaklaşarak uzuyordu. Hazar tek-
meleri yumrukları karşıyor, çocuğun gücünü geri iterek onu ser-
semletiyordu.

"İtiraf et! Hile yaptın."

"Ne de?" dedi Hazar pis pis gülererek.

Şakağından boynuna ter süzülüyordu.

"Black Jack'te orospu çocuğu! Beş bin liramı istiyorum!"

Hazan duyduklarına inanamadı. Beş bin lira mı?

"Ne oluyor ya?"

Uykulu gözlerle merdivenden inen Pavel'e baktı Hazar. Çocu-
ğun gözleri kavgayı görünce heyecanla parladı.

"Ooo, süper!" dedi tırazanların kenarından, zemine atlayarak.

"Ben de istiyorum!" dedi olduğu yerde hafifçe sıçrayarak. Hazar
kendisine doğru gelen tekmeyle iki kolunun arasına aldı ve yerdeki
bacaya hızlı ve güçlü bir darbe indirdi. Melih denen çocuk sertçe
yere düşerken, Hazar çocuğun kafasının yere çarptığını fark etti.

"Sıra sende." dedi Hazar saçlarını eliyle sıvazlayarak. Gözlerinin
önüne düşen iri dalgalar terle alnına yapışmıştı

"Ladna' Pavel!" dedi Oleg bir adım öne çıkarak.

Yerde kıvranan çocuğu yakasından kavradı.

"Bir daha seni buralarda görmeyelim anladın mı zengin piçi?"

Koltuğa uzanmış, zil zurna sarhoş Turan bir kahkaha attı.

"Pij, pij..." diye mırıldandı sızmadan önce.

Çocuk toparlandı ve Hazar'a bir bakış attı. Hiçbir şey demeden
ayağa kalktı.

"Mali!" dedi soğuk bir sesle.

Mali oturduğu yerden şokla çocuğa baktı. Mali'den istediği

* (Rus.) Tamam, yeter.

tepkiyi alamayan çocuk kapıyı çarparak çıktı. Salonda bir sessizlik oldu. Sessizliği Anya'nın sesi bozdu.

"Nico, Yaralandın mı?" dedi Anya, çocuğun yüzünü elleri arasına alarak.

Hazan ters ters Anya'ya baktı. Rusça konuştuğu için ne dediğini anlamamıştı.

"Anya, Türkiye'de Türkçe konuş!"

Hazar kızın ellerini yüzünden itti. Hazan başına ağrının girdiğini hissetti. O sırada yanına gelen ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi duran Mali'ye doğru döndü.

"Hazar bu evde neler oluyor? Bu gangster tipliler kim?"

Çocuğun son cümleyi fısıldayarak söylemesi Hazan'ı gülümsetti.

"Yeni ev arkadaşlarım." dedi bıkkın bir sesle.

* * *

"Tatlı kızım benim, bebeğim." Babası ayağa kalktı ve küçük kızı kucığına aldı. Kızın elindeki flüt yere doğru kaydı. Arka plan değişirken babasının kollarından aşağı düştüğünü hissetti. Siyahın diğer renkleri yuttuğu yerdeydi. Dibe iniyordu. Gözlerini araladığında ateş çemberinin ortasına doğru düştüğünü fark etti. Yere sertçe çarptı. Çarpmasıyla alevler yükselirken, ellerine batan cam kırıklarını hissetti. Yerdeki cam parçaları kollarına ve dirseklerine batarken inledi küçük kız.

"Baba!" Duman ağzına dolarak genç kızı nefessiz bıraktı. Alevlerin arkasından birinin ona doğru geldiğini fark etti. Kibar yüz hatlarına sahip bir kadın. Gözlerinin içinde deliliğe ait parıltılar...

Annesi. Çaresizdi kız, seslenecekti ona. Çırpındı cam kırıklarının arasında. Yavaşça doğrulmaya çalıştı. Çabasıyla alevler yükseldi, annesinin silüetini yuttu.

Siçrayarak uyandı Hazan. Nefes nefeseydi. Doğruldu ve kafasını ellerinin arasına aldı. Bütün vücudu titriyordu. Derin derin nefesler aldı.

"Rüyaydı." diye fısıldadı kendi kendine. Bir daha asla babasının gömleğiyle uyumayacaktı. Hayatının hatasını yapmıştı. Gömleği kokladı. Babasının kokusu kalmamıştı artık üstünde. Sadece

yumuşatıcı kokusu vardı. Ayaga kalktı. Soğuk, çıplak bacaklarını yaladı. Banyoya doğru giderken müzik çalındı kulağına. Merdivenlerin başına geldiğinde müziğin sesi arttı. Yavaş yavaş merdivenleri indi. Ay ışığı salonu aydınlatıyordu. Piyano tam camın önündeydi. Tüm salon aydınlıktı. Müzik kesildi. Müzik durmaz kızın aklına kâbusu geldi.

"Çal!" dedi titrek, kısıp ama kararlı bir sesle. Şu an akşamki hâinden eser yoktu, hiç güçlü hissetmiyordu kendini. Hazar ona baktı. Bakışları o kadar yoğundu ki... Yeşil renginin bu kadar çok anlama bürünebildiğini bilmiyordu genç kız. Çocuğun bilindik ifadesiz maskesini takacağını sandı. Lakin Hazar aynı duygu yoğunluğuyla ona bakmaya devam ediyordu. Hazar küçük adımlarla piyanoya yaklaştı. Parkedeki çizikleri çıplak ayaklarıyla hissedebiliyordu.

"Lütfen."

Uzun güçlü parmaklar daha sert bastı tuşlara. Hazar gözlerini kapatmış kafasını kaldırmıştı. Hazar müziği teninde hissediyordu. Kızın tüm vücudunu okşuyordu. Ürperdi bir an. Elini piyanonun siyah cilasının üstüne koydu. Titreşimleri hissedebiliyordu. Başını kaldırdı ve saçlarının belinden aşağı salınmasına izin verdi. Gözlerini kapadı. İçini çekerek yavaşça piyanonun üzerine uzandı. Titreşimler bütün vücudunu sarmıştı. Saçlarının bir kısmı, Hazar'ın ellerinin üzerine doğru bırakmıştı kendini. Çocuk daha güçlü çalmaya başladı. Kendini hız trenindeymiş gibi hissediyordu genç kız. Müzik, kafasında notalar olarak beliriyordu. Salon sessizliğe büründüğünde yüzünün sırlıklam olduğunu hissetti. Saçlarının okşandığını fark etti. Ardından güçlü bir el kolunu kaldırarak onu yattığı yerden kaldırdı ve kendine çekti. Sert, güzel kokan bir yere yaslanmıştı. Hazar'ın göğsüne.

"Müziği hissettin. Şimdi ruhunu hisset." dedi çocuk onu kendinden uzaklaştırırken.

Müzik odayı tekrar doldurduğunda genç kız, Hazar'ın yanına oturmuş; onun parmaklarının tuşlarla ahenk içinde hareket edişini izliyordu. Müzik bir kez daha onu etkisi altına alırken çocuktan yayılan sıcaklığı hissetti. Duyguları açığa çıkarken bu sefer yalnız

değildi. Kendini kaptırmış hâlde çalan Hazar'ın duygularını da hissediyordu. Elini kaldırdı ve çocuğun çıplak omzuna koydu. Eli karıncalanıyordu. Çok güçlüydü. Dışarı çıkan enerjimdi bu. Salonu kaplayan hava tamamen değişmişti. Hazar'ın dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılırken tekrar gözlerini kapadı.

Acı, umut, hayal kırıklığı, üzüntü ve yok edilmeye çalışılan umut. Hayatta kalma mücadelesi hatta. Hepsi bir tokat gibi kızın yüzüne çarparken Hazan kafasını salladı. Bu başka bir Hazar'dı. Umursamaz olmayan, binlerce kat kabuğun altındaki, müziğin ruha etkisini göstermek isteyen Hazar. Diğer Hazar salona girdiği an defolup gitmesini söylerdi. Müzik kesildiği an çocuğun ona baktığını hissetti Hazan. Tuşlardan bakışlarını kaldırıp sarı ağların genişleyip âdeta hareket ettiği gözlere baktı.

"Anladın mı?" diye sordu çocuk boğuk bir sesle.

Hazan başını salladı. Çocuğun eli yüzüne yönelince heyecanla nefesini tuttu Hazan. Hazar elini hızla geri çekerken bir şey daha fark etti genç kız. Maske geri gelmişti.

"Şimdi uyumaya git."

Hazan başını iki yana salladı.

"Kâbus görüyorum." Yavaşça yerinden kalktı ve L şeklindeki koltukta Turan'ın yatmadığı kısma uzanıp cenin pozisyonu aldı.

"Çalmaya devam eder misin?" diye fısıldadı Hazan burnunu çekerek. Gözyaşları kesilmiş olsa da burnu akıyordu. Bildiği melodi kulaklarını doldururken gözlerini kapadı ve kendini uykunun kollarına bıraktı.

Acı çekmek ölmekten daha çok cesaret ister.

Napoléon Bonaparte

7

Omletin kokusuyla gözlerini açtı genç kız. Ardından şaşkınlıkla yerinden doğrulup mutfığa baktı. Hazar ocağın başındaydı. Pavel masaya tabakları dizerken, Oleg seri biçimde marulları doğruyordu. Alışık olmadığı manzarayı izleyen kızın gözleri duvar saatine kaydı. Saat ona geliyordu.

"Uyuyan güzelimiz kalkmış." dedi o zamana kadar dikkatini çekmeyen Mert.

Hazan gülümsedi. "Kahvaltı mı hazırladınız?"

Üzerine örtülmüş pembe pikeyi kaşlarını çatarak kenara iterken, dün geceyi düşünmemeye çalıştı. Hazar, piyano, müzik, karman çorman duygular... Çıplak ayakları parkeye değdiğinde başı döndü. Gözlerini birkaç saniye kapattı.

"Öyle görünüyor. Hey, iyi misin?"

Hazan, Pavel'in endişeli sesi karşısında gözünü açıp gülümsedi. Çocuğun mavi saçları yana yatmıştı. Siyah gözleri merakla ona bakarken dudağındaki piercing'le oynuyordu.

"İyiyim ya sadece başım döndü hızlı kalktığım için. Yardım edeyim size." diye mırıldandı mutfığa doğru ilerleyerek.

"Hiç gerek yok, bitti bile." dedi Pavel bardakları yerine yerleştirirken.

Hazan kafasını sallayarak koltuğun öbür ucunda yatan çocuğa baktı. Turan denilen çocuk leş gibi alkol kokuyordu. Kızın bakışlarını sırtında hissetmişcesine kıpırdandı.

"Tamam, o zaman duşa gireyim ben." dedi genç kız.

"Banyoda Anya var." diyen Mert, clindeki telefona hızla bir şeyler yazarken kafasını kaldırma gereği görmedi.

"Merdivenlerin altında bir banyo daha var."

O banyoyu Hazan'ın babası yaptırmıştı. Tam merdivenlerin altındaki boşluğa salondan yer çalarak duvar örmüş, bir duş kabini ve bir klozet yerleştirmişti.

"Hadi ya ben orayı bodrum sanmıştım." Hazan başını iki yana salladı.

"Ben giriyorum." diye seslendi duşa girerken.

Gruptan onay mırıltıları yükseldi. Kapıyı aralık bıraktı. Kapının kilidi bozuktu, ancak dışarıdan açılabilirdi. Üstünü çıkarıp tezgâha koyduğunda kapının aralandığını hissetti. Hızla askılıkta asılı olan havluyu üzerine çekti. Arkasını döndüğünde yarı kapalı gözlerle Turan'ın içeri girdiğini gördü. Durdurmaya kalmadan kapı tok bir sesle kapanmıştı.

"Ne işin var burada, çık!"

Çocuk koyu renk saçlarını karıştırıp şaşkınlıkla kıza baktı.

"Ben, ben... Tuvalet..." diye mırıldandı Turan yüzünü ovuşturarak.

Geçen sene sürekli ona asılan esprili Turan'ı düşündü genç kız. Kan çanağı olmuş gözleriyle ve duvar gibi suratıyla, o hâliyle alakası yoktu. Çocuğun yanından geçip kapıyı yumruklarsa mutfaktakiler onu duyabilirdi. Çocuğun yanından geçip kapıya vuracakken bir el bileğini kavradı. Tutuşu güçlüydü. Turan onu geriye savururken Hazan üzerine sardığı havluyu daha sıkı tuttu.

"Bu sene de mi kaçacaksın Hazan?"

Hazan aptala yatacaktı. Başka çaresi yoktu.

"Ne kaçması ya? Ne saçmalıyorsun?"

Kızın tizleşen sesi, çocuğun burnunun kemerini sıkmasına sebep olmuştu. Başının çatladığını tahmin edebiliyordu genç kız.

"Sana âşık olmuştum. Sen bana bir şans vermek yerine sürekli laf soktun. Üstüne üstlük kaçtın. Senin yüzünden bu durumdayım."

Hazan şokla çocuğa baktı. Mali söyleyene kadar, çocuğun ciddi olduğunu anlamamıştı. Onunla dalga geçen serseri erkeklerden olduğunu düşünmüştü. Popüler olmaya çalışanlardan. Arkadaşı söylediğinde ise çok geçti.

"Sen saplantılısın bence ve abartıyorsun. Lütfen artık çıkar mısın?" dedi Hazan sinirle.

"Senden adam gibi bir cevap alana kadar buradan gitmiyorum."
Çocuk ona doğru bir adım attığında Hazan tüm sinirlerinin gerildiğini hissetti. Çocuğun gözlerinde deli parıltılar oynayıyordu.
"Mali! Pavel!" diye bağırdı genç kız. Mutfaktan gelen kahlkahl ve konuşmaları duyabiliyordu. Çocuk çenesini kavradığında Hazan şokla çocuğun çenesini sertçe kavrayan eline tırnağını geçirdi. Diğer eliyle ısrarla havlusunu tutuyordu.

"Daha fazla kaçma Hazan. Beni aşağılaman yetti de arttı bile."

Hazan hızla geçen seneyi taradı. Çocuğu defalarca arkadaşlarının önünde rezil etmişti. Hak etmeseydi yapmazdı. Turan o kadar sinir davranıyordu ki kız ondan hoşlandığını düşünmemiştir bile. Çocuğun alkol ve açlık kokan nefesini suratında hissettiğinde midesi kasıldı. Battı balık yan gider, diye düşündü. Hızla bacağına kaldırdı ve çocuğun karın boşluğuna beceriksizce bir tekme attı.

"Pavel!"

İçeriden gelen gürültüler kesildiğinde ayak sesleri duydu. Kapı sökülürcesine açıldığında Hazar'ın öfkeli gözleriyle karşı karşıya geldi.

"Seni orospu çocuğu!" Hazar'ın eli çocuğun ensesini kavradı ve onu geriye çekti. Hazan çenesindeki elden kurtulunca yanaklarının sızladığını hissetti.

"Bırak lan!" diye öfkeyle bağırdı Turan.

"Seni ilgilendirmez. Anası orospu olan kim acaba?"

İpleri koparan sözcükler Turan'ın ağzından döküldüğünde birkaç kişi Hazar'ın adını haykırmıştı. Hazar, Turan'ın yakasından tuttu ve deli gibi çırpınan çocuğa kafa attı. Turan yere yığılırken Hazar'ın gözü dönmüş gibiydi. Yüzü kâğıt gibi beyazdı. Dudakları ince bir çizgi hâlini alırken gözleri yeşilin koyu bir tonuna bürünmüştü. İrisini süsleyen sarı ağlar yok olmuştu. Çocuğu yerden kaldırırken onu tutmaya çalışan Mert'i tek eliyle savurduğunu gördü Hazan. Turan'ın yüzüne ardı ardına yumruklar inerken Pavel'de çocuğu tutmaya çalıştı. Hazan karışıklıktan faydalanıp tezgâhtaki tişörtü üzerine geçirdi. O sırada ne ara geldiğini görmediği Mali merdivenleri inmiş, Turan'ı tutup geri çekmişti. Çocuğun burnundan fışkıran kanlar mavi gömleği kırmızıya boyamıştı.

"Çocuğu götür Mali!"

Oleg'in olgun tok sesiyle Mali gözlüklerini düzeltip kafasını salladı. Kanlı ağzıyla hâlâ bir şeyler haykıran çocuğu kapıdan çıkarırken Mert ve Pavel, Hazar'a âdeta sarılmıştı. Kapı gürültüyle kapandı.

"Tamam lan bırakın beni." dedi silkelenen Hazar.

Mert ve Pavel geri çekildiğinde sofrada donakalan Anya lafa girdi.

"Kahvaltı saati!" dedi saçlarını saran havluyu düzelterek. Sesi gergindi.

Hazan kendisine bakan Hazar'la göz göze gelmemeye çalıştı.

"Bela mıknaatısı gibisin Tilki." diye söylendiğini duydu çocuğun. "Siz kahvaltınızı edin." Hazar masaya yönelip sigara paketini eline aldı.

"Sen etmeyecek misin?" diye sordu Anya renkli gözlerini kocaman açarak.

Hazar kıza cevap vermemeyerek bahçeye çıktı. Mutfakta gergin bir hava vardı.

"Yumurta soğuyor gençler hadi!" Pavel masaya oturup hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi.

Oleg çoktan masaya oturmuş ve salataya çatalını sokmuştu bile.

"Hazan sen de sonra alırsın düşünu soğutma sofrayı." dedi Mert çayları doldururken.

Hazan kafasını salladı ve yerde düzgün bir yol izleyen kan damlalarına baktı.

"Sonra sileriz." Pavel'in ona bakan anlayışlı gözlerine çevirdi bakışlarını genç kız.

"Tamam." dedi çatlak bir sesle.

Sofraya oturdu ve gözlerine tırmanan yaşları geri göndermeye çalıştı. Sabahın köründe bu gerginlik ona fazla gelmişti. Yaşları olması gereken yere, içine akıttığında hüznü bir tebessümle çayı dudaklarına götürdü. On beş dakika içinde sofrada eğlenceli bir sohbet başlamıştı.

"Çok komik bir iddiaydı. Mert bana limon suyunu kafama diktirmeyeceğimi söyledi. Bana, gençler bana."

Pavel zeytini ağzına atarken bir yandan eliyle kendisini işaret ediyordu.

"Gerisini ben anlatayım." dedi Mert gözlerini devirerek.

"Şişeyi kafasına dikti. Sonra suratı şu şekli aldı." Mert yüzünü buruşturdu ve elleriyle kendini yelledi. "Sonra etrafında dönerek kustu."

Oleg sırtırtırken, Pavel bozulmamış gibi davrandı.

"İy! Sofradayız be!" dedi Anya yüzünü buruşturup Mert'in omzuna vurarak.

"Bu arada anneni hiç göremedik Hazan?" dedi Pavel dikkatli bir ses tonuyla.

Hazan ekmeğin boğazında büyüdüğünü hissetti.

"Çeneni kapat ve yemeğini yemeye devam et Pavel."

Anya'nın sesi yumuşak ve uyarıcıydı. Pavel'de hafifçe kıpırdanarak gözlerini kaçırdı. "Siz bir de şunu dinleyin." dedi başka bir anısını anlatmaya başlarken.

Hazan cevap vermek zorunda olmadığı için derin bir nefes aldı. Anya'nın böyle davranmasına da açıkça şaşırılmıştı. Kıza baksa da Anya kendisiyle göz göze gelmedi. Pavel'in anlattığı hikâye bittiğinde bütün sofra kahkaha atıyordu. Hazan tebessüm ederken içten içe ne kaçırdığını merak ediyordu. Bahçeden salona giren kapı hızla açıldı. Herkes susup asık suratla onlara bakan çocuğa çevirdi kafasını.

"Çirkin hadi gidiyoruz."

Hazar ön kapıya yönelirken, Hazan kendisine seslenildiğini idrak edemedi.

"Bana mı diyorsun?" dedi kaşlarını çatarak.

"Senden başka çirkin göremiyorum."

Çocuk sigarayı dudaklarının arasına yerleştirerek ellerini karman çorman saçlarının arasından geçirdi. Üzerine kahverengi deri ceketini aldıktan sonra, uzun kirpiklerinin altından sinirli bir bakış attı.

"Laftan anlamıyor musun? Giyin hadi gidiyoruz."

Kan beynine sıçradığında Hazan, çatalı gürültüyle masaya bıraktı.

"Doğru düzgün konuş benimle. Nereye?" dedi sinirle.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz masadaki herkesin tedirginlikle kıpırdandığını hissetti. Herkesin Hazar'dan çekinmesini anlamıyordu. Ondan dört yaş büyük Oleg'de bile aynı tuhaflık vardı. Hazar ağır çekimde kafasını kızıdan tarafa çevirdi. Gözlerinde volkanlar patlarken, çenesi kenetlenmişti. Bir eli kapının kolundaydı.

"Kahrolası cenazene. Bunu unutacak kadar aptal mısın?"

Bağırmasıydı. Ancak sesinin tınısı kıza devasa bir ultimatoma veriyordu. Kızın cevabını beklemeden kapıyı çarparak çıktı.

"Ateşle oynuyorsun Hazan." dedi Pavel seslice dışarıya üflerken.

"Bence o ateşle oynuyor." dedi Oleg, kızın güneşin altında kızılığını belli eden saçlarına bakarak.

"Ben giyinmeye çıkıyorum." dedi Hazan gözlerini devirerek.

* * *

Hızla giyinip kapının önüne çıktı. Başında kaskıyla onu bekleyen Hazar'a bakmamaya çalışarak motora bindi. Midesi o kadar bulanıyordu ki... Babasının cenazesi. *Düşünme Hazan. Düşüncelelerinden nereye kadar kaçacağını bilmiyordu. Kendine sadece bir kelimeyle hakim olabiliyordu. Düşünme.* Çocuğun beline kollarını doladı. Kokusu burnuna gelince dikkatle nefes aldı. Deriyle karışık ferahlatıcı bir kokuydu. Birkaç kere daha nefes aldı. Çocuk motoru çalıştırdı ve kafasını yana çevirdi.

"Çilli burnunu koparıp atmamı istemiyorsan bir daha beni koklama Tilki."

Hazan bir kez daha gözlerini devirdi ve geriye doğru savrulmasıyla tutuşunu sıkılaştırdı.

* * *

Cenazenin nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Çok fazla insan yoktu. Gelenlerin çoğunu ise tanııymıyordu. Tabutun üstüne ilk toprak atılırken içi bomboştu. Etrafındaki insanları zor algılamasına sebep olan gözlerini yakan bir baş ağrısı vardı.

"Yakut?"

Teyzesinin sesini duyduğunda yavaşça başını çevirdi. Mezarlığın çıkışına yakın bir yerde kafasına gelişigüzel doladığı kırmızı

başörtüsüyle duruyordu. Kahverengi perçemleri alına düşmüştü. Koyu renk gözleri onu dikkatle süzüyordu.

Yüzündeki çizgiler belirginleşmişti. Hazan ayaklarını adeta sürüyerek teyzesinin yanına doğru ilerledi.

"Oktay eniştten aradı, onu eve göndermiştim. Evde birkaç tane oğlan olduğunu söyledi."

Fazlasıyla ince olan kaşlarını çatmıştı. Dudağının üzerine konuşlanmış olan et beni her kelimesinde oynuyordu.

"Arkadaşlarım." dedi kestirip atarak.

Teyzesi kaşlarını daha da çatı. "Evinde oğlanların olmasını doğru bulmadığı..."

"Teyze, babam yeni toprağa verildi ve senin tek umurvadığın evimdeki oğlanlar mı?" Hazan'ın soğuk sesi aralarındaki mesafenin varlığını hatırlatıyordu.

"Yakutçugum, arkadaşlarını evine gönder. Annen fazla uzakta değil." Hazan bir anda irkildi. Beklemediği bir anda karşısına çıkan bu anne sorunsalıyla baş etmemeyi dilerdi.

"Bana ondan bahsetme teyze. Arkadaşlarım evlerine falan gitmeyecek. Benimle yaşayacaklar. Anladın mı? Ne seni ne de kız kardeşini evimde görmek istemiyorum."

Başörtüsünü hızla omuzlarına indirerek söylendi Hazan. Bunu ona kimin verdiğini bile hatırlamıyordu. Babasının arkadaşlarından birinin eşi olmalıydı. Çok sert ve saygısızca konuştuğunun farkındaydı ama girdaba sürüklenen hayatında ipleri eline almak istiyordu artık. Bir süre yeni tanıştığı insanlarla mı yaşayacaktı? Yaşayacaktı. Kahvaltıda onların görüşüşlerine rağmen kötü kişiler olmadıklarını fark etmişti. Anya'nın içinde bile iyi bir yan vardı. Kafasını dağıtmasına yardımcı olacaktı.

Teyzesinin yüzünün kararmasını izledi genç kız.

"Terbiyeni takın Yakut. Unutma ki hayattaki tek yakınların biziz. Yerini bil!"

Hazan dudağını sertçe ısırды. Arkasını döndü ve ona seslenen teyzesini umursamadan hızla çıkışa yöneldi. Daha fazla taziye dinlemek istemiyordu. Kimseyi dinlemek istemiyordu. Buradan hızla uzaklaşmak istiyordu. Kapıdan çıktı ve yokuş aşağı yürümeye baş-

ladı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Ama şu an bunu takacak durumda da değildi. Gözleri yaşlarla dolarken gözlerini yerden ayırmadı. Adımları ayak tabanını acıtacak kadar sertti. Keskin kamyon kornaları kulağını tırmalarken yola ne kadar çıkmış olduğunu fark etti. Bir arabanın klakson sesi kulağını çınlatırken arabanın hızıyla yana doğru tökezledi. Kendini kaldırıma doğru sürükledi. Yüzü sırlıklılam olmuştu. Omzundaki örtü yere doğru sarkıyordu. Omuzlarında tonlarca yük var gibiydi Hazan'ın. Midesi kavruluyordu. Yolun kenarındaki dar kaldırımlarda yürürken nefesini tuttuğunu fark etti genç kız. Yalnız olduğunu biliyordu zaten. Teyzesinin yüzüne çarpmasına hiç gerek yoktu. Küçükken de yalnızdı. Her zaman yalnızdı. Annesi iyi günündeyken parka gittiklerini hatırlıyordu Hazan.

Annesinin saçları uzundu, beyaza yakın bir sarıya boyamıştı. Yüzü kibardı, dudaklarından gülücük eksik olmuyordu. Onu salıncakta sallamıştı. O kadar hızlı sallamıştı ki salıncığın zincirleri gıcırdamaya başlamıştı. Yeter diye seslenmişti annesine. Dur artık, lütfen dur. Ağlamak istemişti ama rüzgâr gözyaşlarını kesip atmıştı. Salıncak çıkabileceği en yüksek noktaya çıktığında annesinin ona seslendiğini duymuştu.

"Zincirleri bırak Yakut."

Bunu yapamazdı. Oturduğu yerden düşmemek için kendini sıkıyordu. Bırakırsa savrulurdu. Elleri zincirleri kavramaktan bembeyaz kesilmişti.

"Bana güven!" diye seslendiğini duymuştu annesinin.

"Bırak! Bırak, tutunma. Parmaklarını aç."

Parmaklarını hafifçe gevşetmesiyle bedeni salıncaktan ayrılmıştı. Havada takla atarken güneşin gözlerini acıttığını, sıcaklığın yüzünü yaladığını hissetmişti. Ardından çakıllı toprakla buluşmuştu. Acidan nefesi kesilmişti. Şaşkınlıktan ağlayamamıştı, bağıraramamıştı. Kolunu sıcak bir şeyin kapladığını hissetti. Yerdeki kırık cam şişelerinin üstüne düşmüştü. Acıyı hissettiğinde gözleri yanmıştı. Annesinin hemen yanında durduğunu görünce başını kaldırıp annesine yöneltmişti mavi gözlerini. Genç kadın eğilip başını yana yatırmıştı.

"İlk kural bu kızımı, kimseye asla ve asla güvenme."

Annesinin koyu renk gözlerine büyülenmişcesine bakmıştı.

*"Canım acıyor. Yardım et." diye fısıldamıştı annesine.
Kolunu kıpırdatamıyordu.*

*"Yalnızsın Yakut. Ayağa kalk ve devam et. Acıtan şey öldürmez.
Öldüğünde bunu bilirsin zaten." Son cümlesini espri yapmış gibi kıkır-
dama eşliğinde söylemişti. Ardından arkasını dönüp gitmişti.*

Hazan o gün akşama kadar kolu kan içinde parkta oturduğunu hatırlıyordu. Bir teyze endişelenip babasını aramış, hastanede koluna dikiş atılırken ağzını bıçak açmamıştı. Üç gün boyunca kimseyle konuşmamıştı. Annesini parktan sonra bir daha görmemişti. O gün şehri terk ettiğini biliyordu. Motor sesiyle anılarından sıyrılırken hıçkırığını fark etti. Kendini sıktı. Sıkmasıyla birlikte boğazına tırmanan hıçkırıkların sayısı arttı.

"Hazan!" diye seslendiğini duydu birinin. Durmadı. Motor yanından geçip önünü keserken başını yerden kaldırmadı. Siyah Conversler görüş açısına girdi ve bir el omzunu kavradı.

"Eve gidelim."

Karanlık tınlı bu sesi tanıyordu.

"Burada bütün gün ağlayacak mısın? Şahsen ben seni bütün gün bekleyemem."

Hazan başını kaldırıp çocuğun birbirine karışmış, dalgalı saçlarına ve içini biliyormuş gibi hissettiren yeşil gözlerine baktı. Sadece baktı. Ağzını açacak hâli yoktu.

"Aptal aptal bakmayı kesmezsen seni ben bindireceğim."

Cümlesinin bitmesiyle tek kolunu kızın beline sarıp yerden havalandırdı.

"Dur! Kolum acıyor" diye fısıldadı genç kız.

Başı çocuğun omzuna devrilmişti. Ayaklarının yere değdiği an daha da halsizleşmişti. Uzun güçlü parmakların kollarında gezindiğini hissetti.

"Kolunda bir şey yok." Hazan gözlerini kapatmıştı.

"Kanıyor..." diye fısıldadı.

Kafasını yasladığı omzun gerildiğini hissetti. Çocuk onu motosikletin ön tarafına bindirdi. Kızın yüzünü kendi yüzünü görecektir, sırtı yola dönük olarak oturttu.

"Kollarını belinden ayırma sakın!"

Hazar'ın sert sesi Hazan'ın kapalı gözlerini daha çok sıkmasına neden olmuştu.

"Eve gidiyoruz Tilki."

Motor kükrediğinde ve rüzgâr saçlarını havalandırdığında öne eğilmiş çocuğa daha çok yaslandı. Eve gidip kendine gelince şu an yaptıkları yüzünden kendini bir yerlere kilitleyip utancından çıkamayacağını biliyordu. Şu an bunları düşünmemeye çalıştı. Bayılcakmış gibi hissediyordu.

Bahçe kapısından içeri girdiğinde motordan kendi başına ine bilmişti. Hazar'ın kokusu hâlâ burnundaydı. Başını omzuna yatırdığı süre boyunca kendini ufak da olsa huzurlu hissetmişti.

"Kendine geldin mi?"

"İyiyim." dedi Hazan giriş kapısına yönelirken.

Yeteri kadar iyi değildi. Midesinde toplanan ve karnını tırmalayan parmakları hissedebiliyordu. Çığlık atmak istiyordu.

"Benimle gel."

Çocuğun keskin sesi kulaklarına çalındı. Kapının önünde durdu.

"Yorgunum."

"Değilsin. Buraya gel!"

Hazan can sıkıntısıyla motora yöneldi. Çocuğun arkasına oturur oturmaz kapıdan çıktılar. Hazan geriye baktığında Mert ve Anya'nın salonun camından şaşkınlıkla onları izlediğini gördü. Görüntü kaybolur kaybolmaz kafasını geriye atıp saçlarının savruluşunun keyfini çıkardı. Yokuş yukarı tırmanırken çocuğun yavaşlamasından yararlanıp ellerini gevşetti. Hazar'ın dönüp ona baktığını gördü. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Şimdi hızlanacak ve ben düşüp öleceğim diye düşündü genç kız. Bunun yerine çocuk biraz daha yavaşladı. Tenha, etrafın çalılık olduğu yollardan geçerken kız çığlık attı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Kollarını iki yana açtı. Hazar'ın hızlandığını hissetti. Bacaklarını motora doğru bastırarak oturuşunu düzeltti. Saçları dalgalanırken rüzgârın onu sardığını hissediyordu. Şu an mutluydu, ne kadar olabilirse. Ölü olan içinin kabardığını hissediyordu. Gözyaşları yanaklarına doğru süzülürken keşke gözyaşlarını saklamanın yolunu bulabilsem diye düşündü. O sırada gürleyen gök

ve birden bastıran yağmur kızın sessiz duasına cevap oldu. Yağmur sağanağa dönerken Hazan gülerek bir çığlık daha attı. Yaşları çenesine doğru süzülürken sıırsıklam olmuştu. Çocuğun küfrediğini duydu. Hazar kenara çeker çekmez kendini motordan aşağı attı. Otobandan çıkmış, çalıların olduğu ormanlık bir yola girmişlerdi. Kendi etrafında döndü. Kafasını yukarı çevirdi. Küçük ellerini birleştirip çenesinin altında götürdü ve gözlerini kapattı.

Seni seviyorum baba. Seni özleyeceğim. Hem de çok. Şimşek yüzünü aydınlattı. Gök gürültüsü de ona eşlik etti.

Yanımdayım kıyım. Babasının sesini hayal etti genç kız. Ardından motoruna yaslanmış kaskını çıkarmış olan çocuğa çevirdi bakışlarını. Yağmurun ıslattığı saçları koyulaşmıştı. Onlara zıt giden açık yeşil gözleri hiçbir duyguyu ele vermeden kıızı izliyordu.

"Neden?" diye sordu genç kız ona bakarak.

"Neden bu kadar çok acıyor canım? Neden yalnızım? Neden her şey böyle olmak zorunda?"

Çocuk ifadesiz bir şekilde ona baktı.

"Bu acıyı çekeceğime ölseydim diyorum Hazar." diye bağırdı genç kız.

Hazar kıızı kendine yaklaştırdı. "*Acı çekmek ölmekten daha çok cesaret ister.*"

Hazan kaşlarını çatı. Bu sözü bir yerden hatırlıyordu. "Sen Napolyon'dan mı alıntı yaptın?"

Hazar'ın dudağı hafifçe gülümsedi. Yağmur seyrelirken damlaların, yakışıklı yüzünden aşağı kayışını izledi genç kız.

"Gitme zamanı Tilki."

*Bir kitabın ilk sayfasına,
bir filmin son sahnesine hapsolmuştum.*

8

"Amcan olduğunu söyleyen biri buraya geldi."

Kapı açılır açılmaz duyduğu sözler karşısında suratını astı Hazan. "Eniştem o. Bir şey dedi mi?"

Anya sırlıklam hâlde olan ikiliye bakıp suratını astı. "Hayır. Önce Mert'i gördü. Ardından abimi. Pavel'i gördüğünde kalp krizi geçirecek sandım. Ondan sonra konuşmaya hâli olmadığı için döndü gitti." dedi kapıyı içeri geçmeleri için daha fazla açarken.

Hazan kendini tutamayıp güldü. Mavi dağınık saçları ve piercing'leri gören tutucu eniştesinin yüzü oldukça komik olmalıydı.

"Her neyse. Siz neredeydiniz?" dedi genç kız ceketini girişe asan Hazan'a bakarak.

Yağmurla koyulaşmış saçlarını elleriyle sıvazlayıp üzerindeki ıslak tişörtü çıkardı.

"Bir saniye bile giyinik kalamıyor musun?" diye çıkıştı Hazan gözlerini çoktan salona ilerleyen çocuktan kaçırarak.

"Gözlerini alamıyorsun değil mi?"

Salonun ortasında durmuş, Mert'in oynadığı oyuna bakmak için eğilmişti. Boynunda daha önce görmediği bir zincir vardı. Haça benzeyen ancak dikkatli bakıldığında kılıç olduğu fark edilen zincirin ucu göğsüne uzanıyordu.

"He hiç sorma."

Hazan saçlarını tek omzuna topladı ve onlardan cevap bekleyen Anya'ya bakmamaya çalıştı.

"Bi soru sordum ama size." dedi Anya kollarını göğsünde birleştirerek. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Oleg gitti mi?" dedi Hazar, Mert'e bakarak. Mert gözlerini telefonda ayırmadan kafasını onaylarcasına salladı. Hazar ellerini pantolonuna attığında Hazan merdivenlerin yarısını tırmanmıştı.

"Hey!" Anya sinirle ayağını yere vurmuştu.

"Ne var be!" Hazar'ın kükremeye yakın sesini duyunca durup korkuluklardan aşağı baktı genç kız.

Anya'nın yüzü beyazlamıştı. Yine de ürkek bir sesle devam etti konuşmasına. "Nerde olduğunuzu..."

"Sana hesap vereceğimi nereden çıkardın?" Hazar'ın sert çıkışı herkesi şaşırtmıştı. Pavel bile üst kattan inip Hazan'ın omzunun üzerinden kafasını uzatmıştı.

"Ne oluyor burada?" diye fısıldadı kıza doğru.

Hazan omzuna süzülen damlayı elinin tersiyle sildi. Ardından piercing'ile oynayan Pavel'e doğru omuz silkti. Hazar'ın sebepsiz bağırıldığını görmemişti. Mert bile telefonda başını kaldırıp ona bakmıştı. Hazar kızın cevap vermesine fırsat vermeden merdivenlere yöneldi. Hazan panikle yukarı çıkarken Pavel onu itmiş ve uzun bacaklarını açarak kızın önüne geçmişti. Pavel koridorda kaybolurken Hazan çocuğun arkasında olduğunu biliyordu. Arkasını dönmedi ve adımlarını yavaşlattı.

"Çekil önümden tilki surat." diye fısıldadığını duydu çocuğun.

Fısıltı öfkeli değil daha çok yorgun gibiydi. Hazan şaşkınlıkla durdu ve omzunun üzerinden çocuğa baktı. Durmasıyla Hazar kıza çarptı. Göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Hazar'ın küfretmesini beklerken buldu kendini. Onun yerine çocuk bir alt basamakta durmuş sessizce kızın yüzüne bakıyordu. Kan yüzüne hücum ederken Hazan panikle kendini kenara attı. Çocuk hızla yanından geçerken kıpırdamadan yere bakarak bekledi. Odasının karşısındaki misafir odasını o almıştı. En büyük oda orasıydı. Diğerlerinde ikişer yatak vardı. Odasına girdi ve üstündekileri hızla değiştirdi genç kız. Hazar'ın hareketlerine anlam veremiyordu. Fazla dengesizdi. Âdeta mırlayarak yatağına uzandı. Rahatlayıp kasları gevşerken hafifçe gerindi. Odası çok sıcaktı. Birileri kombiyi açmış olmalıydı. Gözlerini kapattı ve yastığına sarıldı. Uyumaya çalışırken kalbindeki boşluğun orada olduğunu ve iyi olan her şeyi içine çekmeye

hazırlanmış hissediyordu. Yutkundu ve pencereye doğru döndü. Akşam güneşi pencereye vuruyordu. Gökyüzünü izlemeyi severdi. Turuncu kırmızı bir renge boyanmış gökyüzü. Gözlerini kapattı. Uygunun derinliklerine sürüklendiğini fark etmedi bile.

* * *

Aşağıdan gelen gürültüyle uyandı Hazar. Çoktan akşam olmuştu. Sesler yükselince odasından çıktı. Bu evde tek bir normal gün geçiremez miydi?

"Hayıt, Niko!" Oleg'in sesi öfkeliydi.

Tam karşısında saçları çatık hâlde Oleg'e bakan Hazar duruyordu. Üzerindeki siyah gömleğine zıt olan açık kumral saçlar alnına düşmüştü. Gömleğinin üstten birkaç düğmesi açıktı. Gümüş zincir gımlıydı. Hazar'ın keskin yakışıklılığı Hazar'ın gözlerini ondan kaçırmamasına neden oldu. İçeridekilerin onu göremeyeceği bir şekilde merdivenlerde duruyor, korkulukların arasından bakıyordu.

"Bugün Anya'ya davranış biçimini duydum."

Hazar öfkeyle dudaklarındaki piercing'i çekiştiren Pavel'e döndü. Pavel ellerini masum bir şekilde yukarı kaldırdı. Üzerinde *suck off* yazan siyah bir tişört, altında da zincirli bir kapri vardı. Mavi saçları karman çorman olmuştu.

"Ben değildim dostum."

Mert huzursuzca kıpırdandı. Hazar'ın çelik gibi bakışları gözlerini telefonundan ayırmamaya çalışan Mert'in üzerinde gezindi.

"Ağabey, gitmek istiyorum."

Anya'nın gözleri kıpkırmızıydı. Ağlamış olmalıydı.

"Zatkeni! Anya, bu sefer onu götürmüyorsun Niko. Kara Murat'ın evine gidiyorsun."

Kara Murat ismini duyunca Mert elindeki telefonu şaşkınlıkla bıraktı. Pavel'in ağzı kocaman açıldı. Hazar ise gülümsedi. Yeşilçam filmlerini hatırlamıştı. Aşağı inme vakti gelmişti.

"Burada neler oluyor?" dedi merdivenin son birkaç basamağını hızla inerek. Genç kızı gördüğünde Hazar'ın gözleri parladı.

"Giyin Tilki, gidiyoruz."

* (Rus.) Kapa çeneni.

Hazan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Nereye? Hem yarın okul var. Üç gündür okula gitmiyorum neredeyse, gitmemiz lazım."

Hazar dudaklarının arasına sigarasını yerleştirdi ve tek kaşını kaldırdı. "Rapor alırım o kolay. Sen üzerine güzel bir şeyler geçirmeye bak. Biraz daha büyük gösteren bir şeyler seç. Gerçi bu sıskalığınla biraz zor ama..."

"Hayır, okula gitmek istiyorum. Nereye hem? Bir yere gitmiyorum ben."

Hazar dudaklarının arasından dumandan küçük bir halka çıkardı. Kıza dikkatle bakıyordu. "Ben götürüp getireceğim. Dışarı."

Hazan gözlerini kendini koltuğa atıp televizyonu açan Oleg'e dikti. Anya'nın gitmesini istemiyorsa tehlikeli bir yer olmalıydı. Küçüklükten beri her zaman macerayı sevmiştir. Ağırbaşlı davranışa da her zaman girilmez, yasak olan şeyler onun için çekici olmuştu.

"Ben geleyim Hazar." dedi Anya âdeta ağlamaklı bir tonda.

"Reşit değilsin daha." Hazar gözlerini Hazar'dan ayırmadan konuşmuştu. Tilki'nin gözlerindeki merakı ve gizli arayışı görebiliyordu. Kazanacaktı.

"Geçen sefer sorun olmamıştı." diye homurdandı Anya.

Tekli koltuğa oturmuş kucığına yastığı almıştı. Sinirli gözlerle bir Hazar'a bir de karar vermeye çalışan genç kıza bakıyordu.

"Tamam." dedi Hazar pes ederek. Kızıl kahve saçlarını geriye attı ve sırtını dikleştirdi. Nereye olduğunu bilmeseydi de gidecekti. "Güzel görünmem gerekiyor o zaman?" diyerek hafifçe gözlerini devirdi Hazan.

"Bunun için fazla vaktimiz yok. Güzel bir şeyler giy yeter."

Hazar'ın çarptığı laf karşısında ifadesini bozmamaya çalıştı Hazan. Aptal çocuk.

"Zaten güzelsin." dedi Mert hafif bir tebessümle Hazan'a bakarak.

Genç kız utandı. Gülerek Mert'e bakarken, içindeki Yakut tarafı Hazar'a orta parmağını kaldırmıştı.

"Hızlı ol hadi!" dedi Hazar saatine bakarak.

Hazan içinden çocuğa küfürler yağdırarak odasına girdi. Straples kırmızı bir üst ve siyah kot eteğini giydi. Bacaklarına da siyah

bir tayt geçirdi. Saçlarını dalgalanana kadar fırçaladı ve gelen kızıl dipleri küfretti. Hızlı bir makyaj yaptı ve koşarak aşağı indi.

"On dakika kızlar için bir rekor." dedi Pavel saatine bakarak. Oleg'in açtığı filmi izliyordu.

"Çok güzel olmuşsun." Pavel başparmağını havaya kaldırarak göz kırpmıştı.

"O da ne?" dedi Hazar kaşlarını çatarak.

"Ne, ne?" Hazan eğilip üstüne baktı. Bir yeri açıkta mı kalmıştı?

"O siyah taytı çıkar hemen. Hepsini çıkar, bir elbise bul." Hazan alayla kaşlarını kaldırdı.

"Oldu, çıplak gidip üşüteyim. Hem hava soğuktur." Hazar kapıya yönelirken elini kaldırdı.

"O komik şeylerle bir yere gidemezsin Tilki, çıkar onu!" Hazan iç çekerek merdivenleri tırmandı.

Odasına girdiğinde hızla dolabını açtı. Hazar'ın çenesini kapatacak bir şeyler... Çok geçmeden kısa siyah kadife elbisesi gözüne takıldı. Çok eskiden almıştı onu. Olup olmayacağını bilmiyordu. Üzerindekileri çıkarıp elbiseyi giydi. Elbise dizlerinin bir karış yukarısında bitiyordu. Üşüyeceğini biliyordu. Kesinlikle midesi sancılanacaktı. Dolgu topuk siyah ayakkabılarını da kutusundan çıkardı. Gözlerine siyah kalem çekip karman çorman olan çekmecesinden bir parlatici çıkardı. Dudaklarını hızla renklendirirken yüzünü inceledi. Her zaman beyazdı ama son günlerdeki olaylardan kaynaklanan beyazlık yüzüne âdeta oturmuştu.

Aşağı inerken salondaki gözlerin ona döndüğünü hissetti.

"Bu sefer gerçekten güzel olmuşsun. Ciddiyim bak." Pavel'in sesi üzerine Hazan ona gözlerini kısarak baktı.

"Demek önceki yalandı."

Pavel suçlu bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu. "Beyaz bir yalan."

"Hazan, Hazar seni bekliyor. Onu daha fazla bekletmeni önermem." dedi Mert kafasını telefonuna eğerek. Hazan saçlarını geriye atıp dışarı çıktı.

Dışarıda küçük bir arazi cipi vardı. Hazar cipe yaslanmış gökyüzünü izliyordu. Hazan'ın kapıdan çıktığını fark ettiğinde ona doğru yaklaşan kıza baktı. Ay ışığı saçlarına dolanıyor kızılığ ortaya

çıkarıyordu. Siyah kalem lacivert gözlerini irileştirmişti. Küçük kalem şeklindeki dudakları parlattıcı sayesinde parlıyordu. Düğme boncunun üzerine dağılan çiller silikti. Hazan'ın gizemli ve büyüleyici güzelliği vardı. İnsanları kendisinden uzak tutuyor, uzaktan hayran olmalarını sağlıyordu. Üstelik kendisi bunun farkında bile değildi. Bu akşam gidecekleri yer tehlikeli olabilirdi. İlk kez gidecekleri Hazan'ı yanına almak iyi bir fikir olmayabilirdi. Birçok şey yapmıştı. Ancak kız yanına oturup gözleri parlayarak ona döndüğünde düşüncesini unuttu.

"Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" Hazar yüzünü ifade siz tuttu.

"Görürsün."

Araba yol alırken açık kenarlardan içeri dolan rüzgâr kızı üpertti. Hava gerçekten soğuktu ve neredeyse çıplaktı. "Bara mı gidiyoruz?" dedi araba gayet gürültülü bir mekânın önüne durduğunda.

"Sessiz ol Tilki." Hazar arabadan atladı. Mekânın arka tarafına yönelirken kızın elini tutup koluna koydu. Hazan heyecanlandığını hissetti ve hafifçe çocuğun sert kolunu sıktı.

"Hemen heyecanlanma. Bana eşlik ettiğini gösterir bu hareket." Hazan sinirle ona döndü. "Niye heyecanlanacakmışım be?"

Hazar cevap vermedi. Çöplerin atıldığı sokağa girdiklerinde Hazan tedirgin oldu ama içindeki heyecanı bastıramıyordu bir türlü. Barın arka kapısına geldiklerinde Hazar ritmik bir şekilde kapıya vurdu.

Tık Tık Tık tık tık tık.

Kapı hafifçe aralandı. Kaba saba bir adam onlara baktı.

"Kimsiniz?" diye homurdandı.

Nefesindeki bira kokusu onlara kadar gelmişti.

"Adam ve Belle." dedi Hazar elini kapıya koyarak.

Hazar yüzünü mimiksiz tutmaya çalıştı. Gerçek adlarını vermemişlerdi. Yasa dışı bir yere giriyorlardı. Hazan içinin kıpır kıpır olduğunu hissetmişti. Mantıklı düşünmenin canı cehenneme dedi. Hazar'ın seçtiği adlar Güzel ve Çirkin' hikâyesinden miydi yoksa

* Jeanne-Marie Leprince de Beaumont tarafından 1756'da yazılmış, Özgün adı Beauty and The Beast olan ünlü masal.

tamamen tesadüf müydü? Hazar bu kadar derin düşünebilir miydi? Düşünse bile ne alakası vardı ki?

"Geçin."

Kapı açıldığında rutubetli ve loş bir koridora girdiler. Sağda solda bira fiçıları istiflenmişti.

"Aşağı." dedi adam kapıyı kapatarak.

Hazan çocuğun kolunu tekrar sıktı. Ne cehenneme gelmişlerdi? Hazar'ın yüzü ifadesizdi.

"Ne olursa olsun tek kelime etme Tilki." diye fısıldadı çocuk ona doğru.

Nefesi nane kokuyordu. Hazan tam nedenini soracaktı ancak çocuğun yeşil fenerlere benzeyen uyarı dolu bakışlarını görünce sustu. Merdivenleri ayrağındaki dolgu topuğa dikkat ederek iniyordu. Aşağıda masalar vardı. Kumar masaları. Ortam duman altıydı. Gözünü kırıştıtarak yöneldikleri masaya baktı. En büyüğünde altı adam oturuyordu. İri esmer adamın yanında iki kadın vardı. Elindeki puroyu içerken tek kaşını hafifçe oynattı.

"Adam demek?"

Adamın kamyon motoruna benzeyen sesiyle masada oturan diğer tipler de çifte döndü. Her adamın arkasında gayet açık giyinmiş birer kadın vardı. Adamların üçünün Türk olduğu tiplerinden belliydi. Başta oturan adam göbeği gömleğini zorluyordu. Purosunu içerken Hazar'a baktı. "En gencimiz sensin Adam." Ardından sarı dişlerini göstererek güldü. Yandaki dişleri altın kaplamaydı. "Ben Murat. Kara Murat."

Hazan gülmemek için kendini sıktı. Şu anki durumda korkması gerekirken çakma Vegas gibi bir yere geldiklerini düşündü.

"Başlayalım." dedi Hazar ters bir sesle. Gömleğinin cebinden çıkardığı siyah camlı gözlüğü taktı. Kara Murat'ın biraz bozulduğunu fark etmişti genç kız.

"Gâvur beyefendimiz caka satıyor demek. Umarım paran vardır çocuğum. Yoksa sabaha takımlarını yerinde bulamazsın." Ardından boğulur gibi kahkaha attı. Arkasından yabancı oldukları belli olan kızlar kıkırdadı. Hazan çocuğun öfkelenmesini bekledi. Ancak Hazar kıpırdamadan masaya bakıyordu.

"Hayatım Rusya ve komşular arasında kamyon yoförlüğü yer makla geçti. Ardından şans bana güldü ve Rus bir gangsterin yerine geçtim."

Hırıldayarak güldü. Kâğıtları dağıtan adam masaya yeni gelmişti. Keldi ve başı dövmelele kaplıydı. Bir gözü çok açık maviydi. Hazan dikkatle baktığında o gözünün görmediğini fark etti. Kel adamın delici bakışları ona döndüğünde hızla gözlerini kaçırdı.

İlk el Hazar elindeki paraların bir kısmını gözden çıkarmıştı. İkinci elde de kaybedince Hazan panikledi. Bu adam ciddiyse eğer Hazar'ın parası yoksa işleri bitmişti. Buradan nasıl kaçacaklardı? Üçüncü elde Hazar paraların çoğunu önüne çekti. Hazan biraz daha masaya yaklaştı. Ayakta durmaktan topukları ağrıyordu. Çocuğu çapraz profilinden izledi. Gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı. Uzun koyu kirpikleri sürekli hareket ediyordu. Her kartı izliyor gibiydi. Dördüncü el de onun olmuştu. Kara Murat sinirle homurdanırken masadakilerden biri kızlardan birini kucağına çekti. "Haydi, güzelim biraz şans."

Kızın boyalı dudaklarını vakumlarken Hazan gözlerini kaçırdı ve kızarmamış olmayı diledi.

"Bak, bak, bak. Adam senin sürtüğün kızardı."

Sürtük mü? Hazan ağırlığını diğer ayağına verirken Hazar'ın panikle ona baktığını fark etti. Ancak ağzını açacak kadar aptal değildi. Filmlerdeki kızlar gibi ben sürtük değilim diye haykırıp mekânı dağıtıp oradan kaçacak hâlleri yoktu. Çenesini kapalı tutmalıydı. Bunun hesabını ukala heriften sonra sorardı.

"Burası çok sıcak ondandır." dedi Hazar düz bir sesle.

Konuşma uzamadan oyuna devam ettiler. Kara Murat denilen kaybettikçe kızların kalçasına sertçe vuruyordu. Hazan bir elini çocuğun omzuna koydu.

"Çocuk, senin kızında bal var galiba. Elleri alıyorsun."

Hazan elinin altındaki omzun gerildiğini hissetti.

"Fazla vaktimiz yok Kara Murat. Devam edelim mi?"

Kara Murat siyah gözleriyle Hazan'a bakarken kız gözlerini masaya odaklamıştı. Diğer elleri de kazandığında Kara Murat'ın yanında duran kel adamın dikkatle Hazar'ı izlediğini fark etti. Çocuğu uyarmak istedi, yapabilir miydi?

"Kızlardan biraz jans kapmalıyız Murat." dedi unan saçlı adam.

Arkasında duran kız püh bir ifadeyle ona yöneldi.

"Ara verelim." dedi diğer adam da.

Birayı kafasına dıktı. Ardından gөгindi. Hazar çocuğun birasına dokunmamış olduğunu fark etti. Etraftaki masalardan küfürler yükseliyordu. Duvarlara yaslanmış ırı yarı adamları fark etti Hazar. Masalardan birinde kavgı çıkınca dışarı atılıyorlardı. Hazar'ın hâlâ masaya baktığını fark etti. Kel adam da ona bakıyordu. Şimdi ya da hiç, diye düşündü. Hazar'ın kucagına oturduğunda çocuğun şaşır-dığını hissetti. Hazar'ın ellerini belinde hissettiğinde ayak parmak-larına kadar gerildi. Yanagını çocuğun çıkmaya başlayan sakallarla sertleşmiş yanagına sürttü. Hazar'ın kokusu burnuna dolunca yut-kundu. Kalbi ağzından çıkacakmış gibi atıyordu. Kelin görüş açısını kapadığına emin olduğunda çocuğun kulağına fısıldadı.

"Keltoş sürekli seni izliyor." Ardından hemen kalktı. Diğer adamlar orali bile olmamıştı, ama keltoş sağlam olan tek gözüyle hâlâ Hazar'ı izliyordu. Yüzünden başlayıp vücuduna yayılan ateşi umursamamaya çalıştı Hazar. Çocuğun kucagında bayılacakmış gibi hissetmişti kendisini. *Saçma sapan düşünme Hazar. Buradan çıkmak için bunu yaptın.* Aklında Hazar'la geçirdikleri müzikle dolu akşam geldi. O gün aralarında bir şey geçmişti. Geçmemiş miydi? *Düşünme salak kız.*

"Devam edelim." dedi Kara Murat kucagındaki kadını âdeta kenara atarak.

"Bizim gitmemiz lazım." Hazar önündeki para yığınına deste hâline getirdi.

"Nereye bakalım? Tüm paraları alıp..." Keltoş adam Kara Murat'ın kulağına eğilip fısıldadığında Hazar çoktan ayağa kalk-mıştı.

"Seni hilebaz!" diye kükredi adam masaya vurarak.

Hazar'ın "Koş Tilkil!" dediğini duyar duymaz merdivenlere hamle yaptı ama mekân atılan kişiler olsa bile kalabalıktı.

Başka masadaki adamlar Kara Murat'ın gözüne girmek için ayaklanıp önünü kestiğinde içi korkuyla doldu. İşte şimdi sıçmışlar-dı. Adamlardan biri onu yakaladığında çığlığını yuttu. *Aptal Hazar.*

İçindeki Yakut'u dinleyip bunlara kalkışmasaydın, gelmeseydin bunlar başına gelmeyecekti diye düşündü. Hazar'ın iki adamı devirdiğini gördü. Diğerlerinin yumruklarını karşıladı. Diğer masalar da ayaklanınca Hazar'ı kısıvrak yakalamışlardı.

"Nereye gideceklerini biliyorsun Oscar." dediğini duydu Kara Murat'ın keltoşa doğru.

Adam göbeğini kaldırıp çocuğa yöneldi ve ceketinin cebine koyduğu desteyi çıkardı. Ardından bir yumruk salladı. Hazar'ın ağ-başı hızla yana savrulurken yüzündeki mimikler hareketsizdi. Hazan'ın zına dolan kanı adamın suratına tükürdüğünü görünce Hazar'ın ha-kan beynine sıçradı. Nasıl böyle hareket edebiliyordu? Hazar'ın hareketiyle ikinci yumruk gecikmemiştir.

"Götür!" dedi adam.

Adam bir yerin kapısını açtı. Daha karanlık ve dışkı gibi kokan bir yere girdiler. Kapı arkalarından kapandığında tamamen karanlıkta kalmışlardı.

"Ne yapacağız Hazar?" sesindeki paniğe engel olamamıştı.

Bacaklarının titrediğini yeni fark ediyordu. Çocuğun omzunu yakaladı ve kendini ona yaklaştırdı. Karanlıkta tek kalırsa aklını kaçırırdı.

"Sus tilki surat. Düşünüyorum." dedi çocuk ters bir sesle.

Hazan korkunun getirdiği öfkeyle bağırды. "Bana sus deme! Ne yapacağız? Ya bizi öldürürlerse?" *Daha kötüsü, ya bana tecavüz ederlerse?* Aklına geleni söylemedi.

"Bir şey olmayacak." dedi Hazar. Sesi çok kararlı çıkmıyordu. Hazan ağlamamak için yüzünü sıvazladı. Derin bir nefes aldı.

"Sıçayım." diye mırıldandı ardından çocuk.

Ceketinin cebinden telefonu çıkardı. Hazan kendi telefonunu almadığı için küfretti.

"Polisi arayabiliriz." dedi omzunun üzerinden gözlerini alan parlak ekrana bakarak.

"Polis mi? Aptal olma Tilki." dedi çocuk ellerini saçlarının arasından geçirerek.

"Siktiğimin telefonu çekmiyor." Öfke tok sesini ele geçirmişti.

"Ne bu film sahnesi mi?" diye fısıldadı kız çaresizlikle. Hazar'la

olduğu her an film sahnesi gibiydi. Her konuşmaları bir kitaptan ya da filmde gibiydi. Şu an içinde düştükleri durumu bir filmde ya da kitapta rahatlıkla görebilirdi. Kapı açıldığında içeri giren ışıkla gözlerini kısıtı kız. Hazar'ın telefonu arka cebine attığını fark etmişti.

"Yüz elli bin lira ver, gitmekte serbestsiniz."

Keltoşun yara içindeki suratı kapıda gözüktüğünde Hazar hafifçe kıpırdandı.

"Kazanıp geri aldığınız paranın sadece yüz elli bin lira olduğunu biliyorsun."

Hazar öfkeyle konuşmuştu. Kaşlarını çatmıştı. Yüz elli bin lira mı? Hazar'ın gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Geçirdiği iki saat içinde içinden kendine milyonuncu kez salak dedi.

"Kart sayıyordun." dedi adam düz düz bakarak. "Her beyin bunu yapamaz, takdir ettim seni çocuk."

Adamın Türkçesi aksanlıydı. "Gitmemize izin ver o zaman." dedi çocuk.

"Kara Murat yamuğu affetmez. İki saat içinde parayı bul. Kız teminat olarak burada kalacak."

"Hayır!" dedi Hazan bağırarak. Tepkisiz duran Hazar'a baktı. *Bir şey söyle kahrolası, bir şey yap.*

"Tamam." dedi çocuk ifadesiz bir sesle. *Tamam mı?*

"Kızı sağ salim teslim edeceğimize söz veremeyiz çocuk."

Hazan ellerinin buz kestiğini hissetti. Bacaklarının titremesini bastırmak için ayaklarını çaprazladı.

"Tamam dedim ya önemli değil."

Önemli değil. Hazar'ın sözleri canını yakarken kendini yere bırakmamaya çalıştı. Hazar ona bakmadan dışarı çıktı. Kapı kapandığında yine karanlıktaydı. Bu sefer gerçekten karanlıktaydı. İçi de karanlıktı. Önemli değil. Gözleri dolduğunda hıçkırmamak için kendini sıktı. Tecavüze uğrarsa kendini öldürürdü. Pis zemine çöktü. Elleriyle etrafı yokladı. Silah olarak bulabildiği tek şey kırık bir bira şişesi olmuştu. İşini görürdü. Ya adamı öldürürdü ya kendini. Boğazındaki düğüm o kadar büyüktü ki ses çıkarabileceğini bile sanmıyordu. Hazar'a güvenmişti. O kötü davranışlarının altında iyi biri olduğundan emindi. O filmlerde gördüğü kötü çocuk değildi.

Kızı kurtarıp üstüne titremiyordu. Gerçekten onu umursamıyordu. *Alış buna Hazan, çünkü her zaman yalnız olacaksın, tabii hayatta kalırsan.* Yumruklarını gözlerine bastırdı ve ağrıyan kalçasını kapıdanarak hareket ettirdi. Uzun zamandır yerde oturuyordu. Kafasını dizlerine yaslamıştı. Kaç saat olmuştu. Bir, iki? Kapı açıldığında yerinden sıçradı ve elindeki kırık şişeyi arkasına sakladı. İçeri bir adam girmişti. Uzun boylu ve esmerdi. Kemerli uzun bir burnu, kirli bir sakalı vardı.

"Selam canım."

Adamın elleri kemerindeki gezerken Hazan bayılacağını düşündü.

"Hoşça kal canım."

Adam öne doğru yığıldığında Hazar'ın kapıda durduğunu gördü. Çocuk kaşlarını kaldırarak kızın elinde sıkıdığı kırık şişeye baktı.

"Gidiyoruz Tilki."

Hazan'ın donakaldığını gördüğünde kızı bileğinden tuttu ve dışarı sürükledi.

"Hızlı."

Yeşil kırık kapıdan çıktıklarında ayazın yüzüne çarptığını hissetti genç kız. Elindeki şişeyi hâlâ bırakmamıştı. Şişenin avuç içini kestiğini hissediyordu ama elleri acıyı hissedemeyecek kadar uyuşmuştu. İçini kaplayan rahatlama yüzünden ağlamak istiyordu.

"S-sen? Nasıl?" diye kekeledi.

"Ödedim." dedi çocuk kızı cipe iterken.

Hazan titreyen bacaklarla cipe oturduğunda araba hızla ileri atıldı.

"Şişeyle ne yapacaktın, herkesi öldürecek miydin?" Hazar'ın alaycı ses tonu kızın içinin buz kesmesine neden olmuştu.

"Ya kendimi ya da karşımdakini öldürecektim."

Hazar'ın kısıık kahrkahasını duydu. Hazar kızın bembeyaz olmuş yüzüne ve karşıyı izleyen ifadesiz gözlerine baktı. "Ciddi olduğunu söyleme tilki surat."

Hazan cevap vermedi. O kadar öfkeliydi ki. Elindeki kırık şişeyi dışarı attı. "Yok değilim."

Sesi cümleinin sonuna doğru titremişti. Ellerini kaplayan sıcak-

lıkla beraber acı da geldi. Araba evlerinin önünde keskin bir frenle durdu ama Hazan arabadan inmedi. Kıpırdayamayacak gibi hissediyordu kendini.

"Sen şoktasın." dedi çocuk kızın yanağına dokunarak.

Ardından kızın çenesini kavradı ve kendisine çevirdi. Hazan çocuğun uzun kirpiklerle çevrelenmiş yeşil gözlerine, kenarı morarmaya başlayan biçimli dudaklarına baktı. Ay ışığı yüzüne vurup yüzünün diğer tarafını karanlıkta bırakıyordu. *Ne kadar doğru*, diye düşündü genç kız. *Hazar. Yarısı karanlık yarısı aydınlık ve dengsizsin.* Gözleri dolunca içini çekerek yüzünü çocuğun ellerinden kurtarmayı denedi.

"İyiyim." dedi kıpırdanarak.

"Değilsin."

Çocuk kızın bileğini yakaladı ve kan içinde kalan küçük eline baktı. Parmak boğumlarında minik çiller vardı.

"Adam ve Belle... Güzel ve Çirkin hikâyesinden mi?"

Torpedo gözünden bandaj çıkaran çocuk bir an durakladı. "Evet." dedi boğuk bir sesle. Küçük tentürdiyot şişesiyle pamuk çıkardı ve kızın yarasını yavaşça temizledi. Hazan yerinden sıçrasa da aklı Güzel ve Çirkin hikâyesindeydi.

"Çetin ağabey ilk yardım malzemelerini yanında taşır." diye mırıldandı çocuk konuyu değiştirmek istercesine.

"Hımm. Yarın okula gideceğiz değil mi?" dedi Hazan hafifçe.

Hazar şaşkınlıkla kafasını kaldırıp kıza baktı. Bu durumda hâlâ akli okulda mıydı? "Evet." Hazar başını salladı ve gözlerini kaçırdı.

Yarayı sardıklarında Hazar arabadan çıktı ve kızın inmesine yardım etti. Hazan bahçe kapısına geldiklerinde ayaklarındaki topuklulardan hemen kurtuldu. Bir daha asla topuklu giymeyecekti. Topuklular ona bu akşamı hatırlatacaktı. Çimenlerde çıplak ayakla eve doğru yürürken negatif enerjinin vücudunu biraz olsun terk ettiğini hissetti.

Çocuğun kokusu burnuna ulaştığında hemen arkasında olduğunu biliyordu. Hazar'ın her duyduğunda içini titreten sesi rüzgârla birlikte fisıltıya dönüşüp kulaklarını yaladığında gözlerini kapattı.

"Üzgünüm Tilki."

*Elektrik damarlarımda, kollarımda, parmak uçlarımda...
Dokunduğum an yok olacaksın. Biliyorum.*

9

"Biraz bahçede oturalım." Çocuğun sesini duyduğunda giriş kapısına varmak üzereydi. Arkasını döndüğünde Hazar'ın kafasıyla çardağı işaret ettiğini gördü, babasının her gün sigara içerek annesini beklediği çardağı. Derin bir nefes aldı ve çocuğun yüzüne bakmadan çardağa yöneldi. Tahtanın üzerine gelişigüzel atılmış minderlerin üzerine ayaklarını altına alarak oturdu. Hazar yanına oturduğunda dudaklarında yanmamış bir dal sigara vardı. Hazar onun orada, babasının eskiden hep oturduğu minderde, sigara içmesini istemiyordu. Uzanıp ağzındaki sigarayı aldı ve tam ortasından ikiye ayırdı. Hazar'ın gözleri öfkeyle parladı. Çenesini sıkırsa da kızı bir şey demedi. Bunun yerine ellerini saçlarının arasından geçirdi ve çardağın kenarına dikilmiş güllerin kokusunu içine çekti.

"Gülleri annemle babam dikmişlerdi." diye mırıldandı kız.

Gözlerini kırıştırdı ve soluk bahçe ışığında karanlık bir ifadeyle ona bakan çocuğa çevirdi gözlerini.

"Çok uzun zaman önce..." Sesi ruhsuz çıkıyordu. "Çok ama çok uzun zaman önce... Annemdeki bipolar bozukluk hat safhaya ulaştığında babam güllere kendisi bakmaya başladı." Hazar dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerine tırmanan yaşları hissediyordu. "Her sabah güneşin doğumuyla kalkar ve güllerle ilgilenirdi. Sonra senin oturduğun yerde oturur, sigara içer ve annemi beklerdi." Hafifçe burnunu çekti ve akşam ayazıyla ürperdi. "Annem hiçbir zaman gelmedi." Gözyaşı bacağına düştüğünde kıpırdamadan karşıya tek sıra hâlinde dizilmiş meyve fidanlarına baktı. "Babamın hâlâ ona âşık olmasına inanamıyorum. Annem onu kaç kere aldat-

miştir, hâlbuki." Hazan kendine sarılıp kollarını sıvazladı. Rüzgâr daha hızlı eserken omuzlarına ceketin bırakıldığını hissetti. Kolları sıcaklıkla sarmalanırken yere bakan Hazar'a baktı. Çocuk kıpırdamadan güllere bakıyordu. Sarıya çalan bukleleri alnına düşmüştü. Hazar'ın kokusu burnuna dolduğunda dudakları hafifçe kıvrıldı genç kızın. "Teşekkür ederim." diye fısıldadı.

Hazar kafasını hızla kıza çevirdi. Gözlerinde yoğun bir ifade vardı. "Burada bekle çirkin. Geliyorum."

İçeri girmesiyle salonda bir hareketliliğin olduğunu gördü açık perdelerden. Ardından Hazar kemanıyla dışarı çıktı. Her adımı kararlıydı. Çardağın ortasında tavan penceresinin olduğu yerde durdu. Ay ışığı çocuğu sarmalarken gözlerini kapattı çocuk ve çalmaya başladı. Durgun başlayan müzik hızlanınca Hazan kalbinin taşıtığını hissetti. Boğuk bir hıçkırık dudaklarına ulaştığında elleriyle ağzını kapadı. Gözlerini kaplayan yaşlar bir yağmur serpintisi gibi inmeye başladı aşağıya. Hazar'ın gözleri kapalıydı. Kemanı yanağına yaslamıştı. O kadar ulaşılmaz görünüyordu ki ve müzik... İçinden geliyordu. Güçlüydü ve Hazan'ın kalbini önce paramparça etmiş ardından yavaşça sarmaya başlamıştı. Tıpkı elleri gibi, tıpkı Hazar gibi... Ağlamamalıydı. Gelgelelim durduramıyordu ki yaşları. Hıçkırıkları nı yavaşça saldı ve içini çeke çeke ağladı. Annesine, babasına, kendisine... Parçanın sonuna geldiklerinde hıçkırıkları dinmişti, burnunu çekip çocuğu izledi. Hazar yavaşça gözlerini açıp kıza baktı. Yeşil gözler lacivertle buluştuğunda havada bir elektriklenme oldu. Hazar böyleydi, etrafında görünmez bir elektrikli çit varmış gibi hissettiriyordu. Ona yakın olan herkes bunun farkındaydı. Rüzgâr daha hızlı esmeye başlayınca Hazan cekete daha sıkı sarındı.

"İçeri girelim Tilki."

Çocuğun derin sesi kızın hızla başını iki yana sallamasına neden oldu. "Hayır, hayır burada kalalım." deyip tekrar burnunu çekti. "İstemiyorum. İçeri girmek istemiyorum. Uyumak istemiyorum."

Kız başını hâlâ iki yana sallıyordu. Hazar tekrar kızın yanına oturdu ve yüzüne düşen karışmış saçları geriye attı ve parmaklarının ucuyla kızın nemli yanağına dokundu.

"Onu özlüyorum." dedi genç kız babasını kast ederek. Sert par-

maklar yüzünde hafif bir daire çizdi. Hazan utanarak başını yereden kaldırmadı.

“Özleyeceksin. Ölene kadar. İçindeki boşluğu hiçbir şey dolduramaz.”

Çocuğun sesi alçaktı. Hazan kafasını kaldırıp çocuğun çardaktan dışarıyı izleyen yüzüne baktı.

“Birini mi kaybettin?” diye sordu usulca.

Çocuğun tepkisinden çekiniyordu.

“Kimsen olmayınca birini kaybetmiş sayılır mısın? Varlıklarını hissetmedim ama yokluklarını hissediyorum.”

Hazan kafasını çocuğun omzuna yasladı ürkekçe. Omuzları hafifçe gerilse de yavaş yavaş gevşedi Rüzgâr hızını artırıyordu ama çocuğun sıcaklığı hiç kaybolmuyordu.

“Annen ve baban?” diye fısıldadı kız.

Kafasını yasladığı yerden doğrultup yukarı baktı. Çocuğun izlediği yıldızlara...

“Annem var. Olmasaydı da olurdu. Babamı tanımıyorum.” Hazar da yalnızdı. Kendi evinde kalmasının başka açıklaması olamazdı.

“Bu akşam oradan nasıl çıktık?”

“Annem zengin.” dedi Hazar sıkıntıyla. “Çirkin bir Tilki yüzünden bayağı borç altına girdim.”

Hazan öfkeyle kafasını kaldırdı. “Ben mi dedim sana kart say diye?”

Kızın öfkeyle çıkışmasına bıyık altından güldü Hazar. Şişmiş gözleri, akmış makyajı ve karman çorman saçlarıyla bile sevimliydi.

“Şu konuşana b..”

Üç el silah sesi duyulduğunda Hazar kızı yere itmiş tek koluyla yere bastırılmıştı. Hazan çenesini yere çarpmıştı. Kurşunlardan ikisi evin duvarına saplanmıştı. Evin alt katı neredeyse camdan oluşuyordu. Silahı ateşleyen kişi nişan almada ne kadar usta olduğunu göstermek istemişti. Bu onun küçük gösterisiydi. Araba motorunun sesi uzaklaştığında Hazar başını kaldırdı. Kolyesinin ucu yerde cızırtı sesi çıkararak sallandı. Evin kapısı açıldı ve duvara yaslanan elinde silah taşıyan Oleg gözükte. Siyah saçları karman çormandı. Gözleri uykudan yeni kalkmış gibiydi. Rusça bir şeyler bağırdı.

“Tilki surat iyi misin?”

Hazan kafasını kaldırdı ve kızaran çenesini ovuşturdu.

"O da neydi?" Cidden, bir gün içinde bu kadar aksiyon yeterliydi.

"Sen parayı ödemedin mi?" diye sordu kız dizlerinin üzerinde doğrularak. Çenesi çok acıyordu ve ağzında kan tadı vardı.

"Ödedim." diye kükredi Hazar öfkeyle.

Ayağa kalktı ve onlara doğru yürüyen Oleg'i yarı yolda karşıladı. Birbirlerine Rusça bir şeyler söylerken Hazan da yerden kalkmıştı. Acaba mafya mıydı? Kara Murat'ın adamları olabilirdi Takip etmiş olabilerlerdi. Hayatı ne zaman biraz toparlansa, onu daha da dibe çeken bir olay meydana geliyordu.

"İçeri geç Tilki!" dedi Hazar, Oleg'in uzattığı tabancanın şarjörünü kontrol ederken.

"Sen n'apı..."

"İçeri geç dedim."

Ses tonu ve ifadesinde biraz önceki Hazar'dan eser yoktu. "İyi dışarı çıkıp hırsız polis oynayın hadi!" diye bağırdı Hazan eve doğru koşar adımlar atarken. Anya endişeli bir suratla içeri giren genç kaza baktı.

"Gidiyorlar mı?"

"Ateş edenı gördünüz mü?" diye sordu Pavel koltuğun tepesinden.

Mert ise sehpanın üstündeki tabancaya gergin bir şekilde bakıyordu.

"Hayır!" diye çıkıştı Hazan.

Kapıyı kapamamaya dikkat ederek banyoya girdi. Kelimenin tam anlamıyla korkunç görünüyordu. Rimeli, kalemi hepsi akmıştı. Gözleri şişmişti. Burnunun ucu kıpkırmızıydı. Yüzüne birkaç kez su çarptı. Ardından derin, titrek bir nefes aldı. Sırtını banyo dolabına yaslayarak yere soğuk zemine oturdu. Çok yorulmuştu. Kalbi deli gibi atıyordu. Sanki çarpıntısı var gibi. Derin nefesler aldı ve ellerini yüzüne bastırdı. Silahlı saldırıya uğramışlardı. İnanamıyordu. Kapı hızla açıldı ve içeri en az kendisi gibi yorgun görünen Hazar içeri girdi. Kumral bukleleri dağılmış, yeşil gözlerinin ışığı gitmişti. Dikkatli bakınca gözaltlarında koyu halkalar vardı.

"N'apıyorsun be tuvalete öyle dalınır mı? Kapıyı çalsana."

"Kalp krizi falan geçirmiyorsun değil mi?" diye sordu kızın çıkışını görmezden gelerek, sesi alaycıydı.

"Hayır." dedi genç kız ona bakarak.

"İçeri gelsene, kötü adamlar seni kaçırmayacak."

Hazan kaşlarını çatarak dil çıkardı. Dalga geçmenin sırası mıydı?

"Kalk hadi."

Hazan oflayarak yerden kalktı. Kalkarken bacakları çıtlamıştı. "Saat kaç?" diye mırıldandı.

"Gece yarısı. Herkes odasına çekildi."

Kız, çocuğun yanından geçip salona baktı. Koltuk çekyat gibi açılmış çift kişilik yatak olmuştu. Biri iki yastık ve battaniye atmıştı koltuğa. Hazar üzerindeki tişörtü çıkardığında Hazan panikle ona döndü.

"Dur! N'apıyorsun?" Ellerini çocuğu durdurmak istercesine kaldırmıştı.

"Soyunuyorum." dedi Hazar tek kaşını kaldırıp kıza bakarak.

"Ben burada seninle mi uyuyacağım?" Kızın sesindeki hayret açıkça seçiliyordu.

"Evet ya da senin odanda da yatabiliriz. Herkes çiftli yatıyor. Bu gece kimse tek kalmayacak." Hazar da bu fikirden hiç hoşlanmıyordu. Biriyle yatmak, bir kızla, Tilki'yle. Kendi çıkarına uygun değildi bu durum. Lakin aldıkları uyarı açık ve netti. Sorumluluğu altındaki insanları tehlikeye atmayacaktı.

Hazar koltuğa yöneldi ve yastığı aldı.

"Hayatta seninle yatmam. Ben odama gidiyorum." dedi çocuğun karşı çıkmasını bekleyerek.

"Keyfin bilir. Gece korktum, kâbus gördüm uyuyamıyorum diye beni uyandırırsan seni balkondan fırlatırım. Çıkarken ışığı kapat!"

Hazan salonun ışığına hızla vurdu ayaklarını yere çarpa çarpa merdivenleri tırmanırken durakladı. Kendisine tecavüz etmeye çalışan adam, silahlı adamlar, iki gün önceki karaltı... Karaltı? Oda-sına girip üzerine pijamalarını geçirdi ve âdeta koşarak salona indi.

"Hazar ben..."

Çocuk bahçe kapısını aralamış önünde oturmuş sigara içiyordu.

Gözleri dalıp gitmişti. Hazar bakışlarını ona çevirdiğinde istemsizce utandı genç kız.

"Geçen gün gördüğümüz karaltılar olabilirler mi? Silahlı grup?"

"Olabilir. Git yat."

Çocuğun sesi sertti. Sigarasından bir nefes daha çekti başını geriye yaslayıp havaya üfledi.

"Burada kalacağım." dedi Hazan fikir değiştirerek.

Yastığı koltuğun en ucuna yerleştirdi. Çocuk ona bakmadan sigarasını içmeye devam etti.

"Belki sonra bana piyano çalarsın?" dedi çekinerek. Battaniyeyi üzerine çekmişti. Koltuğun ucunda cenin pozisyonuna geçmiş iyice küçülmüştü.

"Ne sanıyorsun sen beni? Dadın mı?"

Hazar'ın sert sesi Hazan'ın içini sıkıntıya boğmuştu.

"İyi be." diye mırıldandı gözlerini yumarak.

Aklına annesiyle ilgili anılar doluşunca gözlerini açtı ve çaktırmadan Hazar'a bakmaya çalıştı.

"Bence polisi aramalıyız." dedi sessizliği bozarak.

Başları ciddi belada olabilirdi. Reşit olabilirdi ancak bu kadar büyük sorumluluğun altından kalkabileceklerini sanmıyordu. Dizi-ne çarpan sert bir nesneyle sıçradı. Doğrulduğunda bunun ekranı çizik içinde kalmış bir telefon olduğunu gördü.

"Al ara!"

Hazan polisin numarasını tuşladı. Parmağı ara yazısına bir türlü gitmedi.

"Emniyete çağırırlarsa ben götürmem. Teyzenleri falan da ararlar. Bu baban ya da annenle ilgili bir durum olabilir. Onları da ararlar. Büyük anneni ve büyükbabanı..."

Hazan oflayarak ekrana baktı ardından telefonu kenara koydu.

"Baba tarafımdan kimse yaşamıyor. Amcam var sanırım, onunla da küçüklükten beri küslermiş." Çocuk onu dinliyor gibi gözükmüyordu. Hazan yataktan kalktı ve pencerenin kenarına yöneldi.

"Bütün bunlarla nasıl başa çıkacağız?"

Hazar gözlerini kapamış, başını pencerenin kenarına yaslamıştı. Sigarası bitince parkeye bastırarak söndürdü.

"Çok konuşuyorsun tilki surat."

Hazan yere oturup bağdaş kurdu.

"Of Hazar." diye mırıldandı kız ayın aydınlatığı bahçeye bakarak. Güllerden bazıları hastalık kapmış, birkaçı solmuştu. Onların bu hâlleri babasının yokluğunu kesinlikle hatırlatıyordu. Onlarıdaki düğümün geri yerine geldiğini hissetti genç kız. Huzurunu kıpırdandı. Çocuk da kızın baktığı yere baktı. Ardından ayağa kalktı. "Nereye?" Hazar kaşlarını çatarak kıza baktı. Hesap vermemişti. Hazan çocuğun bakışlarının anlamını çözmediğinde dudaklarını birbirine bastırdı. Ona neydi ki? Nereye gidiyordu gidiyordu. Bunun yerine çocuk kanepeye yönelip kızın yerine yattı.

"Hey! Orası benim yerim."

"Pis kokundan anlamıştım zaten."

Hazar kızın yastığını yana fırlattı ve kendi yastığını kafasının altına çekti. Ardından parmaklarını eşofmanının lastiğine götürdü. Dizine kadar sıyırıldığında boxer'ı gözüktü. Aklından bir salise içinde geçen düşünceleri kovaladı genç kız. Ardından olayı algılayarak ayağa fırladı. "Yuh! N'apıyorsunuz!"

"Unutmuşum." diye mırıldandı Hazar eşofmanını geri yulara çekerken. Homurdanarak doğruldu ve pencereye yöneldi.

"Normalde çıplak yatarım çirkin. En azından şu açık dursun, hamam gibi burası."

Hazar'ın ağzı yere düşecekti. Kafasında olayı evirip çeviriyordu.

"İç çamaşır mı yatıyorsun? Hamam mı? Sonbahardayız?" diye söylenirken Hazar kendini yine yatağa attı.

"Çıplak diyorum. İç çamaşır mı demiyorum."

Hazar gözlerini devirdi. Bu gece hasta olmazsa iyiydi.

"Yarın okula gidiyoruz bak." dedi kanepenin en uzak ucuna uzanırken. Battaniyeyi etrafına mumya gibi doladı ve üstünden ellerini çıkardı. Böylelikle kolları hariç hiçbir yeri üşümeyecekti. Çocuğun homurtusunu duydu. Gözlerini kapadı. Uzağında olsa da Hazar'ın orda olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Yalnızken güçlüymüş gibi davranmıştı her zaman. Yalnızlığı hem seviyordu hem de ondan ölümüne korkuyordu. Babasını kaybettiği, tamamen yalnız kaldığı akşam çok korkmuştu. Küçük bir damla kınışını

doğru süzül­dü. Günün yor­gun­lu­ğu ve stres­iyle damla ku­ruma­dan uyuyakalmıştı.

* * *

Hazar göz­le­ri­ni kır­pış­tı­ra­rak ka­fa­sa­nı kal­dı­rdı. Lanet güneş ve onun lanet ışığı... Yumruk­la­rı­nı gözünü götü­rüp o­vuş­tu­rdu. Ar­dın­dan yerinden kalk­ma­sına engel olan şeyi görmek için dirsek­le­ri­nin üze­rine kalktı. Ah, şu kız. Göbe­ğinin üze­rinde uyuyordu. Kızın dü­zen­li sıcak ne­fesi gö­bek deli­ğine vururken aklına saç­ma şeyler ge­ti­r­me­meye çalıştı Hazar. Kasıklarındaki şiş­li­ği his­se­de­bi­li­yor­du. Za­ten her erkek sa­bah­ları bu lanet şeyi çek­er­ken kızın oraya bu ka­dar yakın yatması hoşuna git­me­miş­ti. Gü­neşin altında kızıl­lığını belli eden saçları göğsüne yayılmış, hafifçe gıdık­lı­yor­du. Kız kendi­ni mumya gibi sar­mış­tı. Kolları vücu­du­nun iki yanına sar­kı­yor­du.

"Tilki!" diye kü­kre­di.

Kız hızla yerinden sıçradı ve ka­fa­sa­nı üze­rinde yat­mış göbe­ğe çar­pa­rak kal­dı­rdı.

"Ne? N'oluyor!" diye mırıldandı doğ­rul­ma­ya çalış­sa, ama ken­di­ni battaniyeye o ka­dar do­lan­mış­tı ki sert bat­ta­niye otu­rur pozis­yona geç­me­sine engel oluyor karnına fazla baskı uyguluyordu.

"Erkeklerin özel yerlerine her zaman bu ka­dar ilgi duyar mısın?"

Hazan soruyla beyninden vurulmuş döndü.

"Ha?"

Çocuk ellerine dayanarak otu­rdu. "Bu­rada uyuyordun. Bak sal­ya­ları­nı bile akıtmışsın." dedi.

Hazar parmağıyla karın kaslarını göstererek. Hazan çocuğun gösterdiği yeri penis olarak algıladı.

"Ben? Ne?" diye geveledi suratı kıpkırmızı kesilirken.

"Karnımda uyumuşsun çirkin."

Hazan gözlerini kapattı ve deli gibi atan kalbinin düzene gir­me­sini bekledi. Çocuğun başka yerlerinde yatmaktansa karnında yatmayı tercih ederdi.

"Oh." dedi rahatladığını ağzından kaçırarak.

"Oh mu? Ciddi misin?"

Hazan battaniyeden kurtulmaya çalıştı.

"Ben... N'apayım karnında yatmışsam? Yanlışlıkla olmuş işte."
Çocuğun güneş ışığıyla daha da açılan yeşil gözlerine, birtane ne girmiş saçlarının iri dalgalarına baktı. Sonra göğsünden karnına doğru inen belli belirsiz yara izine çevirdi bakışlarını. Küçük bir tanesi de omzundaydı. Hazar'ın vücudunun her yerinde yara izleri vardı. Çocuğun izleri güneş ışığında beyaz izler olarak kendini belli ediyordu. Bu izler neden vardı?

"Kendimi senin vücut sıvılarından temizleyeceğim. Sen de hazırlan. Okula gidiyoruz."

Hazar ilk cümleden çok rahatsız olmuştu. Aklına... "Tamam," dedi kendini battaniyeden kurtararak. Sesi kendi saçma düşüncelerini bastırmak için yüksek çıkmıştı.

Hazar kaşlarını kaldırarak ona baktı. Hazan çocuğun yanından koşarak geçti ve odasına yöneldi. Yarım saat içinde hazırды. Önceden okuldan getirip köşeye attığı çantayı tekrar omzuna aldı. Aşağı indiğinde Hazar ıslak saçlarla tezgâha yaslanmıştı. Okul gömleğini giymiş, gömleği dirseklerine kadar sıvamıştı. Buzdolabını açtı kendisine bir elmayla bir kutu süt çıkardı.

"Bardaklar orada," dedi Hazan parmağıyla dolabı göstererek.

Hazar kaşlarını kaldırdı ve sütü gözünün içine bakarak kafasına dikti. "Hadi çıkalım," dedi kapıya yönelerek.

Hazar aceleyle dolaptan bir elma aldı ve çocuğun arkasından seğirtti.

Hazar motoru okulun üst sokağına park etti, gerisini yürüyeceklerdi.

"Başın belada olabilir," dedi kız okulun bahçesinden içeri girerken.

"Bir şey olmaz," dedi çocuk.

Güvenlik görevlisi çocuğu tanımıştı. Adam kaşlarını çatarak pis pis Hazar'a baktı ama ağzını açmadı. Hazar dudaklarında kibirli bir sırıtişla okul binasına yöneldi.

"Beklesene!" dedi Hazan hızlanarak.

Çocuk onu duymamış gibi aynı seri adımlarla okul binasına girdi. Ortalarda hiç öğrenci yoktu. Geç kalmışlardı. Hazan ofladı ve bacaklarını açarak ikişer ikişer çıktı merdivenleri. Hazar kapıya

geldiğinde tıklattı ve içeri girdi. Kapanan kapıyı son anda yakalamıştı genç kız.

"Salak!" diye mırıldandı içeri girerken.

Sınıfta tüm gözler onlara dönmüştü. *Tüm gözler.* Arka sıralarda dedikodu kazanının kaynaklığını oradan bile duyabiliyordu. Dudaklarını ısırarak onların girmesine tepki vermeyen ve tahtaya formülleri yazmaya devam eden Kimya öğretmenine baktı. Adam onları sallamıyordu. Fazla beklemeden sırasına oturdu. Hazar sandalyesini geriye itmiş bacaklarını uzatmıştı. Önünde siyah kaplı defter vardı. Kollarını göğsünde birleştirmiş formüllere bakıyordu. Ardından gözlerini kapattı ve sıranın üzerine yattı. Hazan esnemek için kendini zor tutuyordu. Üzerindeki gözleri fark edebiliyordu. Kafasını yan sıraya çevirdiğinde Yasemin, Nurbanu, Özlem üçlüsü ona bakıyordu. Bir de okulun belalı olan Oktay denilen çocuk. Oktay her türlü pislige bulaşmış, esmer ve şişman bir çocuktur. Okuldaki herkese sataşır kavga çıkarırdı. Herkes ondan çekinir kimse onun radarına girmek istemezdi. İnsanların üzerine bir lakap yapıştırır ve herkes o lakabı kullanırdı. Aptal üçlünün yanında bir o eksikti. O çocuğun bu sınıfta olduğunu bile bilmiyordu. Sınıfları fazlasıyla karıştırmışlardı. Oktay denilen çocuk, kızın bakışlarını yakalayınca pis pis sırıttı. Tel tel olan bıyıklarının üzeri ter kaplıydı. Hazan kafasını önüne çevirdi. Teneffüste sınıftan çıksa iyiydi. Zil çalana kadar diken üstündeydi, tahtada ne yazdığını bile anlamıyordu. Her şey silikti kafasında. Telefonu titreyince çantasından telefonunu çıkardı.

1 Yeni Mesaj.

"Yakut, okul çıkışı Güven Hukuk Bürosu'na gel. Miras açıklanacak, reşitsin."

Numarayı tanııyordu ama ona teyzesinden başka kimse Yakut demezdi. Ayrıca henüz reşit değildi. İki hafta içinde olacaktı. Hafifçe yutkundü ve derin bir nefes aldı. Zil sesiyle yerinden sıçradı. Sınıfı bir uğultu kaplamıştı. Hoca çıkar çıkmaz insanların yarısı sınıfı boşalttı.

"Hazar!" Esra'nın sesini duyduğunda duymamış gibi yapmak

istedi Hazan. Ancak kızın koyu renk gözleri görüş açısına girdiğinde de kıpırdamadı.

"N'aber?" dedi sıranın üzerinde bilmem kaçınıc uykusunda olan Hazar'a bakarak.

"İyiym Esra sen nasılsın?" dedi Hazan dikkatlice.

"İyiym."

Sınıfın kapısı hızla açıldı ve kapı duvara çarptığında sınıftaki herkes girene baktı. Merve'ydi. Daha ne kadar belaya bulaşabilirini diye düşündü. Merve'nin babası Hazan'ın annesiyle birlikte olmuştu. Merve bütün suçu Hazan'a yükleyen erkek Fatma gibi bir kızdı, hani şu kollarında jilet yarası olan tiplerden. Daha ne kadar kahrolasica belaya bulaşabilirdi?

"Orospu!"

Esra'nın hemen önünden kalktığını gördü. Merve'nin okul kaygaları çoktu. Geçen sene koridorda üç kızın saçını yolmuştu. Koridorda uçuşan saçları hâlâ hatırlıyordu Hazan. Sınıfta herkes pür dikkat kesilmiş Merve'ye bakıyordu. Merve'nin saçları erkek gibi kısaydı. Yüzüne göre iri olan bir burnu vardı. Hazan'ın sırasına vardığında kızın gömleğinin yakasından tuttu ve ayağa kaldırdı.

"Orospu anan, babamı alıp nereye götürdü?"

Yüzüne çarpan nefes ve tükürük baloncuklarından kendini sakınmaya çalıştı Hazan. "Ben nerden bileyim be!" diye bağırırdı.

Korkup korkmadığına karar veremiyordu ancak tüm sinirleri gerilmişti. Merve'nin eli yakasından atkuyruğu yaptı saçlarına kaydı. Siktir. Merve kızın gür, boyayla birlikte bakır olan saçlarını bileğine doladı ve çekti.

"Senin ağzına sıçarım orospu!"

Saçına daha sert asıldığında Hazan dişlerini sıktı. Dayan birazdan gidecek. İçindeki Yakut tarafı öfkeyle haykıırıyordu. Saldır! Saldır! Ancak kız onun neredeyse iki katıydı. Şişmandan çok kemikleri kalın olan türdendi.

Ağlama sakın sadece saldır.

"Merve..." dedi sakın bir sesle. Saçları daha çok aşağı çekildiğinde dişlerini birbirine kenetledi.

"Ne var?" dedi kız öfkeyle.

"Senin tartaklamalarından bıktım. Geçen sene yeterince sabrettim. Seni sikerim."

Merve'nin yüzüne yayılan şok ifadesini gördü. Aynı anda sırasından boğuk bir kahkaha gelmişti. Ardından oldukça uzun tırnaklarını kızın suratına geçirdi. Adrenalin bütün vücuduna pompalanırken tırnaklarının deriyi delip ete kadar geldiğini hissetti. Kızın yüzü kan içinde kaldığında tırnaklarını geri çıkardı. Merve ellerini yüzüne bastırmış çığlıklar atıyordu. Kızın yüzünde iz bırakacak kadar derine saptamıştı tırnaklarını. Bir yanı korksa da diğeri tarafı bundan sadistçe zevk aldı. *Geçen senenin acısı...*

"Ne oluyor burada!" diye içeri girdi nöbetçi öğretmen.

Adamı tanımıyorlardı. Adam Merve'nin suratını görünce kısa çaplı şok geçirdi.

"Biri arkadaşınızı revire götürsün. Sen çilli. Benimle geliyorsun."

Adamın sesiyle korktuğunu hissetti. Hazan. Şimdi sıçmıştı işte.

Çimen Mavi

10

Müdür İhsan Bey'in önünde dikilirken gözlerini yerden kaldırmıyordu kız.

"Hazan Demirkıran, Öncelikle başın sağ olsun yavrum. Teyzen durumu bize bildirdi."

Hazan gözlerini yavaşça yerden kaldırdı. Adamın gür beyaz bıyıklarında kahve yumuşak bakan gözlerinin kenarlarında oluşmuş kırışıklıklarda gezdirdi bakışlarını. Ardından gözlerini ahşap masaya dikti. "Teşekkürler." dedi düz bir sesle.

"Merve'yle kavganızı duydum. Kim haklı kim haksız bilemem ama ilk başta Merve'nin saldırdığı duyumunu aldım ve bu onun ilk vukuatı değil. Hareketini nefsi müdafaa olarak algılıyorum. Bu yüzden sözlü uyarıyorum. Siciline işlenmeyecek. Çıkabilirsin."

Adam konuşmayı bitirdiğinde şaşkınlıktan ağzı açık kalan Hazan yavaşça kapadı. Müdürün hızlı verilmiş kararını acıma olarak algılamalı mıydı? İhsan Bey çatık kaşlarla kapıyı işaret etti. Hızla arkasını döndü ve odadan çıktı genç kız. Adımları hızlıydı. Yanakları yanıyor gibiydi. Soğuk parmaklarını yanaklarına bastırdı. Teneffüs çoktan bitmişti.

"Of!" dedi sınıfın önüne geldiğinde.

Sesi koridorda yankılanmıştı. Kapıyı çekinerek tıklattı.

"Girin!"

Ses kalındı, kükremeyi andırıyordu. Türkçeci Murat Bey! *Eyyvah* diye düşündü iç çekerek. Kapıyı açtığına gördüğü manzara akıl almazdı. Hazar tahtadaydı. Yüzünde sıkın bir ifade vardı. Murat Bey'in tombul yanakları kızarmıştı.

"Müdürün yanımdaydım." dedi adamın bağırmasına fırsat vermeden.

"Geç yerine!" dedi adam sert bir sesle. Hazan yan yan tahtada duran ve ısrarla tavanı seyreden çocuğa baktı sırasında oturduğunda.

"Nikolai beyefendi, okunan şiiri dinlemedi, ama şiirin hepsini bildiğini iddia ediyor." Dedi gayet müstehzi bir ifadeyle. Hazan'ın ofladığını görmüştü.

"Zaten on satır bir şeydi. Okuyayım da şu saçmalık bitsin."

Sınıfta mırıldanmalar olurken Murat Bey'in gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi.

"Ne dedin sen! Şimdi görürsün hergele..." dedi titreyen elleriyle ders kitabını alırken. Şöyle bir baktı şiire.

"Oku!" dedi.

Şiiri okumaya başlayan Hazan son mısradaki Hazan'a baktı. Genç kız bakışlarını kaçırdı ve çantasına koymuş olduğu edebiyat kitabını çıkardı.

"Şiirin adı ve ya..."

"Nâzım Hikmet. Piraye İçin Yazılmış Saat 21-22 Şiirleri, 5 Kısım 1945." dedi çocuk Murat Bey'in sözünü keserek. Adam kaşlarını kaldırarak çocuğa baktı.

"Geç yerine." dedi adam yorgun bir sesle.

Hazan yerine geçerken duvar kenarında oturan kızlardan birine göz kırptı. Hazan istemeden o tarafa döndü. Kızın saçları kırmızıydı. Kızıl değil, kırmızı. Yeni boyamış olmalıydı. Kızın yüzünü hatırlasa da ismini hatırlayamıyordu. Kız, Hazan'a tuhaf bir bakış attı ve saçlarını geriye atarak önüne döndü. Hazan gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Hazan sıraya geldiğinde bacaklarıyla kızı dürttü. Hazan kendini geriye yaslayarak geçmesi için yol verdi.

"İzin istesen ölürdün sanki." diye mırıldandı.

Hazan kızı duymamış gibi sırasına oturdu ve eline aldığı edebiyat kitabının sonraki birkaç sayfasına göz gezdirdi. Ardından kitabı kapatıp kafasını sıraya gömdü. Hazan yanağını eline dayayarak kitabın köşesini karalamaya başladı. Önce çizgiler çekti ardından sol anahtarını ekledi. Birden kitabın en arkasındaki boş beyaz sayfayı

* Nâzım Hikmet Ran, (2007). *Bütün Şiirleri*. İstanbul: YKY.

açtı ve orayı müzik defterinin bir sayfası hâline getirdi. Kaşlarını çatarak alnını ovuşturdu. *Az önce aklına gelen şey neydi? Düşün Hazan düşün.* Ardından çizmeye başladı. Notaları yerleştirirken mırıldanmamak için kendini zor tuttu. Aklında çalan melodiyi tam anlamıyla dökmek istiyordu. Birkaç nota yazıp kalakalmıştı. Zil sesini duyunca aklında beliren birkaç düşünce de yok olmuştu. Sinirle elindeki kalemı sıraya vurdu. Bugünün bir an önce bitmesini istiyordu. Merve'nin tekrar gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden biraz gergindi.

"Çilli!" Oktay'ın sesini duyduğunda duymamış gibi yaptı.

"Annen gerçekten orospu mu?"

Sinirden ellerinin buz gibi olduğunu hissetti genç kız. Bakışlarını sıraya sabitledi. *Sakin ol Hazan. Bugünlük bu kadar yeter.*

"Sen de o yolda mısın yoksa?"

Birkaç erkeğin ulur gibi olan kahkahalarını duydu. Eğer şimdi yüz verirse daha çok üstüne geleceklerdi. Etkilendiğini belli etmemeliydi. Edebiyat kitabının kapağını açtı ve okur gibi yaptı.

"Kızım sağır mısın?"

Arkadaşlarının çıkardığı iğrenç sesleri duymamak için kafasını sıraya yatırdı.

"Ne diyorsun lan!"

Umut'un sesiyle kafasını kaldırdı genç kız. Arkasından oldukça kızgın görünen Mali girmişti.

"Karışma lan sen her işe." dedi Oktay ayağa kalkarak.

Etrafındaki birkaç çocuk hâlâ şamata yapıyorlardı. Hazan, Hazar'ın kafasını kaldırıp arkadaşlarına baktığını gördü. Yüzü ifadesizdi.

"O kızla doğru düzgün konuşacaksın!" dedi Mali kollarını sıvayarak.

Kol çalıştığı belli oluyordu. Bu çocuğun bilgisayar oyunlarından başka bir şeyle ilgilendiğini görmek güzeldi.

"Yoksa?" dedi Oktay kaşlarını kaldırarak kötü bir sırıtişle.

Mali çocuğun yakasından yakaladı. Hazan panikle ayağa kalktı. Dizinin arkasını bir ayak dürttüğünde Hazar'a döndü.

"Çekil Tilki. Göremiyorum."

Genç kız gözlerini pörtleterek ona baksa da kenara çekildi. Umut yumruğunu kaldırdığında şamatacı arkadaşlardan biri çocuğun kolunu tuttu. Umut kolunu geriye savurdu. Çocuk dengesini kaybedip sıraların üzerine düştü.

"Gidelim Oktay," dedi başka biri.

Oktay pis pis Umut'a baksa da silkinerek yakasını Mali'nin elinden kurtardı. Grup dışarı çıktığında Umut yüzünde bir sırıtışla endişeyle onları izleyen Hazan'a baktı.

"Hiç gerek yoktu çocuklar. Başınızı belaya sokmak üzereydiniz ne gerek vardı," dedi Hazan sıraya gelen çocuklara tuhaf bir gülümsemeyle bakarak.

Sinirleri o kadar gergindi ki gülmek istiyordu.

"Yumruğunu merak etmiştim Umut," dedi Hazar tok bir sesle. Umut otuz iki diş sırtarak Hazar'a baktı.

"Başka zamana dostum."

Hazar hafifçe gülümsedi. Genç kız şok geçirdi. Hazar ne zamandan beri kendi arkadaşlarıyla iyi anlaşıyordu?

"Bu çocuk sorunlu Hazan, nasıl oldu da radarına girdin bunun?" dedi Mali gözlüklerini düzelterek.

"Merve'yle de kavga etmişsin. Yüzünü fena yapmışsın ha. Sınıfta sana yardırıyordu."

Hazan hafifçe gülümsedi.

"Merve yüzünden girdim o kavgaya. Geldi kaşındı kaltak," dedi kız sırasına oturarak.

Hâlâ yaptıklarına inanamıyordu. Hazar'ın yüzünde belirip kaybolan tebessümü görmemiş gibi davrandı.

"Bir de anneme benzemem dersin Yakut," dedi Umut.

Cümlesi biter bitmez yaptığı hatayı fark etmişti çocuk. Bunu kızın solan ve ifadesizleşen yüzünden anladı.

"Ben..." dedi yaptığı hatayı düzeltmeye çalışarak.

"Benzemiyorum Umut. Bana bir daha öyle seslenmezsen sevinirim," Hazan'ın sesi düz, bakışları boştu.

"Tamam, Haziş, kusura bakma," dedi Umut.

Ders zilini duyduklarında çocuklar hareketlendiler.

“Biz kaçır.” dedi Mali kızın yanağından makas alarak.

Hazan’ın içine çöreklenen sıkıntı dağılmamıştı. Ne zaman Yakut ismini duysa annesinin ona öyle seslenişi geliyordu. Bir kere bile Hazan dememişti kıza. Dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. Kalem almak istediğinde ellerinin hâlâ hafifçe titrediğini fark etti.

“Yakut demek ha...” dedi Hazar hafif bir alayla.

“Kes!”

Kızın sesi bıçak gibi sertti. Ne olduğunu anlamadan omzunu bir el kavramış, çocukla âdeta burun buruna gelmişlerdi.

Çocuğun yeşil gözleri kızın gözlerini delip geçiyordu. Hazan içindeki sarı ağların genişlediğini, çocuğun gözlerinin alev aldığını düşündü.

“Benimle nasıl konuşacağına dikkat et Tilki.” diye fısıldadı çocuk.

Hazan sesini çıkarmak istedi ama çocuğun yüzüne fazlasıyla yakın olan yüzü buna fırsat vermiyordu. Demir kelepçeler hâline gelmiş elleri kolunu acıtırsa belli etmedi kız. Hocanın sınıfa girmesiyle kıızı bıraktı. Ardından arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Çocuğun gözlerini kapatmasından yararlanan kız hızla kolunu ovuşturdu. Karanlık Hazar. Matematikçi Nesrin Hanım içeri girmiş yerine oturmuş çantasını karıştırmaya başlamıştı.

O an Hazan’ın kulağına korkunç bir fısıltı ulaştı, gözlerini yaşlarla dolduran, boğazını sıkıp nefes almasına engel olan bir fısıltı.

“Yetim. Hayır! Lütfen, lütfen. Bunu kaldıramam. Orospu, çilli, hatta Yakut ama bunu kaldıramam.”

Fısıltı Oktay’dan başkasına ait değildi.

“Yetim.” Bu seferki bir kızın sesiydi.

Bunun Hazar’ın geçen ders göz kırptığı kız olduğunu fark etti Hazan. Sınıftaki konuşmayı fark etmesi için umutsuzca hocaya baktı. Ancak Nesrin Hanım hâlâ çantasını karıştırıyordu.

“Bir saniye çocuklar, hemen geliyorum.” dedi sınıftan çıkarken.

Her zaman dağınık bir kadın olmuştu.

“Yetim.”

Bu sefer ses fısıltı hâlinde değildi. Oktay’dan çıkıyordu. Etrafındaki çocuklardan birkaçı da bu sözü tekrarlardı. Hazan nefes alamadığını fark etti. Gerçekten alamıyordu.

"Çekil Tilki. Göremiyorum."

Genç kız gözlerini pörtleterek ona baksa da kenara çekildi. Umut yumruğunu kaldırdığında şamatacı arkadaşlardan biri çocuğun kolunu tuttu. Umut kolunu geriye savurdu. Çocuk dengesini kaybedip sıraların üzerine düştü.

"Gidelim Oktay," dedi başka biri.

Oktay pis pis Umut'a baksa da silkinerek yakasını Mali'nin elinden kurtardı. Grup dışarı çıktığında Umut yüzünde bir sırırtıyla endişeyle onları izleyen Hazan'a baktı.

"Hiç gerek yoktu çocuklar. Başınızı belaya sokmak üzereydiniz ne gerek vardı," dedi Hazan sıraya gelen çocuklara tuhaf bir gülümsemeyle bakarak.

Sinirleri o kadar gergindi ki gülmek istiyordu.

"Yumruğunu merak etmiştim Umut," dedi Hazar tok bir sesle.

Umut otuz iki diş sırtarak Hazar'a baktı.

"Başka zamana dostum."

Hazar hafifçe gülümsedi. Genç kız şok geçirdi. Hazar ne zamandan beri kendi arkadaşlarıyla iyi anlaşıyordu?

"Bu çocuk sorunlu Hazan, nasıl oldu da radarına girdin bunun?" dedi Mali gözlüklerini düzelterek.

"Merve'yle de kavgaya etmişsin. Yüzünü fena yapmışsın ha. Sınıfta sana yardımcıyordum."

Hazar hafifçe gülümsedi.

"Merve yüzünden girdim o kavgaya. Geldi kaşındı kaltak," dedi kız sırasına oturarak.

Hâlâ yaptıklarına inanamıyordu. Hazar'ın yüzünde belirip kaybolan tebessümü görmemiş gibi davrandı.

"Bir de anneme benzemem dersin Yakut," dedi Umut.

Cümlesi biter bitmez yaptığı hatayı fark etmişti çocuk. Bunu kızın solan ve ifadesizleşen yüzünden anladı.

"Ben..." dedi yaptığı hatayı düzeltmeye çalışarak.

"Benzemiyorum Umut. Bana bir daha öyle seslenmezsen sevinirim." Hazan'ın sesi düz, bakışları boştu.

"Tamam, Haziş, kusura bakma," dedi Umut.

Ders zilini duyduklarında çocuklar hareketlendiler.

"Biz kaçır." dedi Mali kızın yanağından makas alarak.

Hazan'ın içine çöreklenen sıkıntı dağılmamıştı. Ne zaman Yakut ismini duysa annesinin ona öyle seslenişi geliyordu. Bir kere bile Hazan dememişti kıza. Dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. Kalem almak istediğinde ellerinin hâlâ hafifçe titrediğini fark etti.

"Yakut demek ha..." dedi Hazar hafif bir alayla.

"Kes!"

Kızın sesi bıçak gibi sertti. Ne olduğunu anlamadan omzunu bir el kavramış, çocukla âdeta burun buruna gelmişlerdi.

Çocuğun yeşil gözleri kızın gözlerini delip geçiyordu. Hazan içindeki sarı ağların genişlediğini, çocuğun gözlerinin alev aldığını düşündü.

"Benimle nasıl konuşacağına dikkat et Tilki." diye fısıldadı çocuk.

Hazan sesini çıkarmak istedi ama çocuğun yüzüne fazlasıyla yakın olan yüzü buna fırsat vermiyordu. Demir kelepçeler hâline gelmiş elleri kolunu acıtsa belli etmedi kız. Hocanın sınıfa girmesiyle kıızı bıraktı. Ardından arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Çocuğun gözlerini kapatmasından yararlanan kız hızla kolunu ovuşturdu. Karanlık Hazar. Matematikçi Nesrin Hanım içeri girmiş yerine oturmuş çantasını karıştırmaya başlamıştı.

O an Hazan'ın kulağına korkunç bir fısıltı ulaştı, gözlerini yaşlarla dolduran, boğazını sıkıp nefes almasına engel olan bir fısıltı.

"Yetim. Hayır! Lütfen, lütfen. Bunu kaldıramam. Orospu, çilli, hatta Yakut ama bunu kaldıramam."

Fısıltı Oktay'dan başkasına ait değildi.

"Yetim." Bu seferki bir kızın sesiydi.

Bunun Hazar'ın geçen ders göz kırptığı kız olduğunu fark etti Hazan. Sınıftaki konuşmayı fark etmesi için umutsuzca hocaya baktı. Ancak Nesrin Hanım hâlâ çantasını karıştırıyordu.

"Bir saniye çocuklar, hemen geliyorum." dedi sınıftan çıkarken.

Her zaman dağınık bir kadın olmuştu.

"Yetim."

Bu sefer ses fısıltı hâlinde değildi. Oktay'dan çıkıyordu. Etrafındaki çocuklardan birkaçı da bu sözü tekrarlardı. Hazan nefes alamadığını fark etti. Gerçekten alamıyordu.

"Çatlak yetim, şşşşt, hey!"

Yanında bir hareket hissetti. Her şey çok çabuk olmuştu. Hazar ayağa kalkarak aptal üçlünün olan yan sıraya atlamıştı. Ardından Oktay'ın sırasına ulaşip çocuğun gömleğinden tuttu ve ön sıraya doğru fırlattı. Oktay'ın ayakları yerden kesilmişti. Doksan kiloluk çocuğun ayakları yerden kesilmişti. Hazar çocuğu tam anlamıyla fırlatmıştı. Ön sıradaki kızlar çığlık atarak üstlerine düşen çocuktan kaçmaya çalıştı.

"Bir daha söyle bakayım seni çarpık piç."

Hazar şok içinde kalakaldı.

"Bir daha söyle!"

Hazar'ın kükremesinin koridora taşığından emindi. Sınıfta çıkmıyorken ön sıradan birkaç kişi kavgayı kameraya alıyordu. Oktay denilen çocuk o kadar şaşırmıştı ki diklenememişti bile. Kendini yerden kaldırmaya çalışırken Hazar'ın tekmesiyle inleyerek zemine bıraktı kendini. Hazar çocuğun gırtlığını yakaladığında birkaç kişi araya girmeye çalıştı. Ancak Hazar onları savurdu. Kendini kaybetmiş gibiydi.

"Hazar!" diye seslendi Hazan yürümeye başladığında.

Diz kapaklarının hafifçe titrediğini hissediyordu. *Yeter artık.* Çocuğun bunu sadece kendisi için yapmadığını biliyordu. Babasız büyümüştü. Belki de iç dünyasında anne ve babasız. Çocuğun yüzüne baktığında kesinlikle kötü anıları olduğundan emindi. Çocuğun gırtlığını sıkmaya başladığında Oktay'ın cebinden bir şey çıkardığını gördü, parlak bir şey. Oktay'ın arkadaşlarından biri deli gibi çocuğun sırtını yumrukluyordu. Hazar'ın bedeni her yumrukla sarsılsa da elinde kıvranan Oktay'ı bırakmadı. Hazan ileri atılıp Oktay'ın hâlsiz kolunu yakalayıp çakıyı aldı.

"Bırak!" diye çığlık attı Hazar'a bakarak.

Oktay'ın morarmaya başlayan yüzü hayra alamet değildi. Sınıf çığlık seslerinden geçilmiyordu. Hazar'ın çocuğu bırakmasıyla çocuğun hırıldayarak yere yığılması bir oldu. Kapıda donakalan Nesrin Hanım'ın cebinden telefonu çıkararak birilerini aradığını fark etti genç kız. Hazar derin nefesler alarak yerde kendine gelmeye çalışan çocuğa bakıyordu. Hazan çocuğun delici bakışlarını izlediğinde bir şey fark etti. Çocuğu neredeyse öldürecekti. Kendine

gelmeseydi yapacaktı. Sınıfa birkaç erkek öğretmen girip Hazar'ı yakaladığında direnmedi çocuk. Beş dakika sonra okul bahçesi ambulans sirenleriyle inledi. Oktay hâlâ yerdeydi. Boğazındaki parmak izlerinin kızarıklığı geçmiş morarmaya doğru yol alıyordu.

"Sen de git kızım. Elindeki şeyi de götür." Nesrin Hanım'ın sesiyle sıçradığında çakının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Bir günde ikinci kez müdürün odasına gitmek... Belki her şeyi anlatıp Hazar'ın cezasının hafiflemesine yardımcı olurdu. Okulda birini öldürmeye çalışmanın cezası var mıydı?

Hızla sınıftan çıktı. Hazar'ı öğrenci gibi değil de âdeta hapishaneye girecek bir suçlu gibi götüren öğretmenlere yetiştii. Müdürün odasına girdiler, kapı sertçe kapandı. Genç kız koridorda durakladı. Şimdi içeri giremezdi. Ancak Hazar çıktığında girebilirdi. Odanın biraz önüne koyulmuş, yere kadar uzanan ayaklı panolardaki çalışmaları inceledi Hazan. Resim kulübü çalışmalarını sergiliyordu. Zilin çalmasıyla birlikte öğrenciler arkasından geçip bahçeye seğırtti. On dakika daha panoların önünde oyalandı. Öğretmen ziliyle etrafta kimse kalmamıştı. Müdür'ün kapısı hâlâ açılmamıştı. Hazan derse gitmekle kalmak arasında kararsızdı. Biraz daha bekleyecekti. Koridorda yankılanan sert topuk sesleriyle arkasına dönüp girişten gelen kadına baktı. *Pardon, gelen demeyelim, süzülen.* Kadın o kadar zarif o kadar güzeldi ki... Dizine uzanan beyaz kalem eteğı, şifon krem rengi bir üstü vardı. Üzerinde diz altına gelen tozpembe bir palto vardı. Saçları sarıydı ve geriye çekilerek atkuyruğı yapılmıştı. Mas-mavi gözleri, çıkık elmacık kemikleri vardı. Dudakları dolgundu. Bu kim diye düşünürken kadın panonun önünde dikilen Hazan'a bir bakış attı. O kendinden emin bakış, çıkık elmacık kemikleri... Kadın Hazar'ın annesiydi. Müdürün odasına girmesiyle teorisi kanıtlandı. Ana oğul ikisinde de o ulaşılmaz hava vardı. Ağırlığını diğer ayağına verdi. On dakika geçmeden kapı hızla açıldı.

"Nikolai!" Hazan yaklaşan sert adımları duyunca panikle kendisini panonun arkasına sıkıştırdı. Sıksa olmak işine yarıyordu. Yere kadar uzanan pano onu kapatıyordu.

"Nikolai! *Stoy!*"

* (Rus.) Dur.

Topuklular hızlandı, sert adımlar durakladı. Hazan nefesini tutarak panonun üst tarafında bir açıklık olduğunu fark etti. Biri orayı çivi batırarak delmiş gibiydi. Ayrıca çalışmanın olduğu kâğıt da delinmişti. Biraz üstteydi. Hazan yavaşça parmaklarının üstüne yükseldi ve ağırlığını panoya vermeden delikten bakmaya çalıştı. Hazar öfkeli bir yüzle kadına dönmüştü.

"Teşekkür etmemi beklemiyorsun değil mi?" sesi buram buram alay kokuyordu.

"Hayır! Okula sürekli para veriyorum. Yoksa barınamazsın."

Hazar burnundan güldü. Arkasını döndüğünde kadın kolunu yakaladı. Hazar sert bir şekilde kolunu çekti. Kadın dengesini kaybeder gibi oldu.

"Ben dünkü parayı soruyorum. Yüz elli bin lira? Az değil. Hakan'a nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Sen açıklarsın *anneciğim*. Adamın aklını başından alırsın bir şekilde."

İmayı anladığında kadının yüzü tokat yemişe döndü.

"Nikolai!"

"Kasanın şifresini nasıl bildiğini bile bilmiyorum."

"Biliyorsun. Ben unutmam."

Kadın ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

"O parayı da sana geri ödeyeceğim Olga. Bacak arası parayı istemiyorum."

Kadının yüzü hafifçe gevşemişti. Ancak çocuğun son cümlesiyle kaşları çatıldı.

"O geceden sonra bana dünyanın parasını versen geri isteyemezsin. Bunun farkında olmamana şaşırdım."

Hazar'ın havada şaklayan soğuk sesi kadının renginin atmasına neden oldu.

"Be... Beni tehdit mi ediyorsun sen?"

Hazar'ın yüzündeki gülümseme korkunçtu. Avını yakalamış parçalamadan önce son kez bakan yırtıcı bir hayvan gibiydi.

"Nasıl anlarsan *anneciğim*."

Kadın bağırarak gibi olsa da gözlerini kapatarak elini şakağına bastırdı. Hazar çoktan arkasını dönüp merdivenleri tırmanmaya

başlamıştı bile. Kadın okulun kapısına yöneldiğinde tekrar ayaklarının üzerine indi genç kız. Parmak ucunda durmaktan kasları ağrımişti. Anlaşılan olay kapanmıştı.

Topuk sesleri kaybolduğunda panoyu biraz iterek arkasından çıktı. Daracık yerde sıcaktan ölüyordu neredeyse. Elindeki çakıya baktı. Mesele kapandığına göre müdüre gidip rüşvet yiyen adamı zorlu bir açıklama yapmak zorunda bırakmazdı. Çakıyı gömleğinin koluna soktu ve sınıfa yöneldi. Kapının önüne geldiğinde koridor da bir karaltı fark etti. Hazar karanlık koridorda oturmuş kollarını dizlerine dayamıştı. Uzaklara dalmış olan gözleri Hazan'ı fark etmemişti. Kız ne yapacağını bilmiyordu. Konuşmak istiyordu, çekiniyordu.

"Ders tarih, çeneni kapayacaksan otur!" dedi çocuk soğuk bir sesle. Kızın konuşmaya çekindiğini fark etmiş ve ondan önce davranıp kendisine yanında oturması için izin vermişti.

Kız her ne kadar onun bu davranışına çıkışmak istese de şimdi zamanı değildi. Çocuktan biraz öteye duvar dibine çöktü. Çocuğa bakmak istemese de yavaşça ona döndürdü kafasını. Loş koridorda, koridor sonunda bir tane pencere vardı. Güneş, ışığını çocuğa ulaştırmak istermişçesine içeri salmıştı ışığını. Ancak gün ışığı Hazar'ın üstüne değil oldukça yakın bir yere vuruyordu. Hafif ışıktaki çocuğun yüzü ifadesizdi. Uzun kirpiklerini izledi. İç içe girmiş saçlarının iri dalgalarına dokunmak istedi bir an. Çocuğun da hayatı karışık anlaşılan. Teselli vermek istese de çocuğun buna izin vermeyeceğinin farkındaydı. Etrafındaki kılıçlarla bezeli duvarı görebiliyordu. Tam şu anda, kimse bırakın duvarlara çarpmayı dokunamazdı bile.

"Ne kadarını duydun?"

Soru keskindi. Hazar irkildiğini belli etmemeye çalıştı. Tenine değen çakının soğukluğunu hissedebiliyordu.

"Neyin?"

Çocuk can sıkıntısını barından bir yüz ifadesiyle ona çevirdi kafasını.

"Nereden geldin? Bahçeden mi?"

"Evet." dedi Hazan ifadesiz bir sesle.

"Onu vermek için bizi takip etmiş olmalısın."

Hazan çocuğun kafasıyla işaret ettiği yere baktı. Çakı gömleğinin ucundan hafifçe çıkmıştı. Çocuk çok dikkatliydi.
"İçeri girdikten sonra kapıda beklemekten sıkıldım, ben de bahçeye çıktım."

"Tekli, vermekten neden vazgeçtin? Şu an müdürün odasında olman gerekmiyor muydu?"

Hazar kızı sağlam sıkıştırıyordu.

"Olayın kapandığını anladığın için mi geri geldin?"

Hazar yenilmeyecekti.

"Müdürün odasına gittim. Ancak beni olay kapandı diye başından savdı. Göstermeye fırsatım olmadı."

Hazar büyük bir soğukkanlılıkla söylemişti. Hazar bir süre kızın yüzüne baktı, ardından kafasını çevirdi.

"Ver."

"Neyi?"

Hazar tek kaşını kaldırdı.

"Çakıyı diyorum, bana ver."

"Niye? Birini öldür diye mi?"

Hazar'ın hafifçe gülmesiyle gözlerini kocaman açarak ona baktı genç kız.

"Öldürmek mi? Bu kadar kolay kaçamaz."

Hazar çocuğa çakıyı uzatırken Hazar'ın alt üst olduğunu düşünüyordu.

Zilin çalmasıyla çakıyı cebine atarak kalktı Hazar. Genç kız da hızla ayağa kalkmıştı. Tarihçi yavaş adımlarla sınıfı terk ederken onları fark etmedi bile. Sınıfa girdiklerinde ilk gözüne çarpan şey Oktay'ın boş sırasıydı. Oktay'ın arkadaşları korkudan Hazar'a bakamıyorlardı. Kırmızı saçlı kız yüzünde bir gülümsemeyle Hazar'ı izliyordu. Yerinden kalktı ve yeni oturdukları sıralarına doğru gelmeye başladı. Hazar'ın dudaklarında *ben çok çekiciyim* gülümsemesi vardı.

"Şiirini sevdim Hazar." dedi çocuğa.

"Belki okuldan sonra takılırız."

Hazar kendini fazlalıklı gibi hissetti. Bu yüzden geçen derslerde edebiyat defterinin arkasına karaladığı notalara baktı.

"Belki sonra Meltem..."

Kızın adı Meltem'di. Meltem yüzünü buruşturdu hafifçe. O anadək fark etmedikleri kâğıdı Hazar'ın önüne koydu kız.

"Ararsın o zaman."

Ardından arkasını döndü ve kendinden emin adımlarla uzaklaştı. Hazar kâğıdı alıp buruşturdu camdan dışarı fırlattı.

"Ben kimseyi aramam." dedi ego kokan bir sesle. Hazan burundan bir hıh sesi çıkardı.

Günün geri kalanı olaysız geçmişti. Hazar çoğu derste şöyle bir kitabı karıştırıp uyumuştur. Hazan'sa kendini derse vermeye çalışmıştı. Çıkış zili çaldığında Hazan uyuyan çocuğu dürttü.

"Güven Hukuk Bürosu nerede biliyor musun?" dedi uyukulu gözlerle ona bakan çocuğa dönerek.

"Hayır."

Hazar ayağa kalktı ve kızı ittirerek sınıftan çıktı.

"Salak." diye mırıldanmaktan kendini alamamıştı genç kız.

Okul taksi durağına uzak değildi. Çıkışta taksi durağına kadar yürüdü. Ter içinde kalmıştı. Eylül ayında havanın bu kadar sıcak olması normal miydi? Durağın önünde oturan pala bıyıklı bir adam onu görünce ayağa kalktı.

"Sıradaki bu kızım, bin."

Adam da taksiye oturduğunda öne eğilip sordu.

"Güven Hukuk Bürosu'nun yerini biliyor musunuz?" Adam biraz düşündükten sonra arabayı çalıştırdı.

"Biliyorum sanırım fazla uzak değil."

* * *

Üçüncü kata güç bela çıktığında büronun sekreteri karşıladı onu. Ufak tefek esmer bir kızdı. Yirmili yaşlarını geçirmiş görünmüyordu.

"Hazan Hanım değil mi? Şöyle buyurun, teyzeniz de geldi. Başlamak için sizi bekliyorlar." dedi beyaz mobilyalarla döşenmiş ferah bir ofisin kapısını açarken. Hazan kafasını salladı ve gülümsemeye çalıştı. Kendisini çok hissiz hissediyordu. Hareketleri robot gibiydi.

"Hazan Yakut Demirkıran, hoş geldiniz."

Yaşlıca bir adam ayağa kalktı. Beyaz uzun saçları vardı. Adamın yüz yapısı Cüneyt Arkin'ı andırıyordu.

"Ben Güven Demir."

Adam gülerek elini ona uzattı. Hazan dudaklarını zorlayarak gülümsedi. Orada oturup kendisini izleyen teyzesi ve eniştesine bakmaktan özellikle kaçındı.

"Memnun oldum." dedi Hazan, eniştesiyle teyzesinin tam karşısındaki koltuğa otururken.

"Hemen başlayalım da bitsin. Mal varlıklarını okuyorum. Şirketimin bağlı olduğu Güven Tersane İşletmeleri, Osman Demirkıran'ındı."

Teyzesinin gözlerinin hızla açıldığını gördü Hazan.

"Benim babam oranın müdürüydü, sahibi değil." diye düzeltti Hazan itiraz edencesine. Güven Bey kâğıtlarını karıştırdı.

"Tapusu babanın üzerine geçirilmiş Hazan. Yaklaşık bir buçuk ay önce."

Hazan yavaşça kafasını salladı.

"Öyle mi?" dedi eniştesi siyah uzun yağlı saçlarını karıştırarak.

"Evet. Devam ediyorum. Bir arsanız var Edirne, Uzunköprü'de. Ardından Osman Bey iki tane daire almış, biri Londra'dan diğeri Almanya'dan. Almanya'dakinde kiracılar var ama Londra'daki boş sanırım."

Güven Bey çekmecedan bir anahtar çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Bu adam ne ara bu kadar zengin oldu?" diye mırıldandı teyzesi elini dudağının üstündeki bene götürerek.

"Osman Bey'in vasiyetini açıklıyorum. Bütün malvarlığını kızı Hazan Yakut Demirkıran'a bırakıyor.

"Ne?"

"Ne?" dedi eniştesi hayretini gizleyemeden.

"Miras böyle yürümez. Eşinden boşanmadı, miras payı olması lazım." dedi teyzesi taramalı tüfek gibi konuşarak. Güven Bey saçlarını kaldırarak gözlülüğünün üzerinden hayal kırıklığına uğramış çifte baktı.

"Necla Demirkıran miras hakkından vazgeçtiğine dair bir belge imzalamış."

Hazan çoktan buz kesen ellerini götürüp yanağına bastırdı. Babası annesine ne ara böyle bir kâğıdı imzalatmıştı. Bütün malvarlığı benim. Hazan bu durumda nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Güven Bey'in yüzüne kitlenip kalmıştı.

"Bakabilir miyim?" dedi teyzesi elini adama uzatarak.

Güven Bey kâğıdı uzattı. Teyzesi kâğıda şöyle bir baktı.

"Bu taklit olabilir biliyorsunuz değil mi avukat bey? Kız kardeşim kolay kandırılan biridir." dedi son kez durumu ele almak için çırpınarak.

"Necle Hanım kâğıdı imzalarken ben de oradaydım, taklit değil." dedi Güven Bey parmaklarının arasındaki kalemi çevirerek.

Teyzesi sinirle ayağa kalktı ve Hazan'a öldürmek ister gibi baktı.

"Burada işimiz yokmuş demek ki."

Kocasının kolunu yakalayıp odadan kaçır gibi çıktı kadın. Güven Bey de hemen hemen her gün karşılaştığı bu olay karşısında bıkkın bir şekilde bakıyordu.

"Anlaşılan baş başa kaldık Hazan. Baban mal varlığını sana bırakmış ama şartları var. Her ay hesabına belli miktar para yatırılacak. Öyle milyon dolarlar olmayacak hesabında." dedi adam gülererek.

Hazan adamın gülümsemesine karşılık veremeden öylece baktı. Adam karşılık alamayınca hafifçe kıpırdandı.

"Neyse. Şu an on sekizinin içindesin. Yanılmıyorsam reşit olmana iki hafta var. Bu yüzden rüşdünü ispatladığını varsayarak konuştum. Baban doğum gününde bu daireye gitmeni istiyor." dedi evin anahtarını ona uzatarak. *Londra.*

"Babanın yerine geçen kişi Serhat Bey. Senin hesabına paranın yatırılması ve genel ihtiyaçlarınla o ilgilenecek. Acil bir durum olduğunda daha fazla paraya ihtiyacın olduğunda Serhat Bey'e danışman gerekecek. Yirmi bir yaşına kadar her yıl harçlığın arttırılacak. Ardından tüm para sana geçecek. Ha, bir de Vesile Dumanlı'ya her ay para gönderilecek. Bunu Serhat Bey'e ben bildiririm." dedi son cümleleri kendine söyleyerek.

Hazan konuşmayı unutmuş gibiydi. Ne yapması gerekiyordu? Teşekkür etmesi falan mı? Adam ondan hâlâ tepki vermesini bekliyordu. "Anladım." dedi kafasını sallayarak. Elini uzatıp masadaki

anahtarı aldı. Anahtarın parlak metalinde kendi bulanık yüzünü gördü. Anahtarı sıkı ve derin bir nefes aldı.

"Osman eski bir arkadaşımıdır. Kendisini çok severdim. Başımız sağ olsun." Güven Bey'in ses tonu hüzünlüydü. Önündeki kâğıtları topladı. Kapı açıldığında içeri uzun boylu düzgün görünümlü biri girdi.

"Serhat Bey biz de sizden bahsediyorduk. Hazan, bu Serhat Bey." dedi adamı kafasıyla göstererek. Adamın saçları koyu kumraldı, renkli olan ama ne renk olduğu belli olmayan gözleri vardı. Belki elâ?

"Merhaba Hazan, tanıştığımıza çok memnun oldum." dedi elini uzatarak.

Hazan önüne düşen saçları kulağının arkasına attı ve uzatılan yumuşak eli tuttu. Adam eline bakım yaptırıyor olmalıydı.

"Merhaba, ben de." Adam onu incelerken rahatsız olduğunu belli etmemeye çalıştı. Ardından adam eline bir zarf tutuşturdu.

"Yeni banka kartın, içinde numaram da var." dedi seri bir şekilde. Ardından kafasını Güven Bey'e çevirdi.

"Konuşmamız gereken konular var sanırım Güven Bey." dedi ciddi bir sesle.

Hazan o an artık gitme zamanının geldiğini anlamıştı. Çantasını omzuna attı ve odanın kapısına yürüdü.

"İyi günler." dedi omzunun üzerinden.

İki adam çoktan konuşmaya başlamışlardı. Yavaşça kapıyı kapattı. Büroyu terk etmeden önce sekretere gülümseyerek el salladı. Merdivenleri inerken apartman boşluğundan gelen serin hava yüzünü yalıyordu. Sırtını dikleştirdi. Tek başına olabilirdi ama maddi dayanağı vardı. O olmasa ne yapacağını bilmiyordu. Geleceğini kendi elleriyle oluşturabilirdi. Her şeye rağmen bunu yapabiliirdi. İçindeki boşluğu görmezden gelebilirdi. Çabalayabilirdi.

* * *

"Hayır! Korku filmi yok!" dedi Anya, Pavel'in üstüne atlarken. Pavel dil çıkararak kızı itti. Bu çocuğun dilinde de mi piercing vardı?

"Bak cinler bizim dinimizde şeytanlar gibi! Merak ediyorum."

Anya çocuğun mavi saçlarını çekerek elindeki filme uzandı.

"Hayır, dedim bok kafalı! Mert bir şey yapsana!" Mert ikinci tekli koltuğa oturmuş elindeki son model telefonla oynuyordu. *Tıpkı Mert.*

"Ben yarısında bırakırım zaten, ne istiyorsanız yapın."

Anya yüzünü buruşturdu. "Korkuyorum diyorum oğlum! Sabah kadar ayakta tutarım sizi!"

Pavel, Anya'yı itti ve Hazar'ın oturduğu tekli koltuğun arkasına geçti.

"Mızırzırlanma işte. Korku filmi izleyelim değil mi Hazar?"

Hazar bacaklarına sarılmış çenesini dizine dayamıştı. "Fark etmez." dedi duvar saatine bakarak.

Saat on ikiye geliyordu. Eve gelmiş, sipariş edilen pizzanın bir kısmını yemiş ve âdeta yatağa devrilmişti. Film izleyecegiz kalk diye onu dürtten Pavel olmasa bütün gece uyurdu. Hazar da Oleg de gelmemişti. Oleg'in barmenlik yaptığını biliyordu. Ya Hazar? *Sana ne?* İçinde devasa bir sıkıntı vardı onu boğan. Derin bir nefes aldı ve kafasını dizine yasladı. Pavel'in koyduğu filmin adına baktı kafasını uzatarak. Cinli bir şeylerdi. Korku filmlerinden korkmazdı. Çıplak bacaklarını koltuğun kol koyma kısmından sarkıttı ve kedili pijamasının iplerini çekiştirdi. Pavel ışıkları kapatmıştı.

"Evvv bebeğim!" dedi yumruğunu havaya kaldırıp.

Anya koltuğa oturmuş yastıkla yüzünü kapamıştı bile. Mert oyunu durdurmuş ekrana bakıyordu. Hazar hafifçe gülümseyerek Anya'nın koltuğa kurulan Pavel'in baldırını tekmelemesini izledi. Filmin yarısına geldiklerin Anya'nın elindeki yastık Pavel'in elindeydi, Mert telefondaki oyuna geri dönmüştü. Kafasını koltuk başına dayadı ve mahmur gözlerle ekrana baktı. Ekrandaki kadın çılglık atarken Anya'nın kulaklarını kapamış görüntüsü son gördüğü şey olmuştu.

"Hazar, yatıyoruz biz. Kalk!" diye dürttü Mert onu. Hazar doğrulup saate baktı. Saat ikiydi. *Niye hâlâ kahrolası saate bakıyordu?*

"Tamam, geliyorum!" diye seslendi kız kafasını geri koltuğa koyarken.

Çok uykusu vardı. Birazdan kalkardı. Anında derin uykusuna geri dönmüştü.

* * *

Güm! Güm! Güm!

Hazan sıçrayarak yerinden kalktı. Poposu, sırtı her yeri koltukta iki büküm yatmaktan tutulmuştu. Kapiya giderken saate baktı, üzü geçiyordu. Kapının deliğinde birinin kapiya dayandığı belli oluyordu. "Hazar?" diye fısıldadı kafasını kapiya dayayarak.

Kapı yumruğun etkisiyle sertçe titredi. Hazan derin bir nefes aldı ve kapiyı açtı. Çocuk iki büküm kapıda duruyordu. Bir eli karnındaydı. Yüzü yere dönüktü. Bulutlu gece önündeki çocuğu daha da karanlık gösteriyordu.

"Çekil!" diye hırladı çocuk.

Nefesi alkol kokuyordu. Hazan endişeyle geri çekilirken çocuk duvara dayanarak içeri girdi. Hazan bahçeye acele bir bakış atarak kapiyı kapadı. Ardından iki büküm mutfığa ilerleyen çocuğa baktı. Genç kız yardımcı olmak için çocuğun kolunu tuttu. Tutar tutmaz Hazar kolunu sertçe çekerek kızın elinden kurtardı. Hazan bozulmamaya çalışsa da çocuğun kabalığına içlerlemişti.

"Hazar? Yaralı mısın?"

"Turp gibiyim." diye mırıldandı Hazar alayla.

Hazan gözlerini devirip mutfığın ışığını açtığında olduğu yerde kalakaldı. Mutfak tezgâhına yaslanmış Hazar'ın yüzü bembeyazdı. Bu beyazlığı bozan ufak tefek renklerle bezeliydi suratı. Kaşları yarılmıştı, dudaklarının kenarı da öyle. Elmacık kemiklerinde kurumuş kan vardı. Dalgalı saçları terle alnına yapışmıştı.

"Ne oldu?" dedi kız buzluktan buzları çıkararak.

Hazar delici gözlerle ona baktı. Hesap vermezdi. Bu kızların kafası neden basmıyordu?

"Kanıyor!" dedi Hazan elini tişörtünden çeken çocuğa bakarak.

"Sessiz ol!" diye kızgınlıkla mırıldandı çocuk üstünü çıkarırken. Hazan çocuğun neden ayakta duramadığını kestiremiyordu. Acıdan mı alkolden mi? Çöpün yanında duran tabureye çöktü çocuk. Göbek deliğinin oradaki ince kesikten kan geliyordu.

"Pek derin görünmüyor." dedi Hazan mutfak dolabından bulduğu temiz bezleri çıkarırken.

"Böbreğime aldığım darbe fena." diye tısladı çocuk yan dönerken.

Hazar çocuğun yan tarafında gördüğü korkunç morluğa baktı. Hazar'ın iki büklüm gelmesinin sebebi bu olabilirdi.

"Bezleri ver çabuk."

"Bir dakika..." diye mırıldandı Hazan bezleri ıslatırken. İyice sıkıp çocuğa uzattı bezi. Hazar alıp karnındaki kanları yavaşça temizlerken yüzünü ekşitti.

"Çantamı getir odamdan!" dedi kızı.

Hazan kafasını sallayarak üst kata koştu. Misafir odasına girer girmez havada süzülen kokuyu fark etti. Hazar'ın kokusu. Güzel bir kokuydu. Havayı koklamayı bırakıp etrafa göz attı. Odanın tonu ağırlık olarak griydi. Dolap, yatak ve masadan oluşuyordu. Bir rafta klasikler vardı. Yatağı düzenliydi. Hazar'ın tam anlamıyla odaya yerleştiğini fark etti. Sanki hiç gitmeyecekmış gibi. *Herkes gider.* Kafasını düşüncelerden kurtarmak ister gibi salladı genç kız. Masanın üzerinde siyah kapaklı defterler vardı. Hazan yavaşça masaya yöneldi. Acaba özel miydi? Hazar günlük mü tutuyordu? Çekinererek defterin deri kapağını kaldırdı. Hazar'ın müthiş güzel yazısını gördüğünde yutkundü. Hazar Nikolai. Bakmaması gerekirdi. O kadar da merak ediyordu ki...

Hazan titrek bir nefes aldı. Hazar, o kadar kötü mü hissediyordu kendini? Diğer sayfayı çevirdiğinde sayfanın üzerinde kan lekeleri olduğunu gördü. İkinci sayfa Rusçaydı. El yazısı yer yer bozulmuştu. Hazan ani bir kararla defteri kapattı. Okumamalıydı. Okuyamazdı. Böyle bir hakkı yoktu. Çantayı bulmak için yatağa yöneldiği sırada donakaldı. Kapının kenarına yaslanmış bir adet Hazar... Yürü ifadesizdi. Kıza bakıyordu. Sadece bakıyordu ve bakışlarının altında korkunç bir şey yatıyordu.

"Be... Ben çantamı bulamamıştım." dedi açıklamaya çalışarak.

Neyin açıklamasını yapıyordu? Aptalın tekiydi. Hazar gözlerini kızın üzerinden ayırmadan kafasıyla yatağın kenarına dayalı siyah çantayı gösterdi.

“Hay aksi, buradaymış.”

Hazan bir şey olmamış gibi davranmaya karar verdi. Çantaya yöneldi ve içini açtı. İçinde adını okuyamadığı bir adet krem, ten-türdiyot ve pamuk vardı.

“İşte, hadi gel pansumanını yapalım.” dedi genç kız gözlerini elindeki malzemelerden ayırmadan.

O kadar kötü hissediyordu ki kendini. Çocuk, kıza yöneldi ve tam önünde durdu. Göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu Hazan. Nereye bakacağını bilemedi. Göğsünün sol tarafından kar-nına inen yara izi daha belirgindi. Dikkatle bakınca diğer izleri de görebiliyordu. Çocuğun boynundan sarkan gümüş zincirin ucunda-ki kılıca baktı. Çok güzeldi.

“Hadi dikilme önümde. Otur şuraya da yapalım.”

Hazar yerinden kıpırdamayınca ister istemez kafasını yukan kaldırdı. Kalbi deliler gibi atmaya başladı. Hazar’ın bakışları çok korkunçtu. Göz bebekleri kıpırdamıyordu. Yüzü donmuş gibiydi. Hazan bir adım geriledi. Hazar’ın kolu aniden hareket edip kızın kolunu yakalayınca Hazan ağzından bir çığlık kaçırıldı. Çocuk diğer elini kızın ağzını kapamak için kullandı.

“Seni öldüreceğim.” diye fısıldadı kızın kulağına doğru.

Hazan kanının donduğunu hissetti. Kızı tutuşu sıkılaştı ve kendine çekip bastırdı. Hazan tepinmeye başladı. Çocuğun elini ısırtmaya çalışıyor, havaya tekmeler savuruyordu. Hiçbiri işe yaramıyordu. Çocuğun yaralı olduğu tarafa doğru kendini attı ve çocuğun tutuşu gevşedi. Tırnaklarını geçirdi ve çocuğun kollarından kurtuldu.

“Polisi arıyorum.” dedi kız panikle. Hazar’ın dudaklarına alaycı kendinden emin bir gülümseme yayıldı.

“Altına sıçtın galiba Tilki.”

Hazan ağzını açarak şok içinde çocuğa baktı? Ne yani, Hazar ona oyun mu oynamıştı?

“Sen... Sen!” dedi parmağını çocuğa doğrultarak.

Yüzü girdiği şokla gerilmişti. Çocuk gerçekten onu kandırmıştı. Deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

“Dersini alman lazımdı. Başkalarının eşyalarını karıştıramazsın. Özellikle de benim.”

Hazan nefes nefeseydi. Neden bu kadar korkmuştu? Hazar'ın Oktay'a yaptığını gördükten sonra mı?

"Eşyalarını karıştırdığım için özür dilerim ama lütfen bir daha beni korkutmaya çalışma olur mu?" dedi genç kız çenesini kaldırmak.

Çocuk ona yandan bir bakış attı ve yüzünü buruşturmamaya çalışarak yatağa oturdu. Daha otururken canı bu kadar yanıyorsa, kızı tuttuğunda kim bilir ne kadar acımişti canı? Hazan bu düşüncüyü süratle aklından uzaklaştırdı.

"Gecir!" dedi buyurgan bir sesle.

Hazan elindekileri yatağın üzerine bıraktı ve aralarına mesafe koyarak oturdu. Çocuk ona bakmadan böbrek tarafındaki morluğa kremi sürmeye çalıştı. Çok ters bir bölgedeydi.

"Ben yapayım." dedi kız hafif bir sesle.

Hazar yarasını görmek için biraz yan döndü ve Rusça bir şeyler mırıldandı.

Ardından kızın yüzüne bakmadan kremi uzattı. Hazan ayağa kalktı ve bir parça kremi parmaklarına sıktı. Çocuğa doğru dönerek yere çömeldi. Parmaklarını yavaşça morluğun üzerinde gezdirdi. Derideki hafif kabartıları fark edebiliyordu. Yara izleri... Hazar'ın güzel vücudunun her yeri yara izleriyle kaplıydı. Beyaz ince yara izleri. Bir şey sormamak için dudaklarını ısırды ve sürmeye devam etti. Çocuğa baktı. Hazar kafasını öne eğmiş, iri bir bukile kapalı göz kapaklarının üstüne düşmüştü. Gözleri kapalıyken o kadar masum duruyordu ki elini yanağına götürmek istedi bir an genç kız.

"Yeterli, tamamdır."

Hazar'ın boğuk sert sesiyle yerinden sıçradı. Göbeğindeki kesigi de gazlı pamukla silip hızla yara bandını yapıştırdı. Genileyerek çocuktan uzaklaştı. O sırada odanın aydınlanmasına neden olan şimşek ve kükreyen gökyüzü çocuğun gözlerini açmasını sağladı. Hızla pencereyi döven yağmur kızın içinin huzurla dolmasına neden oldu. Yağmuru küçüklükten beri severdi. Dünyadaki bütün kötülüğü yıkadığını söylerdi annesi. *Yalanın daniskası*. Çocuk ayağa kalktı. Kızın gözlerinin içine bakıp hafifçe kafasını salladı. Hazan ne demek istediğini anlamasa da çocuğu takip etti. Salona indiklerinde bir şimşek

salonun aydınlanmasına neden oldu. Yağmur o kadar gürültüyü ki... Hazar piyanonun kapağını kaldırdı.

Uzun ince parmaklar piyano tuşlarının üzerinde yer aldığı anda nefesini tuttu genç kız. Müziğin ilk notaları salonda yankılanmaya başladığında yağmurun sesini daha çok duymak için hızla balkon kapısının sürgüsünü çekti. Hazar birden çalmayı bıraktı ve genç kıza döndü.

"Keman çalmayı biliyordun değil mi?"

Hazar kafasını evet anlamında salladı. Çocuk önündeki kâğıtları karıştırdı. İki kâğıdı çıkarıp kıza verdi.

"Nota sehpa vardı dur dur." dedi kız hızla odasına koşarken.

İki heyecandan kıpır kıpırdı. Hazar'la düet yapacaklardı. Keman konusunda kendine çok güvenmese de ortaokuldan beri çalışıyordu. Notaları okuyabiliyordu. Yapabilirdi. Yatağının altından nota sehpasıyla, maun rengi kemanını çıkardı. Hızla tellerini kontrol edip yayını yağladıktan sonra aşağı indi. Balkon kapısının önünde duran Hazar'a bir bakış atarak sehpasını kurdu ve çocuğun verdiği kâğıtları üzerine yerleştirdi.

"Tilki, kemani bırak ve buraya gel."

Hazar şaşkın bir şekilde baksa da çocuğun dediğini yaptı. Müzik konusunda Hazar'a güveniyordu. Çocuk sıkıca bileğini yakalayıp onu dışarı çektiğinde ağzı şaşkınlıkla aralanmıştı. Yağmur hızla onları kucaklarken birkaç adım daha attılar. Hazar kızı nazikçe çevirip şaşkın gözüken suratına baktı. Burnu keskin rüzgâr yüzünden kızarmıştı. Gözleri fırtınalı gökyüzü gibiydi. Saçları ıslanmaya başlamış, birkaç tel yanağına yapışmıştı. Aralarındaki mesafeyi yavaşça kapattı.

"Müziği duymanı istiyorum çirkin." diye fısıldadı gözlerini kapatarak.

Hazar çocuğun keskin hatlı yüzünde ilerleyen yağmur damllarını izledi. Ardından kendisi de gözlerini kapattı. Yağmur sesinin arasındaki tınıyı duyabiliyordu. Gök gürlediği anda müzik değişti. Hızlandı ve yavaşladı. Gerçekten, doğada pek az kişinin fark edebileceği bir müzik vardı. Kalbi hazla genişlerken heyecanla çocuğun uzun parmaklarını yakaladı. Duyabiliyordu. Yağmuru daha önce bu

açından hiç dinlememişti. Büyülü müziğini hiç duymamıştı. Çocuğun başparmağı kızın elinin üstünü okşadı.

"Duyabiliyorum." diye fısıldadı kız.

O an çocuğun yeşil gözleri açıldı ve kızın küçük bir çocuk gibi görünen, heyecanını gizlemeye çalışan yüzünü taradı. Hazar elini hızla kızın elinden kurtardı.

"İyi." dedi sert bir sesle.

Ardından ne olduğunu anlamadan ona bakan kızın kolunu yakaladı ve âdeta sürükleyerek içeri soktu.

İçeri girdiklerinde neredeyse sırlıklamlardı.

"Şimdi duyduğunu çalacağımız müziğe yansıtmanı istiyorum." dedi kıza bakmadan piyanonun başına oturarak.

"Üşüteceğiz." dedi Hazan paçalarından damlayan suya bakarak.

"Ya şimdi ya hiç... Tilki surat." dedi çocuk ilk notalara basarak.

Hazan aceleyle kemanını eline aldı ve sırasını bekledi. Çalma-ya başladıklarında gök gürültüsü ve yağmur onlara eşlik ediyordu. Büyülü melodi odayı doldururken kızın gözlerinden çenesine süzülen yaşlar henüz kurumamış yağmur damlalarıyla karışıyor, kendini gizliyordu. Hazar'ın ifadesiz maskesi kırılmıştı. Yüzü sert dursa da açık yeşil gözleri kırgın bir örtüye bürünmüşlerdi. Güzel gözlerdeki kırgınlık arttıkça notalar daha güçlü çıkıyordu. İki genç de kendi anılarında kaybolmuştu. Merdivenin başında durmuş onları izleyen insanlardan bihaberdiler.

*Tekrar tekrar yağanmasını istedim,
binlerce kez kırmasına rağmen.*

11

Cumartesi sabahı sofradakilere baktı Anya. Pavel ekmeğine yağ sürüyor, Mert kahverengi saçlarını karıştırıp dizine koyduğu telefonla ilgileniyordu. Niko önündeki yumurtayı kesiyordu, yüzündeki morluklar kendini belli ediyordu. Sormak istese de soramazdı Anya. Hazan elini yanağını dayamış uykulu gözlerle önündeki peynirle oynuyordu. Hafta sonu olmasına rağmen Oleg'in hazırladığı sofrayla herkes erken uyanmıştı.

Kirpiklerinin altından Niko ve Hazan'a baktı Anya. Dün gece gördüğü manzara çok tuhaftı. Kimse bir şey sormuyordu. Niye o kadar ıslanmışlardı? Dışarıda ne işleri vardı? Niye o hâlde bir şeyler yapıyorlardı? Çok net olarak o gece görmüştü Anya. İkisinin arasındaki elektrik salonu dolduruyordu. Dışarıdaki şimşek gibiydi, ani ve parlak. Ancak bir iki saniye görebiliyordun, ardından eski hâline dönüyordu. İçi sıkıntıyla doldu. Niko'yu iki senedir karşılıksız seviyordu. Uzak ve soğuk Niko'yu. Onu böyle severken onun başka birinden etkilendiğini fark etmek kalbini acıtıyordu. Hazan'ı süzdü genç kız. Kızal kahve saçları karman çorman dağınık bir örgüyle toplanmıştı. Dudakları ve gözleri şişti. Kızın lacivert gözleri merakla kendisine çevrildiğinde gözlerini kaçırdı Anya. Rakibi Hazan mıydı? Rusya'da bir sürü erkeği peşinden koşturmuştu ama aklı hep Niko'daydı. Onun böylesi basit ve çocuk gibi görünen kızdan etkilenmesini anlayamıyordu. Kız enstrüman çalabiliyor diye miydi bütün bunlar?

"Dün gece n'apıyordunuz sırlıslıklam bir hâlde?" dedi kelimeler ağzından iznini almadan çıkarken. Ağabeyinin elindeki çay bardağını sertçe masaya bırakıp siyah gözlerini kısarak kendisine baktığı-

ni fark etti. Kızması ve çenesini kapamasını istiyordu. Anya bu için peşini bırakmaya hiç niyetli değildi.

Hazan, Anya'nın herçin bir sesle sorulan sorusunu duyunca peynirle oynamayı bıraktı. Dün gece ne yapmışlardı? Sadece ena-trüman çalmışlardı. *Hayır*, diye haykırdı iç sesi. Olanları nasıl bu kadar basite indirgiyorsun? Dün gece müzik yapmışlardı. Belki de ulur. Dün geceki müzik kafasının içinde oynamaya başladığında iki saniye gözlerini kapatarak tadını çıkardı.

"Yemeğini ye Anya!" dedi Oleg sert bir sesle.

Hazan gözlerini açarak çaktırmadan Hazar'a baktı. Çocuk ifadesiz bir şekilde yumurtasını yemeye devam ediyordu. Dün geceyi desiz bir şekilde yumurtasını yemeye devam ediyordu. Dün geceyi hatırladı. Parça bittikten sonra Hazan kurulanmak için yukarı çıkmış ayağı indiğinde çocuğu divanda uyuyakalmış hâlde bulmuştu. Geri dönüp odasına gidecekken çocuğun karanlık bulutların arasından çıkan ay ışığıyla yıkanan yüzü dikkatini çekmişti. Kaşında kurumuş kanla, dudagının kenarındaki morlukla bile güzeldi. Niye güzeldi? Uzun kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine vurmuştu. Saçlarındaki dalgalar kendi kendilerine kurudukları için bukle hâline gelmiş alnından geriye düşmüştü. Sol göğsünden karnına uzanan yara izi kendini daha çok belli ediyordu.

"İzlemeyi kes ve git yat Tilki." diye mırıldanmıştı Hazar gözlerini açmadan. Hazan yerinden sıçramış ve koşarak odasına çıkmıştı.

"Hayır, niye sormayayım?" dedi Anya tizleşen sesiyle.

Hazan anılarından sıyrıldı ve kötü bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. Anya, yardım ister gibi her daim konuşan Pavel'e bakıyordu. Pavel bugün sessizdi. Anya'ya istediğini vermedi.

"Biraz çeneni kapasan da herkes yemeğini yese." dedi Hazar ters bir sesle.

Hazan, Anya'nın yüzündeki kırgınlığı ve ardından da yerini alan öfkeyi gördü. Genç kız çatalını masaya çarpmış, abisinin öfkeli bakışlarına aldırmadan ayaklarını yere vura vura merdivenleri tırmanmıştı. Ağzına götürdüğü lokmayı zorla yuttu Hazan.

"Oleg, bu gece de gidiyorum." diye mırıldandı Hazar. Oleg siyah kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"İmkânı yok Niko, bu hâlde."

Ne olduğunu sormadı genç kız, konuşmadan anlamaya çalışıyordu.

"Biraz mecbur gibi bir şeyim." dedi çocuk âdeta homurdanarak. Oleg bu kez kaşlarını çattı.

"Kumar mı yine? Kara Murat'tan sonra akıllanırın sanıyordum." Hazar ağzına yağlı ekmeği tıkarken başını iki yana salladı.

"Bu eski bir borç. Annemin eski sevgililerinden bir herif bu. Fakiden Ankara'da köpek dövüştürmüştü. Şimdi insan dövüştürüyor ama kafes dövüşü gibi değil. Rusya'daki gibi hiç değil. Buradakiler çok fazla amatör."

"Peki, yer neresi, ya kanunlar? Türkiye'de böyle şeylerin olabileceğini bilmiyordum."

Hazar çayından birkaç yudum içti.

"Polislerin haberi oluyor. Rüşvet işte."

Oleg ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Hazar'ın yaptığı şey onun ölümüne yol açabilirdi.

"Hazar biliyorum yine hesap vermem falan diyeceksin ama dövülmeye gitme. Böbreğin bir darbeyi daha kaldırmaz." dedi Hazar, zeytinlerden birini yavaşça çiğnerken.

Hazar ifadesiz bir şekilde kıza baktı.

"Böbrek mi? Orada yaran olduğunu bilmiyordum." dedi Oleg çocuğun gri tişörtünü çekmeye çalışarak.

"Bir şey olmaz dedim."

Hazar'ın hırçın ses tonu sohbet konusunu kapamıştı. Oleg parmaklarını burun kemerine götürüp sıktı.

"Bak ne diyeceğim Niko başka zaman gidersin. Bu gece bizim bara gelin, hepiniz."

Hazar tek kaşını kaldırıp çocuğa baktı. Bir şeyler düşündüğü belli oluyordu.

"Biz gelemeyiz." dedi Mert arkasına yaslanıp açıklama bekleyen çocuğa bakarak.

"Pavel'i oyuna götürüyorum."

Oleg gözlerini devirdi. Hazar da gülmemeye çalışıyormuş gibiydi.

"Artık zamanı geldi. Rusya'da olsaydık ayvayı yemiştin." dedi Pavel'in sırtına vurarak.

Pavel somurttu. Alt dudağındaki piercing'le oynuyordu.
"Ne oyunu, bilgisayar mı?" dedi Hazan çocuklara bakarak.
Oyuna gitmenin zamanı geldi de neydi?
"Karı." dedi Hazar ayağı kalkıp mutfak lavabosuna yönelirken.
O sırada çayından büyük bir yudum alan Hazan deli gibi öksürme-
ye başladı. Kızarmamış olmayı dilese de yanan yanakları durumun
habercisiydi.
"Öff! Kapatalım şu konuyu." dedi Pavel ayağı kalkıp sofradaki
tabakları toplayarak.

Hazan ağzının kenarlarına gelen çayı elinin tersiyle sildi.
"Hazar kızları al da gel bu akşam bara." Oleg'in sesi soru sorar
gibi idi.

Hazar tabağını yıkarken kafasını salladı.
"Bunları da yıkasana dostum." dedi Pavel neşeli bir sesle.
Tabakları çocuğun yanına bıraktıktan sonra Hazar'ın beline
sertçe sarıldı. Tabağın lavaboya sertçe düşmesiyle Hazan neler ol-
duğunu görmek için ayağı kalktı. Hazar yüzünü buruşturmuş elle-
rini lavabonun kenarlarına dayamıştı.

"Sikeyim." diye fısıldadı çocuk kesik bir sesle.
"Niko? Yaran mı yoksa..." diye mırıldandı Pavel.
Hazar öfkeyle Pavel'e baktıktan sonra öne eğilerek salona yö-
neldi. Oleg ayağı kalkmış salonun sehpasında duran kremi eline
almıştı bile.

"Bir de dövüşürüm diyorsun Nikolai? Bu hâlde... Orana yum-
ruk yeseydin iç kanama başlayabilirdi."

Hazar ağzının içinde bir şeyler geveleyip tişörtünü çıkardı. Ken-
dini koltuğa yavaşça bıraktı.

"Kafanı kullanmak varken illa dövüşeceğim diyorsun?" dedi si-
nirle kremi çocuğa uzatırken.

"Bu gece için bir iş bağlayacağım, unutmadan." dedi yarım ya-
malak bir gülümsemeyle Hazar. Oleg, sinirle güldü.

"İki ay önceki şirket olayı mı? Onun için hâlâ sıkıştırıyorlar mı?"

Hazar kendini zorlayarak kremi sürdürdü. "Parayı yükselttiğim için
çok kızgınlar. Onlar sayesinde almışım falan filan." dedi kremi seh-
paya geri atıp arkasına yaslanırken.

Hazan dinlediklerinden pek bir şey anlamamıştı. "Bir şey bilir miyim?" dedi ayağa kalkarak.

Uzun zamandır aklında olan bir soruyu sormak istiyordu. Babasının bu konu hakkında yaraları olup olmaması umurunda değildi. Onun yarası hâlâ kanıyordu. "Sizin aileleriniz yok mu?"

Hazar kızı duymamış gibi sehpadaki kutuya uzanıp içinden puro çıkardı. Hazan gözleriyle çocuğa öldürecekmiş gibi baktı. Gerçekten mi Hazar? Sigaradan puroya? Soruyla Oleg ellerini cebine soktu. Yüzünde olgun bir gülümseme olsa da gözlerindeki üzüntü açıkça görülebiliyordu.

"Bizim ailemiz trafik kazasında öldü. İki sene falan oluyor. Pavel'in babası ünlü bir oyuncu Rusya'da. Mert'inkiler de değişimle buraya geldiğini sanıyorlar." dedi Hazar'ı es geçerek.

Hazan teselli etmek için ağzını açacağı sırada Oleg yüzündeki hafif gülümsemeyi bozmadan başını iki yana salladı. O da tesellilerden hoşlanmıyordu, kendisi gibi. Yoğun bir duman tavana yükseldiğinde Hazan kaşlarını çatarak Hazar'a yöneldi.

"Şunu söndür!" dedi çıkışarak.

Hazar kafasını koltuğun arkasına yasladı ve havada süzülen dumanları izledi. Sokak kapısı hızla kapandığında Mert'le Pavel'in bir şey demeden çıktığını fark ettiler.

"Boş konuşma Tilki." dedi Hazar kızın yüzüne bakmaya tenezzül etmeyerek.

"Söndürsene!" diye çıkıştı Hazan.

Babasının eskiden ara sıra sigara içtiğini görmüştü ama puro? Kokusu kesinlikle daha kötüydü. Hazar kızı bir kez daha görmezden gelerek bir şeyler söylemeye hazırlanan Oleg'e çevirdi bakışlarını.

"Any'a'yı alışverişe götürmem gerekiyor. Senin yüzünden muhtemelen odasında ağlıyor piç kurusu." dedi Oleg yarı şaka yara sinirle.

"Kardeşine gel bana âşık ol demedim." dedi Hazar gözlerini çevirerek.

Oleg, Hazar'ın yakasını tutup kendine doğru çektiğinde çocuk tepki vermedi. Oleg bir şeyler söyleyecek gibi olsa da sinirle ağzını kapatarak Hazar'ı koltuğa geri bıraktı. Hızla yukarı çıktı. Yukarı-

dan Rusça bağırışlar geldiğinde Hazar tişörtünü düzeltmeye gerek duymadan arkasına yaslandı. Gözlerini kapatıp purosundan derin bir nefes alırken dudaklarında bir gülümseme vardı. Hazan ne tepki vereceğini bilmiyordu. "Çok pisliksin," dedi sinirle.

Oleg, anne ve babasız kaldıklarında onun bakımını üstlenmiş olmalıydı. Üzüntülerden koruyarak kendi başına büyütmişti. Hazar'ın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı. Cevap vermek yerine derin bir nefes çekti purodan. Hazan ne yapacağını bilmeye değildi ki? Neden böyle davranıyordu? Bencil pislik. Ağabey kardeş bağırarak alt kata indi. Anya kapının önünde yüzü kıpkırmızı sürükledi. Hazar puroyu küllüğe bıraktı ve portmantoya yönelip ceketini aldı.

"Nereye?" diye sordu Hazan ayağa kalkarak. Karşılık olarak Hazar'dan ters bir bakış yedi.

"En azından ne zaman geleceğini söyle!"

Sitemine cevap kapının gürültüsüyle kapanması olmuştu. Hazan kollarını iki yanına sarkıtarak bekledi. Yalnız kalmak istemiyorum. Evdeki sessizlik biri kalbine elleriyle bastırıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Aklına babası geldiğinde Hazan düşünmemek için bahçe kapısını açtı ve serin rüzgârın yüzünü yalamasına izin verdi.

Onu çok özliyordu. Kimsesiz olmak zordu. Çok zordu. Kanepeye uzandı ve dizini karnına çekti. Rüzgâr nota defterini yakaladığı gibi havaya fırlattı. Arasındaki kâğıtlar havaya süzülürken rüzgâr şiddetini arttırmıştı. Salonda, havada süzülen kâğıtları izlerken dizlerine daha sıkı sarılmak dışında bir şey yapmadı Hazan. İçindeki soğukluk rüzgârdan kaynaklanmıyordu. Bahçedeki ağacın sarı yapraklarının çimenlerin üzerine doğru düşüşe geçmesini izledi. Her şey soluyordu. Telefonun çalmasıyla burnunu çekerek oturur pozisyona geçti. Ağladığını bile fark etmemişti. Ne zaman bu kadar sulu göz olmuştu? Telefonun sesini duymamak için ellerini kulaklarına bastırdı. Telefon ısrarla çalıyordu. Telefon kötü şeylerin habercisiydi.

"Kendine gel Hazan." dedi elini ahizeye uzatırken.
Saçma sapan şeyler düşünmemeliydi. Belki çocuklardan biri bir
şeyler unutmuş...

"Yakut?"

Gümbürdedi! Annesinin kibar sesiyle kalbi tam anlamıyla
gümbürdedi.

"Yakut, kızım?"

Dişlerini birbirine kenetledi. Gözlerindeki acıyı yok saymaya
çalıştı.

"Ne istiyorsun?" dedi tıslayarak.

"İyi misin diye merak ettim anneciğim."

Annesinin iyi zamanlarından biriydi. Kendisini onun bu
hallerine alıştırmamaya dikkat etmeliydi, çünkü düşünüş çok sert olu-
yor. Çok da acıtıyor.

"İyiyim. Bir daha beni arama!"

Ahizeyi sertçe telefona çarptı. Parmaklarını çoktan dağılmış
olan örgülerinin içinden geçirdi. Parmaklarıyla saçlarını kavra-
dı ve onları canı acıyana kadar çekti. Ardından çığlık attı. Öfkeli
bir çığlıktı. Bir şeyleri parçalamak istiyordu. Yıkmaq istiyordu bu
sefer, yıkılmak değil. Cam sehpaye tekme attı. Sehpa yana doğru
devrilirken parçalanma sesi kulaklarını tırmaladı. Çıplak ayaklarına
bileklerine sıçrayan cam kırıklarını hissediyordu. Hazar'ın kutusu
açılmış içindeki birkaç puro yere saçılmıştı. Kırık camların üzerin-
de yürüdü ve piyanonun kapağını açtı. Bir zarar verirse Hazar onu
öldürürdü. Hazar'ın da canı cehennemeydi. Piyanonun tuşlarına
sertçe vurdu. Uyumsuz sesler salonda yankılandı. Sigara diye dü-
şündü kız. Babası üzgünken sigara içerdi kendisi ise sadece canı is-
tediğinde. Gerçi babası kansere yakalandığında bir daha eline alma-
maya yemin etmişti. Şu an hiçbir şey umurunda değildi. Hazar'ın
koltuğun kenarına atılmış çantasına soktu elini. Eline gelen şeye
baktı. Puroya benziyordu ancak daha küçük daha inceydi, elde sa-
rılmış gibiydi. Ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Farklı bir
puro çeşidi diye düşündü. Sağ topuğundaki keskin acıyla mutfağa
gitti, puroya benzer şeyi dudaklarının arasına koydu. Ocağı yaktı
ve eğilip yaktı. Derin bir nefes çektiğinde öksürüklere boğulmuştu.
Kokusu çok farklıydı. Parmaklarının arasına aldı ufak purosunu. Bu

sefer cam kırıklarının etrafından dolaştı. Yere uzanan salon camının önüne oturdu. Purosundan derin bir nefes daha aldı. Yine okâ-
rıklara boğulmuştu. Kafasını çevirip cam kırıkları ve kâğıt içinde
olan salona baktı. Çenesine sızılan ötkeden kaynaklanan gözyaşla-
rını sıklı. İçindeki boğucu hissi atmak için daha derin, serî nefesler
çekmeye başladı. Kendisini boşlukta gibi hissediyordu. Etrafındaki
objeler genişleyip daraldı. Sarhoş gibiydi. Kendi kendine gülüm-
sedti. Elindeki bitmeye başlayan puroya baktı. Kendisini sırtüstü
bıraktı ve kıkırdamaya başladı. Saç diplerine batan cam kırıklarını
hissediyordu. Ayağındaki sızı hafiflemiş gibiydi. Yoksa kendisi mi
hafiflemişti? Elindeki son demlerini yaşarken tavanı seyretti genç
kız. Kapının açıldığını duymadı.

"Tilki?" Hazar salonun girişinde duruyor ve ona bakıyordu.
Gözleri hayretle açılmıştı.

"Kahretsin Hazan!" dedi çocuk ona yönelirken.

Hazan kafasını ağır bir şekilde hareket ettirerek baygın bakışla-
rını çocuğa çevirdi.

"İsmimi daha sık söyle."

Parmaklarının arasındaki şeyin kaybolduğunu fark etti.

"Başkalarının eşyalarını karıştırmaman gerektiğini söylemedim
mi ben sana?" Hazar'ın kükremesi güçlüydü.

"Umurunda değil." diye fısıldadı kız.

Ardından yerden havalandığını hissetti. Gerçekten havalanmış-
tı. Hazar onu kollarına almıştı. Biliyordu, çünkü onun kokusunu
çok güçlü bir şekilde alıyordu.

"Salak kız ot içtiğinin farkında bile değilsin." Çocuk onu yavaşça
koltuğa bıraktı. Geri çekilirken Hazan çocuğu yakasından kavradı.

"Biraz sarhoş gibiyim ama gitme!"

"Gitmiyorum. Bekle!"

Çocuk kızın sıksa bileğini yakalayıp kızın üzerine koydu. Ceke-
tini tezgâha attı, eline geçirdiği bir süpürgeyle salonda biraz yer açtı.
Cam parçalarını köşeye yığdı.

"Hazar..." diye mırıldandı kız.

Hazar salonu temizlerken ter içinde kalmıştı. Üzerindeki tişör-
tü kenara fırlattı.

"Biraz bekle tilki surat." dedi kâğıtları yerlerine koyarken.
Bu aptal kızıl kafayı iyice bir dövmesi gerekiyordu.

"Başım dönüyor."

Çocuk kızı kucağına alırken bacaklarının beline sarılmasıyla
irkildi. Derin bir nefes alıp nefesini tutarak kızın kokusundan sa-
kınmaya çalıştı. Merdiven altındaki ufak banyoya girdiklerinde kız
kendi kendine konuşuyordu.

"Kimsesiz kalmanın ne kadar kötü olduğunu biliyor musun?
Sana ne diye seslendiklerini biliyor musun? Yetim!"

Son kelimedede sesindeki acı Hazar'ı rahatsız etti.

"Tilki sakın ol. Bacaklarını indir. Yüzünü yıkayacağız tamam mı?"

Omzundaki ıslaklığı hissettiğinde kızın ağladığını tahmin etti.
Tilki'nin omzundaki yüklerin farkındaydı.

"Hazar."

Kız dudaklarını omzuyla boynu arasına bastırınca Hazar şaş-
kınlıktan neredeyse kızı düşürüyordu. Hazan'ın kucağından inme
vakti gelmişti. Bir elini kızın baldırına koydu ve yere doğru uzat-
ması için ufak bir baskı yaptı.

"Bacaklarımı yere doğru uzatacağım, ayaklarım yerle buluştu-
ğunda gitme. Tamam mı? Ayakta durmam ayakta olduğum anla-
mına gelmiyor."

Hazar kızın kafası güzelken bu kadar mantıklı olmasına şaşır-
mıştı.

"Tilki..." diye mırıldandı.

Hazan bacaklarını çocuğun belinden gevşetti ve hızla kendini
yere bıraktı. İki yana sallandığında burnunu çocuğun göğsündeki
yara izinde gezdirdi. Hazar kızı sertçe kendisinden uzaklaştırdı ve
musluğu açtı. Kızın sabit durması için bir kolunu beline sardı, diğer
eliyle kızıl kahve saçları geriye atıp kızın yüzüne su çarptı.

"Hazar." diye konuşmaya çalıştı kız yüzüne hızla çarpılan sular-
dan kurtulmak için kafasını iki yana sallayarak.

"Nefes..." diye mırıldandı genç kız.

Hazar yüzüne soğuk su çarpmayı kesti ve kenarda duran havlu-
yu kızın suratına bastırdı.

"Alamıyorum..." dedi kız yüzü havludan kurtulduğu an.

"Yürümeyi dene." dedi Hazar soğukça.

Hazar kafasını kaldırarak ona baktı. Bir parmağını çocuğun yüzüne uzattı. Hazar'a engellemesi için fırsat vermeden elmacık kemiklerinden yanağına doğru bir yol çizdi.

"Benim için çalar mısın?" diye fısıldadı.

Çocuk bakışlarını kaçırdı. Kızın elini yakalayıp yüzünden indirdi.

"Hazar..."

Hazar kızın omuzlarını yakalayıp, sırtı kendisine bakacak şekilde sertçe döndürdü.

"Otur!" dedi sertçe.

Hazar hafif sarsak adımlarla kanepeye yöneldi. Kanepeye bırakarak kendini.

"Çal, hissetmek istiyorum." dedi kırık bir sesle kız.

Hazar tabureye oturmadan önce yan dönüp kıza baktı.

"Burayı, hissetmek istiyorum."

Küçük çilli parmakları kalbini gösteriyordu. Hazar çenesini sıkıttı. Umurunda olmaması gerekiyordu ancak bu kıza yıkanları öldürmek istiyordu. Siska Tilki için bu kadarı fazlaydı. Piyanonun başına oturdu. Yavaş başlayan melodi, beyaz tuşlara sertçe basmasıyla hızlandı. Odada yankılanan müzik hisliydi, güçlüydü. En derin üzüntüleri, en eski anıların gömüldüğü yerden çıkarıyordu. Parça en son sert bastığı notalarla sona erdiğinde kendini toplamak için gözlerini sıkıca yumdu. Mazoşistti, çalmanın onu ne kadar yaralayacağını biliyordu. Her seferinde kendini kanatıyordu. *Her lanet seferde bembeyaz...* Müzik onu hem yaralıyor hem de yaralarını sarıyordu. Arkasını dönüp kıza baktı. Saçları yastığın etrafına dağılmıştı. Yüzü ıslak, burnu kırmızıydı. Lacivert gözleri boş bakıyordu. Bu kız esrarının nasıl bulmuştu? Ne olmuştu da etrafı bu kadar dağıtmıştı? *Bana ne.*

"Tilki..." dedi ayağa kalkıp.

Saat beşe geliyordu.

"Yanıma gel Hazar Nikolai." Kızın kelimeleri ağzında yuvarlanıyordu. Ancak ses tonu... Ses tonu çocuğu fazla etkiliyordu. Göz kapakları hafifçe kapanmıştı. *Bırak git* diyordu Hazar'ın iç sesi. *Fazla bile ilgilendin. Bilmediği bir şey içmesi onun aptallığı. Gi!* Ayakları kendi kontrolünden çıkmış gibiydi. Koltuğun yanına ilerledi.

"Buraya gel..." diye mırıldandı kız kendini zorlayarak zıyona geçerken.

Hazar kızın açtığı boşluğa oturdu. Hazan eğilip yatağına bacağına kolunu üzerine koydu ve kendisini araya bürüdü.

"Sıçtığının..." diye mırıldandığını duymuştu yatağına. Aniden karanlığın içine vürüklendi.

. . .

Kapı çaldığında sıçrayarak uyandı Hazar. Tilki kucakına varmış hâldeydi. Kendi yeriymiş gibi iyice yerleşmiş, uyuyordu. Zıyona kızın tarafından kurtardı ve yerinden kalktı. Kendisi neyin uyuyordu? Kapıyı açtığıнда Oleg ile Anya'yı gördü. Anya'nın elinde bir sürü poşet vardı. Hazar'a gözlerini devirerek içtiği.

"Buraya ne olmuş böyle!" diye cırladı poşetleri tezgâhın yanına bırakarak.

"Seniz ol." diye mırıldandı Hazar şakaklarını ovuşturarak. Kafasında korkunç bir ağrı vardı.

"Niko, burası ot kokuyor." diye fısıldadı Oleg, Hazar'a yaklaşıp Hazan elini sarı dalgaların arasından geçirdi.

"Hazan içmiş."

Oleg'in gözleri hızla açıldı.

"Ne içmiş?"

Hazar parçalanmış masayı inceleyen Anya'ya baktı.

"Marihuana." dedi sikkın bir sesle.

"Nerden bulmuş?" dedi cevabını bildiği hâlde soruyu sorarak. Niko'ya. Başkasından bulamazdı.

"Bana öyle bakma. Ben de evde değildim. Çantamdan bulup içmiş. Geldiğinde salon fenaydı."

"Akşam olmuş." diye mırıldandı çocuk dışarıya bakarak. Kaç saat uyuduklarını bilmiyordu.

"Hazan'ı uyandırıp onu da hazırlayın, evde tek kalmıyacak!"

Hazar'ın sesi otorite kokuyordu. Merdivenleri tırmandı. Üst kattan kapı çarpma sesi geldiğinde Oleg bakışlarını koltukta uyuyan Hazan'a çevirdi.

. . .

Korkunç bir ağrı kızın kafasını ele geçirirken gözlerini zorlayarak açtı Hazan. Başında Anya duruyordu.

"Bara gidiyoruz, *krasny*," dedi Anya gözlerini devirerek.

"Kızıl demek," dedi Oleg, Hazan'ın anlamını sormasına fırsat vermeden. Hazan kafasını ellerinin arasına aldı ve gözlerini birkaç kere yumup açtı. Olanlar fazla kesik kesikti. Yerde yatarken içeri Hazan'ın girdiğini hatırlıyordu. Gerisi yoktu. Bir de müzik...

"Yeterince takma adım var Anya," dedi Hazan koltuktan kalkarken.

Midesi gürültüyle guruldadı. Gurultuyu duymayan yoktu.

"Barda yersiniz, geç kalıyorum," Oleg üzerine gri bir tişört geçirmişti. Hazan kendisini yorgun hissediyordu. Mutfığa yönelip çekmecedden bir ağrı kesici attı ağzına. Susuz içebiliyordu.

"Gelmem?" Anya mavi gözlerini kırıştırdı ve sinirle sarı saçlarını geriye attı.

"Niko'nun kesin emri. Evde tek başına kalmayacaksın," Hazan puroyu içmeden önce olanları hatırlıyordu. *Aptal telefon, aptal annesi...* Salonda bir kenara yığılmış sehpa parçalarına baktı hüzünle. Evde kesinlikle kalamazdı.

"Tamam ama bara uygun..."

"Ben de var," dedi Anya sabırsızca sözünü keserek, poşetleri aldığı gibi yukarıya yöneldi.

"Çabuk olmalıyız hadi."

. . .

"Kıpırdanmasan da şu saçlarını tarasam!" dedi Anya cümlelerin devamında Rusça bir şeyler mırıldanarak.

Ardından kızın uzun dalgalı saçlarını kafasının üzerine dağınık topuz yaptı ve birçok tel toka kullanarak tutturdu. Hazan yine sağa sola kıpırdandı. Bu etek daha da yukarı çıkıyormuş gibi hissediyordu. Anya iç çekerek kızı omuzlarından yakaladı ve sabit durması için aşağı bastırdı. Hazan'ın elinde değildi ki! Etek giymeyi sevmeydi. Keşke altındakine etek diyebilseydi. Yeşil elbise o kadar kısaydı ki altını zor örtüyordu. Anya ona siyah bir ceket verdi. Aynaya baktığında dudaklarındaki kırmızılık fazla gelmişti.

"Ruju çıkarıyorum ben!" dedi panikle peçeteye atılarak.
"Hayır, hayır!" Anya kızın eline atılsa da çok geçti.

Hazan minik dudaklarından ruju iki silişte çıkarmıştı bile. Kırpikleri fazla uzun görünüyor, gözlerini devasa boyuta getiriyordu. Ayağa kalktı ve hırsla yeşil eteği aşağı çekti.

"Oynayıp durmasana şunla gayet güzel!" dedi Anya kendi pembe elbisesinin kısılığına aldırmadan. Kollarını her kaldırışında elbise daha çok yukarı kalkıyordu.

"Sen kıçın açıkta dolaşmayı seviyorsun galiba?" dedi Hazan kışarak.

Çıkışsa da dudaklarında gülümseme vardı. Anya gözlerini devirdi ve sarı saçlarını kuyruk yaptı.

"Normal ki boyu!"

"Bok normal." dedi Hazan kollarını göğsünde birleştirerek.

Üstünde gözlerin olmasından nefret ederdi. Elbise boyuyla kesinlikle dikkat çekerti.

"Ay, abartma *krasny!*"

Aşağı kattan Hazan'ın kükremesi duyuldu. Rusça olduğu için bir şey anlaşılmıyordu. Tabii Hazan için.

"Niko Bey, aşağı inmezsek bacaklarımızı kıracaktı." dedi eline geçirdiği siyah uzun deri çizimleri Hazan'a uzatarak.

"Al, daha çok örter seni. Bacaklarını sergilemek istemiyorsan yani."

Hazan çizimleri ayağına geçirirken kafasını kaldırıp platformları giyen kıza baktı.

"Hiçbir yerimi sergilemek istemiyorum?"

"Çarşafa gir o zaman. Ben iniyorum aşağıya." dedi kapıyı açıp yüksek topukluların üzerinde keklik gibi sekerken.

Hazan birkaç adım attığında zorlanmadığını gördü. Topuğundaki cam kırıklarının sebep olduğu yara biraz acıyordu ama idare ederdi. Derin bir iç çekişle aynaya baktı. Kısa yeşil elbisesi, siyah ceketi ve siyah uzun çizimleriyle seksi gözüküyordu.

"Sanki olabilirdim gibi..." diye yanıt verdi kendi düşüncelerine.

Merdiven tırabzanlarına kadar yürümeyi başarinca tutundu ve seri adımlarla parmak ucunu kullanarak merdivenleri indi.

"Vay Hazan!" dedi Oleg.

Hazan kibarca Oleg'e gülümsedi. Hazan üzerinde açık yeşil bir gömlek ve siyah ceketıyla kapıya yaslanmış bekliyordu. Hazan'ı baştan aşağı ifadesiz bir suratla süzdü ve ardından kapıyı açtı.

"Hızlı."

Hazar'a bakınca kafasında bir basınç hissetti. Hatıralarının üzerinde sis var gibiydi. Soğuk hava yüzünü tırmaladığında hafifçe titredi. Anya abisinin koluna girmişti. Önden gidiyorlardı. Hazar biraz önündeydi, onu beklemeye zahmet etmiyordu bile.

Ona ihtiyacı yoktu. Rüzgâr başlayınca cekete sarındı ve kendini cipin arka koltuğuna attı. İçinde bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini söyleyen bir ses vardı. Belki de bu sırtına yapışmış midesinin sesiydi.

. . .

Mekân çok gürültülüydü. Barın dans pistinde yanıp sönen, parlak beyaz ışıklar vardı. İnsanlar ter içinde zıplıyor, dans ediyorlardı. Hazan insanlara çarpmamaya çalışarak kenardan kenardan, kör gibi ilerliyordu. Önünde giden grubu kaybetmişti. Topuğundaki aptal yara fazla acıyınca girişte çizmesini çıkarıp bakmıştı. Biraz kızarıklık ve kurumuş kan dışında bir şey yoktu. Çizmesini giyip kafasını kaldırdığında kimse yoktu. Ne Hazar'ı görebiliyordu, ne Anya'yı, ne de Oleg'i. Dans pistinden uzaklaşıp bara doğru ilerledi. Anya'yı makarna kaşıklarken buldu.

"Keşke bekleseydin." dedi sinirle. Anya siyah kalem çektiği gözlerini ona çevirdi. Dudağının kenarında domates sosu vardı.

"Ne?"

Hazan gürültüden dolayı bir şey duymayacağını düşünerek boş ver anlamında elini salladı. Personel kapısından elinde tabakla çıkan Oleg'i gördüğünde elini kaldırdı. Oleg onu görünce siyah gözlerinin etrafı kıvrılacak şekilde gülümsedi. Tabağı önüne bıraktı.

"Sana da makarna hazırlattım. Hadi patron görmeden başla. dedi çoktan kaşığı kelebek makarnaların arasına daldıran kıza bakarak.

Yan taburelerde oturan erkekler tuhaf bir şekilde makarna yiyen kızlara bakıyordu. Bara korsan gemi teması hâkimdi. Duvarlarda

cankurtaran yelekleri, tahta raflarda minik hazine sandıkları vardı. Köşedeki masada Hazar'la iki adam oturuyordu. Adamlardan birinin pembe palmiyeli gömleği vardı. Kafasının ortası keldi. Altından el kol hareketleriyle Hazar'a bir şeyler anlatıyordu. Hazar'ın ona iki diş sırttığını gördüğünde neredeyse bar taburesinden ayağı düşüyordu genç kız. Birden nefesini tuttu. Hazar'ın sol yanına gamze mi vardı? Ağzı hafif açık çocuğu izlerken Hazar'ın gözleri kızı buldu ve yüzü anında düz bir ifadeye büründü. Hazar gözlerini çocuktan kaçırdı ve ağzında büyüyen lokmayı güçlüğüle yuttu. Kendisini yine suçlu hissetmişti. Çocuğun neşesini kaçırmay götü. Diğer uzun boylu ciddi görünümlü adam Hazar'ın önüne bir kâğıt ve kalem koydu. Hazar sayfanın yarısını yazmıştı. Ardından kâğıtı bıraktı ve uzun adama bir şeyler söyledi. Ne söylediyse adam ninenlenmiş olmalıydı. Yüzünü Hazar'ın yüzüne yaklaştırdığında çocuk yeşil gözlerini kırpmadan adama baktı. Ağzında son kaşık makarnasıyla gözleri Hazar'daydı genç kızın. Yine ters bir şeyler oluyordu. Hazar'ın başını iki yana salladığını gördü.

"Dans edelim." dedi Anya uzun pembe tırnaklarını Hazar'ın koluna geçirerek.

"Beceremem ben pek." dedi Hazar yüzünü buruşturarak. Aslında gayet becerirdi ama evde yalnız olduğunda.

"Abi bize üç narlı votka shot." Oleg kızlara uyarıcı bir bakış attıktan sonra kırmızı shot'ları kızların önüne dizdi.

"Umarım alkölü az koymadın." dedi Anya öne eğilip ağabeyine bağırarak. Hazar, Anya'nın arkasının çok açıldığını gördüğünde kızın kolunu tutarak geri yerine çekti.

"Atalım da gidelim." dedi eline ilk bardağı alarak.

Üç shot'tan sonra kendini çakır keyif hissediyordu. Anya kım kolumu yakaladı ve insan kalabalığının arasına sürükledi. Hazar önce hafifçe sıçrayarak başlasa da şarkının sonlarında kendini yılan gibi kıvrıyordu. Anya'yla karşılıklı kakhaha atıyorlar birbirlerine doğru kıvrılıyorlardı. Bir kakhahadan sonra belinde bir el hissetti. Arkasını döndüğünde oldukça yaşlı bir adamın ona sırttığını gördü. Kendisini sarhoş olmuş on sekizlik çıtırlardan sanıyordu. Yani her gece avlamaya çıktıklarından. Kaşlarını çatarak adamın eline

vurdu, ama beyaz uzun saçlı, çapkınca gülen adam bunu flörtöz bir hareket olarak algılamış olacak ki kızı kendisine doğru çekti. Anya'ya baktığında başka bir çocuğun kollarında dans ettiğini gördü. Oldukça neşeliydi. Tırnaklarını adama geçirdi.

"Bırak!" diye bağırdı.

Adamın sırtışı soldu. Ancak tutuşu gevşemedi.

"Hadi güzelim! Eğleniyoruz işte."

Hazan adamın suratını ele geçiren yeni sırtışının ortasına kusmak istiyordu. Pisliğin elleri o kadar büyüktü ki kızın belini kapıyordu neredeyse. Yumruklarını adamın eline vurdu ve yardım için Oleg'i görmeye çalıştı. Zıplayan insan kalabalığının arkasındaki barzar zor seçiliyordu. Adam onu kendisine çektiğinde adamın hızla geri çekildiğini fark etti. Sinirli bir yüz ifadesiyle Hazar duruyordu pistin ortasında. Renkli ışıklar yüzüne vuruyor açık yeşil delici gözlerini ön plana çıkarıyordu.

"Bırak kızı ağzına sıçtığımın moruğu!"

Adam kaşlarını çatarak Hazan'ı bıraktı ve Hazar'a döndü.

"Sen ne diyorsun velet?"

Hazar'ın boyu ondan bir baş uzundu. Velet kelimesi komikmiş gibi gülüp yan yan baktı Hazar. Yüzündeki gülümseme kaybolurken yumruk adamın yüzünde patladı. İnsanlardan durumu fark edenler geri çekildi. İki çam yarması güvenlik görevlisi insanları yarıp adamı yakaladı. Oleg'in baş hareketiyle adam çıkarılırken bir şeyler bağıyordu.

"Teşekkürler!" diye bağırdı Hazar'a doğru.

Çocuk küçümser bir tavırla kıza baktı ve arkasını dönüp gitti. Bu hareket neydi böyle? Keyfi kaçan Hazan, Anya'ya baktı. Kız bu sefer başka çocuğun kollarındaydı. Tuvalete gitmeliydi. İnsan kalabalığını yararak tuvalet kapısına ilerledi. Kadın/erkek simgelerine korsan kıyafeti giydirilmişti. Kadınlar tuvaletinin kapısını itti. Beyaz fayanslarla döşeli geniş ferah bir tuvalete girdiğinde rahat bir nefes aldı. Ellerini soğuk suya tutarken aynaya baktı. Topuzundan birçok saç kurtulmuş ensesine sarkıyordu. Maskarası biraz dağılmıştı. Parmaklarıyla onu düzeltti. Ter içindeydi. Ceketini çıkarıp lavabonun kenarına koydu. Soğuk suyu ensesine çarptı. O sırada

içeri bacak boyu kendisi kadar olan alımlı bir kadın girdi. Sacları koyu laciverte boyanmıştı. Gözleri de mavi tonlardaydı. Dediklerinde kırmızı bir ruj vardı. Rujunu düzeltirken kızın gözünü kendi üzerinde olduğunu hissediyordu genç kız. Bakışlarını kadına çevirdiğinde kadın serçe parmaklarıyla ince kaşlarını düzeltti ve tuvaletten çıktı. Hazan ceketini eline aldığı an ışıklar gitti. İçeriden gelen çığlıkları duyabiliyordu. Beş saniyeye kalmadan jeneratör çalıştı. Hazan elini kapıya attığında kapının kilitli olduğunu gördü.

"Yok artık." diye mırıldandı. Kapıyı tüm gücüyle kendisine çekse de kapı açılmıyordu. Ellerini hızla tuvalet kapısına vurdu.

"Oleg! Hazar! Anya!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Elleri acıyana kadar kapıya vurdu. O sırada tuvaletin küçük camı kırıldı ve içeri küçük metal bir şişe düştü.

"Hazar!"

Hazar'ın sesini duyduğunda ellerini daha güçlü kapıya vurdu kız.

"Buradayım! Çıkar beni buradan!" diye bağırdı.

Küçük gri spreylere kutusuna benzeyen şey fısıltı sesi çıkarmaya başladığında Hazan ceketiniyle burnunu örttü.

"Tilki sakın nefes alma!"

Biliyorum o kadar aksiyon filmi koleksiyonum var, diye düşündü Hazan. Ancak kalbinin heyecanla atmasına engel olamıyordu. Etraf hızla gri dumanla kaplanırken Hazan ceketini burnunu bastırarak şişeye baktı. Tek şansı vardı. Ceketini yüzüne bastırarak şişeyi eline aldı ve geldiği pencereden dışarı fırlattı. Geçirebileceğini düşünmese de geri geldiğine dair bir çarpma sesi duymamıştı. Gazın en az olduğu yere en uçtaki kabine girdi. Gaz burnunu ve gözünü yakarken nefes almaya çalıştı. Nefes borusuna binlerce iğne batırmış gibiydi. Birkaç kere öğürdü. Yüzünü kapasa da gaz şişesini geri atması onu fazlasıyla etkilemişti. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Aptal gaz. Kapı yerinden sökülürcesine açıldı ve duvara çarptı.

"Tilki?" Hazar'ın sesi boğuktu.

Buradayım demeye çalıştı ancak dili pelteleşmiş gibi hissediyordu. Kabinin kapısı açıldı. Hazar yüzünde ağzına ve burnuna bağlanmış siyah bir atkıyla içeri girdi. Klozetin üzerine eğilmiş kız yakaladığı gibi dışarı sürükledi. Bar hızla boşaltılıyordu. Hazan'ın

başı dönüyordu. Birinin elini belinde hissetti, kendisini oraya yasladı; sert güzel kokulu bir şeye.

"Bir gün içinde bunca şey oldu Tilki. Bünyene hayret ediyorum." diye fısıldadığını duydu Hazar'ın.

Bütün bu olayların Hazar'la ilgisi olduğuna emindi. Kendisine kim ne yapmak isterdi ki? İçini kaplayan öfkeyle çocuğu itmeye çalıştı. Hazar anlamış gibi onu bıraksa da kızın sallandığını görünce tekrar yakaladı.

"Bunu sür." dediğini duydu Oleg'in.

Yüzünde ve gözlerinde gezdirilen limonu hissetti. Gözlerine sürüldüğünde kirpiklerini aralayabiliyordu. İlk başta bulanık gözükken Anya'yı seçti. Korkulu gözlerle ona bakıyordu. Ardından Hazar kızın sırtına bastırarak onu eğilir pozisyona getirdi. Yüzüne soğuk bir şey çarpılıyordu. Dilini uzattı dışarı. Artık sadece et parçası gibi hissetmiyordu. Sonuçta yine şişikti.

"Süşt mü?"

Anya'nın kıkırdamasıyla kıza baktı. Konuşamıyordu.

"Evet ya süt." dedi Oleg gülümsemesini gizlemeyerek.

Gülümsemeyen tek kişi Hazan'ın yüzünü sütle yıkamaya çalışan Hazar'dı.

"Kesin!" dedi ters bir sesle.

"İyi misin şimdi?" Hazan daha iyi hissediyordu. Gözlerini daha rahat açıyordu. Yüzünün şişliği inmiş gibiydi.

"Ümit ağabey!" Kapıdaki güvenlikten kısa olanı yanına geldi.

"Kızları arabaya götürüp biz gelene kadar başlarında bekler misin?"

Ümit ağabey denen adam Hazan'ın koluna giren Anya'nın yanına geçti. Hazar giden kızların ardından baktı.

"Hepsini yazmadın değil mi piç kurusu!" diye bağırdı Oleg kızlar kapıdan çıkınca. Hazar seslice üflledi.

"Paranın hepsi garanti olsun diye yazmadım." dedi Hazar sakın bir sesle.

Oleg ellerini siyah saçlarının arasından geçirdi.

"Parayı sikeyim. Kafan yerinde durdukça kullanırdık. Yaptığına bak!"

Hazan düz bir şekilde çocuğa baktı.

"Hazan'ın başına gelenler senin yüzünden. Pistte Hazan'ı vurmasaydın onu açık hedef hâline getirmezdin."

"Biliyorum." diye hırladı Hazar.

"Niko, ona karşı bir şeyler hissetmiyorsun değil mi?" dedi Oleg arkadaşına yaklaşıp. Hazar yeşil gözlerini Oleg'in siyah gözlerine dikti. Bakışlarla insan öldürülebilseydi, Oleg orada son nefesini vermişti.

"Hayır."

. . .

Hazan arabada kafasını arkaya yaslamıştı. Camda Ümit ağabey dedikleri adamın gölgesini görebiliyordu.

"İyi misin?" dediğini duydu Anya'nın.

"Evet." Dili biraz daha inse de normale göre hâlâ şişti.

"Bugün uyuşturucu kullandığını biliyor musun?" Hazan gözlerini pörtleterek kıza baktı. İçten içe böyle bir şey içtiğini biliyordu. Ancak birinin bunu sesli dile getirmesi farklıydı.

"Adı ne?" dedi güçsüz bir sesle. Kucagında birleştirdiği ellerine baktı. Sağlam uçmuştu. Beyninin o kısmı boş gibiydi.

"Marihuana." Hazan iç çekerek gözünü kapattı.

"Merak etme bağımlı olmazsın. Sonuçta ot içtin. Bağımlılık yapmaz." Hazan dudaklarını ısırды.

"Bugün yemediğim halt kalmadı zaten." diye mırıldandı genç kız. "Sağlam dağıttın." dedi Anya. Hazan kaşlarını kaldırdı.

"Sen kendine bak her seferinde farklı oğlan..." Tak sesiyle iki kız da kafasını cama çevirdi. Ümit ağabeyin kafası cama çarpmıştı. Ardından kırmızı bir iz bırakarak aşağı doğru kaydı. Hazan birkaç saniye boş boş baktı. Ardından Anya'nın cıgıklarıyla eli kapı koluna gitti.

Hazan kapıyı açar açmaz kendini dışarı attı. Peşinden gelen Anya'yı hissedince hafifçe çömeldi. Kalbi kulaklarında atıyordu.

"Hazan n'apacağız? Hazan." diye fısıldadığını duydu Anya'nın. Kızın sıcak nefesi ensesine çarpıyordu. Hazan'ın içini soğuk bir his sararken gözlerini yavaşça kapatıp açtı.

"Şşşt." diye tısladı genç kız buz gibi ellerini cipin büyük tekeri- ne yaslayarak. Arabayı kendilerine siper etmişlerdi. Barın içindeki gürültüleri duyabiliyordu genç kız. Kafasını arabanın arkasından çıkarmaya korkuyordu. Ateş edenin orada olup olmadığını bilmi- yordu. Hafifçe yutkunarak kafasını uzattı. İlk gördüğü şey Ümit ağabeyin gökyüzüne bakan açık avuçları oldu. Birkaç saniye nefesi- ni tuttuktan sonra gözlerini barın kapısına çevirdi. Siyah giysi- li birkaç adam daha içeri girmişti. Uzaktan gelen polis sirenlerini duyabiliyordu. Barın yan kapısından iki karaltının çıktığını gördü. Karaltılar sokak lambasının önüne ilerlerken gözüne bir pırıltı ilişti. Hazar'ın göğsünde duran kılıç şeklindeki kolyesi ışığı yansıtıyor- du. Seslenmek istese de genç kız dudaklarını ısırды. Bağıramazdı. Omzuna batan turnakları hissedince arkasına dönüp ona endişeyle bakan Anya'ya baktı.

"Ne görüyorsun?" dedi kız panikle.

"Bekle, geliyorlar." dedi Hazan.

Anya'nın omzuna bastırarak doğrulmaya çalışıldığını görünce kı- zın bileğinden tutup aşağı çekti. Tekrar başını çıkardığında Hazar'ı göremedi. Arabanın ön tarafında bir gürültü hissettiklerinde ye- rinden sıçradı. Hazar'ın korkutucu, fazlasıyla açık renkteki gözleri

görüş alanına girince rahatladı. Çocuğun yüzünde ve kollarında kan vardı. Arkasında beliren Oleg'in de.

"Arabaya binin!" dedi sertçe Hazar sürücü koltuğuna geçerken. Hazan bir şeyler söylemek için ağzını açsa da kanlı cama bakarken maya çalışarak arabaya bindi. Polis sirenlerinin sesi gittikçe artarken araba hızla ileri atıldı. Anya'nın ağzını açtığını gören Hazan kabinin bacasını sıkarak onu uyardı. Oleg fazlasıyla sinirli gözüküyordu. Hazar'ın yüzü ifadesiz gözükse de direksiyonu kavrayan parmakları bembeyazdı.

"Verdin mi hepsini?" diye tısladı Oleg. Hazar çocuğa yandan bir bakış attı.

"Evet, verdim." Hazar'ın sesi soğuktu. Hazan kafasını kanla kaplı cama çevirdi.

"Eve gittiğimizde bunların başımıza neden geldiğini ne işler çevirdiğinizi bir bir anlatacaksınız." dedi Hazan sert bir sesle. Ses tonu itiraz kabul etmiyordu. Lacivert gözleri kan lekelerinin oluştuğu şekilleri inceliyordu. Şu an normal tepki veremiyordu. Fazlasıyla soğukkanlıydı. Başlarına ne geldiyse lanet çocuk yüzünden gelmişti. Sarı ağların genişleyip yeşili yuttuğu gözler ona çevrildi. Düz bir ifade oturtturulmaya çalışılmış olsa da gizli bir öfke vardı gözlerin içinde.

"Hazar haklı. Eve gidiyoruz, kızlara anlatıyoruz. En azından Hazan'a." Anya abisinin son cümlesiyle öne doğru kaykıldı.

"Ya ben? Farkında mısınız bilmem ama ölüyorduk!" dedi Anya bağırarak. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Sesi titriyordu... Hazar gözlerini kısarak ellerini saçlarının arasında kaydırdı.

"Biliyorum Anya, bir daha böyle bir duruma düşmene izin vermeyeceğim." dedi Oleg ters bir sesle.

Gözleri öfkeyle Hazar'ın üzerinde dolanıyordu. Hazan arabanın hızlandığını hissetti. Araç ani frenle kenara savrulurken Hazan kapı koluna tutundu. Hazar, Oleg'in yakasını yakalayıp çocuğu kendine çekti. Burunları neredeyse birbirine değiyordu.

"Bu işin başında olabilecekleri biliyordun Kornikova. Mızımızlanmayı kes!" diye tısladı soğuk sesle.

"Onları ve arkadaşlarımızı işin dışında tutmalıydık Baronov."

dedi Oleg aynı soğuklukla. Hazar çocuğun yakasını bıraktı ve gaza bastı. Evin bahçesine girene kadar arabadaki gergin hava varlığını korumuştı. Anya çantasını savurarak bahçeden kapıya koştu. Çantası güllerden birine çarpmıştı. Açık pembe gül kırılmıştı.

"Yavaş!" diye bağırdı çoktan kapıya ulaşmış olan Anya'ya. Yere düşmek üzere olan gülü yakaladı.

Babasının en sevdiği güllerden biriydi. Yumuşak yapraklar elini okşarken gözlerine dolan yaşlardan kurtulmaya çalıştı. Bakışlarını diğer güllere çevirdi. Yarıısı hastalanmıştı. Babasının gözü gibi koruduğu güller hastalanmıştı.

"Hastalar." Gözlerini yanında duran çocuğa çevirdi. Elmacık kemiklerinde kan vardı. Kaşları çatıktı.

"Biliyorum." dedi kız güllere bakarak. Babasından geriye kalanlar bu güller ve odasındaki maketler miydi gerçekten?

"İçeri girelim Tilki." Çocuğun sesi bıkkındı. Hazan dudağını ısırırdı.

"Bahçe işlerinde iyisin değil mi? Pansiyonda çimleri biçiyordun?" Çocuğun ellerini cebine soktuğunu fark etti.

"Çimleri biçmem bahçe bilgim olduğu anlamına gelmez." Hazan omzunu kavrayan sıcak parmakları hissettiğinde gözlerini kapattı.

"Artık içeri girelim." Omzundaki sıcaklık kaybolunca gözlerini açıp çocuğun kapıya yönelen silüetini izledi. Kapı açıldığında çocuk ona baktı

"Yürü çirkin."

Hazan eğilip siyah çizmeleri çıkardı ve çıplak ayağını soğuk çimlerle buluşturdu. Hazar kızın kısa eteğine bir bakış attı ve dudağının kenarını kaldırdı. Hazan çocuğun attığı bakışı görmezden geldi. İçeri girdiğinde evinin bilindik kokusu karşıladı onu. Hazan çocuğun dibinde olduğunu hissedebiliyordu. Hazar tişörtünü çıkardı ve merdivenin altındaki banyoya girdi. Musluk sesini duyunca bacaklarını altına alarak oturan Anya'ya, düşüncelere dalmış olan Oleg'e baktı. Çocuğun siyah saçları karışıkı. Düzgün hatlara sahip yüzünde açıkça görülen bir sıkıntı vardı. Pavel'le Mert henüz gelmemişlerdi.

"Eee? Anlatacak mısınız?" dedi Anya. Oleg iç çekerek kız kav-
deşine baktı.

"Niko'yu bekliyorum." dedi çocuk tezgâha yaslanarak.
Anya kafasını salladı ve bahçeye baktı. Ucuz yırtmışlardı.

hemen terk etmişlerdi. Oradan çıktıktan yaklaşık otuz saniye sonra
polis arabalarının mekânı işgal ettiklerinden emindi Hazan. Sonra
leri merdivenin altına kaydı. Acaba Hazar kapıyı kapamış mıydı? Göz-
Kontrol etmek için yaklaştığında içeriden gelen gürültüyü duydu.
Kapı kapalıydı. Kilidi bozuktu ve bu yüzden kapatmaması gereki-
yordu. Çekinerak kapıyı tıklattı. İçeriden ses gelmeyince gözleri-
yerde tutarak kapıyı açtı. Bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı.

"Hazar?" diye fısıldadı. Hazar lavaboya tutunmuştu. Kol ve
omuz kasları titriyordu. Kolyesi boşlukta sallanıyordu. Hazar zan-
gır zangır titriyordu.

Aynanın kenarına dizilen ama şu an yerde olan şeylere basma-
maya çalışarak ilerledi Hazan. Çocuğun elleri bembeyazdı. Pan-
tolonu kasıklarını gösterecek kadar aşağıdaydı. Dikkatli bakınca
oraya tutunmuş siyah bir puma vardı.

"Hazar?" dedi kız çocuğa yavaşça yaklaşarak.

"Git." diye tısladığını duydu çocuğun sıkı dişlerinin arasından.
Hazan hafifçe yutkunarak durdu.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Çocuğun iri dalgalarının arasından
alnından kaşlarına süzülen ter damlasını görebiliyordu.

"Git!" Çocuk musluğu sökercesine açtı ve kafasını altına soktu.
Soğuk su saçlarının rengini koyulaştırıp düzleştirirken su damla-
ları keskin hatlı çenesine süzülüyordu. Hazan gitmesi gerektiğini
biliyordu. Arkasını dönüp gitmeliydi ancak elini çocuğa uzatmak-
tan kendini alıkoyamadı. Gergin omzuna dokundu ve irkildi. Her
zaman cayıır cayıır yanan Hazar'ın teni buz gibiydi. Hazar suyu ka-
pattı ve derin nefesler aldı. Hazan ne yapacağını bilmeden çocuğun
yanında dikiliyordu.

"Oleg'i çağırayım mı?" dedi alçak bir sesle. Yeşilin sarıyla karış-
tığı gözler yavaşça ona çevrildi. Islak kirpiklerinden elmacık kemi-
ğine minik bir su damlası damladı.

"Git Tilki!" dedi çocuk doğrularak. Titremesi kesilmişti. Havlu-

ya uzandı ve yüzünü kuruladı. Ne yapacağını bilemez bir ifadeyle ona bakan genç kıza döndü.

"Kıt mısın?" Hazan kaşlarını çatı.

"Sana iyilik yapmak isteyen de kabahat be!" dedi hızla banyodan çıkarak. Kendini sinirle koltuğa attı. Oleg'le Anya yan gözle ona baktı. Hemen arkasından saçını havluyla kurulayan Hazar geldi.

"Niko söylüyorum?" Hazar'ın gözleri yorgun bakıyordu. Kendini koltuğa attı ve parmaklarıyla düz burun kemerini sıktı.

"Onları olaya dâhil etme taraftarı değilim Oleg." dedi çocuk kuru bir sesle. Oleg oflayarak dayandığı tezgâhtan ayrıldı.

"Bir yıl kadar önce paraya sıkışmıştık. Rusya'da düşmanlıklarıyla bilinen iki şirket var. Aynı alanda yarışıyorlar. Bilgisayar programlama. İkinci şirketin yeni bir program geliştirdiğini öğrendik. Birinci şirketin müdürü Niko'nun annesinin eski... Arkadaşıydı." Cümlesinin sonunda Hazar'a baksa da çocuk ifadesiz bir şekilde bahçeyi izliyordu.

"Adama gidip Niko'nun yeteneğini kanıtladık. Çok aptaldık." dedi son cümleyi kendi kendine mırıldanarak. Çoktan bir sigara yakmış arkadaşına baktı.

"Bizi bir şekilde programlama bölümüne sokarlarsa onlara programı getirebileceğimizi söyledik. Niko'nun programa bir bakış atması yeterliydi. Niko'yu zor da olsa bölüme soktuk, orası biraz karışık işte. Sonra ikinci şirketten birileri bir şeyler öğrenmiş. Biz de vazgeçmiştik başımıza daha büyük bela almamak için. Adamlar peşimizi tam olarak bırakmamıştı. O yüzden Türkiye'ye geldik."

"Pavel ve Mert'in olayla ilgisi ne?" dedi Hazan aklındaki soru yerine başka soru seçerek.

"Olayla ilgisi yok. Hepimiz bir şekilde Niko'ya bağlıyız." dedi Oleg kıza bakarak. Bir şekilde Niko'ya bağlıyız ne demekti? Tekrar ağzını açarken Oleg elini kaldırdı.

"İzin ver anlatayım. Niko ilk şirketle tekrar bağlantıya geçti ve kodları yazacağını söyledi. Verdikleri parayı beğenmediği için de yan çizdi, yarısını yazdı. Ardından başımıza bunlar geldi işte."

"Yalnız Hazar'ın kodları bugün verdiğini söyledin. Hazar benim evime ateş açıldığında şirketle bağlantıya geçmemişti. Nasıl

oluyor?" Hazar'ın dudaklarından sigarayı ayırmadan gülümsediğini gördü. Gözleri bir kez keşişti. Çocuğun göz bebeklerinde dalgalanan sarılara bakmamak için yeşil kısmına odaklandı. *Aferin Tilkil!* Hemen gözlerini kaçırdı.

"Belki izimizi bulmuşlardır. Orasını bilmiyorum." Anya tırnaklarını yerken durdu ve gözlerini kırıştırdı.

"Niko'nun özel gücü mü var?" diye sordu.

"Lanet." diye mırıldandığını duydu Hazar'ın. Çocuk kafasını koltuğun kenarına yaslamış gözleri kapalı halde tutturuyordu.

"Beynini bizden biraz farklı kullanıyor. Fotografik hafızası var. Gördüğü şeyi unutmaz. Hepsi hafızasındadır." Hazan kaşlarını kaldırdı.

"O yüzden şiiri hiç zorlanmadan okudun. Ben de biliyorsun sandım." Hazar dudaklarındaki sigarayı eline aldı. Alaycı bakışlarını kızı çevirdi.

"O şiiri herkes okuyabilirdi. On satır bir şeydi." Alayla kafasını salladı genç kız.

"Salak olmaları benim suçum değil." dedi çocuk omuz silkerek.

"Götün yine uzayda dolaşıyor." Ardından gözlerini devirdi Hazan. Anya ayağa kalktı elindeki yastığı koltuğun üzerine bıraktı ve salondakilere bir bakış attı.

"Duşa girip yatacağım. Yukarıdaki banyoya giriyorum." Ardından sarsak adımlarla merdiveni tırmandı. Oleg kafasını salladı.

"Oleg..." dedi Hazan. Çocuğu koyu renk gözleri ona çevrilmeye yüzüne düşen birkaç tutam saç geri attı.

"Polisle görüşecek miyiz?" Oleg alnını kırıştırdı.

"Hayır, sanmıyorum Hazan." Kız başını salladı ve ellerini yüzüne bastırarak geri yaslandı.

"Silahlı saldırının sizin şirketlerle alakalı olduğunu sanmıyorum." dedi genç kız. Oleg ellerini cebine soktu ardından çıkardı. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi duruyordu.

"Bunu sabah biraz daha kendimize geldiğimizde konuşuruz, tamam mı Hazan?" Oleg'in sesi sıkındı. Çocuğun da kendisi gibi düşündüğünü biliyordu Hazan.

"Tamam." dedi merdivenleri tırmanan Oleg'e bakarak. Ayağa kalktı ve Oleg'in arkasından seğirtti. Üzerini değiştirmek istiyordu.

Odasına girdi, üzerindeki elbiseden hızla kurtuldu. Duşa girmeliydi. Bornozunu giydi, çamaşırlarını eline aldı. Odasına giderken banyodan gelen su seslerini duymuştu. Anya hâlâ banyoda olmaydı. Bu durumda aşağıdaki banyoyu kullanacaktı. Şiir kitaplarıyla dolu olan kütüphanesine özlemle baktı. Yerli yabancı bir sürü şair vardı. Yatağa uzanıp şiirlerin içinde kaybolmalı uzun zaman olmuştu. Dünya klasikleri ve şiirler dışında roman sevmezdi pek. Odasından çıktı ve üst katın karanlık koridoruna baktı. Aşağıdan gelen müzik sesini duyabiliyordu. Ufak adımlarla aşağı indi. Hazar'a gözükmeyen banyoya girebilse iyi olacaktı. Parmak uçlarında banyoya ilerlerken yutkundu. Müzik çok güzeldi. Elini kapı koluna attığı an müzik kesildi.

"Tilki?" Siktir.

"Ne var be?" dedi kız çocuğa bakmadan. Bir an önce duşa girmek istiyordu. Çocuğun kendisine doğru geldiğini hissettiğinde banyonun kapısını açtı. Hazar karşısında bornoza sarılı bir hâlde mi duruyordu? İmkânı yoktu. Saçlarında bir hareketlilik hissetti. Hazar'ın parmakları hızlıydı. Saçları dağınık topuzdan kurtulup beline uzanınca çocuk kızın kapı kolundaki elini yakaladı. Bileğini tuttu ve zorla avucunu açtırdı. Silah tel tokaları kızın eline sıkıştırırken hafifçe güldü. Hazan farkında olmadan nefesini tutmuştu. Çocuğa bakmasına gerek yoktu, kokusu yeterdi. Hızla içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Tilki surat?" Hazan sışradı. Yüzü yanıyordu.

"Ne var?" dedi. Hazar'ın boğuk kahkahasını duyunca olduğu yerde kalakaldı. Hazar. Kahkaha. Atıyordu.

"Birincisi kapıyı kapatma hatasına düştün. Sadece dışardan açılıyor." Hazan elini hızla alnına çarptı.

"İkincisi..." dedi çocuk keyifli bir sesle.

"Sütyenini düşürdün." Hazan panikle eline baktı. Kahretsin! Kendini içeri atmaya çalışırken kolundan düşürmüş olmalıydı. Siniyle kapıyı yumrukladı.

"Hazar! Kapıyı aç!"

"Gri ama üzerinde pembe puantiyeler var. Küçükümüş." Hazan kafasından alevler çıktığını hissedebiliyordu. Kendini hızla kapıya çarptı.

"Seni parçalarım, göt herif! Aptal, aç kapıyı!" Hazar'ın çıkık-
ladığını duydu.

"Pençelerini yerine sok Tilki. Güzel kokuyor. Siz kızlar buna da
mı parfüm sıkıyorsunuz?" Koklamış mıydı?

"Seni sapık! Seni kadın düşkünü iğrenç herif, aç kapıyı!" Çocu-
ğun öbür taraftan çıkıkıldığını duydu.

"Kapının açılmasını istiyorsan düzgün konuşmayı öğren." Ha-
zan kapıya çarpmaktan kıpkırmızı olan ellerine baktı.

"Hazar, açar mısın?" dedi yumuşak bir sesle genç kız.

"Lütfen demeyi unuttun." Hazan sinirle dişlerini sıktı.

"Lütfen?" dedi kendini zorlayarak.

"Sesinin tonunu beğenmedim tilki surat." Hazan öfkeyle ufak
bir çığlık attı.

"Lütfen, Nikolai kapıyı açar mısın?" Çocuğu burnundan değişik
bir ses çıkardığını duydu.

"Biraz daha çabalasan..."

"Şu kapıyı aç seni piç herif!" Kapı hızla açıldığında Hazan bunu
beklemiyordu. Bu yüzden genç kızın kapıya çarpmak üzere olan
yumruğu çocuğun göğsüne geçti. Hazar tek kaşını kaldırarak göz-
lerinde değişik parıltılarla ona bakıyordu. Birden elindeki sütyeni
kızın başına geçirip bornozunun kemerini tek hamleyle çekti. Ha-
zan ışık hızıyla önünü kapatırken kafasındaki sütyeni umursama-
mıştı bile.

"Ne yapıyorsunuz!"

"Hakaret etmenin cezası bu tilki surat." dedi bornozun kemerini
kızın boynuna gelişigüzel dolayarak. Ardından arkasını döndü bir
şey olmamış gibi koltuğa yöneldi.

"Kapıyı açık bırakıyorum, içeri girme sakın!" dedi kız uyarıcı bir
ses tonuyla. Yukarı kattan gelen su sesini hâlâ duyabiliyordu. Anya
çıkış olsa da Oleg girmiş olmalıydı.

"Sana meraklı değiliz Tilki." Kendini koltuğa atmış bir sigara
daha yakmıştı. Hazan ona sinirle baktıktan sonra duşa girdi. Hu-
zursuz, hızlı bir duş olmuştu onun için. Sürekli aralık kapıya bakı-
p çıkıp hızla giyindikten sonra sakince kapıyı itti. Hazar yerde otur-

muş bahçeyi izliyordu. Sağ kürek kemiğinin orada iç içe geçmiş ay ile güneş motifi vardı. Diğer kürek kemiğinde ufak yara izleri ve anlamadığı dilde bir dövme vardı. Sessizce ilerleyip salondaki sigara dumanını çıkarmak için bahçe kapısını açtı. İçeriye sıcak bir meltem doldu. Ilık bir akşamdı. Ardından gözlerini bahçeden ayırmayan çocuğun yanına bayağı bir mesafe bırakarak oturdu. Sessizlik... Huzur vericiydi doğrusu.

"Git yat Tilki." Hazar'ın sesini duyunca kafasını ona çevirdi. Yandan bile çocuğun gözlerindeki savaş fark ediliyordu. Bazen yesiller galip geliyordu, bazen sarılar.

"İstemiyorum." dedi kız gün içinde olanları düşünmemeye çalışarak. Gözleri kırık sehpa yığına takıldı. Bugün kontrolden çıkmıştı. Hazar cevap vermedi.

"Demek hiçbir şeyi unutmuyorsun." Çocuğun gözlerinin hafif kıslıldığını fark etti.

"Yara izlerinde hep bu tür şeylerden dolayı mı oldu?" Hazan aşırı dolaylı yoldan kendine zarar verip vermediğini sormuştu. Çocuk hafif eğik oturuyor göğsündeki beyaz kabarık yara izi fark ediliyordu.

"Aciz değilim çilli." dedi çocuk ona küçümser bir bakış atarken. Hazan şaşkınlığını gizleyemedi. Bu kadar dolaylı yoldan nasıl anlayabilişti? Kendine zarar vermediyse bu izlerin sebebi neydi, işkence mi görmüştü? *Sana ne* diye haykırdı içindeki ses.

"Bugün Hazar'ın donundakileri sallama günü değil, o yüzden soru sormayı kes." Hazan gülmek için kafasını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Islak saçlarından boynuna süzülen bir damlayı elinin tersiyle sildi.

Ardından kızın kolunu tuttu ve kendine çekti. Genç kızın pamuklu pijaması parkelerin üstünde hızla kaymış, çocuğun baldırına çarparak durmuştu.

"Sen n'apıyorsun?" diye çıkıştı. Çocuğun çok yakınındaydı. Fazla yakınındaydı. Naneyle karışık ferahlatıcı kokuyu alıyordu. Hazar başını eğmiş hafifçe ona bakıyordu. Santimler vardı yüzlerinin arasında.

"Bak ne yapalım Tilki, bana flüt çalacaksın. Her gece ben çalmaktan sıkıldım." *Yalancı*. Diye düşündü genç kız istemsiz bir şekilde.

Yutkundu ve gözlerini çocuğun bronz rengindeki boynuna çevirdi. Ardında hızla ayağa kalktı ve omuzlarına aldığı havlusunu düzeltti.

"Tamam, ben çalacağım ama arka planda piyano lazım."

Çocuğun cevabını beklemeden yukarı koştu. Bu da neydi böyle? Odasına gittiğinde hızlanan kalbini koşmasına bağlıyordu. Piyano için gereken nota kâğıdını aldı. Kendisi için gerek yoktu. Piyano eline aldığı anda işlemelerini ve ağırlığını hissetti. Yüzünü yavaşça müzik aletine yasladı. Özlemişti onun huzurlu büyüğü sesine sığınmayı. Flütü göğsüne bastırıp aşağı indiğinde Hazar'ın piyanonun başında oturduğunu gördü. Çocuk uzun parmaklarını siyah ve beyaz tuşların üzerinde gezdiriyordu. Çalmıyordu. Sadece dokunuyordu. Hazar çok mahrem bir şeye tanık oluyormuş gibi gözlerini kaçırırdı. Çocuğa kâğıdı uzattı.

"Al sadece bunu çalman gerek." Hazar kâğıdı alıp kaşlarını çatarak inceledi ardından kenara attı.

"Gerçekten bu mu çirkin? Sadece birkaç tuşa basmam gerekiyor." Kafasını sallayıp gülümsedi genç kız. Flütü dudaklarına götürürken, Hazar yakıcı gözlerle ona bakıyordu. Kız parmaklarını uygun konuma getirdi. Başını sallayarak Hazar'a başlaması için işaret verdi. Müzik, sesi dağıtma özelliği olan salonda yankılanıyordu. Üşlemeye başladığında kendini anında kaptırmıştı genç kız. Hazar'ın flüt başladığında bir nota kaçırıldığını fark etmedi bile.

Müzik bittiğinde salonu derin bir sessizlik kaplamıştı.

Çocuğa bakamıyordu. Hazar yerinden kalktı ve sıksa kızın tam arkasında durdu. Saçlarından yayılan şeftali kokusunu alabiliyordu. Göğsüne yasladığı flütü, yaşlarla dolu lacivert gözleri her zaman dimdik tuttuğu çenesi... Okuldaki soğuk maskesi çalarken nasıl da parçalara ayrılıyordu. Flütünün sesini duyduğunda şaşkınlıktan bir notaya basmamıştı. Hayatında ilk defa bir nota kaçırmıştı. Tılki yüzünden. Kızın kahvelerden yoksun kızıl diplerine baktı. Saçlarının boyamasının sebebinin annesi olduğunu söylemişti. Nasıl bir çocukluk geçirmişti? Kendisinininki kadar kötü müydü? *Bana ne diye düşündü öfkeyle. Şimdi ne olacak? Bu kıızı mı umursamaya başlayacaksn. Senin hayatına girenler zarar görüyor, anlamadın mı seni aptal? Her şeyin tehlikeli senin. Uzak dur, herkesten uzak dur. Yaratıkian*

başka bir şey değilsin. Hazan sesler kafasında yankılanırken gözlerini sımsıkı kapattı. Görüntüler film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. Kalbi müziğin etkisinden sıyrılıp kaskatı kesildi. Kızın nemli başını göğsüne yasladığını hissedince hızla geri çekildi. *Hayır, küçük Tilki, bana bağlanma!* Kızın şaşkın bakışları altında arkasını döndü ve seri hareketlerle koltuğun üstündeki yastıkları kenara attı. Koltuğu açtı ve kenarda katlı olan yastıkla pikeyi koltuğun üzerine attı. Ardından kendisini koltuğa bıraktı. Koltuğun hareket ettiğini hissedince gözlerini açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ters bir sesle. Kızın yanakları pembeleşmişti.

"Yatıyorum.." dedi kız da onun ses tonunu aratmayan ters bir sesle.

"Git yatağına yat!" dedi çocuk. Hazan'ın şaşırdığını gördü. Kuruyan saçları kıvrıcıklaşmış, beline uzanıyordu.

"Bu gece tek başıma yata..."

"Git yukarıda yat!" Çocuğun kükremesiyle irkildi kız. Ardından ince kaşları çatıldı. Lacivert gözleri soğuk bir ifadeye büründü. Kızın kendisine küçümsercesine baktığını hissetti. Arkasını döndü ve seri adımlarla merdivenleri tırmandı Hazan. Kızın ona karşılık vermesini isterdi çocuk. Bağırmasını laf sokmasını, ancak kız tek kelime etmemişti. Yukarıdan gelen kapı sesiyle kafasını yastığa bıraktı ve gözlerini yumdu.

* * *

Geri zekâlı, aptal, iğrenç herif. Hazan odasının kapısını kapadığında öfkeliydi. O kadar öfkeliydi ki elleri kendiliğinden yumruk hâline gelmişti. Kendi hatasıydı. Niye çocuğun yanında yatmak istemişti. Onun yanında uyumaya alıştığı için mi? Yalnızlık hissini geçici bir süre kamufle ettiği için mi? Kendisini yatağa attı. Müziği hissetmek kendisine iyi gelmişti. Hazan'ın varlığı kendisine iyi gelmişti. Gelmemeliydi ama geliyordu işte. Babasından sonra güvende hissettiği tek yer çocuğun yanı olmuştu. Kendi güçsüzlüğünü Hazan'la örtbiliyordu. Fakat o tuhaftı, soğuktu, bugünkü olanlardan sonra tehlikeliydi. Gerçekten tehlikeye atmak istiyor

muydu kendini? Kaybedecek neyin var Hazan? Annen yok, baban yok, yakının yok. Hazar'la birlikte kalmak mı istiyorsun?

Aptal! dedi diğer tarafı. Senin kimseye ihtiyacın yok, bir erkeğin peşine takılmakta ne? Bu sen değilsin Hazan Demirkıran. Kendine gel. Kimseye değer vermezsin. İç çekerek uyumaya çalıştı. Hayatını bir aptala göre değiştirmeyecekti, düşüncelerini ve hislerini de. Uzun zaman sonra ilk defa herhangi bir şey hakkında kayda değer bir şey hissetmişti. Ancak bu da artık önemli değildi. Karmakarışıkta kafası. Gözlerini sıkıca yumdu ve diğer tarafa döndü.

* * *

Gözlerini açtığı anda Hazar'ın ifadesiz suratını gördü. Yatağının karşısındaki sandalyede oturmuş elindeki elmayı çeviriyordu. Ardından elmadan koca bir ısırik aldı. Hazan şokla gözlerini açtı ve hızla doğruldu.

"Ne arıyorsun burada?" Hazar tek kaşını kaldırıp ona baktı.

"Aşağı gel, misafirin var." Hazan bir süre ayakta boş boş dikildi. Gözlerini ovuşturdu. Ne misafiri? Merdivenleri inerken durakladı. Mali ya da Umut olmalıydı. Önünden inen, dişlerinin arasına elmayı sıkıştırmış olan Hazar'a baktı. Umursamazdı. Bu kadar normal davrandığına göre kesinlikle Mali ya da Umut'tu. Merdivenleri indi ve salona yöneldi. Güm güm güm. Kalbi hızla ritim değiştirirken kan beynine pompalanıyordu. Önce salondaki misafire ardından tezgâha yaslanmış elmayı kemiren Hazar'a baktı.

"Ne arıyorsun burada?" diye kıpırdadı dudakları. Soğuktu, ifadesizdi. Kızıl saçlar, koyu renk gözler, salaş bir bahçe tulumu. Buna karşılık midesini bulandıran, kafasını sıkıştıran eller. Annesi. Öfkeyle kasılırken havada şaklayan sesle dudaklarını kanatırcasına ısırdı.

"Yakut? Gerçekten seni doğuran kadına böyle mi davranacaksın?"

13

Hazan teyzesinin sesiyle arkasını döndü. Dudağının üzerindeki beni, kahverengi kaşları, koyu renk gözleriyle kardeşine hiç benze-miyordu. İçindeki sinir katlanırken tırnaklarını avucuna geçirmişti.

"Ne istiyorsunuz?" dedi soğukluğun yuttuğu bir öfkeyle. Tey-zeşi peşi sıra değişik bakışlı Oktay eniştesiyle salonun ortasına yö-neldi. Bir sorunlu Oktay daha diye düşündü Hazan ister istemez. Adamın bakışları Hazan'ın şortundan gözüken bacaklarında gezin-di. Sübyancı herif. Hazan rahatsızlığını gizleyip koltuğun ucunda oturup ona boş boş bakan annesine çevirdi bakışlarını.

"Aslında teyze bunu annemden çok sana sormalıyım. Ne isti-yorsun para mı?" Sinirden saçını başını yolmak üzereydi. Teyzesi kaşlarını çatı.

"Çok ayıp Yakut. Annen seni özlemiş, görmeye gelmiş." Hazan bir kez daha annesine çevirdi bakışlarını. Annesi dalgın bir şekilde bahçeyi izliyordu.

"Yalan atmayı kes. Ne istediğinizi söyleyin ve gidin." Hazan göz ucuyla tezgâha yaslanmış hafif çatık kaşlarla eniştesini izleyen Hazar'a baktı. Eniştesine bakmaktan özellikle kaçınıyordu.

"Seni görmeye geldik. Doğrusu kapıyı yarı çıplak bir çocuğun açmasına şaşırmadım desem yeridir. Annenin kızısın."

Hazan içindeki öfkenin taşmak üzere olduğunu hissetti. Çığ-lıklar atmak istiyordu. Ellerini soğuk bir ter basmıştı. Teyzesiyle arasındaki mesafeyi kapattı ve lacivert gözlerini kadının gözlerine dikti. "Kapa çeneni." diye tısladı. Kontrolünü kaybetmek üzereydi. "Ne istediğini söyle."

Teyzesinin gözleri öfkeyle parladı. Kadın ağzını açmak üzereyken bahçeye açılan kapının sesi teyzesini durdurdu. İkisi de başına kapıya çevirdi. Necla Demirkıran yavaş adımlarla gül bahçesine yürüyordu. Rüzgâr omuzlarına anca gelen kızıl saçlarını uçuşturuyordu. Gül bahçesinin oraya geldiğinde durdu ve kırık duran açık pembe gülü eline aldı. Kollarını iki yana kaldırdı. Çardaktan esen güçlü rüzgâr saçlarını daha da havaya kaldırdı. Elindeki pembe gülün yaprakları rüzgâra karşı gelemeyip dört bir yana uçuşurken Hazan yavaşça yutkundu. Annesi pişman mıydı?

"Evi istiyoruz." Teyzesinin tiz sesiyle annesinden ayırdı bakışlarını. Gerçekten mi?

"Nah alırsın." Teyzesinin kaşları hayretle kalktı.

"Hazancığım..." Eniştesi ona doğru bir adım attı. Adamın bakışları kızın çıplak teninde dolaşıyordu.

"Sen kapa çeneni." Hazar'ın soğuk sesi odada şaklayınca herkes ona baktı. Eniştesiyle Hazar'ın arasında soğuk bir bakışma geçti. Aralarında ne geçtiyse eniştesi çenesini kapamış ve siyah sakalını ovuşturmuştu.

"Bu çocuğun eniştenle böyle konuşmasına izin mi vereceksin Yakut?" Hazan'ın bakışları çocuğa kaydı. Hazar'ın gözleri öfke ve soğukluk tabakasıyla kaplanmıştı. Çenesi kilitliydi. Pozisyonu rahat gibi gözüксе de gergin kasları her an yerinden fırlayacak bir aslanı andırıyordu. Çocuğun kasıklarındaki dövmeyi hatırladı. Puma, dağ aslanı...

"Kes sesini!" dedi teyzesine bakarak. Hızla bahçeye çıktı ve hâlâ çardağı izleyen annesinin kolunu tuttu.

"Kaybettiklerini yâd etmek için çok geç değil mi anne?" Annesinin koyu renk gözleri kıza çevrildi. Bakışları yumuşaktı ancak dudaklarındaki gülümseme soğuktu.

"Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim Yakut. Babanla birlikte olmamamız gerekiyordu, olmadık." Boğazına takılan yumruyu gidermek için yutkundu Hazan.

"Sen kaltağın önde gideni olduğun içindi o. Sorunlusun sen." dedi genç kız gözlerini kırpmadan annesine bakarak. Annesi kafasını geriye yatırarak bir kahkaha attı. Ardından uzun ince parmağıyla kızın göğsünü dürttü.

"Aşık olmadın demek Yakut. Evde bir sürü erkekle yaşıyorsun ama bana namuslu olduğunu mu söylüyorsun yoksa?" Kırılan kalbinin sesini duymazdan geldi genç kız. Kaşlarını çatarak annesine baktı.

"Ben... Sen... Değilim." dedi her kelimenin üstüne basarak. Annesi kaşlarını alayla kaldırdı.

"Farkında değilsin ama babandan çok bana benziyorsun." Kadın elini uzatıp Hazan'ın kahve kızıl saçlarından bir tutamı parmağına doladı. Hazan geriye adım atarak saçını annesinin ellerinden kurtardı.

"Defol bu evden, Necla Demirkıran!" Annesi dişlerini gösterek gülümsedi ancak bakışları soğuktu.

"Kendimden bir tane daha yarattım, ne mutlu bana." dedi eve yönelerek.

"Defol!" diye çılgık attı kız annesinin ardından. Evin içine, salona doğru koştu.

"Defolun evimden! Hepiniz!" Hazan'ın evi inleten çılgılığıyla teyzesi geriye bir adım atarak, bakışlarını çocuktan kaçırın eşine çevirdi bu bakışlarını.

"Defol!" Annesi ön kapıyı açtı ve el salladı kızına. Teyzesi ağzını açacak gibi olduysa da Hazan'ın öfkeli çılgılığıyla kocasının kolunu yakaladı ve kapıdan çıktı. Kapıyı hızla iterek kapattı Hazan.

Göğsü körük gibi hızla kalkıp iniyordu. Yanakları soğuk rüzgârın ısırıklarıyla kızarmıştı. Lacivert gözleri öfkeyle kararmış, saçı başı dağılmıştı. İçindeki devasa öfke bir şeyleri parçalama isteği uyandırıyordu kızda. Ben anneme benzemiyorum, ben o değilim. Ben sevdiğim adamı defalarca aldatmam, ben yuva yıkmam. Ben dünyaya bir çocuk getirip onu terk etmem. Ben o değilim. Gözleri yanmaya başladığında koltuğa oturup ellerini yüzüne bastırdı. Piyanonun sesi odayı doldurduğunda gözlerini daha sıkı yumdu kız. Hayır, hıçkırarak ağlamayacaktı. Yüzünü ellerinin arasından kurtararak dudaklarında sigarayla tuşlara umursamaz bir edayla basan çocuğa baktı. Kumral, uçlara doğru sarılan dalgaları birbirine girmişti. Sakalı yeni yeni çıkmaya başlamıştı. Tuşlara her bastığında kollarından omuzlarına kadar kaslar dalgalanıyordu. Gözlerinde

hırslı yoğun bir ifade vardı. Genç kız ayağa kalktı ve çocuğun arkasında durdu. Çocuğun ferah kokusunu alabilecek kadar yakınındaydı. Hazar, sırtını kızın karnına yasladı ve kafasını yukarı, kızın yüzüne çevirerek dudaklarında sigarayla hafifçe gülümsedi. Buklelerinden biri alnına düştü. Hazan çocuğa sarılma isteğini bastırdı. Hazar oturuşunu düzeltti ve kendini kızın bedeninden ayırıp gözlerini kapattı ve bir şeyler çalmaya başladı.

Bu, Hazan'ın en sevdiği şarkılardan biriydi ve Hazan hayretle kaşlarını kaldırdı. Başını hafifçe sallayarak çocuğun cayı cayırtan omzuna dokundu.

"Neden onları içeri aldın Hazar?" Çocuk kaşlarını çatı ve yeşil gözlerini kıza çevirdi. Sarı ağlara bakmaktan kendini alamıyordu Hazan.

"Neden almayayım?" Çocuğun sesi soğuktu. Hazan bir adım geriledi.

"Durumu az çok bildiğini düşünüyordum." dedi.

Hazar ayağa kalktı. Sigaranın külünü eline silkeledi.

"Yüzleşmen gerekiyordu Tilki." Merdivenlere yöneldi ve Hazan'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

* * *

Kahvaltı masasında herkes vardı. Pavel'le Mert aşırı yorgun görünüyordu. Hazan çatalını salataya soktuğunda Oleg'in sesi başını kaldırmasına neden oldu.

"Ne istiyorlarmış Hazan?" Oleg'in yüzü sakindi. Duymuşlar mıydı? Çığlıyla evi ayağa kaldırmıştı. Tabii ki duymuşlardı.

"Evi." dedi kız sıkıntıyla. Oleg kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı.

"Ama alamayacaklar." dedi ağzına marulu sokuştururken.

"Boş verin şimdi bunu." dedi Mert sırtarak.

"Pavel'in rezilliklerini anlatayım da biraz neşelenin."

Hazan göz ucuyla tabağı izleyen çocuğa baktı. Hazar'ın yüzü ifadesizdi ama gözleri bir şeyleri düşündüğünün habercisiydi. Mert'in anlattıklarını dinlemedi Hazan. Anya'nın boğulur gibi attığı kahkahaları Mert'in gülerken çıkardığı hırıltıyı duymadı. Gözleri ço-

cuktaydı. Hazar ayağa kalktı ve lavaboya yöneldi. Tabağını yıkarken çocuğun böbreğindeki morluğun hafifçe sarardığını fark etti. Acaba o gece nereden gelmişti? Kafasını sallayarak düşüncelerini kovmayı denedi. Çocuğun portmantoya yöneldiğini fark ettiğinde tabağını lavaboya koyma bahanesiyle ayağa kalktı.

"Nereye?" dediğini duydu Oleg'in. Ceketini giyerken Oleg'e bir bakış fırlattı Hazar.

"İşim var." Kapıyı çektiğinde Hazan elindeki tabağı yıkıyordu. Derin bir nefes alarak tabağı kenara koydu. Herkes kendi işine baksın.

* * *

Hazan, bir şiir kitabı okurken telefonu titredi fakat şiir bitirene kadar telefona bakmadı.

1 Yeni Mesaj.

Mesaj Esra'dandı.

"Hazan, Bizim'e gelebilir misin? Çok acil. Lütfen." Hazan kaşlarını çatı. Esra'nın Bizim dediği yer bir kafenin ismiydi. Ancak neden onu çağırıyordu? Esra'yla iletişimi artık yoktu. Gitmeyecekti. Telefonu bir kez daha titredi.

"Eski günlerin hatırına. Lütfen." Hazan üfleterek yerinden kalktı. Altına bir kot üstüne bol bir tişört geçirdi ve kahverengi saçlarını topuz yaptı. Evden çıkarken, evde kimsenin olmadığını fark etti. Kapıyı çekti. Sıkıntılı bir dolmuş yolculuğu çektikten sonra kan ter içinde kafenin önüne gelmişti. Esra bir masada oturuyor parmaklarıyla oynuyordu. Hazan kapıyı itip içeri girdi. Esra, Hazan'ı görünce gülümsemeye çalıştı. Kızın yüzünden bir sorun olduğu anlaşıyordu.

"Merhaba." dedi Hazan'a sıkıntılı bir sesle. Yüzü solgundu. Siyaha çalan kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Merhaba?" dedi Hazan tek kaşını kaldırarak. Arkasındaki hareketi hissettiğinde Yasemin'in masanın yanında durduğunu gördü. Sarı saçları uzun ve parlaktı. Yüzünde soğuk bir gülümseme vardı. Hemen yanında kısa saçlarıyla Özlem ve ufak tefek olan Nurbanu duruyordu.

"Selam Hazan." dedi Yasemin sandalyeyi çekip otururken. Hazan'ın yüzü duvar gibi oldu. Neler olup bittiğini anlamıştı. Küçük bir tuzağın içindeydi. Yasemin'in kartlarını oynamasını bekledi. "Duyduğum kadarıyla sevgilimle yaşıyormuşsun." Sevgili? Hazan savaş pozisyonunu alırken kızın kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"İlk olarak bu seni ilgilendirmez... İkincisi Hazar'ın siktığı kızlara sevgilim diyeceğini sanmam." Yasemin'in gözleri yuvalarından çıkar gibi açılırken Hazan yerinden kalktı. Soğuk gözlerle onu bu-
raya çağıran Esra'ya baktı. Çok çaresiz gözüküyordu. Gözleri özü-
diler gibiydi.

"Ellerine hangi sırrını verdin bilmiyorum ama buna değmezdi." dedi kafasını çevirmeden önce.

"Hazan ben..." Esra'nın titrek sesini Yasemin'in hırçın sesi kesti.

"Dur bakalım, hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi kız Hazan'ın kolu-
nu yakalayarak. Hazan sertçe kolunu çekti.

"Gidiyorum." dedi öfkeli bir sesle. İçindeki sakın Hazan uykuya
dalarken, vahşi kavgaya hazır Yakut uyanmaya başlamıştı.

"Özlem!" dedi Yasemin. Özlem 1.90'lık boyuyla ayağa kalktı ve
iri ellerini Hazan'ın kollarına geçirdi. Kızı zorla yerine oturturken
Hazan bundan sonra olacıklara karışmayacağını düşündü. Yüzünü
çılğın bir sırıtiş kapladı. Esra hayretle Hazan'ın yüzündeki değişi-
me bakıyordu.

"Hazar'ın peşini bırak." dedi Yasemin elini masaya vurarak. Ya-
kut gözlerini devirdi.

"Orospulardan emir almam." Yasemin'in eli hızla havalanırken
Yakut'ta elini kaldırıp kızın bileğini tuttu.

"Bir daha buna yeltenirsen..." diye fısıldadı öfkeyle.

"Ne yaparsın?" Yakut yerinden kalktı ve plastik sandalyeyi
Yasemin'in suratına fırlatırken masada bir çığlık koptu. Yasemin
yüzünü korumak ister gibi kollarını kaldırırsa da çok geçti. Sandalye
bütün hızıyla kızın yüzüne indiğinde Yasemin acıyla haykırdı.

"Hazan?" Anya'nın sesini duyduğunda durmadı Yakut. Ona
atılan Özlem'den uzaklaşmak için kendini masada donakalmış bir
biçimde oturan Esra'nın arkasına attı. Ancak çok geçti. Özlem
Yakut'un sıksa bileğini yakalamıştı. Özlemin karın boşluğuna bir

tekme savururken topuzunun çözüldüğünü hissetti genç kız. Özlem tekmeden sakınmaya çalışsa da başarılı olamadı. İki büküm olurken Nurbanu ne yapacağını bilmez halde dikiliyordu. Yakut, Özlem'in iki büküm hâinden faydalanıp kurtulmaya çalıştı. Ancak Özlem çok güçlüydü. Kızın kafasına alışveriş poşeti geçtiğinde Yakut'u bırakıp kafasını tuttu. Poşetin sahibi Anya'ydı. Hemen arkasında Oleg ve kaşlarını kaldırarak olayı izleyen Hazar vardı. Sakinleşirken eski benliğine kavuştuğunu hissetti. Kafasındaki zonklama azalmıştı. Çılgın hâli yavaşça onu terk etmişti.

"İyi misin? Bunlar kim?" Anya, Hazan'a bakıyordu.

"Önemli değiller." diye mırıldandı genç kız.

"Hazar? Aşkım?" Yasemin'in gözleri dolu doluydu. Yüzündeki kızarıklık moraracak kadar fazlaydı.

"Hadi gidelim." dedi Anya, Hazan'ın koluna girerken. Kafenin çıkışına yönelirken birkaç garson masaya gelmişti. Ancak Esra garsonları göndermişti.

"Hazar?" Yasemin Hazar'ın kolunu tutmuştu. Hazan midesinin bulandığını hissetse de tepki vermedi. Hazar kaşlarını çatarak kıza baktı ardından kolunu silkeledi.

"Sen de kimsin?" dedi soğuk bir sesle. Yasemin'in ağzı o şeklini alırken Hazar kafenin kapısını açtı. Oleg'in peşi sıra Anya ve Hazan çıktı.

"Senle dertleri neydi?" Anya'nın sorusuna Hazan seslice üfledi.

"Hazar Bey." dedi iğneleyici bir tonda. Anya gözlerini devirdi.

"Hiç şaşırmadım. Benim başıma da gelmişti. Rusya'da da burada da aynı halt. Rusya'daki kızlar buradakiler gibi yumuşak değil, saldırlılar. Bu arada sarışının suratına ne olmuştu öyle?" Hazan yaptıklarını düşününce gülmemek için dudaklarını ısırıldı. Tam anlamıyla kavgaya hazırıldı. İpleri bırakmıştı ve kendini çok iyi hissetmişti.

"Suratına sandalye fırlattım." Oleg bir kahkaha attı.

"Ne? Ciddi misin?" dedi Anya ağzını açarak.

"Siz ne yaptınız?" dedi Hazan, Oleg'e bakarak. Çocuk siyah gözlerinde oynayan pırıltılarla kıza göz kırptı.

"Ev için alışveriş, ardından Niko'yla karşılaştık. Kafeye de sıcak çikolata içmek istediğim için gelmiştik." diye yanıt verdi Anya kızın kolundan çıkarak. Hazan kafasını salladı. Oleg motoru çalıştırdı

Anya da arkasına oturdu. Diğer motor sesini duyduğunda gözlerini istemeye istemeye Hazar'a çevirmişti. Çocuk ona bakmadan motora yerleşti.

"Bütün gün seni mi bekleyeceğim çilli?" Genç kız kaşlarını çatı.

"Senin yüzünden başıma gelenleri görüyor musun?" dedi öfkeyle.

"Beni ilgilendirmez." dedi çocuk kaskını takarken. Şimdi sadece yeşil sarı tonlarındaki gözleri vardı karşısında. Oleg'in motorundan iki uzun bir kısa kornaya benzer bir ses çıktı.

"Atla!" dedi Hazar. Hazan'a doğru kaskı fırlattı. Hazan kaskı kafasına geçirirken oturdu.

"Yarışı kaybediyoruz tilki surat!" Gaza yüklenirken Hazan can havliyle çocuğa sarıldı. Sarılırken eliyle çocuğun tişörtünü yukan itmişti. Bir eli çocuğun kaskı karnına sarılırken diğer eli de tişörtünü kavramıştı. Ellerini düzeltmek istese de çok hızlı gidiyorlardı. Kafasını sırtından ayıramıyordu genç kız. Ellerini biraz olsun gevşetirse motorun üzerinden uçabilirdi. Kollarını sıkılaştırdı ve tırnağını çocuğun karnına geçirirken ellerinin altındaki kasılmayı hissetti. Çocuk ona bakmıyordu. Motoru sola kırarken motor neredeyse yan yatmıştı. Hazan hafifçe çığlık attı. Ellerinin altındaki beden titrediğini hissetti. Motor bir kere daha kükrerken Oleg'le Anya'nın yanından geçtiler. Ana yoldan çıktıklarında Hazan gözlerini araladı. Toprak yolda gidiyorlardı. Bir tepeye tırmanırken o kadar çok sarsılmışlardı ki Hazan midesinin bulandığını hissetti. Şuracıkta Hazar'ın sırtına kusabilirdi. Motor durduğunda kafasından kaskı attı ve çimenlerin üzerine çöktü. Midesi ağzına geliyordu nerdeyse. Gözlerini kapattı ve midesinin durulmasını bekledi. Gözlerini açtığında Hazar'ı tepenin ucundaki ağacın altında oturduğunu gördü. Dudaklarında bir sigara vardı. Kumral saçlarının sarı uçları güneşin son ışıklarıyla parlıyordu. Tepenin ucuna doğru yürüdü.

"Ne işimiz var burada?" Hazar ona bakmadı.

"Sessizlik tilki surat..." Çocuk batan güneşi izlerken, Hazan derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Karman çorman olmuşlardı. Kız batan güneşi izledi. Çok güzeldi. Fazlasıyla. Çocuğun yanına oturdu. Hazar'ın sigarayla karışık kokusu burnuna geldiğinde gözlerini ona çevirdi. Çocuk gözlerini

kısımlı manzaraya bakıyordu. Büyük bir meşe ağacının altında oturuyorlardı. Tepedeki tek ağaç buydu. Çok uzaklardaki denizi görüyorlardı.

"Bir seferinde âşık olmuştum Tilki." Hazan şokla nefesini tuttu. Bay soğuk, ulaşılmaz olandan böyle bir itiraf beklemiyordu. Çocuk sigarayı parmaklarının ucuyla söndürdü.

"Sonra aşkın saçmalıktan başka bir şey olmadığını gördüm." Hazan ne diyeceğini bilmiyordu.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Çocuğun ifadesiz gözleri ona çevrildi.

"Gerçek olan bu tilki surat, birini korumak istiyorsan ondan uzak durursun." Hazan kafasını alayla salladı.

"Birine âşık oldun, kalbin kırıldı ve böyle kaba oldun öyle mi?" Hazar'ın gözlerine bakmak istemiyordu. Biliyordu. Bakarsa etkilenenecekti. Güneş ışığının vurduğu gözler daha açık bir tona bürünmüştü. Çocuğun bakışlarını üstünde hissetti.

"Saçmalama. Benim hayatım kolay değildi Tilki. Ben hep böyleydim. Gelgelelim aşk, belki de saplantı her şeyi daha da batırdı." Hazan kafasını kaldırıp çocuğa baktı. Güneş neredeyse batacaaktı.

"Sevip de kaybetmektense hiç sevmemiş olmayı tercih ederim." diye mırıldandı Hazan.

"Âşık olmadığını söyleme Tilki." dedi çocuk hayretle. Hazan kafasını iki yana salladı. Hoşlandıkları olmuştu. Sevmeye yaklaşıkları da ancak hepsi geçiciydi.

"Hayır!" dedi kız sert bir sesle.

"Anlaşılan kendimi senden daha iyi korumuşum." Çocuğun parmaklarını yanağında hissetti. Çocuk parmaklarının tersiyle kızın yanağını okşadı.

"Olma. Kimseye olma. Kendini koru..." dediğini duydu çocuğun. Yanağındaki parmaklar ardından hoş bir sıcaklık bırakarak kayboldu.

"Yalnız olmak kolay değil." dedi kız neredeyse tamamen kaybolan güneşe bakarak. Hava kararmış daha da soğumuştü. Ayağa kalktı. Çürük çitlere elini koydu.

"Herkes yalnızdır çilli." Hazan kafasını iki yana salladı.

"Kimse benim kadar değil Nikolai." Son kelimayı âdeta fısıldayarak söylemişti. Arkasında bir hareketlilik hissetti. Çocuğun kokusu burnuna geldiğinde yavaşça gülümsedi. Kalbi hızlanmıştı. Kendini sıkarak sakin olmayı denedi. Çocuğun dudakları kulağına değdi.

Yalnız olmak yanlış bir kalpte olmaktan iyidir, der Bukowski. Çocuğun fısıltısıyla kısa bir süre gözlerini kapadı Hazan. Çocuğun mesajı açıktı. *Beni sevmeyi, benden uzak dur.* Sorun değildi. Pekli, sorun değilse neden kalbi böyle sıkışıyordu? Neden yüzündeki ifadeyi korumak için kendisiyle mücadele ediyordu? Kız anladığını belirtmesine kafasını salladı. İnce beline dolanan kalın sert kolu hissetti. Çocuğun burnu kızın saçlarındaydı. Hazan yüzüne ateş bastığını hissetti. Çocuğu itmesi gerekirken kasları sıkışmış gibiydi. Çocuk onu bıraktığında hesap sormak için ağzını açtı. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Sinirlendi bağırarak istedi ama sesini kaybetmiş gibiydi, yutkundu. Motorun sesini duyduğunda arkasını döndü. Motorun ışığı tek bir çizgi hâlinde çimleri aydınlatmıştı. Hazan motorun üstündeydi. Karanlık yüzünden çocuğun yüzünü göremiyordu. Gitmek istemiyordu. Kafasını geriye yatırdı. Buradan o kadar çok yıldız gözüküyordu ki... Parmağıyla kutup yıldızını işaret etti. Gülümsedi. Kırık bir gülümsemeydi.

"Başka zamana Tilki, gitmemiz gerek." dedi çocuk telefonuna bakarak. Kasları hafifçe çatıktı. Hazan titremesini bastırmaya çalıştı. Tepe soğuktu. Rüzgârlıydı. Üzerince ince kısa kollu bir tişört vardı. Çocuğa sarıldığında o kadar çok titriyordu ki dişlerinin takırtısı duyuluyordu. Hazan'ın iç çekerek motoru kapattığını duydu. Üzerindeki ceket çıkarıp kızın suratına fırlattı.

"Dişlerinin takırtısı dikkatimi dağıtıyor." Kızın bir şey demesine fırsat vermeden motoru çalıştırdı. Hazan çocuğun dediğini ikiletmeden ceket giydi. Anlaşılan hızlı gideceklerdi ve soğuktan ölmeye niyeti yoktu. Ceket üzerinde o kadar komik durmuştu ki ellerinin dışarı çıkabilmesi için bayağı bir sıvaması gerekmişti. Yol boyunca çocuğun kime âşık olmuş olabileceğini düşündü. Hazan'ın hayatında neler olmuştu? O kadar merak ediyordu ki...

Bahçe kapısından içeri girdiklerinde motor sertçe durdu. Hazan kaskını çıkarıp eve baktı. Yüzünde anlaşılamaz bir ifade vardı. Ha-

zan kafasındaki sıkışmış kasktan kurtuldu ve eliyle saçlarını geriye attı. Çocuğun gerildiğini hissediyordu.

"Burada kal!" dedi çocuk sert bir sesle. Hazan gözlerini kısıp kapıya baktı. Kapı aralıktı. Kapıyı açık unutmuş olamazlardı değil mi?

"Hayır." dedi Hazan. Arkada kalmayacaktı. Hızlı adımlarla eve doğru yürürken Hazar'ın kolunu tuttuğunu hissetti. Savrularak döndüğünde çocuğun iç içe girmiş saçlarıyla ve uyarıcı gibi bakan yeşil gözleriyle karşılaştı.

"Sana burada bekle dedim." Hazan inatla çenesini kaldırdı.

"Hayır, dedim." Hazan gözlerini çocuğun gözlerinden ayırmadı.

"Laftan anla Tilki. İçeride istemediğimiz birileri olabilir." Son cümlesi kızı duraklattı. Hazan yavaşça kafasını salladı. Çocuk yavaş adımlarla içeri girdi. İçeriden gelen gürültüleri duyduğunda Hazar'ın kükremesi bahçeye taşıtı.

"Kaç!" Aklına kumarhanede yaşadıkları gelince soluğu boğazında tıkanı genç kızın. Nasıl kaçacaktı? Arkasını dönmeye karar verdiğinde evin kapısından ona doğru koşan adamı gördü. Koşmaya başlasa da çok geç olduğunu biliyordu. Bir el kolunu yakaladı ve kızın ayakları yerden kesildi. İri kel adam kızı çuval gibi omzuna atmıştı. Hazan çırpınmaya başlasa da kurtulamıyordu. Adam bir eliyle kızın ayak bileklerini kavramıştı. Bileğindeki bir noktaya uyarırcasına bastırıldığında Hazan acıdan nefesinin kesildiğini hissetti. İçeri girdiklerinde dört adamın Hazar'ı zorla yere çömelteğini gördü. Adamlardan birinin burnundan kan fışkırıyordu. Diğerinin bir gözü kısıktı. Hazar savaşmıştı. Ancak kişi sayısı dörde çıkınca çaresiz kalmıştı. Bir adamın iki adam gücünde olduğuna emindi genç kız. Hepsini en az iki metreydi, kendisini taşıyan hariç. Gözlerini salona çevirdi. Oleg'i başka bir adam tutuyordu. Anya'yı kimse tutmasa da başında bir adam vardı. Mert baygın bir şekilde yerde yatıyordu. Pavel'in yüzü kâğıt kadar beyazdı. Kolunu siyah tişörtlülük bir herif kavramıştı. Koltukta oturan adama çevirdi bakışlarını. Saçları beyaza yakın bir sarıydı. Alnı açıktı. Üzerinde parlak gri bir takım vardı. Mavi gözlerinde zalimce parıltılar kol geziyordu. Dudaklarını soğuk bir gülümseme esir almıştı.

"Privet tam Nikolai Baronov." Hazar sinirli gözüküyordu.

"Ben Yoric Ivonov. Vasilyev Bilgisayar Şirketi için geliyorum diyeceğim ama sen çoktan bunu biliyorsun." dedi adam berbat bir aksanla. Türkçe konuşuyordu ama onu anlamak zordu. Ardından çocuğa Rusça bir şeyler söyledi. Hazar'ın başı dönmeye başlamıştı. Baş aşağı sallanmak ona göre değildi.

"Anya, çevirir misin?" dedi korkudan bembeyaz kesilen kıza.

"Çalıp Petrov'a sattığı program şirketi milyonlarca zarara sokmuş, sanırım Niko'yu götürecekler." Hazar'ın kaba bir sesle cevap verdiğini duydu. Tek kelime anlamıyordu ki!

"Bakalım hangisine değer veriyorsun?" dediğini duydu adamın. Bir baş hareketiyle Anya'nın yanında duran adamın harekete geçmesini sağladı. Adam Anya'yı yakalarken gri takım elbiseli adam gözünü kırpmadan Hazar'a bakıyordu. Anya'nın çığlığıyla Oleg hareketlendi. Ancak iki metreye yaklaşan koruma çocuğu hızla etkisiz hâle getirdi. Adamın bakışları kendisine çevrilince genç kız kaşlarını çatarak adama baktı. Grili adamın tekrarlayan baş hareketiyle yerin kendisine hızla yaklaştığını gördü ve son anda ayaklarının üzerine düşmeyi başardı. Onu sırtlayan adam saçlarına asılırken Hazar çığlık atmamak için kendini sıktı. Grili adam gözünü kırpmadan Hazar'a bakıyordu. Ancak çocuğun tek bir kası hareket etmemişti.

"Anlaşılan zoru oynayacaksın Nikolai. Normalde bunu yapmayacaktım ama şirketi iflasa sürüklüyordun az kalsın. Bu yüzden seni alacağız. Hafızan işimize yarayacak. Ancak seninle birlikte kızlardan birisini daha alacağız." Adam kendi kendine kıkırdadı ve elini açık sarı saçlarının arasından geçirdi. Hazar'ın yüzü öfkeyle kararmıştı.

"Şu an çözmem gereken sorun hangisini alacağım?" Oleg gözlerini Hazar'a dikmişti. Kardeşini korumak istiyordu. Bu yüzden Hazar'ın Hazan'a tepki vermesini istiyordu. Ancak Hazar çocuğun bakışlarını görmezden geldi.

"Çok eğlenceli." dedi adam ellerini çırparak. Hazan kalbini kulaklarında attığını duyabiliyordu.

"Haydi çocuklar." Adamın sesiyle Anya'nın yanındaki koruma kıza bir tokat geçirdi. Anya çığlık atıp ağlamaya başladı. Kızın

* (Rus.) Merhaba, Nikolai Baronov.

hiçkırıkları odada yankılanırken Hazan her yerini soğuk bir hissin kapladığını hissetti. Hazan ikisinden birine tepki verene kadar işkence görecekti. Yoric denilen adamın gözleri kendi yanındaki adamına çevrildiğinde Hazan darbeye hazırlanmak için derin bir nefes aldı. Tokat yanağında patlarken kendini sıkımişti. İlk başta hiçbir şey hissetmedi. Ardından yüzü alev alev yanmaya başladı. Acıya rağmen gülümsedi.

"Orospu çocuğu" dedi genç kız kendisini tokatlayan adama bakarak. Yoric kaşlarını kaldırarak dizlerinin üzerindeki genç kıza baktı. "Bunu sevdim, bunu sevdim!" dedi aksanlı bir Türkçeyle.

"Senin değer verdiğin kız o mu Nikolai? Sırf hoşuma gitti diye onu alamam." Yoric kafasını salladı. Anya'nın yanındaki koruma hüngür hüngür ağlayan kıza yaklaştığında Oleg kükredi.

"Niko!" Oleg'in sesiyle Hazan dört adamdan kurtulmak için çırpındı. Ardından buz kütlelerine benzeyen gözlerini psikopat adama çevirdi. Yoric heyecanla gözlerini açtı ve elini kaldırarak adamı durdurdu.

"Kimi alacağını iyi biliyorsun Yoric. Oyun oynamayı kes." Yoric denilen adam çocuk gibi dudaklarını sarkıttı. Hazan adamın bir kulağının olmadığını gördü. O kısımda yanağına uzanan bir yanık vardı.

"Evet, evet biliyorum. Kızıl olanı alacağım." dedi adam başını sallayarak. Hazan yutkunmaya çalıştı. Ellerini, sırtını soğuk bir ter tabakası kaplamıştı.

"Hazar." dedi çocuğa bakarak. Çocuğun ona dönen gözleri soğuktu. Ancak Hazan içinde yatan devasa özü görebiliyordu.

"Bu işi teke tek halletmeye ne dersin Yoric?" Dövüşten bahsediyordu. Yoric başını iki yana salladı.

"İşi almış olmasaydım bunu seve seve kabul edeceğimi biliyordun Niko. Sizi teslim edeceğim. Belki birkaç gün misafir ederim." Adamın yüzündeki sırıtış büyüdüğünde Hazan'ın ifadesi daha da tehlikeli bir hâl almıştı. Çocuk öfkeden köpürüyordu. Onu yere bastıran dört çift güçlü el olmasa kıyameti koparacaktı.

"Gidelim." dedikten sonra Rusça bir şeyler söyledi. Hazan adamın mavi gözlerinin kendisine çevrildiğini gördü. Adamın delice bakan mavi gözlerini ve teki yanmış kulağını aklına kazıdı. Ardından kafasının yanına aldığı darbeye dünyası karardı.

*Yalnızken, duvarlara çarpıyoruz.
Kimse bize bir şey söylemedi, hayır söylemedi.*

14

Gözlerini açtığında bir adamın kucağında olduğunu gördü kız. Elleri sıkıca bağlanmıştı. Kulağındaki çınlama azalmaya başladığında gözlerini kırıştırdı. Her şeyi çift görüyordu. Sesler netleştğinde bir anons duydu.

THY 1960 sayılı Amsterdam uçağı piste inmiştir. Kafasını çevirdiğinde Atatürk Havalimanı'nda olduğunu anladı. Ancak insanlardan ayrı bir yol izliyorlardı. Önlerindeki otomatik kapı açıldı ve özel bir piste çıktılar. Rüzgâr saçlarını uçururken güneş gözlerini kamaştırdı. Bütün gece baygın mıydı? Neredeydi? Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Hafifçe kıpırdanmak istese de adam onu sıkıca tutuyordu. Biraz ileride Hazar'ın iki adamın arasında geldiğini gördü. Elmacık kemiklerinden bir tanesi mosmordu. Gözleri herkesi yıkıp geçecekmiş gibi bakıyordu. Piste özel bir uçak inerken kulağındaki basınç arttı ve birkaç kez yutkundu Hazan. Kendisini taşıyan adama baktı. Gözlerinde siyah güneş gözlüğü vardı siyah seyrek saçlarını yana yatırmıştı. Kızı sıkıca tutuyordu.

"Bırak ineceğim." dedi kız sinirle. Adam kafasını eğip ona baktı. Siyah camlardan adamın gözlerini göremiyordu.

"İneceğim." Adamın kaşları çatıldı. Ardından kızı yavaşça yere bıraktı. Ancak parmakları mengene gibi kolunu kavramıştı.

"Hazar!" diye seslendi. Ancak inen uçağın gürültüsü sesini yuttu. Çocuk duymuş gibi kıza baktı. Ne yapacaklardı?

Uçağın kapısı açıldı otomatik merdiven aşağı uzandı. Arkasındaki adam onu itti. Uçağa mı bineceklerdi? Adam kızın sırtını daha sert dürttü. Hazan bir kez daha çocuğa baktı.

Hazar'ın ifadesiz gözleri ona çevrildi. Adam Hazan'ı ittiğinde kızın dudaklarından bir küfür döküldü. Merdivenleri tırmanırken rüzgâr hızlanmıştı. Hazan düşünmemeye çalışıyordu. Hemen arkasında Hazar'ın merdivenleri tırmandığını gördü. Hazan içeri girdiğinde bunun oldukça lüks döşenmiş özel bir jet olduğunu fark etti. Tam karşılarındaki kahverengi deri koltukta Yoric oturuyordu.

"Merhaba, korkarım sizin yeriniz arkası." Bozuk Türkçesi genç kızın yüzünü buruşturma isteğini arttırmıştı. Ancak kafadan tahatları eksik bu adama kendisine işkence etmek için fırsat vermeyecekti. Özel bölmeye kimsenin kendisini itmesine fırsat vermeden girdi. Oldukça dar, oda sayılamayacak bir alandı. Arkasından küfürler duydu ve Hazar'ı bölmeye ittiler. Kapı üstlerine kilitlendiğinde Hazan derin bir nefes aldı. Klostrofobisi yoktu. Ancak bölme çok dardı, karanlıktı.

"Hazar?" dedi kız ellerini duvar sayılabilecek yerde gezdirirken. Eli bir yere takıldığında tutup yukarı itti. Uçağın bir penceresi bölmeye denk geliyordu. İçeri giren az güneş ışığında Hazar'a baktı. Çocuğun yüzü beyazdı. Gözleri ne düşündüğünü, ne hissettiğini ele vermiyordu.

"Boka battık Tilki." Çocuğun ağzından çıkan ilk kelimeler kızı korkuttu. Şu ana kadar güçlü durmaya çalışmıştı.

"Ne diyorsun? Nereye götürüyorlar bizi? Oleg polisi aramıştır değil mi?" Hazar gözlerini kapatıp başını eğdi.

"Onların canlı olduğunu sanmıyorum." Hazan biri kendisine vurmuş gibi geriledi. Ne saçmalıyordu? Kızın göğsüne baskı yapan taş nefes almasına engel oluyordu.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi kız şokla. Hazar'ın yumrukları sıkıydı. Yüzü de parmak boğumları da bembeyazdı. Kafasını eğmişti. Gözleri kapalıydı. Derin solukları rahatça duyuluyordu.

"Yoric Ivanov, benim duyduğum Yoric'se işine yaramayan kimseyi sağ bırakmaz."

Hazan buz kesen ellerini kafasına götürdü ve ağzını açtı. Hepsi ölmüş müydü? Oleg, Anya, Pavel, Mert? Bu bir kâbustu, şakaydı. Bunların hiçbiri gerçek olamazdı. *Hiçbiri gerçek olamazdı.* Hazar'ın silueti bulanıklaştığında ellerini gözlerine bastırıp kendini yere

bıraktı genç kız. Kendisi de Hazar gibi derin nefesler alıyordu. Daha fazla ölüm kaldıramazdı. Ona yakın olan herkesi kaybediyordu.

"Bana yakın olan herkes önünde sonunda ölür Tilki." Hazar'ın fısıltısı kulağına ulaştığında kafasını iki yana salladı genç kız.

"Bence bu benim lanetim." dedi kız boğuk bir sesle. Hiçkırıkları boğazına düğümlenirken dişleri titriyordu.

Uçağın havalanmasıyla zeminde kaydı genç kız. Duvara çarpmadan önce çocuk kızın kolunu yakalayıp kendine çekti ve ayaklarıyla duvarı ittirerek pozisyonunu korudu. Kız Hazar'ın bacaklarının arasındaydı. Çocuğun bir kolu kızın belini sarmıştı. Hazan başını çocuğun omzuna koydu. Çocuk o kadar gergindi ki...

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı kız. Hazar'ın iç geçirdiğini hissetti.

"Rusya'ya." Hazan ağzı açık bir şekilde çocuğa baktı. Ardından içinde yükselen, göğsünü kavuran öfkeyi duyumsadı. Yumruklarından birini çocuğun omzuna geçirdi.

"Hepsi senin yüzünden." dedi dişlerinin arasından. Çocuğun çürük içinde kalmış suratına bakmıyordu. Sivri çenesine odaklanmıştı.

"Duydun mu? Hepsi!" Yumruğu güçlü bir şekilde çocuğun göğsüne indi. Çocuk kıpırdamıyordu. Kıza bakmıyordu.

"Benim ne işim var burada Hazar Nikolai Yıldırım? Baronov mu demeliyim?" Kendini çocuğun kucağından kaldırıp duvara tutundu. Kollarından sıyrılmak kendisini iyi hissettirmese de şu an hiçbir şeyi umursamayacak kadar sinirliydi. Tanrım, belki de kafayı yıyordu. Çocuk ona bakmıyordu. Dümdüz karşıya bakıyordu. Işığın vurduğu gözlerinin rengi açılmıştı.

"Ben ne halt ediyorum burada?" diye tısladı kız. Parmaklarını saçlarını dolayıp kafasına batan küçük iğneleri hissedene kadar çekti. Hazar o kadar tepkisizdi ki bu, kızı daha da sinirlendiriyordu. Lacivert gözlerini iyice açtı.

"Evime gitmek istiyorum." diye fısıldadı. Artık evi yoktu. Gözlerini kapattığında gözlerinin önüne ev arkadaşlarının kanlar içindeki hâli geldi. Piyanonun ayağına süzülen kanları hayal etti. Boğazı iyice kurumuştı. Hazar hâlâ cevap vermiyordu.

"Bana cevap ver!" Parmaklarını çocuğun iri buklelerine doladı. Yüzüne bakması için hafifçe çekecekti ki dengesinin bozulmasıyla

hayatının hatasını yaptığını anladı. Tek bir hamleyle Hazar'ın kucağına düşmüştü. Çocuğun soğuk uzun parmakları kızın çenesini kavramış ve neredeyse izini çıkaracak kadar sıkıydı.

"Sus!" Burunlarının ucu birbirine değiyordu. Hazar'ın elleri hâlâ çocuğun yumuşak buklelerinin arasındaydı. Çocuğun parmakları baskıyı azaltmış olsa da kızın çenesindeydi. Nefesleri birbirine karışırken çocuğun gözlerine, yeşilin içindeki sarı ağlara odaklandı. Ardından çocuğun terle karışık ferah kokusuna. Hazar kızı hafifçe geriye itti.

"Bana dokunma Tilki." diye homurdandı çocuk. Anın büyüğü kızın yana düşmesiyle bozuldu.

"Bu sikik durumdan bizi çıkaracaksın Hazar." Hazar ellerinin üzerine dayanmıştı. Çocuk gözlerini yumup düz burun kemerini sıkı.

"Senin yerinde Oleg olsa uçağı çoktan indirmiştin." diye tısladı Hazar. Genç kız kaşlarını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Moskova Havacılık Lisesi'ni bitirdim çilli. Uçak nasıl indirilir biliyorum." Hazar dudağını ısırdı.

"E, o zaman liseyi neden tekrar okuyorsun?" Çocuk yandan soğuk bir bakış attı.

"Seni ilgilendirmez." Hazar elini sertçe yere vurdu.

"Bu içinde olduğumuz durumda beni ilgilendirmez değil mi Hazar? Hiçbir bok beni ilgilendirmez. Biri gelip bana zarar verse bu da beni ilgilendirmez, çünkü Hazar Paşa durumun içinde!" Çocuğun dudakları birden yukarı kıvrıldı.

"Hazar Paşa mı?"

Hazar gözlerini devirdi. Çocuğun buna takılacağını tahmin etmişti. "Kıçımın paşası."

Çocuğun dudaklarının titrediğini gördü. Hazar Baronov gülüyor muydu? Ancak yeşil, sarı gözler ona döndüğünde ifadesizdi.

"Paşası olarak kıçınla daha iyi ilgilenmeliyim sanırım." Kıza uzandığı sırada Hazar hızla geri çekildi. Kaşları çatılmıştı.

"Ne yapıyorsun be?" dedi sinirle. Hazar kızın ayak bileğini yakalayıp kendine doğru çekti. Hazar çocuğu tekmelemeye çalışsa da

Hazar diğer bileğini de yakaladı ve kızı kendine yaklaştırdı. Ellerini kının başının iki yana koydu. Çocuk neredeyse kızın üzerindeydi. Bedenlerinin arasında temas yoktu. Kan kızın yüzüne hücum etme de lacivert gökleri sinirle kırıştı.

"Çekil üstümden." diye tısladı Hazan ellerini çocuğun göğsüne koyarak. Hazar dudakların saran ukala bir gülümsemeyle kızın yüzüne yaklaştı. Hazan kalbinin sesini kulaklarında duyabiliyordu. Önceden göğsünü itebilirken şimdi kollarında güç kalmamış gibiydi.

"Defol!" dedi hırçın bir sesle. Çocuğun göğsündeki kolye kızın boynuna sürtünüyordu. Hazan'ın tüm tüyleri diken diken olurken yutkundu. Ne bok yiyordu? Çocuğun burnunun kendi burnuna değmesiyle ferahlatıcı koku burun deliklerine hücum etti. O güven hissi. Huzur. Hepsini göğüs kafesinin içinde hissederken çocuk geri çekildi. Hazan bir süre yerde neler hissettiğini çözmeye çalışarak yattı. Ardından kirli zeminde yan dönerek sırtını duvara yaslayıp gözünü kapatmış olan çocuğa baktı.

"Ne yapacağımızı bir söylesen diyorum." Hazan az önce olanlar yaşanmamış gibi davranacaktı. Deli gibi atan kalbi ve hâlâ sıcaklığını hissettiği yanaklarını görmezden geldi. Hazar gözlerini açıp bir kolunun üzerinde yatan Hazan'a baktı. Az öncekine göre daha sakin görünüyordu. Saçları yere yelpaze misali açılmıştı. Gözleri şişti. Burnuna ve yanaklarına dağılan çiller daha belirgindi.

"İstediklerini yapacağım döneceğiz." dedi kızdan bakışlarını kaçıran. Kız aklına gelen düşünceyle düğmeye benzeyen burnunu kırıştırdı.

"Senin yeteneğini keşfederlerse ellerinde oyuncak olursun." Hazar kızın karanlık gözükten lacivert gözlerine baktı. Hazan'ın beklediğinden zeki olması sinirlerini bozuyordu. Bu ihtimali kendi de biliyordu. Bütün geceyi parmaklıkların ardında bunu düşünerek geçirmişti. Adamlar kendisine güvenene kadar çalışıp ardından ortadan kaybolabilirdi ama Hazan ne yapacaktı? Evine dönemezdi. O şehre dönemezdi. Kızın hayatını sikip atmıştı. Yumruklarını sıkı. Hazan bunun farkında olmalıydı.

"Hayatının yeni bir dönemindesin farkındasın değil mi Tilki?" Kızın gözlerinin kısa bir süre kapandığını gördü. Turuncu kirpik-

lerini izledi bir süre. Ardından kız gözlerini açtı ve çocuğun gözle-
rinin içine baktı.

"Şu an içinde bulunduğum durumun kimsenin umurunda ol-
madığının farkındasın değil mi?" Kız gözlerinin içine bakıp *yalmı-*
zım Hazar, diye bağıırıyordu resmen ama onu yanında gezdiremez-
di. Başka bir yol olmalıydı.

"Senin bakıcın nerede? Kaçtığımızda onun yanına git." Kız ba-
şını iki yana salladı.

"Bulurlar. Ayrıca Vesile teyzenin engelli bir oğlu var, Aydın'ın
bir köyünde. Başına bela olamam. Her yere tehlike götürüyorum
Hazar." Ardından yorgun bir şekilde gülümsedi.

Kaderini kabullenmiş bir gülümseme idi. Hazar boğazına bir
şeyin düğümlendiğini hissetti. Yoktu, Hazar olgundu. Fazlasıyla.
Çocuk onun nasıl ayakta kaldığına inanamıyordu.

Hazar'ın parmaklarını kotunun cebine soktuğunu gördü. İçin-
den bir kart ve bir anahtar çıkardı.

"Benim gideceğim yer burası." dedi anahtarla kartı zemine ko-
yarak. Kartta Serhat Bey'in numarası yazıyordu. Hemen arkasında
kredi kartı vardı. Güven Hukuk Bürosu'ndan geldiğinde üzerini
değiştirmiş kartı ve anahtarı cebine koymuştu. Üzerlerine yatana
kadar varlıklarından haberi yoktu.

"Yaşarsam Hazar." Kızın sesi fısıltıdan ibaretti. Çocuk ağzını
açarken düşünmedi.

"Yaşayacaksın Tilki. Çirkin suratın çizgilerle dolacak. Çocukla-
rın ve torunların olacak. Bu işten sağ çıkacaksın. Ne olursa olsun."
Hazar'ın kararlı sesi Hazar'ı gülümsetti. Ancak sarının ele geçir-
diği gözlere baktığında Hazar'ın ciddi olduğunu fark etti. Kafasını
yere koydu ve gözlerini kapattı. Hiçbir şeyi düşünmemeye çalışıyor-
du. Düşünürse kafayı sıyrırırdı. Aklındaki fısıltılar onu ele geçirir-
di. Bütün kötü şeyler gizlendikleri yerden çıkmak ve beyninin her
köşesini ele geçirmek için geceyi kolluyordu.

Zemin eğim kazanınca parmaklarını refleksle zemine geçirdi
genç kız. Ardından uyku akan gözlerini ovuşturdu. İçi geçmişti.
İniyorlar mıydı?

"İniyoruz." dedi çocuk kulağındaki basınçtan kurtulmak için
yutkunurken. Tekerleklerin yere değdiği anda oluşan sarsıntıyı

atlattıktan en fazla beş dakika sonra kapı açıldı ve iki metrelik adamlar kapı eşiğinde belirdi. Hazar'ın gözlerinde beliren anlık kıvılcımlar hızla bir perdenin arkasına gizlendi.

Çocuk onlara ters bir bakış attıktan sonra ayağa kalkıp aralarına geçti. Biraz ilerledikten sonra başka bir adam ayağa kalkıp dengesiini sağlamaya çalışan Hazan'ın kolunu tuttu. Kız kolunu çekerek adamın ellerinden kurtardı.

"Kendim yürüyeblirim." dedi öfkeyle. Özel jetten indikten yaklaşık iki dakika sonra siyah bir limuzin önlerinde durdu. Hızlanan rüzgâr Hazan'ın kollarını kendine dolmasına neden oldu. Başka bir ülkede ydi. Normal şartlarda buna sevinirdi. Ancak şu an burunun kıpkırmızı olmasına neden olan rüzgâr içini de üşütüyordu. Dudaklarını ısırdı ve arkasındaki adamın iteklemesiyle limuzine, Hazar'ın yanına oturdu. İki yanlarında siyah tişörtlü adamlar, tam karşılarında Yoric oturuyordu. Hazar adama gözlerini dikti.

"Nereye gidiyoruz Yoric?" diye sordu Rusça. Yoric yüzünü kaplayan sırtışla çocuğun öfkeli gözlerine baktı.

"Nikolai, Nikolai. Söylesem anlamı mı kalır? Fakat senin sevdiğin bir yer değil." Hazar'ın gözleri kısıldı. Hazan'ın merakla ona baktığını hissedebiliyordu. Yanlarındaki korumlar olmasa yumruğunu herifin aptal suratına oturtabilirdi. Yoric'in geçmişinin fazlasıyla kirli olduğunu biliyordu. Adamın gözlerindeki deli pırıltılar gizlenmeye gerek duymuyordu.

"Seni biraz araştırdık sevgili Nikolai." Adam ceketinin cebinde kan kırmızı ipek mendili eline alarak.

"İlginç bir hayat geçirmişsin." Hazar'ın kaşları çatılmıştı. Hazan konuşulanlardan tek kelime anlamıyordu. Ancak çocuğun yumruklarını sıkmasıyla kollarında belirginleşen damarlardan iyi bir şeyler olmadığı açıktı.

"Sokaklardan villalara demek? Anneni merak ediyorum." Yoric kirpiklerinin altından çocuğa baktı. Çocuğun üstüne atılmasını beklediye de Hazar ona istediğini vermedi.

"Paran varsa tanışsın." dedi umursamaz bir sesle. Ancak sesinin arkasındaki soğuk ton zorlukla kontrol altında tuttuğu öfkесinin sinyallerini veriyordu.

"Babanı tanıyor musun Nikolai?" Hazar'ın kasılmasıyla genç kız

gözlerini çocuğun yüzüne dikti. Yağlı boya tablo gibiydi. Uzun düz bir burun, sivri bir çene, güzel dudaklar. Bu tabloyu tek bozan şey morarmış elmacık kemikleri ve yüzünün belli başlı kesimlerindeki yaralardı. Ne konuştuklarını sormak istese de bunun sırası olmadığını biliyordu.

"Seni ilgilendirmez göt herif." Yoric'in bir kafa sallamasıyla Hazar'ın tarafında bulunan adam elinin tersiyle çocuğa geçirdi. Hazar kendini kasarak kızın üzerine abanmaktan kurtulmuştu. Yağlı boya tablosuna bir süs daha diye düşündü kız kaşlarını çatarak.

"Hazar, lütfen..." dedi genç kız. Hazar kıza bakarak güldü. Ağzı kan içinde kalmıştı. Elinin tersiyle patlayan dudağını sildi.

"Sevgili Nikolai, dua et seni sağ salim teslim etmek için para alıyorum. Yoksa seni bir güzel dağıtırdım güzel çocuğum."

"Kes şunu!" dedi Hazar söylenilenlerden tek kelime anlamasa da. Yoric yüzündeki soğuk gülümsemeyi koruyarak kıza baktı. Hazar adamın yarısı yanmış kulağına bakmamaya çalışıyordu.

"Ne diyorsun tatlım?" dedi bozuk Türkçesiyle. Hazar derin bir nefes aldı.

"Kes artık şunu. Nereye gidiyoruz? Hem beni neden aldın Yoric?" dedi kız tek nefeste.

"Gideceğimiz yer *krasny*, Nikolai'nin hoşuna gitmeyecek. Sen seversin. Bazılarımız fiziki işkencelerden etkilenmez. Onlara acı veren burasıdır." dedi adam işaret parmağını şakağına vurarak.

"Nikolai de onlardan ve buraya acı vermek için..." dedi adam tekrar beynini işaret ederek.

"Burası lazım." Adamın yara izleriyle dolu parmağı kalbini işaret ediyordu.

"Sen de *krasny* buraya en yakın olansın." Adamın parmakları göğsünün sol tarafında bir daire çizdi. Hazar'ın soğuk kahkahası arabada yankılandığında Hazar da Yoric de şaşırılmıştı.

"Gerçekten Tek Kulak, bunu düşünerek kıızı aldıysan hata yapmışsın. Ona sandığın kadar değer vermiyorum." Yoric, Rusya'daki lakabını duyunca gülümsedi. Hazar sarsıldığını belli etmemeye çalıştı.

"Ben sana veriyorum da sanki..." diye mırıldandı çocuğa bakmayı reddederek. Burada duygusalı oynamayacaktı. Değer vermiyorsa sarılması, koklaması onunla uyuması neydi? Çocuğun kendisini

sevdığını iddia etmiyordu. Hiçbir zaman düşüncesi bu olmamıştı ama değersiz olduğunu duymak onun mantıklı tarafını harekete geçiriyordu. Dengesiz, diye düşündü.

"Komiksiniz çocuklar." Yoric kırmızı mendili geniş alnında gezdirip terlerini sildi. Hazar eğilip camdan dışarısını görmeye çalıştı. "Sikerim!" diye tısladı yanlarından hızla geçip giden levhayı gördüğünde.

"Anıların canlanmaya başladı demek Nikolai." Hazar'ın birkaç saniye gözlerini kapattığını gördü genç kız. Nereye gittiklerini merak ediyordu. Yoric tekrar Rusça konuşmuştu ve her ne dediyse Hazar'ı hafifçe sarsmışa benziyordu.

"Nereye gidiyoruz?" dedi tekrar Yoric'e bakarak.

O ise bacak bacak üstüne attı ve ayağını salladı. "Podolsk, sevgili arkadaşının memleketine."

Sevgili arkadaş kelimelerinin üzerine yapışmış olan alaycılığı görmezden geldi Hazar. İçindeki korkuyu biraz olsun bastırmıştı. Ölecek olsa Yoric ona böyle davranmazdı. Yoksa davranır mıydı? Şu noktada hiçbir şeyden emin değildi. Geleceği düşünmek yerine o ana odaklanmayı seçti genç kız.

"Hazar..." dedi çocuğa dönerek. Hazar göz kapaklarını araladı.

"Sus Tilki." Sesi boğuktu. Çocuk ne hatırlıyorsa iyi gözüküyordu. Sarı buklelerin altında toplanmış olan ter damlalarını görebiliyordu. *Hazar iyi değildi.*

"Fazla zekâ seni lanetler *krasny*. Eminim Hazar'ın hafızası her ayrıntıyı, her kokuyu, her acıyı hatırlayacak şekilde programlı. Acıları hiçbir zaman eskimiyor, kabuk bağlamıyor."

Hazar adamın bozuk Türkçesinden anladıklarını birleştirdiğine yutkundu. Acıların asla kabuk bağlamaması, üzerinden geçen zamanla etkilerinin azalmaması korkunçtu. Hazar bir cehennemin içinde yaşıyordu. Asla sönmeyecek olan bir cehennem. Elini çocuğun eline koymak istese de kendini tuttu. Kendisine değer veremeyen biri için yeterince fedakârlık yapmıştı. Kafasını siyah film kaplı cama çevirdi. Bazıları lüks, bazıları köhne olan binalar yanlarından hızla geçip gidiyordu. Şehir içinden gidiyorlardı. Şaşkınlıkla limuzine bakan insanları fark etti Hazar. Zengin bir yer olmadığı belliydi. Araba şehirden uzaklaştı ve ormanın içine girdi.

"Biraz camı açabilir miyim?" dedi sert bir sesle çoktan kulaklıklarını takmış kafasını müziğe göre sallayan Yoric'e. Adam kaşlarını kaldırarak kulaklıkları çıkardı.

"Cam diyorum. Açabilir miyim?"

"Çıglık atmanın sana bir faydası olmaz *krasny*." Hazan gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Sadece nefes alamıyordu.

"Çıglık atmak gibi aptalca bir şey yapacak değilim."

Yoric, Hazan'ın tarafında oturan adama bir şeyler söyledi ve siyah camlar yavaşça aşağı indi. Ormanın kokusu içeriye hücum ettiğinde derin nefesler aldı genç kız. Toprağın ıslak kokusunu alabiliyorken içine doluşan soğuk önemli değildi. Hafifçe Hazar'a baktığında çocuğun da kendini toplamış olduğunu gördü. O da kendisi gibi temiz havayı içine çekiyordu. Ancak sarı ağların ele geçirdiği gözleri boşluğunu koruyordu. İki katlı gri bir evin önüne geldiklerinde durdular. Evin önünde, bahçedeki giriş kapısında bir sürü korumaya benzer adam duruyordu. Bahçe kapısı otomatik bir şekilde açılırken kapının gıcirtısı kızın kulaklarını tırmaladı. Araba çakıllı yola girerken Yoric'in telefonu çaldı. Telefon konuşması beş saniye kadar sürmüştü. Hazan çocuğa baktı. Hazar kaşlarını çatmış, gri ve oldukça eski gözükken iki katlı evi inceliyordu. Bu evi bir filmde görse rahatlıkla perili derdi Hazan. Araba sertçe durduğunda savrulmamak için parmaklarını oturduğu koltuğa geçirdi genç kız. Hazan'ın yanındaki koruma kapıyı açtı ve çıkması için dik dik kıza baktı. Hazan dışarı adımını attığı an buz kestiğini hissetti. Hava soğuktu, rüzgârlıydı. Evin iki yanını kaplayan uzun ağaçların dalları hızla sallanırken kız gözünün önüne gelen kahve kızıl tutamları çekti.

"İçeri geçin. Benim görevim burada sona eriyor." dedi Yoric kollarını iki yana açarak.

Hazar'ın gözleri etrafını tarıyordu. Her bir ayrıntıyı aklına kayıyor gibiydi. Kapıyı yaşlıca bir kadın açtı. Yaşlı, mavi gözleri çift baktıktan sonra kapıyı tutarak geri çekildi. Hazar ve Hazan peşlerinden bir dolu adamla birlikte içeri girdiler. Salona girdiklerinde odanın her köşesinde siyah tişörtlü iki metrelik adamları fark etti önce genç kız. Her yerdediler. Ev, bahçe her yer bu adamlardan kaynıyordu. Ardından tam karşılarında beyaz saçlı, siyah takım

elbiseli bir adam buz mavisi gözleriyle ona bakıyordu. Hemen yanında kahverengi saçlı bir adam oturuyordu.

"Sen!" diye tısladı Hazar öne doğru bir adım atarak. Sol tarafındaki siyahlı adam çocuğun kolunu uyarırcasına tuttu.

"Merhaba yeğenim." dedi kahverengi saçlı adam gülümseyerek. Türkçesi akıcıydı. Kahverengi saçlı adamın koyu yeşil gözleri kıza döndü.

"Demek kendi çukuruna bu zavallı kızı da çekmişsin." Kahverengi saçlı adamın konuşmasını beyaz saçlı adam elini kaldırarak kesti. Patronun o olduğu her hâlden belliydi. Etrafına kötü bir elektrik saçıyordu.

"Merhaba Nikolai Alexander Baronov ya da Hazar Yıldırım." Adam elindeki kâğıda bakıyordu. "Ne çok ismin varmış senin çocuk."

Hazar şaşkınlıkla çocuğa baktı. Cümleyi anlamamıştı ama Hazar'ın birden fazla adı olduğunu algılayabiliyordu. Rusya'da farklı Türkiye'de farklı mıydı? Beyaz saçlı adam kâğıdı inceledi ve soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Adam Heathrow, Joseph Mcroy, Frederick Low ve bulaştığın haltlar. Daha 19 yaşındasın çocuk ve bulaştığın şeyler..." Adamın beyaz kaşları kalktı. Hazar'ın kısa süre için gözlerini kapatıp açtığını fark etti. Bu isimler neydi? Tanıdıkları mıydı yoksa sahte kimlikleri mi?

"Gördüğün gibi seni biliyoruz Niko. Nasıl bilmeyelim? Koskoca Vasilyev Şirketi iflasa sürüklendi." Adam'ın sonlara doğru sesi gürlemişti. Hazar gözlerini ayırmadan adama bakıyordu.

"Rusya kimin kontrolünde biliyor musun? Petrov Şirketi'nin. Yeni programları sayesinde çok zengin oldular. Kimin programıydı o? Benim!"

Adamın sesi korkutucuydu. Son kelimeyle birlikte yerinden fırladı. Elinde gümüş işlemeli bir baston vardı. Yavaşça ona dayandığını gördü genç kız. Beyaz saçlı adam Hazar'a yaklaştı. Yüzlerinin arasında mesafeler vardı.

"Ben Fyodor Vasilyev. Bu şirketi büyütmek için yıllarımı verdim!" Adamın nefes borusundan kesik kesik, hırıltı geliyordu. Havada uçan tükürükler Hazar'ın tepkisiz yüzüne konuyordu.

"Ancak 19 yaşındaki ukala bir velet gelip her şeyi mahvetti." Yaşı, kemikli parmakları Hazar'ın göğsünü dürttü. Adam geri çekildi ve bastonuna dayanarak koltuğa yöneldi.

"Açık konuşacağım çocuk. Seni öldürmeyi düşündüm. Hâlâ da düşünüyorum. Ancak dayan bir fikir verdi. Senin beynimi kullanacağım. Seni kısıvrak yakalayacağım. Bu kız bana yardımcı olacak." Odadaki gözler kendisine döndüğünde Hazan hafifçe yutkunmuştu. Ne konuştuklarını bilmiyordu. Ancak karşılarındaki adamın, Hazar'ın programı çaldığı şirketin patronu olduğu ortadaydı. Derin bir nefes aldı kız, elleri uyuşmuştu.

"Sen çocuk, benim için çalışacaksın. Yoksa önce kıızı sonra seni öldürürüm." Ardından adam öksürük krizine girdi. Hazar'ın dayısı olduğunu söyleyen adam yerinden fırlayarak cebindeki mendili Fyodor Vasilyev'in eline tutuşturdu. Hazan çocuğun yüzüne baktı. Hazar'ın dudaklarındaki beliren hafif gülümsemeyi yakalamıştı. Gülümseme geldiği gibi yok olmuş, Hazar'ın bakışları aynı duvarın arkasına çekilmişti. Fyodor Vasilyev bastonuna dayanarak kapıya ilerledi. Korumaları ona yardımcı oluyordu. Kapı büyük patronun arkasından kapanırken genç kızın son duyduğu koridorda yankılanan öksürük sesleri olmuştu.

"Evde kalacaksınız, Niko'nun bizim için yapması gereken şeyler olacak. Her karşı çıkışında Hazan'ın yanına bir adam gelecek ve senin hareketinin bedelini ödeyecek." Hazan'ın Türkçeyi duyduğunda hissettiği rahatlamayı adamın cümleleri alıp götürdü. Ne demek bir adamın bedelini ödetmesi... Doğru düzgül düşünemiyordu. Oturmak istiyordu Hazan. Oturması lazımdı. Ancak derin bir nefes aldı ve hafifçe titreyen ellerini pantolonunun cebine soktu. Parmakları soğuk metale temas ettiğinde rahatladı. *Babasından kalan evin anahtarıydı.* Buradan çıkmaları imkânsız gibiydi. Sadece Hazar dışarı çıkabilecekti. O da bir dolu adamla ona verilen görevleri uygulamaya gidecekti. Gerçekler kafasına balyoz gibi çarparken şakağından kulağına yayılan bir ağrı ona eşlik etti. *Bu evde hapistim!*

"Dediğim gibi Hazar, kızın başına gelecek olan her şey senin yüzünden olacak." Odada birkaç korumayla kalan Hazar'ın dayısı otomatige bağlamış gibi konuşuyordu. Her şey çok hızlı oldu.

Hazar'ın ne zaman yerinden ayrıldığını görmemişti. Adamı yakaladığı gibi duvara savurdu. Yumruğu yüzüne indirmesiyle aynı anda iki koruma çocuğu yakalayıp geri çekti.

"Orospu çocuğu! Nedenin neydi? Yardım etmekteki amacın? Olga bu olanları öğrendiğinde sana gelen para yok olacak." Hazar öfkeli olmasına rağmen bağırıyordu ama çocuğun patlamak üzere olduğunu seziyordu genç kız. Hazar Nikolai Yıldırım ya da Baro-nov patlamak üzereydi.

"Annen bir şey bilmeyecek. Nedenini bilmen gerekir Niko."

"O kız daha on iki yaşındaydı sıkık herif!" diye kükrediyordu Hazar. Çocuğu tutan korumalar Hazar'ın kendini öne savurmasıyla zorlanmıştı. Çocuğun kolyesi tişörtünün altından kurtulmuştu. Kılış ışığı yakaladığı an parlıyordu.

"Dediğimi yapsaydın şu an Vasilyev Şirketi için çalışıyor olmayacaktık. Gerçi iyi para alıyorum ama bizi bekleyen milyonlarca para..."

"Aptal." Hazar'ın soğuk, jileti andıran sesi adamın konuşmasını böldüğünde adam şaşırarak ona baktı. "Hayatımda senin kadar geniz zekalı bir herif görmedim Marko."

Adamın suratı sinirle değişirken koyu yeşil gözleri kısıldı. "Kendini hep benden üstün gördün Niko. Konumlarımıza bak. İşime bak." Adamın yüzüne yayılan kibirli sırıtiş Hazar'ın yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirdi. Hazar adamı inceledi. Adam yaşlı değildi. Yirmilerinin ortasında, en fazla sonunda gibiydi. Kahverengi saçlar, fazla koyu yeşil gözler Hazar'la alakasız yüz hatları...

"Üstün görmedim Marko. Ben zaten senden üstünüm. Konumun siyahlı heriflerin arkası, işin ise göt yalamak." Hazar'ın yüzüne atılan yumruk çocuğun kahkaha atmasına neden oldu.

Gözlerindeki sarı ağlar genişlerken dudaklarındaki ukala gülümseme genişlemişti.

"Hâlâ kız gibi vuruyorsun." Marko denilen adam yumruğunu kaldırırsa da odaya giren esmer tenli ufak tefek adam araya girdi.

"Marko, gitmemiz lazım." Hazar'ın genç dayısı yumruğunu indirdi.

"Hapis hayatı seni nasıl etkileyecek bakalım özgür çocuk. Dua

et de belâlıların Rusya'da olduğunu duymasın." Adamın korumaları çocuğu bıraktı ve odadan çıkmak üzere olan Marko'yu izledi. Kapı arkalarından kapandığında Hazan kendini koltuğa bıraktı. Ardından kafasını çevirip salonda heykel gibi durup onları izleyen siyahlı adamlara baktı. Ev bunlarla kaynıyor olmalıydı. Hazar adamlara bakıp bir şeyler söyledi. İki adam birbirine baktı, ardından Hazar'a cevap verip odadan ayrıldılar. Odanın boşalmasıyla çocuk kendini koltuğa atıp ayaklarını uzattı. Parmaklarını iri dalgaların arasına sokarken gözlerini kapattı.

"Hazar?" dedi Hazan bacaklarını altında toplarken. Çocuk gözlerini açmadı.

"Ne var Tilki?" Genç kız çocuğun boğuk sesini duyunca titrek bir nefes aldı. Hem ona vurmak hem sarılmak istiyordu.

"Seni şu an öldürmek istiyorum." Hazan derin nefesler alarak kendisini sakinleştirmeye çalıştı. En azından parmaklıklar ardında işkence görmüyorlardı. Bu olanları kafasından ne kadar çevirirse çevirsin hikâyedeki tek kurban oydu.

"Sıraya gir." dedi çocuk homurdanarak. Genç kız salonu çınlatan bir kahkaha attı. Öyle bir kahkahaydı ki Hazar gözlerini açıp kıza baktı. Genç kız lacivert gözlerini çocuğun şaşkın suratına dikti. Ardından kafasını çocuğun göğsüne bıraktı. Hazar hafifçe kıpırdansa da geri çekilmedi. Hazan sinirlerinin bozulduğunu biliyordu. Deli gibi gülmek istiyordu. Kendini tutmadı da. Kıkırdamayla başlayan gülmesi, gözyaşlarının kulaklarına doğru başlayan yarışıyla son buldu. Hızla onları sildi.

"Yalancısın Hazar. Bana değer veriyorsun." Çocuğun hafifçe kalsıldığını hissetti. Kızın ona bakışlarını görmezden geldi.

"Sen sadece rotanın üzerindeki herhangi bir limandan birisisin Hazan."

Genç kız kalbinin kırıldığını hissetti. Çocuğun göğsünden hızla kalktı. Kendisini salonun dışına attığında göğsünü sıkıştıran boğuk bir hıçkırık dudaklarının arasından kurtulmasın diye kendini sıktı. Koridorun sonunda ona bakan ardından ona seslenen adamı umursamadan dışarı koştu. İçindeki acı geçecekti, geçmeliydi...

Hazan bahçenin içinde kayboldu. Kelimenin tam anlamıyla kaybolmuştu. Evin arka tarafında uzun, sonu olmayan bir bahçe vardı. Ayakları sararmış soluk çimenleri döverken, soğuk gözlerine batıyordu. İçinde de kaybolmuştu. Çok fazla acı çekiyordu. Çok fazla. Kalbi sıkışırken içinde bir şeyler nefes almasına engel oluyordu. Ufak dudaklarını açtı ve daha fazla havayı içine çekti ama olmuyordu. Kalbine ihtiyacı olan havayı sağlayamıyordu bir türlü. Nefes nefese kaldığında durdu, ellerini dizlerine bastırarak eğildi. Saçları yüzünün etrafını perde gibi sardı. Bileklerindeki ağrıyı hissedince sarı çimlerin ortasına oturdu. Ev çok uzakta kalmıştı ama binadaki kameraların ona odaklandığından emindi genç kız. Oturduğu yerden bahçeyi sınırlayan duvarı görüyordu. Kendini sertçe geriye bıraktı. Sırtının altında ufak tefek taşları hissedebiliyordu. Bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. Maviliğin en derinini izledi. Derin nefesler alıp kafasını boşaltmaya çalışıyordu.

İçindeki o düşme hissi hep vardı. Artık yere çarpması gerekiyordu. Daha ne kadar acı çekecekti? Çarpmalıydı ve bu havada kalmanın getirdiği belirsizlik geçmeliydi.

Gerçekten dipteydi ve yukarı tırmanmaya çalışmaktan tırnakları parçalanmıştı. Ağlamak istese de göz pınarları kurumuş gibiydi. Gözlerini kapattı ve ağaçların birbirine geçen dallarının çıkardığı sesleri dinledi. Yaprakların hışırtısını... Ardından burnuna sigarayla karışık ferah bir koku geldi. Naneyle fesleğeni andırıyordu koku. Daha fazla koklamaya çalışsa da deriyle sigaranın kokusu o cılız ama güzel kokuyu bastırıyordu. Genç kız gözlerini açarken neyle karşılaşacağını biliyordu. Ağzında sigara, gözlerinde değişik bir

ifadeyle ona bakmakta olan Hazar. Çocuk kendini yere bıraktı ve kafası kızın omzuna gelecek şekilde uzandı yanına. Biraz zorlasalar kulakları birbirine değecekti. Cılız kokunun güçlendiğini, sigara ve deri kokusuyla savaşıp burnuna ulaşmaya çalıştığını düşledi. Dudakları yorgun bir tebessümle kıvrıldı Hazar'ın. Çocuğun derin etkileyici sesi kulaklarına dolduğunda dikkat kesildi. Çekilmez bir adam olduğunun farkında olduğunu ve elinde olmadan onu kışkandığını söylüyordu.*

Hazar özür mü diliyordu? İmkânsızdı. Bu çocuk *Nâzım Hikmet*ten alıntı mı yapıyordu? Buna karşılık hemen bir alıntıyla cevap verdi kız.

Çocuğun hafifçe güldüğünü duydu. Saçlarının bir tutamının çocuğun eline kaydığını hissetti.

"En dipte değil miyiz Hazar?" diye fısıldadı genç kız. Çocuğun kafasını ona çevirdiğini hissetse de Hazar'a bakmadı. Lacivert gözleri ısrarla bulutların üstünde geziniyor, onları çeşitli varlıklara benzetiyordu.

"Bu işten kurtulacağız tilki surat. O zaman herkes kendi yoluna." Hazar beynine batan iğneleri de hissediyordu, soluk borusunu tıkayan acıyı da. Hazar'la aralarında notalardan kurulan bir bağ olduğunu biliyordu. Hissediyordu. Hazar ise bağı koparmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Kaybedecek neyin var?" Kızın soğuk sorusu rüzgâra kapıldı. Hazar çocuğun kaşlarını çatıldığını hissetti.

"Benim kaybedecek bir şeylerim var Tilki." Hazar kafasını hızla çocuğa çevirdi. Yeşillerin azınlığa geçtiği gözler ona bakıyordu. Bukleleri dağılmıştı. Yüzü her zamankinden uzak gözüküyordu. Ardından çocuk biçimli dudaklarını araladı ve kızın yüzüne sigara dumanını üfledi. Hazar gözlerini ovuşturdu.

"Salak." diye mırıldandı kafasını çevirirken. Çocuğun yerinden kalkıp üstünü silkelediğini hissetti. Dumandan kaynaklanan yanma gözlerini terk ettiğinde onları sinirle kırıştırdı. Hazar'ın eve doğru yönelen silüetine baktı.

* * *

* Nâzım Hikmet Ran, (2007). *Bütün Şiirleri*. Çekilmez Bir Adam. İstanbul: YKY.

"İngilizce bilmiyor musun?" Soruyu İngilizce sormuştu. Yaşlı kadın kafasını salladı. Elindeki deftere İngilizce birkaç kelime yazdı. Hazan on dakikadır evin tek hizmetçisiyle konuşmaya çalışıyordu. Altmışına merdiven dayamış dilsiz bir kadındı. Kadının titrek harflerine kaşlarını çatarak baktı. Hazar'ı yarım saat önce siyah bir araba almıştı. Çocuğu kafasından uzaklaştırdı ve kadının ellerinden dolayı titreyen defteri tuttu. *Aç mısın?* Hazan onaylarcasına kafasını salladı bütün gün bir şey yememişti. Kadın başını salladı ve eliyle peşinden gel işareti yaptı Geniş, aynı zamanda eski bir mutfağa girdiler. Kadın ocağın başına geçti ve geniş tencerenin içinden kepeçle çıkardığı çorbaya benzer sıvıyı kâseye koydu. Kâseyi genç kızın önüne bıraktığında hafifçe gülümsedi kız. Kadının da kıvrıklıklarla dolu suratında tebessüme benzer bir şey belirdi. Mutfakta bile olan adamlara bakmamaya çalışarak çorbayı kaşıkladı Hazan.

* * *

Araba Moskova'ya girdiğinde sigara dumanını dışarı verdi Hazar. Bu sefer çok kötü boka batmıştı. Yanında tilki surati da sürüklemişti. Arabanın kapısı açıldı ve en ufak köşesine kadar bildiği modern binaya girdi. Binanın planını kafasında çevirdi. Çıkışları biliyordu. Arkasında bir orduyla şirkete girdi. Otomatik kapılar iki yana açılırken oda parfümü ve devasa harflerle yazılmış Vasilyev yazısı karşıladı onu. Hazar çıkması gerektiği katı adı gibi biliyordu. Asansöre girdi ve siyah tişörtlü değişik cüsselere sahip en az yedi adam da peşinden seğırtti. Asansörü doldurmuşlardı. Hazar ellerini rahat bir şekilde cebine yerleştirdi. Ondan bu kadar korkmasalar bu kadar herifin peşinde ne işi vardı? Dayısının aksine onu küçük görmüyorlardı. Sonuçta 7/24 sıkı güvenlikle korunan bu binaya girmiş, yaklaşık yedi bin sayfalık kodu aklında tutarak çıkmıştı. Ondan zaten korkmalılardı. Şu an onu kapana kısırdıklarının düşünüyordlardı. Yanılıyorlardı. İyi bir planla bu evden elini kolunu sallayarak çıkabilirdi. Rusya'da düşmanı olduğu kadar dostu da vardı. Buraya tehdit edilerek gelmişti. Bunu kabul ediyordu. Anın şokuyla düşünememişti bile. Bir de Hazan meselesi vardı. Kıza yakın olduğu zamanlar gerektiği gibi düşünemiyordu. Kendi çıkarlarını kaçı-

nı planlayamıyordu kafasında. Çocuk ellerini kumral buklelerin arasından geçirdi. Kızı kullanarak kendisini ters köşe yapmışlardı. Kendisini tek yakalamaya kalksalar ellerinden kurtulması bir gününü almazdı, ama Hazan bütün hareketlerini engelliyordu.

Aptal Tilki, diye düşündü çocuk. Eğer onu bu işten çıkarabilirse kendisinin kaçması da zaman almazdı. Ancak dayısı onu elinde tutmanın yolunun çilli olduğunu biliyordu. Kahretsin. Kendi aptallığına gelmişti işte. Kıza değer verdiğini belli etmişti. Ya da öyle düşünmelerini sağlamıştı. Kendi duygularından emin değildi. Umurunda da değildi. Şu an için önemli olan Hazan'ı olaydan çıkarmaktı.

"Nikolai Baronov." dedi esmer bakımlı bir sekreter ayağa kalkarak. Hazar'ın yeşil gözleri kıza çevrilirken kızın kırmızı kalemle belirginleştirilmiş olan dudakları aralandı. Hazar mimiklerini kullanmayı biliyordu. Kızın şaşkınlığından yararlanarak yanından geçti.

"Durun! Giremezsiniz!" Hazar kapıyı itti. İçeride Fyodor Vasilyev, bir adet orospu çocuğu, dayısı ve uzun boylu bir adam vardı. Adamın ilk dikkat çeken özelliği albino olmasıydı. Adam, Hazar'a baktığında çocuk içinden gülümsedi. Albino olan, bir zamanlar çalıştığı Petrov şirketinin genel sekreteriydi. Isaac bilmem neydi adamın adı. Umursamadığı için aklında tutmaya gerek görmemişti. Bu durum, Fyodor Vasilyev'in çatık kaşlarının sebebinin açıklıyordu. Elindeki ipek mendili avucunda buruşturup top hâline getirmişti yaşlı adam.

"Sonra görüşürüz Bay Vasilyev." dedi albino Isaac yaşlı adama arkasını dönerken. Ardından adam kapıdan çıkmadan önce elini Hazar'ın omzuna, boynuna yakın bir yere koyarak onu selamladı. Bu hareketi Fyodor Vasilyev'in yüzünün kararmasına neden olurken, dayısı huzursuzca kıpırdandı. Hazar boynuyla omzunun arasına sıkıştırılan kâğıt parçasına tepki vermedi. Tilki olmasa bu işten yüzlerce kez kurtulmuştum, diye düşündü.

"Onu tanıyor musun?" dedi Fyodor Vasilyev. Elindeki mendille alnını silerken buz mavisi gözleri deliciydi. Hazar ellerini pantolonuna soktu ve tek kaşını kaldırdı. Normalde omuz silkerdi ancak kâğıdın konumu hassastı. Nasıl bir yardım aldığını merak ediyordu. Petrovlardan da hoşlanmıyordu ancak onları bu aptal Vasilyevlere tercih ederdi.

"Planın hazır mı? Isaac burada olduğuna göre bir şeyler düşünmüşsündür." dedi alayla. Fyodor Vasilyev hiddetle ağzını açtığı an öksürüklere boğuldu. Mendilindeki kanı gizlemek için hızla katladı. Ancak fazla yaşamayacağı her hâlden belliydi.

"Yeni bir projeleri var. Ancak kodlara dökülmemiş. Anlayacağın bir süre daha bizim misafirimizsin." Adam, Hazar'ın gözlerine baktı. Odadaki gerilim koltukları havalandıracak türdendi.

"Kız gidecek." Çocuğun soğuk havada şaklayan sesi adamın suratının donuklaşmasına neden oldu.

"Hayır." dedi dayısı Marko. Hazar sinirlerini kontrol altında tutmak için parmaklarını oynattı. Herfin kafasını camın pervazına vurarak parçalamak istiyordu. Gözlerindeki yaşam ışığının sönmesini istiyordu. Söndürdüğü hayatlara karşılık pek fazla bir şey istemiyordu.

"Gerçekten mi? Patron o mu ulu Fyodor Vasilyev? Seni bir çocuk mu yönetiyor yani?" Dudaklarını ele geçiren soğuk gülümsemeyle kafası karışmış gibi gözüken yaşlı adama baktı.

"O olmasa seni öldürmüştüm Nikolai." Hazar sol yanağındaki çukur belirginleşecek şekilde gülümsedi.

"Onun benim dayım olduğunu biliyorsun değil mi Vasilyev? Kan her şeyden önce gelir." dedi şirketin sloganını kullanarak.

"Saçmalık." diye atladı dayısı söze. Henüz yirmilerinin sonunda olmasına rağmen alnı açılmıştı. Koyu yeşil gözleri öfkeliydi.

"Olabilir. Seni elimizde tutmamıza yardımcı oluyor." Adam gülümüş işlemeli bastonunu yere vurdu.

"Emin misin Fyodor? Kendi kanından olmayan birine güveniyorsun. Güvenme!" Ses tonu tehlikeliydi Hazar'ın. Yüzü gülümsemelerinden arınmıştı.

"Ukala olma çocuk. Evde fazla rahatsın. Bundan böyle iş için çağrılana kadar odandan çıkmayacaksın." Marko keyifle gülümsedi. Patronu Hazar'ın damarına basmıştı. Hiçbir şey Hazar'ı demir parmakların ardında tutamazdı. Küçüklükten kalan yarasının kanayacağını biliyordu. Hazar'ın gözlerindeki sarı alev odaya sıçramıştı. Çocuğun yumrukları sıkılıydı ve hafifçe titriyordu.

Marko çocuğun gözlerine bir iki saniyeden fazla bakamıyordu. Ancak bu fırsatı kaçırmayacaktı.

"Ait olduğun yere geri..." Hazar'ın hareket ettiğini kimse görmedi. Marko'nun önünde belirip adamı koltuktan kaldırıp yere fırlatığında korumalar çok geç kalmışlardı. Çocuğun kollarına sarıldıklarında Hazar doğrulmaya çalışan Marko'nun suratına bir tekme savurdu. Adam haykırarak yüzünü kapattı. Ardından gülmeye başladı. Ağzından kanlı tükürükler saçarak kahkaha atıyordu.

"Bedelini..." diye hırıldadı üç korumanın sarıldığı Hazar'a bakarak. Oturur pozisyona geçti ve elini ceketinin iç tarafına götürdü. "Kız ödeyecek." Hazar gözlerini yumdu. Anlaşmasının hiçbir yolu yoktu.

"Bırakın!" dedi kollarını silkeleyerek.

"Bir şey yapmayacağım." Sesi boğuk, hareketleri huzursuzdu. Kollarındaki eller çekildi.

"İstediğini yap kıza Marko. Ben dönüyorum." dedi arkasına dönerek. Kapıyı açtı.

"Kızın cesetten farkı olmayacak!" Marko'nun haykırışıyla öfkeyle gözlerini yumdu ardından yeri titretecek kadar sert adımlar attı çocuk.

Hızlı hareketlerle tuvalete yönelirken dişlerini sıkıyordu. Arkasından gelen adamlara döndü.

"Kendi başıma sıçabilirim." Kısa boylu olan kafasını iki yana salladı.

"Dibinden ayrılamayız." Adamın cüssesine göre oldukça ince bir sesi vardı. Hazar kaşlarını çattı.

"Beş dakika. Çıkamazsam girersiniz." Uzun boylu adam kafasını salladı. Bir şeyler söylemek üzere olan kısa boylu iri arkadaşının koluna elini koyarak onu susturdu. Hazar tuvaletin kapısını arkasından kapattı ve boynuna baskı yapan kâğıdı açtı.

Üçüncü kabin. İhtiyacın olan şey orada, Hazar hafifçe gülümse-di. Üçüncü kabine girdi ve çöp kutusunu tekmeledi. Kullan-at bir telefon peçetelerin arasından fırladı. Tiksinerek telefonu eline aldı Ezberindeki numarayı tuşladı. İçinde beliren endişe kırıntıları onu tedirgin ediyordu. Uzun çalma sesleri sinirlerini daha çok bozuyordu. Aç şunu kızıl kafa. Aç şunu. Hazar telefonu yüzünden uzak tutmaya çalışıyordu. Karşı taraftan öfkeli bir ses gelince sırtıttı.

"Ne var?" Karşınızda biricik kuzen Sergei Baronov.
"Başım belada." Alaycı bir gülüş kulaklarına çalındığında hafifçe kaşlarını çattı.

"Farkındayım Niko, söyle ne istiyorsun?"

"Senin ağzını yüzünü kırmak ne olacak. Aleksey'e ulaşabilir misin?" dedi çocuk yüzünü sıvazlayarak.

"Atlas? Türkiye'de o. Ulaşmam." Hazar yumruklarını sıkı. Tamamen aklından çıkmıştı.

"Neredesin sen?" dedi kuzeni.

"Podolsk." Karşı taraftan hışırtılar geldi. "Belanı bulmaya gelmişsin."

Hazar dişlerini sıkı. "Marko pezevenğinin yüzünden buradayım. Esir tutuluyorum. Sergei'in esaslı bir küfür savurduğunu duydu.

"Engel olan ne kıvrık?" dedi eskiden ona seslendiği gibi. Sergei aptal değildi. Onun oradan kaçabileceğinin pekâlâ farkındaydı.

"Bir kız havuç kafa. Senin gibi kızıl bir kız." Çınlayan kakhaha karşısında öfkeyle kaşlarını çatı Hazar.

"Siktir oradan, ciddi misin?" Hazar kapının önünden gelen gü-rültüleri duyduğunda kıpırdandı.

"Bizi çıkarman gerek." Çocuğun homurdandığını duydu.

"Bedelini alırım." Hazar yarım ağız sırıttı.

"Bakarız." Telefonu kapatıp çöp kovasına attı. Kabinden çıkmasıyla banyonun kapısının açılması bir oldu. Hazar fermuarını çekerken ellerini suyun altına tuttu.

"N'aber beyler?" dedi keyifle. Adamlar etrafa bakınıp çocuğa döndüler. Hazar suyu yüzüne çarptığında uzun boylu kalın sesli adamın sesi kulağına ulaştı.

"Kız dayak yiyor, çabuk olmalısın." Hazar kafasını kaldırıp adamın kahve gözlerine dikti bakışlarını.

"Bu işi bırak." dedi hızlı adımlarla banyodan çıkarken. İçinde merhamet olan kimse bu işi yapamazdı.

Hızlı adımlarla arabaya binene kadar yüzündeki umursamazlık maskesini korudu.

Hazan salonda oturmuş ayaklarını eski hafif tozlu kanepeye uzatmıştı. Yemekten sonra evi keşfetmeye çıkmıştı. Çatı katında bir piyano ve iki keman bulmuştu. Kemanlardan biri ortadan ikiye ayrılmış hâldeydi. Ancak diğerini zorla olsa da akort etmişti. Ardından onun peşinden ayrılmayan adama bir parça çalmıştı. O kadar üzücü bir parçaydı ki adamın gözlerinin dolduğunu fark etmiş, adama gülümsemişti. İngilizce beğendin mi diye sorsa da adam cevap vermemişti. Hazar'ı merak ediyordu genç kız. Ne yapıyordu? Kanepede cenin pozisyonunu aldı ve ellerini yanağının altında birleştirdi. Hafif mayışmıştı. Bir telefon sesiyle yerinden sıçradı ve kafasını kaldırarak keman çaldığı korumaya baktı. Adam karşıdan denilenlere tepki olarak gözlerini irileştirdi. Ardından telefonu kapatıp cebine koydu. Kıza yaklaştı. Gözleri kızın lacivert gözleriyle buluştuğunda durakladı. Topuklarının üstünde döndü ve odayı terk etti. Hazan adamın ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı. Kaldırdığı kafasını yastığa koydu ve kızıl kahve tutamları kulağının ardına sıkıştırdı. Odanın kapısı gürültüyle açıldığında irkildi Hazan. Kısa boylu ama nerden baksan yüz elli kiloya yakın olan siyah gözlü bir herif saçlarını yakaladığında hayretle bağırdı genç kız.

"Ne oluyor?" Saçlarından yere çekildiğinde sesi gerginlikten tizleşmişti. Suratına darbe aldığı anda ahşap zemine savruldu.

"Durun!" diye haykırdı İngilizce. Ancak karşıdaki siyah gözlerde merhamet ya da acıma yoktu. Adam kızın saçlarını tuttuğunda Hazan adamla aynı anda hareket etmeye çalıştı. Diplerinden sökülen saçlarını hissediyordu. Yüzünde patlayan tokatla ağzına kan doldu. Hazar diye düşündü kız dolan gözlerini kırıştıtarak. Dayak yemesinin sorumlusu oydu. Her ne yaptıysa faturası kendisine kesiliyordu işte.

"Sikeyim!" diye haykırdı. Küfretmek acısını alıyordu. Aptal piç kurusu. Karın boşluğuna tekme yediğinde nefesi kesildi. Hırıltıyla nefes almaya çalışırken yerde iki büküm oldu. Yediği ne varsa yakıcı bir hızla boğazına tırmanmaya başlamıştı. Haykırmak için ağzını açtı ancak kaburga kemiklerine aldığı darbe buna engel oldu. Sadece nefes almaya çalıştı. Ağzını açtığı anda yediği ne varsa parkeye boşaldı. Saçlarını kurtaramamıştı bile. Yaşlar gözlerinde

donmuş gibiydi. Dökülmüyordu bir türlü. *Dayan. Dayan. Dayana-*
bilirsin. Eller saçlarını yakaladığında kendini darbeye hazırlamaya
çalıştı ancak doğrulduğu an can acısından inledi. Kapı gürültüyle
açıldı ve saçlarının özgür kaldığını hissetti genç kız. Kusmuğu-
nun içine düşmemek için kendini kenara atsa da çoktan üstü başı
kirlenmişti. Kirli saçlarının arasından gelene baktı. Hazar adamın
yüzüne yumruklar indiriyordu. Keman çaldığı adamın Hazar'ın üs-
tüne atlayıp onu durdurması gerekiyordu ancak adam kıpırdamıyor
kendisini dövenin dayak yemesini izliyordu. Üstüne üstlük ses ko-
ridora gitmesin diye kapıyı kapamıştı.

Siyah gözlü adam yere düştü. Hazar'ın bilincini kaybedene ka-
dar adamı tekmelemesini izledi genç kız. Ardından gözlerini kapa-
tıp, cayır cayır yanan suratını parkeye yasladı. Bütün bedeni acıyor,
âdeta çılglık atıyordu.

"Tilki?" dediğini duydu çocuğun. İlk defa sesi bu kadar yumu-
şaktı. Uzun, vurmaktan kızaran parmakları ona uzanmıştı. Hazan
dirseklerinin üzerinde doğruldu. Acıyla inlememek için kendini
zor tutuyordu.

"Uzak dur benden, Allah'ın belası!" diye tısladı. Saçları yüzünü
örtirken kafası eğikti. Şu an o kadar rezil bir durumdaydı ki acısına
değil, acınası hâline ağlayabilirdi.

"Buraya gel Tilki." dedi çocuk ona yaklaşarak. Kusmuk kokusu
odayı sarmıştı. O kadar iğrenç kokuyordu ki bir daha öğürmek is-
tedi Hazan. Kendisini yerdeki lekelerden uzağa çekti.

"Siktir git!" dedi kız öfkeyle. Sesi titriyordu. Bütün bedeni tit-
riyordu. Hazar'ın kaşları çatıldı. Kusmuğa aldırmadan kıza yaklaştı
ve yüzünü perde gibi saran pis saçları geriye itti. Geriye itmesiyle
yüzünün korkunç bir hal alması bir oldu.

"*Yob tvoyu mat!*" dedi kızın şişmiş dudağına, moraran elmacık
kemiğine dokunarak. Ardından kızı kucağına aldı. Hazan ağzından
kaçan inlemeyi tutamadı. Kaburgaları ve karnı o kadar ağrıyordu
ki. Şok bedenini terk ederken gözyaşları tekrar gözlerine dolmaya
başlamıştı.

"Çok pisim Hazar. Uzak dur benden." Hâlbuki çoktan çocuğun
sert kolları arasındaydı. Hazar kucağında kızla koridora çıktığında

siyah giyinen hiçbir adam onu durdurmadı. Hazar'ın gözleri alev almışken kimsenin ona yaklaşmaması en mantıklı hareketti. Kızıl kafasını çocuğun omzuna dayadı genç kız. Büyük küveti olan eski banyoya girdiler. Camları yere kadar uzanıyordu. Hava kararmıştı. Gök gürültüsüyle Hazan gözlerini açtı.

"Hazar indir beni, kendim yaparım." dedi kız.

"Bacaklarını belime sar." dedi Hazar boğuk bir sesle. Bacaklarını destekleyen kolunu çektiğinde Hazan'ın bacakları boşlukta sallandı ve çocuğun beline dolanırken inledi. Sıcak gözyaşı patlak dudağına süzülürken kendini sıktı. Hazar boşta kalan eliyle tabureyi kaptı. Tabureyi geniş küvetin ortasına koydu ve kız dikkatle oturttu.

"Çıkabilirsin." dedi Hazan soğuk bir sesle. Hazar üzerindeki ceket çıkardı. Ardından parmakları kızın tişörtünün ucunu kavradı ve tek hamleyle kızın itiraz etmesine fırsat vermeden çekti. Hazan boğuk bir çığlık attı ve elleriyle göğüslerini kapatmaya çalıştı.

"Çek ellerini." Hazan'ın soğuk öfkeyle yıkanmış sesi beyaz mermerlerde yankılandı.

"Çek ellerini de yaranı göreyim." dedi çocuk suyu açarken. Hazan, dizlerine eğilerek kendini tamamen kapatmıştı ama canı o kadar çok yanıyordu ki doğruldu. Hazar'ın sıcak parmakları ince bileğini kavradı ve iki yana çektiler. Hazan utançla beline uzanan saçlarını önüne attı.

"Öldüreceğim." diye fısıldadığını duydu Hazar'ın.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim." Çocuğun baktığı yeri görmek için bakışlarını aşağı çevirdi. Kaburgalarından karın boşluğuna yayılan korkunç bir morluk vardı. Öyle kötü gözüküyordu ki kız yutkundu.

"Pantolonunu çıkar Tilki. Yoksa ben yaparım ve olacılara karışmam." Hazan çocuğu ikiletmedi. Pantolonunu çıkarması için eğilmesi gerekiyordu ve eğilemiyordu. Bu yüzden ayağa kalkmayı denedi. Hafifçe sallandığında çocuğun sert koluna tutundu. Ellerini pantolonunun düğmesine götürdüğü an çoktan bir çift parmağın onu çözdüğünü fark etti. Hazar parmaklarını kızın pantolon kenarlarına geçirmiş aşağı çekmişti. Hazan yüzünün alev aldığını hissetti. Çok utanç vericiydi. Yere uzanan camdan kendini aşağı atabilirdi.

Çekinerек çocuğun gözlerine çevirdi bakışlarını. Hazar'ın gözlerindeki sarı ağlar genişlemiş, yeşilliği yutmuştu. Şimşek çaktığında çocuğun yakışıklı suratı aydınlandı. Kızın gözlerinin içine bakıyordu ve tüm banyo elektriğe tutulmuş gibiydi. Hazar'ın tüm tüyleri diken diken olurken kalbinin hızlandığını hissetti. Çocuk duş baidığını kafasının üstüne getirerek onu ıslattı. Sıcak su usulca bedeninden akarken, gözlerine gelen suyla kapattı göz kapaklarını.

Hâlâ ayakta duruyor, bir eliyle soğuk mermere tutunuyordu. Hazar'ın elleri nazıkçe saçında dolaştı. Saçları şeftali kokusuna sahip bir şampuanla bir kere köpürtüldü. Cama çarpan yağmur dışarıda ses yoktu banyoda. Hazar hızlı hareketlerle saçlarını duruladı. Kaburgalarında hissettiği bir çift kavurucu dudakla panikle gözlerini açtı kız. Sıcak dudaklar kaburgasından karın boşluğuna hareket ederken nefesi kesildi. Dizlerini hafif bir titreme sardı. Morluğun son bulduğu yere geldiğinde dudaklarını çekti Hazar ardından tek kelime etmeden kızı havluya sardı. Hazar tepki veremiyordu. Hayatının şokunu yaşıyordu. Hazar'ın kötü, aşağılayıcı kelimelerle bezenmiş dudakları onun vücudundaydı. Ayakları soğuk zemine değdiğinde Hazar sert hareketlerle kızın kafasına havluyu doladı.

"Marja odanda. Giyin, ardından çatı katına gel." dedi çocuk. Az önceki hâinden eser kalmamış gibiydi. Kızın suratına bakmadan banyodan çıktı. Hazar ise dudakları aralık, çocuğun açık bırakıp gittiği kapıya bakıyordu. Ayaklarını sürüyerek koridoru geçti. Odasının neresi olduğunu bilmiyordu. Ta ki kapının önünde onu bekleyen yaşlı kadını görene kadar... Kadın el işaretiyle onu çağırdı ve odaya girdi. Yaklaşık on beş dakika sonra oldukça yavaş hareketlerle giyinmişti. Bir çekmecede her boy sütyen ve iç çamaşırı vardı. Onlardan bir tanesini geçirmişti üzerine. Diğer çekmecede eşofman ve kotlar vardı. Yine her beden bulunuyordu. Sanki biri bir mağazanın rafını almış oraya yerleştirmişti. Üzerine bol beyaz bir tişört geçirdi, altına da aynı bollukta bir eşofman. Hazar'dan saklayacağı hemen hemen hiçbir şey kalmamış gibiydi. Çok utanç vericiydi. Oturduğu yerden yavaşça doğruldu. Yüzünün buruşmasına engel olamamıştı. Çatı katına yönelirken Marja önünü kesmişti. Yaşlı kadının topuzundaki saçlar kurtulmuş, yüzünün iki yanına düşmüştü. Elindeki

bardağı kıza uzattı. Daha kokusundan ne olduğu belliydi. Sıcak çikolata. Marja acıyan gözlerle kıza baktı. Teşekkür edencesine gülümsedi kız. Kadın arkasını döndü ve aksak adımlarla koridorda kayboldu. Hazan nemli saçlarını geriye attı ve koridorda asılı olan eski süslemeli aynaya bakmamaya çalışarak yukarı çıktı.

* * *

Çatı katının eski ahşap kapısını iteleyerek açtığında duyduğu piyano sesi etrafını sarıp ona düşüncelerini unutturdu. Müzik hırçındı, öfkeliydi. Çıplak ayakları altındaki parkelerin titrediğini hissediyordu. Aynı zamanda ellerinin de... Kupa ellerinden kaymasının diye sıkıca kavramıştı genç kız.

Karşısında Hazar vardı. Üzerindeki tişörtü yere fırlatıp atmış kendisini tamamen müziğe vermiş kilometrelerce uzak bir Hazar. Sertçe basılan her notada çocuğun dalgalanan kaslarını izledi. Ondand habersiz bağımsızlığını ilan etmiş, kumral ancak ışığı yakaladığında sarıya çalan buklelere çevirdi bakışlarını. Müziğin hırçınlığı, toz içinde olan antika kanepeye oturmasına neden oldu. Ağlamamaya çalışsa da bunda başarısız olacağını biliyordu. Yüzü buruştuğunda yüzündeki yaralar varlığını hatırlatırcasına sızladı. Hazar bir an çalmayı kesti. O an çatıya ve cama vuran yağmurun sesini duyular. Çocuğun parmakları okşar gibi tuşlara dokundu. Müzik yumuşadı. Hazan gözlerini kapattı ve müziğin onu sarmalamasına izin verdi. Hazar'ın dokunuşlarını hissedebiliyordu. Hafifçe titredi. Hazar ona yalnızca fiziksel olarak dokunmuyordu. Melodiler yüzünü, boynunu, en önemlisi kalbini okşuyordu. Titreyen kirpiklerinin arasından bir gözyaşı çenesine süzüldü. Gözlerini açmadı kız. Açmak istemiyordu. Hazan Yakut Demirkıran kendisini hiçbir zaman aciz hissetmemişti. Babası vardı, Vesile teyzesi vardı, müziği vardı, şiir kitapları vardı. Kalbindeki boşluğu hep görmezden gelmişti genç kız. Orada olan ve ona haykıran o boşluğu. Kendini iyi olduğuna inandırmıştı. Hayatında birine ihtiyacı yoktu. Kendi ayaklarının üstünde dururdu. Hiçbir zaman hayal kurmamıştı. Geceleri yatağa yattığında hemen uyurdu. Hayallere gerek yoktu. Eğer kurarsa canını yakacaklarını biliyordu ama bu sefer...

Bu sefer farkında olmadan kurmuştu. Hazar'ın yanında olmak istiyordu. İfade-siz bakan gözlerinin arkasında neler yaşadığını görmek istiyordu. Onun kalbine ulaşmak istiyordu. Ancak yolu bilmiyordu. Hazar'ın yollarında devasa duvarlar, onu parçalamaya hazır tuzaklar vardı. Sadece çalarken duvarlar silikleşiyor, tuzaklar etkisiz hale geliyordu. Yolu kimi zaman görse bile gururu ona engel oluyordu. Kendisine değer vermeyen birine değer vermek istemiyordu. Ancak Hazar'ın parmakları bu sihri yaratmaya devam edecekse sevgisini ondan esirgemek istemiyordu. Duygularını dinlemek istiyordu. Yapayalnız kaldığı şu hayatta sadece bir kez de olsa dinlemek istiyordu. Sonucunda parçalara ayrılacaksa da bununla yüzleşmeye hazırdı. Müzik kesildiğinde derin, titrek bir nefes aldı Hazan. Çocuk sandalyesinden kalkmış yanına, koltuğa oturmuştu. Eğimli tavana sahip çatı katı karanlıktı. Arada bir gökyüzünü yaran bir şimşek aydınlatıyordu toz kokan odayı. Ancak Hazan'ın karanlığa alışmış gözleri çocuğu rahatça seçiyordu. Hazar'ın ona baktığını fark etti genç kız. Çakan şimşekle oda aydınlandı ve çocuğun hafif çatık kaşlarını, iki rengin birbirine düştüğü delici gözlerini gördü. Çocuk elini uzatıp Hazan'ın dudağının kenarındaki kabuk bağlayan yaraya dokunduğunda Hazan gözlerini kapatmamak için kendisiyle mücadele etti. Çocuğun parmakları elmacık kemiklerine doğru bir yol çizdi.

Çocuğun derin ve etkileyici sesinden dökülen şiire şiirle karşılık verdi Hazan. Elleri titriyordu. Çocuktan sıksa bedenine çarpan elektrik o kadar güçlüydü ki çoktan soğumuş olan sıcak çikolatanın dalgalar oluşturarak titrediğini hissediyordu. Nane ve adını ko-yamadığı bir şeylerin kokusu burnuna doldu. Şiirini bitirdiğinde Hazar'ın dudaklarını bilmiş bir gülümseme ele geçirmişti.

"Bir kadının sana âşık olmasını istiyorsan ona şiir oku. Hiç şaşmaz." Hazan ağzını kocaman açtı.

"Bu şiir değil ki!" dedi Hazar cırlayarak ve sırıttı. Sol yanağındaki gamze belirginleşti.

Hazan o çukura bakakaldı.

"Replik, çirkin. *Spider Man** izlemedin mi hiç?" Hazan kaşlarını çattı.

* Sam Raimi (Yönetmen). 2004. *Spider Man 2* (Film)

"İzledim ama benim senin gibi her şeyi depolayan hafızam yok kusura bakma." dedi elindeki soğuk fincanı yere bırakırken. Ardından bacaklarını kendine çekip sarıldı. Kaburgaları sızlasa da umursamadı. Hazar gözlerini kapatmış, kafasını koltuğun ahşap korku-kağına yaslamıştı.

"Ne oldu bugün Hazar? Ne oldu da ben dayak yedim?" Hazar'ın kaşlarını çatıldığını fark etmişti. Fırtına durmuş, ay yüzünü göstermişti.

"Dayım." dedi homurdanarak.

"Dayın?" dedi Hazar parmağını saçının tutamına dolayarak. Hazar'ın gözleri açıldı. Ay ışığının vurduğu yüzü güzel gözüküyordu. Yaraları silikleşmişti. Ancak kız, çocuğun parmağında oluşan yeni kesikleri fark etmişti.

"Kaşındı. Ben de kaşıldım." dedi çocuk soru istemeyen bir tonla.

"Ne dedi?" diye üsteleyince, Hazar kafasını kaldırıp ters bir şekilde kıza baktı.

"Boş ver." Hazar sinirle kaşlarını çatı.

"Sen onu kaşydın. Birileri de beni kaşdı." Sesini güçlkle kontrol altında tutuyordu. O kadar sinirliydi ki.

"Senin aptallıkların yüzünden öleceğim." dedi Hazar ayaklarını yere indirerek.

"Hayır!" Hazar'dan yükselen ve Hazar'ı korkuyla yerinden sıçratan kükreme kızın ayağının bardağa çarpmasına neden oldu. Sıcak çikolata tozlu, yer yer çürük ahşaba yayılırken Hazar sıvının kendine çizdiği yolu izledi.

"Öleceğim demeyi kes tilki surat." dedi çocuk ters bir sesle.

"Beni susturma!" diye bağırdı Hazar küçük yumruğunu koltuğun yaslanma yerine geçirirken.

"Bana hiçbir bok anlatmıyorsun ve işin tüm ceremesini ben çekiyorum." Hazar kaşlarını çatmıştı. Genç kız kendini kaybetmiş gibi bağırmaya devam etti.

"Hayatımı sikip attın! Şu hâlime bak, rüzgârda savruluyorum!" Hazar'ın çılglığı andıran sesi ve çillerle kaplı ıslanmış elmacık kemikleri çocuğun dişlerini sıkmasına neden oldu.

"Kendinden uzaklaştırıyorsun, tek başımayım! Kurallarını bilmediğim bir oyunun içinde tek başımayım Nikolai Baronov."

Hazar gözlerini kıstı ve hâlâ bağırmaya devam eden kızı kendine çekti. Hazan'ın sesi birden kesildi. Sıska ve buz kesmiş kızın kollarının arasına çekti.

"Seni susturmak için bunu mu yapmak gerekiyor çilli?" diye fırladı kızın kulağına doğru.

Hazan yüzünü çocuğun boynuyla omzunun birleştiği yere dayadı ve kokusunu içine çekti. Parmakları onun izni olmadan çocuğun kıvrık, yumuşak saçlarına kaymıştı. Hazar'ın göğsünün gerildiğini hissetse de çocuğu bırakmadı. Çocuk da onu itmemiş kızın kendisine yaklaşmasına izin vermişti. Hazar'ın kolları arasında gevşediğini hissetti. Dışarıdan gelen gürültüyle kızı bıraktı Hazar. Kükreyen motorlara ateş sesleri eşlik ediyordu. Hazar kızı yakalayarak ayağa kalktı. Hazan karnının sancılanmasıyla inledi. Çocuk kapıyı açtı ve Hazan'ı da peşinden sürükledi.

"Neler oluyor?" dedi Hazan aşağıdan gelen ateş sesleriyle tedirgin olarak. Hazar kızı odaya çekti ve ön bahçeye bakan camı açtı. Bahçede üç safari cipi ve birçok motor duruyordu. Adamların yüzleri peçeyle kapalıydı. Karşılarında devasa bir çete duruyordu. Bazı motorlar boştu, sahiplerinin alt katı fethettiğinden emindi Hazar.

En öndeki motorun üstünde kızıl saçlı, oldukça uzun boylu bir çocuk duruyordu. Çocuk simsiyah giyinmişti. Elleri ve kolları dövmelemlerle kaplıydı. Kulağında birçok küpe ve piercing vardı. Çocuk kafasını kaldırdı ve Hazar'la göz göze geldiği an ilk üç parmağını kaşına dayayarak bir selam çaktı. Sergei Ogan Baronov mekâna teşrif etmişti.

Bu kadar soğuk durma, rubunu ver bana.

16

Hazar pencereden geriye çekildi ve kenara fırlattığı tişörtünü üzerine geçirdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Aşağıdan gelen sesler arttığında gözlerini irice açarak çocuğa baktı genç kız.

"Neler oluyor?" dedi cevabını bildiği sorunun dudaklarından çıkmasına engel olamarak.

"Çıkış biletimiz." Hazar'ın sesi boğuktu. Hazan'ın bileğini kavradığı gibi aşağı giden merdivenlere sürükledi kızı. Zemin katta yankılanan ateş sesleri daha belirgin geliyordu. Merdivenlerin sonuna geldiklerinde ön kapıdan giren yüzü dövmelele kaplı bir adam silahını onlara doğrultup ateş etti. Hazan kafasını eğip çığlık attı. Panikle arkasına döndüğünde siyah giyinen korumalardan birinin merdivenlere yığıldığını gördü. Hazar üç parmağını kaşının kenarına götürdü ve Sergei'nin daha önce verdiği gibi selam verdi. Adamın verdiği selamı aldığını belirtircesine kafasını sallamasıyla burnuna ve kulağına takılı düzinelerce halka ışıldadı. Ana kapının önü kan gölüydü. Kapının eşiğindeki iri beden, çıkmalarını engelliyordu. Yüzüstü yatan iki metrete yakın adamın kafatasının bir kısmı parçalanmıştı. Hazan nefesini tuttu.

"Hazar!" diye bağırdı. Ayakları çıplaktı ve yerdeki kan ayak başparmağına geliyordu. Kapının önünde sertçe durdu.

Çocuk kafasını ona çevirdi.

"Ayaklarım çıplak!" Hazar'ın bakışları bıkkınlıkla doldu kızın belinden yakaladığı gibi kaldırıp verandaya attı. Hazan âdeta cesedin üstünden uçmuştu. Ayakları sertçe tahta parkeye çarpınca yere düşmemek için dizlerini kırdı. Burnuna dolan kan ve daha ağır bir

kokulu midesinde çalkalanmasına neden oldu. Hazar adamın üstünden atladı ve şok içinde ona bakan kızın kolunu tuttu.

"Yürü Tilki çabuk!" Çıplak ayağı ıslak çimenlere değdiğinde onları izleyen adamlara doğru koşmaya başladılar. Hazar, Sergei'nin arkasındaki boş olan motorlardan birine atladı. Çocuk kafasını arkaya çevirdi. Kulaklarındaki halkalar gözüne çarptı.

"Selam Kızıl." dedi Sergei otuz iki diş sırtarak. Hazar, Sergei'nin kusursuz Türkçesi karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Hazar'ın gözlerini devirdiğini fark etti.

"Selam Kızıl." dedi Hazar, Hazar'ın arkasına otururken. Verdiği cevap karşısında Sergei'nin güldüğünü duydu. Kızıl saçlı çocuk parmaklarını dudaklarına götürdü ve üç ıslık çaldı. İkisi uzun biri kısa. Birkaç el ateş sesinden sonra ön kapıdan üç adam çıktı. Biri uzundu. Saçlarının iki yanı kazılıydı. Diğer adamların da ondan farkı yoktu. Yüzlerindeki piercing'ler ışığı yakaladıkça ışıltıyordu.

"Greg nerede?" diye sordu Sergei Rusça. Uzun olan adam kafasını iki yana salladı. Sergei anladığını belirtircesine kafasını eğdi.

"Toz olma vakti." diye mırıldandı motora asılırken.

"Tutun çilli!" diye bağırıldığını duydu Hazar'ın. Sesi keyifliydi. İçerisi cenaze evi gibiyken bu kadar keyifli olması onu şaşırtmamalıydı. Hazar'ın birçok ölüm gördüğüne emindi. Bu çeteyle takılmışsa kesinlikle görmüş olmalıydı. Bir an Marja'yı düşündü buz kesen ellerini çocuğun tişörtüne kenetleyerek. Umarım hayattadır. Gözünü yakan keskin rüzgâr yüzünden gözlerini kapattı ve kafasını çocuğun sert, sıcak sırtına yasladı. Çocuğun teninin kokusu burun deliklerine dolarken beline sardığı kollarını sıkılaştırdı. Buna karşılık çocuğun hızlandığını hissetti. Kafasını kaldırıp arkalarından gelen ciplere baktı. Kimse Sergei'yi geçmiyordu. Grubun belli bir düzeni vardı. En önde Sergei giderken bir adım arkasında kendileriyle başka bir motosikletli vardı. Hemen arkalarındaki sırada üç kişi vardı, bir arkaşı dört kişiydi. En arkada safari cipleri vardı. Saçları yüzünü acıacak kadar sert çarptığında kafasını iki yana sallayarak saçların geriye attı. Ardından yüzünü tekrar çocuğun sırtına yasladı.

Yaklaşık yarım saattir yoldaydılar ve Hazar çıplak ayaklarını hissetmiyordu. Artık sadece yüzünü değil bedeninin üst kısmını da çocuğa yaslamıştı. Donuyordu. Çenesinin titrediğini hissetti.

Hazar'ın ona döndüğünü gördü. Bukleleri alının üstünde uçuşuyordu. Çocuğun ona bir şeyler söylediğini anlasa da motor sesleri yüzünden dediklerini duyamıyordu. Anlamadığını belirtircesine kafasını iki yana sallayıp yüzünü buruşturdu. Buna karyık Hazar'ın kaşları çatıldı ve kafasını çevirdi. Sergei'nin hızla sola kırmasıyla çakılı bir yola girdiler. Motor korkunç bir şekilde sallanırken Hazan dengede durmak için bacaklarını motora bastırđı. Karşılarında uzun gri bir bina vardı. Binanın ön bahçesinde kırlı erkekli bir grup ateş yakmıştı. Kapı kan kırmızısına boyanmıştı. Üzerindeki sembol kızın içini ürpertti. Üç tane su damlası iç içe geçmiş gibiydi. Altında Rusça yazılar yazıyordu.

Motorlar durduğunda Hazar kafasını çevirip kıza baktı. Hazan'ın kırlı kahve saçları iç içe girmiş kabarmıştı. Yüzü bembeyazdı. Küçücük dudakları mosmordu ve titriyordu. Çilleri soluklaşmıştı. Ancak gözleri... İçerisinde gizli bir fırtına barındırıyordu. Tilki beklediğinden cesur çıkmıştı. Evdeki durumu iyi atlatmıştı ve o lacivert iri gözlerde korku görmüyordu.

"Dondum be!" dedi kırlı titrek bir sesle. Hazar kırlı ellerini büyük avuçlarına hapsetti. Çocuğun ellerinden yayılan ısıyı daha iyi hissedebilmek için çocuğun ellerini sıktı genç kırlı. Çocuğun onu dikkatle izleyen bakışlarına çevirdi gözlerini. Çocuğun donuk bakışlarının altında bir alev vardı. Hissedebiliyordu Hazan bunu.

"Niko!" Bir kırlı sesi aralarındaki bakışmayı kesti. Ancak Hazar ellerini kırlı küçük soğuk ellerinden çekmedi. Hazan gelen kıza baktı. Serin havaya rağmen göbeğı açık bir tişört giyiyordu. Göbek deliğinde sallantılı bir piercing vardı. Karnındaki pembe pumaya kaşlarını çatarak baktı Hazan. Hazar'ın da kasıklarına yakın bir bölgesinde siyah puma vardı. Bu çeteye özgü bir şey miydi? Uzun siyah saçları kalçasına geliyordu. Gözlerini koyu kahveydi ve kadınsı bir duruşu vardı.

"Özlettin kendini." dedi kırlı mırlar gibi. Hazar düz bir ifadeyle kıza baktı ve ellerini Hazan'ın ellerinden çekti.

"Çorap ve ayakkabıya ihtiyacımız var." dedi mesafeli bir sesle. Hazan konuşulanları anlamıyordu ancak esmer kırlı bakışları onun ayaklarına kayınca kendisi hakkında konuşulduğunu anladı.

"Kıza benimkilerden veririm. Anya'nın arkadaşı falan mı?" dedi

kaşlarını kaldırarak. Cevabını beklemeden uzun bronz kolunu çocuğun boynuna sardı ve hafifçe kendisine bastırdı.

"Anlaşma Niko. Ben kıza ihtiyacı olanı vereyim, sen bana." Son cümlesiyle uzun, siyah ojeli parmağını Hazar'ın dolgun alt dudağına koydu. Hazan yüzündeki ifadesiz maskeye sarıldı ama kalbinin sancıldığını hissedebiliyordu. Çocuğun dudakları kıvrıldı ve elini kızın çıplak beline koyup kafasını burunları birbirine gelecek şekilde eğdi.

"Anlaştık." dedi derinden gelen bir sesle. Hazan kızın hafifçe titrediğini gördü. Ardından Hazar kızı iterek kendisinden uzaklaştırdı. Dediklerinden bir şey anlamıyordu. Ancak birbirine yakınlıkları... Acaba Hazar'ın sevgilisi miydi?

"Sevişmenizi bölmek istemem ama sanırım zatürre olacağım." dedi Hazan buz gibi bir sesle.

"Kıza kıyafet ver. Rusça bilmiyor, İngilizce konuş!" dedi Hazan'ı sırtından hafifçe öne iterek.

"Takip et onu Tilki." Hazar cümlesini bitirdiğinde ateş başındaki gruba yöneldi.

Gruptan birkaç kişi kalkıp Hazar'a yarım kolla sarıldı. Sergei de ateşin karşısına oturmuş elindeki şişeyi kafasına dikiyordu. Hazan'la göz göze geldiğinde göz kırptı. Hazan panikle gözlerini kaçırdu. Ateşin başı kalabalıktı. Millet bağırarak bir şeyler anlatıyor ve ortalığı inleten kahkahalar geceye karışıyordu.

"Niko tanıştırmadı ama ben Sonya." Kız elini Hazan'a uzattı. Kızın, Hazan'ı kendisi için bir tehdit olarak görmediği o kadar belliydi ki... Hazan bu düşünceye sinirlense de yüzündeki donukluğu bozmadı ve kızın elini havada bıraktı.

"Donuyorum hızlı ol!" Kıza emretmişti. Sonya'nın kaşları hafifçe çatılsa da dudaklarını birbirine bastırdı ve arkasını döndü. Evin kapısına geldiklerinde Hazan'ın tüm vücudu zangır zangır titriyordu. Kapı kızın ritmik tıklatmasıyla açıldı. Evin içi birbirinden farklı tiplerle doluydu. Birkaçı Sonya'ya sesleniyor, bazıları göz kırpyordu. Ancak hepsinin gözü Sonya'nın yanında yürüyen kızıl kabarık saçlı kızdıydı. Kızın yüzü bebeksi bir masumluğa sahipti. Lacivert gözleri donuk, ayakları çıplaktı. Hazan adamların bakışlarını umursamıyordu. İki kat merdiven çıktılar. Pembe siyah ışıklarla süslü, da-

genek bir odaya girdiklerinde Sonya beyaz dolaba yöneldi. İçinden iki tayt, iki siyah uzun tunik, birkaç çorap çıkardı.

"Kaç beden giyiyorsun?" dedi Sonya ona bakarak.

"Otuz yedi." dedi Hazan. Sonya kafasını sallayarak siyah platform ayakkabılar çıkardığında Hazan itiraz etti.

"Ben topuklu giymem." dedi kıza bakmadan. Sonya elindeki ayakkabıları kenara attı ve dolabın dibinden çıkardığı siyah spor ayakkabıları kıza uzattı.

"Teşekkürler." Hazan kızın elinden ayakkabıyı aldı.

"Burada üzerini değiştirebilirsin." dedi Sonya kapıdan çıkmadan önce. Koridorda bazı kızların Sonya'ya seslendiğini duydu genç kız, içinde Niko'nun adının geçtiğine emindi. Başka Niko yoksa bu Hazan olmalıydı. Sonya bir kahkaha attı. Hazan'a bakmadan kapıyı kapadı. Hazan geniş yatağa oturdu ve siyah kalın çorapları ayağına geçirdi. Bol eşofmanı çıkardı. Ardından içi yünlü dışı parlak olan siyah taytı yavaşça giydi. Köşede küçük ışıklarla süslenmiş boy aynasına baktı. Bacaklarını her zaman severdi. Uzun ve düzgündü. Tayt bacaklarını olduğundan uzun göstermişti. Kısa kollu tişörtü çıkardı ve uzun kollu, poposunu anca kapatan tuniği başından geçirdi. Korunç durumdaki dalgali saçlarına baktı. Gerçekten yürüyen bir çalı gibiydi. Parmaklarıyla saçlarını düzeltmeye çalıştı. Neredeyse kulğunun hizasına gelmiş kızıl diplere baktı. Uçları açık kahverengiydi. Saçları boyadan hızla kurtuluyordu. Kapı açıldığında kimin geldiğini görmek için dönmedi Hazan. Erkek gülüşmelerini duyunca kafasını çevirdi. Kapıda iki tane erkek ona sırtarak bakıyordu. Gözlerindeki aç ve kötü niyetli bakışları kör bir insan bile görebilirdi.

"Burada ne işiniz var? Çıkın!" dedi Hazan İngilizce, sert bir sesle. Öndeki sarı, atletli çocuk ona sırtıttı. Dişlerinden birkaç tanesi yoktu ve gözaltları eroınman olduğunu haykırıyordu. Arkadaki uzun saçlı yaşlıca adam ayakta duramayacak kadar sarhoştı. Adam göbeğini kapının pervazına yaslamış kendi kendine gülüyordu. Fermuarı açıktı.

Adamın Rusça bir şeyler dediğini duydu Hazan. Genç olan, odanın içinde ilerlemeye devam ederken bir eli fermuarındaydı. Kabaklık gözle görülebilecek kadar fazlaydı. Makyaj masasının üzerinde duran ağır, ayaklı aynayı eline aldı kız. Ardından fırlattı. Öndeki genç olan eğildi ancak arkadaki yeterince şanslı değildi.

Ağır çerçeveye benzer ayna adamın kafasına sertçe çarptı. Pervazdan doğrulmaya fırsat bulamayan adamın gözleri döndü ve yere devrildi. Hazan fırlatacak başka bir şey bulmak için etrafa bakındı. Genç adam kızın kolunu yakaladığı an, kız, eline gelen bardağı çocuğun kafasına savurmuştu. Bu sefer yeterince hızlı değildi. Adam kızın bardağı tutan elini yakalayıp sıktı. Hazan'ın kalbi deli gibi atarken adrenalinin kollarına yayılmaya başladığını hissetti. İşi bitmişti. Hazan'ın ya da Sergei'nin adını bağırmayacaktı. Aptal gururu ona engel oluyordu. Adam onu duvara ittiğinde çaresizce çırpındı. Adam kendisine yaslandığı an karnını dürten sertliği hissetti. Gözlerini yumdu ve çığlık attı. Çığlık atmasıyla adam yüzünü buruşturup hafifçe geri çekildi. Attığı çığlık çok güçlüydü. Hazan'ın ses aralığının geniş olması sayesinde tizlere rahatça çıkabiliyordu. Adamın hafifçe çekilmesinden yararlanarak derin bir nefes daha aldı. İkinci tize çıkışında adam elini kızın ağzına dayadı. Elinden gelen içki ve sidik kokusunu aldığında öğürmemek için kendini sıktı Hazan. Çığlığının koridorları inlettğini fark etmişti. Kapıya kısa tuncu saçlı bir kız geldi. Hazan yardım istercesine ona baktı. Ancak kız korkuyla geri çekilmiş ve koridorda kaybolmuştu. Hazan dizini kaldırmaya çalıştı. Ancak adam onu öyle bir duvara bastırıyordu ki iç organlarının birazdan duvarı süsleyeceğine neredeyse emindi genç kız. Kapıdan gelen kükremeye hızla kapıya baktı.

"North!" Kapıdan büyük adımlarla giren Sergei'nin bal rengi gözleri ateş saçıyordu. Kızıl saçları dağılmıştı! Boynunu saran siyah dövmelemler onu çekici kılıyordu. Kendisini duvara bastıran ağırlık üstünden kalktığında derin bir nefes aldı Hazan. Dizleri deli gibi titriyordu. Vücudunu soğuk terler basmıştı. Sergei, North denilen adamı ensesinden yakaladığı gibi dolaba fırlatmıştı. Adam dolap kapaklarına sertçe çarptı. Ardından tek dizinin üzerine çöktü ve kafasını eğerek bir şeyler dedi. Sergei'nin yumruğu dizlerinin üzerinde olan çocuğun yüzünde patladı. Çocuk hızla yana savrulurken Hazan şaşkın bir şekilde ağzını açtı. Çocuk ağzındaki kanı sildi ve Hazan'a bir bakış atıp sendeleyerek ayağa kalktı. Ardından kapıda yatan arkadaşının üstünden geçip gitmeye davranınca Sergei'nin bir daha çocuğun adını bağırıldığını duydu. North kapının eşliğinde durdu ve yerde yatan iri adamı ayağından çekerek kapıdan uzaklaştırdı.

"Sen iyi misin?" Sergei'nin Türkçe konuşmasıyla ona çevirdi başkalarını Hazan.

"Şahaneyim." diyerek alay etti.

"Buralarda tek başına dolaşman pek güvenli sayılmaz. Niko sana odanı göstermedi mi?" Hazan'ın bakışlarını görünce gözlerini devirdi.

"Göstermedi tabii. Sersem herif. Gel!" dedi Sonya'nın odasından çıkarak.

"Yanımda yürü." Hazan adımlarını büyüterek Sergei'ye yetişti.

"Sen Hazar'ın arkadaşı mısın?" Hazan'ın sorusuna Sergei hafifçe gülümsedi.

"Ben onun kuzeniyim." Hazan gözlerini pörtleterek çocuğa baktı.

"Kuzen mi?" Ses tonunda hayret vardı. Koridorun sonundaki merdivenlere geldiler. Etraf sessizdi.

"Sergei Ogan Baronov, hizmetinde Kızıl." dedi çocuk gülümseyerek.

"Hazar'a benzemiyorsun. Ondan daha iyisin." Sergei'nin alaycı kahkahası merdiven boşluğunda yankılandı.

"İyi mi? Buradaki kimse iyi değildir Hazan. Ben de dâhil..." dedi kıza bakmadan. Hazan dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından hafifçe tebessüm etti.

"Hazar kötü. Sen kötünün iyisisin." Sesi inatçıydı. Sergei yoğun bal rengi kıvamındaki gözleriyle kıza baktı.

"Hazar'ın eline nasıl düştün?" Hazan'ın ifadesini görünce homurdandı.

"Sormadım say."

"Eline düşmedim. Kader diyelim. Daha doğrusu zorunluluktan beni yanında tutuyor." Sergei'nin kaşları çatılmıştı.

"Demek sana ihtiyacı var." İhtiyaç mı? Doğru kelimenin bu olduğunu sanmıyordu Hazan. Neredeyse en üst kattaydılar. Burada beş tane oda vardı ve hepsinin kapısında kartlı sistem vardı. Kapılar çeliktendi.

"Al bakalım. İçeride tabanca da var. Yabancı biri girerse kullan. Gerçi kimse bu kata çıkamaz ama yine de tedbir diyelim." dedi arkadaşı cebinden çıkardığı kartı kıza uzatırken. Hazan tereddütle kartı aldı.

Kafasında bir dolu soru vardı ve en sonunda adam gibi yanıtlayacak birini bulmuştu.

"Görüşürüz Kızıl." Sergei arkasını döndüğünde Hazan çocuğun siyah deri ceketini yakaladı.

"Bir saniye! Benim birkaç sorum var?" Sergei'nin çatık kaşlarla ona baktığını gördü.

"Bu yerle ilgili..." dedi daha alçak bir sesle.

"Sorularını Hazar'a sor Kızıl. Eğlenceden gelir birazdan. Yapmam gereken işler var." Kızın cevabını beklemeden koridorda yürümeye başladı.

"Kötünün iyisi değil. Biraz iyisi!" diye seslendi Hazan sinirle arkasından. Çocuğun köşeyi dönmeden önce güldüğünü duydu.

Hazan iç geçirerek elindeki kartı kart okuyucudan geçirdi. Okuyucunun ışığı yeşile döndüğünde kapının kilidi koridorda yankılanan bir gürültüyle açıldı. İçeriye girer girmez kapıyı kapattı. Duvarlar griydi. İki kişilik yatak ve bir piyano vardı. Demek Hazar bir süre burada yaşamıştı. Odanın içindeki kapıyı açtı ve küçük bir banyoya karşı karşıya geldi. Lavaboya yöneldi ve elini yüzünü yıkadı. Özellikle adamın pis elinin kapandığı ağız bölgesini iyice sabunlamıştı. Bir bardağın içinde duran diş fırçası ve diş macunu Hazar'ın bir süre burada yaşadığı düşüncesini pekiştirdi. Diş macununu parmağına sıktı ve dişlerini parmağıyla fırçalayabildiği kadar fırçaladı. Saçlarını ördü ve ucunu saçıyla bağladı. Örgüsü neredeyse beline geliyordu. Banyodan çıktı ve yatağın kenarına oturdu. Bir süre boş boş yeri izledi. Gözleri yatağın yanındaki küçük çekmeceye takıldığında hiç düşünmeden çekmeceyi açtı. Metal bir tabancayla göz göze geldiği an gülümsedi. Sergei'nin bahsettiği tabanca bu olmalıydı. Kendini biraz daha güvende hissediyordu. Tanımadığı birisi odaya girmese kullanabilirdi. Gerçi kartlı sistem ve çelik kapıyı aşmaları zordu. Ayakkabılarını çıkardı ve soğuk yorganın içine girdi. Bir beladan diğerine atlıyordu. İşin komik yanı bu adrenalin dolu hayatı sevmiştii. Kendi odasında geçirdiği sıradan hayatından daha iyiydi.

İlk defa normale dönmek istemiyordu. Eğer evine dönerse tek başına olacaktı. Okula gidecekti. Okul? Kaç gün olmuştu? Acaba teyzesine ulaşmışlar mıydı? Teyzesinin, kendisi için kayıp ilanı bile vereceğini sanmıyordu. Sinirle güldü Hazan. Ellerini gözlerine bas-

ındı. Kendini güçlü hissediyordu. Özellikle Hazar'ı Sonya denilen kızla samimi gördükten sonra kalbi kırılmamış mıydı? Kırılmıştı ama gururu ön plana çıkmış, yüzündeki tek bir kasın bile acıyla haberetmesine izin vermemişti. Her gün gördüğü şeymiş gibi düz bir ifadeyle seyretmişti onları. Kalbinin yandığını, sıkıştığını hissetmişti. İşin kötüsü böyle hissetmeye alışmıştı. Bir insan mutsuz hissetmeye alışabilir miydi? Hazan alışmıştı işte. En son ne zaman içten güldüğünü hatırlamıyordu. Hazar acı dolu hayatına biraz daha acı katmaya gelmişti. Babası tamamen yabancı bir ülkede, yabancı birinin yatağında uyuduğunu görse ne derdi acaba? Kalbinin tam anlamıyla büküldüğünü hissetti. Onu izleyen gözyaşları gözlerini huzursuz ediyordu. Yüzünü buruşturdu. Ellerini sertçe gözlerine bastırıp derin, titrek bir nefes aldı. Ağlamayacaktı. Babasını deli gibi özlemişti. Babasının onun kızıl saçlarını okşayıp minik gülüm diye sevdiğini hatırlıyordu. Babasını toprağa gülleri dikerken izlerdi. Hiç yılmazdı babası. Hazan'a gülümseyerek bakar "Güller Hazan, mucizelere sahipler." derdi. Gül bahçesi, babasına istediği mucizeyi vermemişti. Annesini geri getirmemişti. Yüzünü yastığa bastırdı. Kapanından kaçan birkaç damla yastığa damladı. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve kendini uyumaya zorladı.

Uykuya dalmak üzereyken çelik kapıda bir gürültü duydu. Kapı açıldığında içeri Hazar girdi. Yalnız değildi. Sonya'nın dudakları çocuğun boynunda, Hazar'ın elleri kızın kalçasındaydı. Hazan'ın mahmur bakan gözlerini hızla açıldı. Sarsak adımlarla ilerleyen çift odanın ortasında döndü. Hazan uzanıp çekmecenin üzerindeki masa lambasını açtığında ikisi de kafasını kıza çevirdi. Hazar'ın gözleri kıpkırmızıydı. Hazan'ın burnuna buram buram alkol kokusu geliyordu. Hazar gözlerini kızın lacivert gözlerinden ayırmadan Sonya'yı itti. Sonya buna aldırmayarak kendini çocuğa bastırıp da Hazar kızını sertçe kendinden uzaklaştırdı. Gözlerini Hazan'ın gözlerinden ayırmadan kıza bir şeyler söyledi. Kız, Hazan'a kötü bir bakış attı ardından ayaklarını yere vurarak odayı terk etti. Topuklarının sesi koridorda yankılanıyordu. Hazar kapıyı kapattı.

"Defol!" Hazan'ın soğuk sesi odada yankılandığında çocuk arkasını dönüp kıza baktı. Elinde tabanca vardı. Hazan'ın elleri titremiyordu. Yıldızsız bir geceye benzeyen gözlerinde hiçbir duygu

yoktu. Nefret bile. Kızın böyle bakmasındansa ondan nefret etmesini tercih ederdi Hazar.

"Saçmalama Tilki." Hazan gözlerini çocuğun boynundaki ruj lekelerinde gezdirdi. Kalbi buz gibi olmuştu. Yatakta kaskatı kesilmişti ancak ellerindeki tabanca titremiyordu. Hazar'ın ona sikkeden bir şekilde baktığını gördü. Ardından çocuk, üstündeki tişörtü kenara fırlattı. Çocuğun kesiklerle kaplı vücuduna bakmadı Hazan.

"Saçma sapan davranma Tilki. Elindeki oyuncak değil." Banyoya yöneldiğinde sesi duydu. Hazan emniyet kemerini kaldırmıştı.

"Defol dedim." Ses tonu Hazar'ın göğüs kafesinde bir sancıya neden oluyordu ve içindeki korkunç öfkenin uyanmasını tetikliyordu.

"Kimin odasından kimi kovuyorsun?" dedi Hazar hırlayarak. Karman çorman olmuş karışık saçlar ve kan çanağı olmuş gözlerle odanın ortasında yükseliyordu Hazar. Birkaç adım attı.

"Sergei burasının benim odam olduğunu ve içeriye tanımadığım biri girdiğinde silahı doğrultmamı söyledi." Hazar'ın kaşları çatılmıştı.

"Karşımda tanımadığım biri var." Hazar'ın kıpırdamadan ona baktığını fark etti. Gözlerinden geçen ifadeyi yakalayamamıştı genç kız.

"O zaman Hazan Yakut Demirkıran." dedi çocuk tehditkâr bir sesle. Büyük bir adım daha attı. "Bu yabancıyı vursan iyi olur."

Namlunun ucu çocuğun karnına yaslanmıştı. Gözlerinde korku yoktu. Hazan güldü. Gülümsemesi alaycıydı. Silahın emniyetini kapattı ve komodinin üstüne koydu.

"Bugün şanslı günündesin yabancı, seni vurmayacağım." Hazar'ın dikkatle onu izlediğini fark etti. Çocuk hızla üstüne gelince kendini geriye attı Hazan. Hazar ellerini yastığının iki yanına vurmuştu. Hazan yastığa düştü. Hazar'la burun burunaydılar. Çocuğun alkol kokan nefesini dudaklarının üstünde hissedebiliyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun seni minik Tilki?" dedi çocuk fısıltıyla. Hazan gözlerini çocuğun alev alev yanan melez gözlerinden kaçırmadı.

"Evet." dedi ellerini çocuğun sert göğsüne koyarak. Kasların altında dalgalandığını hissetti. İtmeye çalışsa da çocuk milim kıpırdamadı.

"Benimle en son dalga geçen kişi buraya bir kurşun yedi." dedi yavuk bir parmağını kızın dar alnının ortasına hafifçe bastırarak.

"O yüzden..." Çocuğun işaret parmağı kızın minik kavisli burununda gezindi.

"Benimle oyun oynamanı hiç tavsiye etmem." diye fısıldadı.

Parmağı kızın dudaklarını okşayarak küçük sivri çenesinde sonlandı. Kızın üstünden çekilirken Hazan nefesini tuttuğunu fark etmemişti bile. Vücudunun her yerinde minik elektrik devreleri vardı sanki. Özellikle karnında. Çocuğun dokunuşu tüylerini diken diken etmişti. Banyonun kapısının sertçe kapanmasıyla kendine geldi kız. Az önce yaşananlar... Hazar'a bir mesaj vermişti, karşılığında da oldukça etkili bir mesaj almıştı. Hafifçe yutkundu. Yaklaşık on dakika sonra banyonun kapısı açıldı. Hazan gözlerini açmadı ve nefesini ayarladı. Hazar'ın uyanık olduğunu bilmesini istemiyordu.

Yatağın diğer tarafının çöktüğünü hissetti. Ardından Hazar'ın kokusu burun deliklerine hücum etti. Çocuğun döndüğünü hissetti. Hazar'ın nefesini ensesinde hissedince donakaldı. Hazar'ın derin bir nefes aldığını duydu. Uykunun derinliklerine çekilmeden önce ensesinde yumuşak bir dokunuş hissettiğine yemin edebilirdi.

* * *

Sert bir şekilde dürtüldüğünde mırıldanarak gözlerini açtı Hazan. Karşısında sarıyla yeşilin her daim savaş hâlinde olduğu bir çift göz gördü. Kıvrıcığıa yakın dalgalı saçlarla bezeli kafasını eline yaslamıştı Hazar. Kıza bakıyordu.

"Ne bakıyorsun be?" dedi Hazan sertçe. Dürtülerek uyandırılmaktan nefret ederdi.

"Salyan akmış." dedi Hazar düz bir şekilde.

"Beni bunun için mi uyandırdın?" dedi Hazan yüzünü yastığıa gömererek. Ensesinde soğuk metali hissedince durakladı. Kafasını yavaşça çevirdiğinde tabancanın namlusu hemen şakağında duruyordu. Ona yapay bir şekilde gülümseyen Hazar ise işin cabasıydı.

"Ne yapıyorsun Hazar?" dedi Hazan yavaşça.

"Dünkü şovunu sana tattırıyorum." Hazar'ın sesindeki yapaylık kıızı rahatsız etti.

"Ben yatağıma yabancı kızları almam." dedi alayla.

"Sonya'yı alacaktın ama değil mi?" dedi Hazan. Daha söylerken hatasını fark etmişti. Sonya'yı daha önceden tanıdığı kesindi. Hazar'ın Sonya'yı tanıyorum demesini bekliyordu.

"Onu masada becerecektim." dedi kafasıyla yatağın karşısında duran masayı işaret ederek.

"İyy, sus!" dedi Hazan çığlık çığlığa. Hazar namlunun ucunu yatağına daha çok bastırınca çocuğun kafasına silah doğrulttuğunu hatırladı. Emniyet kilidini açtığını duyunca gözleri istemsizce büyüdü. Hazar gerçekten onu vuracak mıydı? Kaybedecek bir şeyim yok diye düşündü üç salise içinde. Ardından içindeki diğer ses yükseldi. Hazar onu vuramazdı. *Değil mi?*

"Ama ben silahı elime almışsam mutlaka ateş ederim." Sözlerinin ardından bir el ateş sesi odayı inletti. Hazan çığlığını tutamada ve ellerini cınlayan kulaklarına bastırdı. Tavandaki delikten üstlerine toz yağdı.

"Seni hayatta tutmamın tek sebebi ne biliyor musun?" Hazan gözlerini açıp hiçbir şey olmamış gibi ona bakan çocukla yüzleşti.

"Müziğin." Kapıdaki klik sesi ikisinin de kafasını kapıya çevirmesine neden oldu. Sergei'nin temkinli sarı gözleriyle karşı karşıya geldiler. Sergei hızlıca odayı taradı.

"Ceset yok. Tamamdır." dedi ve kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden kapıyı kapattı.

"İstedیği her yere girebilir mi bu adam?" Hazan'ın meraklı sesi odadaki sessizliği bozmuştu.

"Tarikatın başı o." Hazan'ın kaşlarını çatarak ona baktığını görür görmez elini kaldırdı. Bir dolu sorunun geleceğini biliyordu. Kıza bir şey anlatmamıştı ki.

"Cırtlak sesinle kafamı şişirmeden önce biraz açıklama yapayım. Şu an Rusya'nın gizli örgütlerinden birinin binasındaız. Kapıda gördüğün sembol tarikatın sembolüdür. Altında Red Apocalypse yani Kızıl Kıyamet yazıyor. Çok etkili bir örgüttür burada." dedi çocuk kıza bakarak.

"Örgütün amacı ne? Motorlarla dolaşıp etrafı yağmalamak mı?" Hazar kızın alaycı sesine karşılık hafifçe kaşlarını çatı.

"Bu örgütün sadece bir kolu, iç içe duran çemberler düşün. Bo bina, buradakiler, en dıştaki çember. İkinci çemberin nerede oldu-

ğunu tam olarak bilmiyoruz. Ne yaptığını da... Birinci çember dev-
letin içindedir zaten." Hazar bir süre durarak bilgileri sindirdi.

"Rusya'da Kızıl Kıyamet denildi mi bu kolu bilinir. Diğer kol-
lardan kimsenin haberi yok. Haraç kesmek, yağmalamak bir nevi
doğru ama çok köklü olduğunu anlamalısın."

"Sembolün bir anlamı var mı?" diye sordu Hazan meraklı bir
sesle.

"Üçlü kelt düğümü; *Yaratan, Kuvvet Veren, Yok eden.*" Hazan
dudağını büzerek anlamını düşündü. Hazar'ın yataktan kalkmaya
hazırlanmış olduğunu gördüğünde kolunu tuttu. Konuşkan Hazar pek dı-
şarı çıkmıyordu.

"Sergei Baronov, kuzenin bu kolun başı mı yani?" Buklelerinden
biri gözünün önüne düşünce huzursuzca kafasını salladı çocuk.

"Aslında Kızıl Kıyamet o değildi. Çok eskiden kızıl saçlı bir
herif varmış. Kızıl Kıyamet o zaman en güçlü zamanlarındaymış.
İsmi birçok eğlence yerine korku salmıştır. Bu bozulmasın diye ye-
rine kızıl saçlı birini geçirmişler. O adam çekileceği zaman başka
bir kızıl bulmuş. Bu böyle devam etmiş. Sergei'den önceki adam
da kızıldı. Kenara çekilmeye karar verdiğinde Sergei geçti." Hazan
gözlerini kırptırdı. Konuşmak için ağzını açtığında Hazar uzanıp
kızın çenesini kavradı.

"Bu kadar soru yeter Tilki. Son verdiğim bilgi oldukça gizlidir.
Anlıyor musun?" Hazan yüzünü çocuğun elinden kurtardı.

"Anladım." dedi kıpırdanarak. Çocuk kızın kafasına hafifçe iki
kere vurdu.

"Uslu Tilki." Hazan yatakta öfkeyle tepindi. Az önce alına si-
lah dayayan biriyle şimdi şakalaşıyordu. Hazar tuhaftı. Onunla bir-
likte olmak daha da tuhaftı. Çocuk ayağa kalkıp çekmecedan aldığı
bir tişörtü üstüne geçirdi. Tişört siyah ve dardı. Arkasında kükreyen
kırmızı bir puma vardı.

"Neden puma?" dedi Hazan tişörtlü bakarak. Çocuk pijama altı-
nı umursamadan indirdiğinde gözlerini kaçırdı genç kız.

"Fazla soru çilli."

"Bana ihtiyacın var." düşünmeden ağzından çıkan sözlerle ço-
cuk ona döndü.

"Sana neden ihtiyacım olsun?" Hazan panikle etrafa bakındı.

"Neden yanındayım o zaman? Neden benimle uyuyorsun?" Faz-
la kuralama Hazan dedi iç sesi. Çocuğun gözlerindeki soğuk kırıl-
maları fark etmişti.

"Benim korumam olmadan ölürsün. Başka yatak görebiliyon
musun? Bir dahaki sefere yerde yatarsın." Hazan ikinci cümleye çok
takılmasa da ilki için bir çift lafı vardı.

"Senin koruman mı? Dün saldırıya uğradığımda neredeydin
peki?" Hazan o anları düşününce sesi kendiliğinden soğuk bir tona
bürünmüştü. Hazar'ın donakaldığını hissetti.

"Ne saldırısı?"

"Sen milletle oynasırken ben canımın peşindeydim. Bay benim
korumam altındasın sana zarar gelmez."

"Ne saldırısı?" Çocuğun sesi öfkeyle yanıyordu. Gözleri korkunç
bir ifadeye bürünmüşlerdi.

"Sana soru sordum Hazan." İsmi çocuğun dudaklarından dö-
küldüğünde Hazan etkilenmişti. Hazar gerçekten öfkeliydi. Hare-
ketleri yavaştı. Zincirini zorlamayan ancak ne zaman koparacağını
bilen bir köpek gibi.

"Sonya'nın odasında. İki kişi. Birini bayılttım ama Sergei olma-
sa öbürü..."

"İsim. İsim söyle bana." Hazan dudağını ısırdı. Hazar kontrol-
den çıkmak üzereydi. Çocuğun sıkılı yumrukları titriyordu.

"Birininkini bilmiyorum. Diğeri..."

"İsim!" Hazar'ın kükremesi kızı irkiltti.

"North! Biri North ama diğerininkini bilmiyorum." Kapı açıl-
dığında eşikte suratında hafif bir gülümsemeyle dikilen Sergei'yle
göz göze geldiler.

"Siktiğimin ahırını mı burası!" Hazar bu sefer Sergei'nin üzerine
yürümüştü. Sergei'nin yüzündeki sırıtış büyüdü.

"Kati inlettin Niko." Hazar çocuğun yakasını yakalayın-
ca Sergei'nin sırıtışı bozulmadı ama o gülümseme tehlikeliydi.
Sergei'nin gülümsemesi gülümseme değil, uyarıydı ve Hazar uya-
rını sallamıyordu.

"Dün Hazan'ı sıkıştıranlar, North ve diğeri. Adı ne?" Hazar'ın
cümleleri yarım yamalaklı. Kitapları hafızasında tutan adam şimdi
sinirden bir cümleyi adam akıllı tamamlayamıyordu.

"Sen âlemdeyken olanları mı diyorsun?" Hazar nefesini tuttu. Sergei, Hazar'ı kışkırtıyordu. Ateşe körükle gidiyordu.

"Kızılı sike..." Hazar'ın yumruğu Sergei'nin yanından geçti ve korkunç bir gürültüyle metale çarptı.

"İsim diyorum lanet olası. Kızılarda anlama katılığı mı var?" Koridorda koşuşmalar duydu. Birkaç kişi üst kata koşuyordu. Üst kat yasak değil miydi? Dört beş adam odanın karşısında durup hayretle ikisine baktı.

"Bize hakaret etti tatlım duydun mu?" dedi Sergei, Hazar'a bakış atarak. Yüzündeki gülümsemeyi bozmadan Hazar'a kafasını geçirdi. Hazar sendeledi. Hazan bir an yataktan çıkmayı düşündü. Ancak yapabileceği bir şey yoktu. Oradaki adamlar bile bir şey yapmıyorken kendisi ne yapabilirdi ki? Sergei'nin yumruğu Hazar'ın yüzünde patladı. *Karşılık ver.* Hazar ellerini Sergei'nin yakasından çekmişti. Bir yumruk daha yediğinde dengesini korumaya çalıştı. *Hazar neden karşılık vermiyordu?*

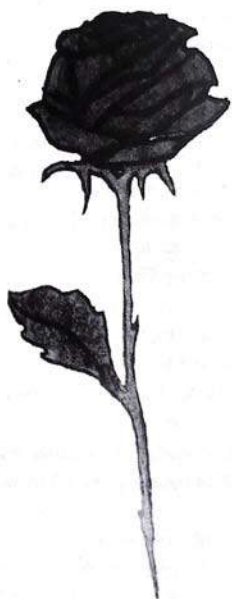
"Sikeyim Sergei. Sadece şu ismi ver."

"John Igor." dedi çocuk bir yumruk daha attıktan sonra. Hazar eğilip elinin tersiyle ağzını sildi.

"Sonunda..." diye mırıldandı koridorda dikilen adamın tekine omuz atıp geçerek. Adam pis pis sırtıp arkası dönük Hazar'a bir yumruk salladı. Koridorda yankılanan çatırtı Hazan'ın midesinin bulanmasına neden olmuştu. Adamın çığlıkları koridoru inletirken Hazar yürümeye devam etti.

Sergei kolu ters bir açıyla bükülü kalmış uluyan adama bakmadı.

"Kahvaltıya geliyor musun Hazan? Nana'nın yumurtalı ekmekleri efsanedir."

Yumurtalı ekmeğin tadı çok güzeldi. Hazan hayvan gibi yememek için çaba harcıyordu. Zemin katta geniş bir yemekhane vardı. Mutfağın çalışanları cam bir bölme ile ayrılmıştı. Nana dedikleri kadın o kadar çok çalışanın arasında bile hemen dikkat çekiyordu. Elli yaşlarının sonuna gelmiş olmalıydı. Beline uzanan, grinin ton ton iç içe geçtiği bir saç örgüsü vardı. Rengi belli olmayan ancak renkli olduğu fark edilen gözlerinin hemen altında yeşil bir kelebek dövmesi vardı. Saçlarını çiçeklerle süslemişti. Elbisesi dizlerinin altına uzanıyordu. Kelebekle aynı renkti. Bunca siyah giyinmiş insanın arasında o kadar farklı görünüyordu ki... Kadınla göz göze geldiğinde bakışlarını kaçırdı Hazan. Sergei ve tanımadığı iki çocukla aynı masada kahvaltı ediyordu. Diğer masaları hızla taradı. Hazan yoktu. Üçüncü dilim ekmeğini ısırığında Sergei güldü.

"Çok yiyorsun Kızıl." Hazan omuz silkti. Kendini çok aç hissediyordu.

"Sen lider değil misin? Neden ayrı bir masan yok?" Masadaki iki çocukta şaşkınlıkla onu izliyordu. Birinin saçları simsiyahtı. Gözlerinden biri griye çalan bir renksizlikteydi. Kör diye düşündü Hazan ister istemez. Yirmilerinde gözüküyordu. Diğeri ondan daha kısaydı. Üç numaraya vurulu açık renk olduğu anlaşılan saçları ve burunda boğaya benzemesine sebep olan piercing'le dikkat çekiciydi. Yüzü ise çocuksuydu.

"Çünkü öyle gerekli Kızıl." Çalan telefonla kaşları çatıldı. Birkaç kelime söylerken diğer iki çocuk hayretle liderlerine bakıyordu. Sergei telefonu kapattı ve cebine koyarken elini masaya vurarak

kalktı. Elini masaya vuruşu diğer masalardan birkaç kişiyi ayağa kaldırmıştı.

"Binayı keşfet Kızıl." Üstünü düzeltti ve peşinden gelen adamlara bir şeyler söyledi. Birkaç kişi şarjörünü kontrol ederken ağzındaki ekmeği güçlükle yuttu Hazan. İşe gidiyorlardı. Gözleri umutsuzca geniş salonu bir kez daha taradı. Hazar kesinlikle yoktu.

"Merhaba. Hazan değil mi?" Yumuşak aksanlı bir Türkçe kafasını kaldırmasına sebep oldu. Nana denilen kadın bir elini Sergei'nin boşalan sandalyesine koymuş sevecen bir şekilde kıza bakıyordu. Kadının gözüne doğru uçan kelebek dövmesi daha belirgindi. Bir kanadının yarısı yırtılmıştı.

"Oturabilir miyim?" Hazan açık kalan ağzını kapadı.

"Tabii, buyurun." dedi eliyle sandalyeyi göstererek. Büyüklerine küçüklükten beri saygı gösterirdi.

"Kim olduğumu biliyorsun sanırım." Kadın gülümsedi.

"Evet, bu harika yumurtalı ekmeğin yaratıcısı sizsiniz sanırım." Kadın yumuşak bir kahkaha attı.

"Türkçeyi nereden öğrendiniz acaba?" Hazan merakına engel olamamıştı.

"Gençken Türkiye'ye götürüldüm. İyi bir amaçla değil." Hazan yüzünü kontrol altına aldı. Fahişe olarak getirilmişti. Kadının yüzüne dikkatle baktı. Güzeldi. Uzun kavisli bir burnu iri maviyle yeşilin karıştığı gözler vardı. Yüzündeki çizgiler kadının yaşanmışlıklarını vurguluyordu.

"Niko'yla geldin değil mi?" Nana'nın sorusuyla düşüncelerinden sıynıldı. Hazan alt dudaklarını ısırırdı.

"Evet." diye mırıldandı. Birden huzursuz olmuştu.

"Nikolai'nin kendine denk bir kızla karşılaşacağını biliyordum." Hazan kaşlarını hafifçe çattı ve saçlarının ucunu çekti.

"Kesinlikle kendimi küçümsemiyorum ama ona denk olduğumu düşünmüyorum." Hazar'la zekâ konusunda yarışamazdı ve doğal olarak şiir konusunda da.

"Ne yapıyorsun? Bir müzik aleti çalıyor olman lazım." Nana beklediğinden uyanıktı.

"Flüt ve keman." Kadın haklı olmanın getirdiği bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

"Onunla aramızda bir şey yok. Gerçe..."

"Saçmalık." dedi Nana yüzüklerle dolu elini sallayarak.

"Aranızda müzik var. Niko'nun maskelerinin arkasını mutlaka görmüşsündür." Hazan, gözlerindeki üzüntüyü yalnızca bir ya da iki kere görmüştü. Daha fazlasını içinde hissetmişti.

"İyi bir çocuktur o. Sergei, Nikolai, Aleksey. Hepsini ben büyütüm sayılır." Hazan kaşlarını kaldırdı.

"Aleksey?"

"Üçüncü kuzenleri. Türkiye'de. Yaz tatillerinde görebiliyorum onu ancak. Annesi buraya gelmeyi pek tercih etmiyor. Baronov kızlarının gönülleri Türk oğlanlara kaydı." Bir şeyleri düşünüyormuşçasına kafasını iki yana salladı. Gözleri hüznüydü.

"Sana değer veriyor. Öyle olmasa North'u öldüresiye dövmezdi. Igor'u da bayağı hırpaladı diye duydum." Hazan kadının karşısında sessiz kalıyordu. Hazar'ın adamları döveceği belliydi. Ancak bunu ona değer verdiği için değil, koruma konusunda laf ettiği için yapıyordu. Erkeklik gururunun zedelendiği belliydi. Hazan kendisinden bir yanıt bekleyen kadına kaydırdı gözlerini. Nana ne kadar sevecen olsa da otoriterdi. Üstünde değişik bir baskı hissediyordu.

"Binayı dolaşacaktım. Başka neler var burada?" Sesi kadını düşüncelerinden uyandırmıştı. Kadın ona gülümsedi.

"Bu katta dövmecimiz var, Yorgo. Sana bayılır." Aklına gelen bir şeyle kıkırdadı. "Deli adam..." diye mırıldandı kendi kendine.

"İzninizle." dedi Hazan tabağı yavaşça eline alarak.

"Kalsın kızım, ben kaldırıyorum."

"Teşekkürler." diye mırıldandı Hazan sandalyesini masaya doğru iterek. Yemekhane bölümü birkaç kişi dışında boştu.

"Hazan!" Kadının sesiyle arkasını döndü. Rengini çözemediği gözler dikkatle kıza bakıyordu.

"Nikolai özünde iyi. Tek şans sensin." Hazan ne diyeceğini bilemeyerek kadına baktı. Kafasını yavaşça salladı ve kendini yemekhaneden dışarı attı. Hazar'ı kurtar. Peki ya kendisi? Başarısız olursa ki orası çok barizdi, o zaman Hazan'ı kim toplayacaktı? Kimse. Keskin cızırtının yankılandığı koridoru geçti. Ses dışılardaki oyma aletin sesine benziyordu. Kapıyı açtığı anda

gürültü kulağını rahatsız edecek duruma geldi. Sedyeye uzanmış dazlak adam doğrulup omzuna yaptırdığı timsah dövmesine baktı. Ardından dövmecinin omzunu sıvazlayarak teşekkür etti. Dazlak adam kendisini süzüp yanından geçti.

"Sen de kimsin?" Hazan bir süre soruyu anlamaya çalıştı. Bu kahrolası yerde Rusça bilmiyordu.

"Demek Rusça bilmiyorsun. Işığın altına gel bakayım!" Bu sefer sözcükler İngilizceydi. Hazan gülmemek için dudaklarını ısırarak ışığın altına geldi. Karşısındaki adam gerçekten deliydi. Bira göbeğine uzanan sakah rengârenkti. Uçlarına boncuklar takmıştı. Beyaz seyrek saçlarında örgüler vardı. Her örgüsünün ucunda kuru kafa şeklinde boncuk vardı. Gözleri griydi. Yüzü dışında her yeri dövmeyle kaplıydı.

"Ah sen osun!" Sedyeye tutunarak ağırlığından dolayı yerle bütünleşecek olan sandalyesinden kalktı.

"Yeni gelen Kızıl! Kafayı yemiş dâhiyle geldin." Adam iki kolunu birden havaya kaldırdığında koltuk altındaki sarkmış deri sallandı. Hazan kıkırdamasını tutamadı. Kafayı yemiş dâhi Hazar olmalıydı.

"Evet, geçici de olsa..." Adamın tombul parmakları onu yakalayıp yüzünü beyaz floresan lambaya çevirdiğinde hayretle sustu.

"Küçük müsün sen? Kaç yaşındasın?"

"On sekiz bitecek. Biten yaş söylendiğine göre on sekiz yaşımdayım." Adamın yüzü çok yakınındaydı.

"Ben de altmış beş ve deli değilim kızım. Bana öyle bakma."

Hazan gülümsedi. "Bence öylesin."

Adam gür beyaz kaşlarını kaldırarak parmaklarını yüzünden çekti. Ardından devasa bir kahkaha patlattı. "Sen bunu yüzüme söyleyen ilk kişisin." Sonra adam gülmeyi kesti. Kaşlarını kaldırma sırası Hazan'daydı.

"Öyle mi?" diye mırıldandı. Adam sallanarak alet edevatlarını olduğu yere gitti. Eğilerek eşyaları karıştırdı. Elinde testereyle doğrulduğunda Hazan tedirginlikle adama baktı.

"Yüzüme söyleyeni bunla ikiye ayıracağımı biliyorlar. Ardından her bir parçasını kesip binaya gelen yola atarım." Adamın sesi de bakışları da ciddiydi. Hazan sıçtım diye düşündü ister istemez.

Gözlerindeki korkuyu gizledi. Bir deliye korktuğunu belli etmemeliydi. Adam hırıltılı bir sesle güldü ve elindeki testereyi yere fırlattı.

"Bunun için fazla güzelsin ve ben de fazla üşengecim." Kendini eskimiş deri sandalyeye attı.

"Binayı mı dolaşıyorsun yoksa dövme mi yaptırmaya geldin?"

"Sadece dolaşıyordum." Hazan omzuna gelip onu bunaltan saçları elinin tersiyle geriye attı.

"Bir dövme sende çok güzel durur. Bana kalsa vücudunun her yerine yapmak isterim. Benim vücudumun her yerinde var. Görmek ister misin?" dedi adam tek kaşını kaldırarak. Hazan ağzını açıp kapadı. Bu manyak, onula flört mü ediyordu?

"Senin yaşlı buruşuk bamyanı kimse görmek istemez Yorgo." Hazar'ın boğuk keyifli sesi kulaklarında yankılandığında hafifçe yutkundu Hazan. Hazar İngilizce konuşmuştu. Hazan bir şey olmamış gibi davranmaya çalışsa da yanaklarının kızardığını hissediyordu.

"Kızıla bak kızardı. Hem masum hem de güzel. Kollamaya bak Niko, bina yokluğunda çok değişti." Adam homurdanarak gökkuşağı rengine boyadığı sakalını sıvazladı.

Hazan hafifçe kafasını çevirip Hazar'a, keskin düz burnuna, hafif çatık kaşlarına ve eğlendiğini belli edercesine yukarı kıvrılan biçimli dudaklarına baktı. Ellerini göğsünde birleştirmişti.

Yorgo'nun sesi ciddileşmiş kaşları çatılmıştı. Hazar'ın dudaklarındaki minik kıvrım yok oldu.

"Aklımda tutarım ihtiyar." Yorgo başını salladı ve boyalarının başına döndü.

"Gel tilki surat." Hazar kapıyı itti ve koridora çıktı.

"Neredeydin diyeceğim, cevabın sana ne olacak." Hazan'ın hırçın sesine karşılık çocuk başını salladı. Hazar'ın bir buklesi gözlerinin önüne düştü.

"O yüzden zahmet etme." Hazan gözlerini devirdi. Telefon sesi koridorda yankılandığında Hazar elini ceketinin cebine attı. Karşı tarafı donuk gözlerle dinledikten sonra tek bir kelime söyleyip kapattı.

"Seni odana götürüyorum Hazan. Ben ya da Sergei gelene kadar da çıkmanı istemiyorum."

"Ne!" Hazan sertçe koridorda durmuş yumruklarını sıkıyordu. Özgürlüğünün kısıtlanması nedendi?
"Binadaki her adamı tanımıyorum. Başına gelenleri gördün. Ya Nana'yla durursun ya Yorgo'yla. Ancak ikisinin de işleri var. Şimdi gidiyorum."

"Gitmesen?" dedi kız yürümeye başladığında. Ardından gözlerini pişmanlıkla yumdu. Bunu ağzından kaçırmaması gerekiyordu. Aptal Hazan. Hazar durup yüzünü incelediğinde bakışlarını kaçırmadı. Aslında utançtan ölüyordu ancak gözlerini kaçırırsa çocuk anlayacaktı. Hazar elini kızın saçlarına götürüp hafifçe karıştırdı.

"İyi bir Tilki olursan geri gelirim." Hazan çocuğun koluna vurarak ilerledi.

"Gerek yok." dedi Hazan seri adımlarla koridorun sonuna ilerleyerek. Bir el kolunu çevirip onu etrafında döndürdü. Gözleri birbirine kilitlendiğinde Hazan hafifçe yutkunma ihtiyacı hissetti.

Hazar elindeki kartı yukarı kaldırdı.

"Bunu unuttun." Hazan kaşlarını çatarak çocuğun elindeki metalik sert kartı kaptı.

"Yolu bulurum." dedi genç kız çocuğun bir şey demesine fırsat vermeden. Hazar'ı beklemeden hızla üst kata çıktı. Kartı okutup kapıyı açtı ve kapıyı gürültüyle kapatarak sırtını soğuk çeliğe dayadı. Kalbi küt küt atıyordu. Nefes nefeseydi. Gözlerinin önünde uçuşan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yatağın üzerindeki siyah, büyük kutuyu görünce dudağını ısırarak yatağa yaklaştı. Uzun ayakkabı kutusuna benzer kutunun kapağını tuttu ve dikkatlice açtı.

"İnanamıyorum." Kendi bile sesini duymakta zorlanmıştı. Kırımızı koruma kalıbının içinde bir flüt duruyordu. Kendisinininki kadar ihtişamlı olmasa da gümüş kaplaması vardı. Hazan yavaşça âdeta okşarcasına flütü eline aldı. Dengeliydi. Ardından kutunun içinde başka bir şey var mı diye eline soktu. Katlı kâğıt parmaklarına sürtündüğünde kaşlarını çatarak notu açtı.

"Kocanın büyüğü aleti. Aynı yeteneğin sende de olduğunu ümit ediyorum. Gece Minnesola'ya gitmeye ikna et ve çal."

NANA...

Nana'nın kocası mı vardı? Flüt çalan bir de. Flütü çok kişi çalmazdı. Dokunmaya kıyamadığı flütü dikkatlice kutusuna kaldırdı.

Nana için önemli olmalıydı. Minnesola neresiydi? Hazar'ı oraya girmeye nasıl ikna edecekti? Düşünceler hızla birbirini kovalarken sıkıntıyla iç geçirdi.

Yatakta amaçsızca yatıyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu. Yatmaktan sıkılıp ayağa kalktı. Biraz çekmeceleri kurcalayabilirdi. Komo-savrularak onu soluksuz bıraktı. Kafasını arkaya çevirdi ve deli gibi öksürdü. Toz parçaları boğazına yapışmış gibi hissediyordu. Gözlerini ovuşturdu örümcek ağı bağlamış çekmeceye baktı. Siyah büyük bir albüm vardı içinde. Başka bir şey yoktu. Hazan ağlara dokunmamaya dikkat ederek albümü çıkarıp dizlerine yasladı. İçinde değişik bir heyecan vardı. Bir süre durup koridoru dinledi. Dışarıdan ses gelmiyordu. Dudaklarını hafifçe yaladı. Kapağı açmasıyla nefes almayı unutmaması bir oldu. İçinde fotoğraflar vardı. Hazar ve bir kız. İri kahverengi gözlü, sarı saçlı sevimli bir kız. İlk baktığı fotoğrafta Hazar somurtuyordu. Kız yanağını ona bastırmış parmağıyla zafer işareti yapıyordu. Kalbinin sancıldığını hissetti. Hazar küçük olmalıydı. On beş ya da on altı yaşından büyük olduğunu sanmıyordu onun. Hemen alttaki fotoğrafta Hazar gülüyordu. Ağzının hayretle açıldığını hissetti genç kız. Hazar'ın gülümsemesi sıcaktı. Sol yanağındaki gamze belirgindi, küçükken daha kıvrık olan saçları gözünün üstüne düşmüştü. Gözlerinin yeşili kendisini belli ediyordu ve gözleri kısıktı. Fotoğrafların altında Rusça yazılar vardı. Her yazının sonuna nokta niyetine kalp konmuştu. El yazısı Hazar'ın yana yatık ince yazısına benzemiyordu. Harfler tombuldu. Kızın bunlar, diye düşündü Hazan gözlerini kapatıp terleyen avuç içlerini tırtına bastırarak. Albümün ikinci sayfasında da iki fotoğraf vardı. Bir avuç gencin komik bir fotoğrafıydı. Kız Hazar'ın kucagındaydı ve ağzını kocaman açarak dilini çıkarmıştı. Hazar ise kirpiklerinin altından bakıp hafifçe tebessüm etmişti. Diğer çocukların bazıları hareket çekmiş bazıları burnunu domuz burnu gibi yapmıştı. Altındaki ikinci fotoğrafta kız ve Hazar bankta oturuyorlardı. Ellerinde kahve kupaları vardı. Mevsimlerden kıştı. Hazar'ın sarı saçları siyah beresinin altından çıkmıştı. Siyah bir kabanı ve deri eldivenleri vardı. Kızın ise pembe ponponlu şapkası ve aynı renkte atkısı vardı.

İkisi de kameraya tebessüm ediyordu. Albümün diğer sayfaları boştı. Hazan hayal kırıklığıyla albümü kaldırdı. Havaya kaldırmasıyla iki tane CD yere düştü. Üzerinde yine tombul harflere sahip el yazısı vardı. Hazan merakla CDlere baktı. Acaba içlerinde ne vardı. "Bilgisayar." diye mırıldandı albümü kenara bırakıp. Dizlerinin üzerine kalktı ve çekmeceleri açtı. Bilgisayar bulabileceğini hiç sanmıyordu. Yine de şansını deneyecekti. Üst çekmecelere ulaşana kadar tüm çekmeceleri açtı. Üst çekmeceyi açmasıyla siyah bir dizüstü bilgisayar ona göz kırptı. Çekmeceleri kurcalayana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Dikkatlice bilgisayarı aldı ve yere koyup ekranı kaldırdı. Açılmasını beklerken Hazar'ın bilgisayara parola koymamış olmasını diledi. Parola istemeden oturum açılınca nefesini seslice dışarı verdi. Bütün duyu organları en ufak sese duyarlıydı. Masaüstü arka planı siyahtı ve sadece üç dosya vardı. Dosyalara sonra bakmayı aklının bir köşesine not ederek ilk CD'yi taktı. Video bir kızın çığlıyla açılınca yerinden sıçradı ve panikle sesi kısıtı. Kamera da pembe bereli bir kız vardı. Karların ortasındaydılar. Kız ellerini iki yana açıp dönüyor ardından yere kadar sarkmış atkısına basıp yere düşüyordu. Hazar'ın kahkahasını duydu ve kamera titredi. Ardından kamera yerde yatan kıza yaklaştı. Kısa sarı saçları başının etrafını hare gibi sarmıştı. O kadar sevimli gözüküyordu ki istese bile ondan nefret edemedi Hazan. Kamera kızın suratına yaklaşıncı kızın gözleri heyecanla irileşti. Kamera karların arasına düştüğünde Hazar'ın kızı altına aldığını ve öpüştüklerini gördü. Görüntü net değildi, kameranın lensinin önü kar olmuştu. Video tekrar başladı. Şimdi önce belli bir noktaya yakınlaştırılmış olan kameranın açısı hemen uzaklaştı ve Hazar görüntüye girdi. Bir kütüphanedeydiler. Hazar'ın elinde bir kitap vardı ve kaşlarını çatmış büyük bir ciddiyetle okuyordu. Kitabı dikey açıyla koyduğu için kapağındaki uçak resmi kameranın açısındaydı. Hazar'ın havacılık okulunda okuduğu doğrudu demek. Kızın onu çektiğini fark edince kafasını kaldırdı ve sarı yeşil gözlerini pörtletti. Kız kıkırdayarak bir şeyler söyledi. Hazar kitabı bırakarak bileğindeki deri bilekliklerle oynadı. Ardından kıza cevap verdi. Hazar'ın sesinin şimdiye göre ince olduğunu fark etti. Ergen Hazar. Hazan gülmemek için dudaklarını ısırdı. Kız

bir şeyler daha söyleyince Hazar orta parmağını kaldırdı. Kız kamerayı titreten bir kaha attığında arka taraftan bir şşş sesi geldi. Kız kamerayı onlara doğru gelen zayıf kütüphane görevlisinin sinirli suratına yakınlaştırdı ve ardından kapattı. Genç kız birkaç saniye bekledi. Birinci CD bu kadardı. Elini yanan yanağına götürene kadar ağladığını fark etmedi Hazar. Hazar bir zamanlar mutuydu. Gülerken bile gözlerindeki sertlik kaybolmuyordu. Şimdi de böyleydi küçükken de. Yanaklarını elinin tersiyle sildi. Neden ağladığını anlayamamıştı. Hafif titreyen ellerle ikinci CD'yi koydu. Kızın çığlıyla başladı bu video da. Hız trenindeydiler. Kız gözlerini kapamış avazı çıktığı kadar bağıyordu. Hazar'ın ellerine kenetlediği elleri sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Hazar ise keyifli görünüyordu. Sarı bukleleri deli gibi uçuyordu. Gözleri kameraya döndüğünde Hazar irkildi. Bir şey Hazar'ın ona baktığını düşündürmüştü. Ekran kararınca sabırla bekledi genç kız. Ancak CD bitmişti. Bilgisayardan çıkardı ve dikkatle albümün arasına yerleştirdi. Masaüstündeki üç dosyadan birine tıklayacaktı ki koridor başında yankılanan adım sesleri duydu. Albümü dikkatle yerine koydu. Ardından ılık hızıyla bilgisayarını ilk çekmeceye atıp sertçe kapadı.

Ayak sesleri kapının önünde durduğunda kendini yatağın üstüne atmaya anca fırsat bulmuştu. Kapının açıldığını duydu ve gözlerini sıkıca yumdu. Nefesini ayarladı. Ayak sesleri odanın ortasına ilerledi. Hazar birinin üstüne eğildiğini hissetti. Çocuğun sigarayla karışık naneli kokusu burnuna ulaştığında tepki vermemek için çaba harcadı. Üstüne çekilen yorgani hissetti. Çocuğun soğuk parmakları saçlarını geriye atmak için boynuna temas ettiğinde hafifçe titredi. Hazar'ın durakladığını hissedebiliyordu. Numara yaparken yakalanmaması lazımdı. Soğuk parmaklar kızın yanağını okşadığında kendini sıktı. Ayak sesleri kaybolduğunda nefesleri doğal yolla düzene girdi. Uykunun derinliklerine çekildi.

* * *

"Hadi çirkin. Uyan!" Hazar yine sarsılarak uyandığında homurdandı.

"Yavaş be yavaş!" dedi öfkeyle. Ardından yüzünü yatağa gömdü.

"Akşam oldu. Yemeğe hadi." Yatakta gerindi ve mahmur giyin-
lerle elleri cebinde onu izleyen Hazar'a baktı. Yanağında kan lekesi
vardı. Hazan doğruldu karman çorman olan saçlarını geriye attı.
"Yaralı mısın?"

Hazar kaşlarını çattı ve kızın bakışlarını takip ederek elini yana-
ğına götürdü. "Benim değil." diye kestirip attı. Parmağıyla yüzün-
deki kurumuş kanı kazıdı. Banyo kapısını sertçe açtı ve yüzünü yı-
kadı. Ardından dış kapıyı açtı ve elindeki kutudan bir elbise çıkardı.
Kışlık lacivert bir elbiseydi. Elbiseyi kızın suratına atarken Hazan
çoktan ellerini kaldırmıştı.

"Nana'ya ne anlattın da seni Minnesola'ya götürmemi istiyorsun?"
Çocuğun soğuk şüpheli sesi ile Hazan bakışlarını elbiseden ayırdı.

"Bir şey anlatmadım." Hazar gözlerini yumarak parmaklarını
şakaklarına bastırdı.

"Deli kadın..." diye mırıldandı bıkkın bir sesle.

"Elbiseyi giy. Yemeği kaçırmayalım." Hazan yanağının içini
ısırdı. Tonlarca soru ve karşısında sıkı bir Hazar. Pek de iyi bir
eşleşme değildi.

"Minnesola'nın ne olduğunu bilmiyorum. Kulüp mü?" Hazar
hafifçe güldü.

"Sen giyin de bir..." Kapıya yöneldi ve kutuyu aldı.

"Burada da ayakkabıların var. Bunlarla hiç rahat edemezsin."
Hazar yatağa fırlatılan kutunun içine baktı. Siyah dolgu topuklu.
Ancak ayakkabının dize kadar uzanan çapraz uzun bağcıkları vardı.

"Bir arkanı dönersen..." Hazar'ın sırtıttığını gördü. Gözleri sertti.

"Sence görmediğim bir şey kaldı mı? Dur bakalım aslında..."

"Hazar!" Kız bağırırken ellerini yatağa vurmuştu.

"Çık dışarı!" Hazar kıza elini salladı ve dışarı çıkarak kapı-
yı gürültüyle kapadı. Hazan üstündeki örtüyü kenara attı. Elbise
lacivertti ve köprücük kemikleri omuzlarını açıkta bırakıyordu.
Dizin bir karış üstündeydi ve uzun kolluydu. Elbisenin kumaşının
kalın olduğunu fark etti Hazan. Üzerine elbiseyi geçirdi. Ayakkabi-
ları dikkatle giydi. Banyonun küçük aynasında kendine baktı. Yu-
varlak beyaz omuzlarında neredeyse fark edilmeyecek şekilde çilleri
vardı. Gözleri ve dudakları uyku yüzünden şişmişti. Saçları felaket

hâldeydi. Ellerini ıslatarak saçlarını düzeltmeye çalıştı. Ne makyajı vardı ne de saç doğru düzgündü. Eteği biraz daha aşağı çekti. Nana'nın aklında ne vardı? Minnesola neresiydi? Hem o kız... Âşık olduğu kız kimdi? Neden onunla değildi? Kapıya yönelirken birden durakladı. Az kalsın flütü unutuyordu. Kutuyu aldı. Oraya gidene kadar çocuğa göstermeyecekti. Kapıyı açtı ve karşı duvara yaslanmış yeri izleyen Hazar'a baktı. Gözleri düşünceliydi, kollarını göğsünde birleştirmişti. Boynundaki gümüş kılıç parlıyordu.

Hazar kapının açılma sesiyle kafasını kaldırıp kıza baktı. O çok... Yüzünü ifadesiz tutmaya çabaladı. Lacivert uzun kolu elbise zayıf yuvarlak omuzlarını ve çıkık köprücük kemiklerini vurgulamıştı. Elbise vücudunu sarıyordu. Kızın zayıflığına rağmen her yuvarlak kıvrımını belli ediyordu. Elindeki siyah kutuyu bel girintisine dayamıştı. Belini iri dalgalarla biraz geçen saçları iki renkti. Omzuna kadar kırmızı, geri kalanı açık kahverengi boyaydı. Saçlarını sol yanına doğru gelişigüzel atmıştı. Gözlerinin laciverti açılmıştı. Minik dudakları şişti. Yüzünde gram makyaj yoktu ve o çok güzeldi. Hazar sıkıntıyla kafasını koridora çevirdi.

"Seni bu hâlde aşağı götürmek sıkıntı olacak." Hazar'ın kendini ifadesiz gözlerle süzmesi ardından ters cümlesi Hazar'ın içini boğmuştu. Hayvan diye düşündü gözlerini devirmemeye çalışarak. Çocuk kendisini beklemeden koridorda ilerledi.

"Hay sana da..." diye mırıldandı Hazar çocuğa yetişmeye çalışarak.

Yemekhanenin kapısından içeri girdiklerinde bir sessizlik oldu. Kapının dışından duyulan kahkahalar kesilmişti. Adamlardan ısıklık ve bağırışlar yükselince Hazar'ın durup birkaç saniye gözlerini kapadığını fark etti. Öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Sinirle arkasını döndü. Kızın boşta elini tuttu. Kükreyerek bir şeyler söyledi. Ardından kızın elini yukarı çevirip bileğine dudaklarını sürttü. Hazar birden yüzünün alev aldığını hissetti. Dudaklarını hafifçe araladı. Geniş yemekhane sessizdi. Tek bir çatal bile oynamıyordu. Adamların hepsi kafasını yemeğe çevirdi. Hazar camın arkasında dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle onu izleyen Nana'ya baktı. Kadınla göz göze gelince kadının gülümsemesi genişledi. Hazar

kızı çekiştirerek Sergei'nin masasına yöneldi. Daha ağzını bile açmadan Sergei'nin yanındaki iki kişi kalkmıştı. Sergei sırtarak onları izliyordu.

"Tek kelime etme." diye hırladı Hazar ağzını açacak olan Sergei'ye. Hazan siyah kutuyu ayaklarının dibine dikkatlice bıraktı. Hazar yemek almak için cam kısma yöneldi.

"Sergei." diye fısıldadı telaşla Hazan. Çocuk kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Az önce olanlar neydi?" Sergei, Hazan'a eğildi.

"Etrafına bak. Adamlardan herhangi biri sana bakıyor mu?" Sergei, Hazan'ın taklidini yaparak fısıldamıştı. Adamlara göz gezdirirken adamlardan bazıları kızın bakışını hissetmiş gibi rahatsızca kıpırdandı. Ancak hiçbir Hazan'a bakmadı.

"Benim olan benim kalacak. Kıyamete kadar." Hazan gözlerini hızla açtı. Hazar onu sahiplenmişti.

"Kızıl Kıyamet'e çok nadir de olsa çiftler katılır. Yüz elli yılda bu bir ya da iki kere olmuştur. Kutsal gibi bir şey işte." dedi kaşlarını çatıp. Ardından omzunu silkti ve köftelerden birini ağzına attı.

"Al." Hazar tepsiyi sertçe önüne bırakınca çorba masaya sıçradı. Çocuk hâlâ çok öfkeliydi.

"Hızlı ye. Seni bekleyemem."

"Hazan çok güzel olmuş. Nereye?" dedi Sergei ağzındaki lokmayı yavaşça çiğneyerek.

"Sana ne."

"Minnesola." Hazar'la Hazan aynı anda konuşmuştu. Hazar öfkeli gözlerini Hazan'a çevirdi.

"Demek orası? Nana'nın işi bu. Neden kabul ettin Niko?" Sergei'nin her cümlesi Hazar'ın daha hızlı yemesine neden oluyordu.

"Zorundaydım. Şimdi kapa çeneni." Hazan çorbasını bitirdiğinden Hazar'ın tepsi boştu.

"Hadi çilli. İki dakikan var. Yoksa burada kalırsın." Burada kalmak mı? Can sıkıntısından ölürdü. Hazan dişlerini sıkarak çatalları top köftelere batırdı. Ağzına attığında gözlerini kırıştırdı.

"Çok lezzetli." dedi Hazan çocuğu görmezden gelerek.

"Nana'nın yaptığı her şey lezizdir." Hazan çocuğun öfkeli bakışları altında daha hızlı yemeye zorladı kendini.

"Ben tatlımı alacağım." dedi Sergei arkasına yaslanarak. Hazan bakışlarını çocuğa çevirdi.

"Ne var?" Hazan'ın meraklı sorusu Sergei'nin kahkaha atmasına neden oldu.

"Esmer." Hazan anlamaya çalışarak Sergei'ye baktı. Çocuk kafasıyla bir yeri işaret etti. Duvara kısa yortlu esmer bir kız yaslanmıştı. Saçları erkek gibi kısaydı, iri göğüsleri vardı. Esmer kız dudaklarını yalayarak Sergei'ye baktı.

"Anlaşılan Niko tatlı devrin bitti." dedi Sergei göz kırparak. Hazar kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Siktir ordan." Hazar'ın ters sesiyle Sergei yerinden hızla doğruldu ve elini masaya vurarak öne eğildi.

"Beni dikkatli dinle Nikolai. Söylediğin kelimeler burada kutsaldır. Saçma sapan kullanıp madara etmene izin vermem. Dışarıda hangi kadınla beraber olursan ol ama burada Hazan'dan başkasıyla görölme." Sergei âdeta hırlamıştı. Çocuğun yüzündeki keyifli ifade kaybolmuştu. Sarı gözleri öfkeyle parlıyordu. Hazar istifini bozmadı.

"Süren çoktan doldu Tilki. Kalk!" dedi kızın kolunu yakalayıp ayağa kaldırarak.

"Yavaş." dedi Hazan kolunu çocuğun elinden çekerek. Ardından eteğine dikkat ederek kutuyu yerden aldı. Hazar'ın gözleri kutunun üzerinde dolaşsa da soru sormadı.

"Niko." dedi Sergei çoktan yemekhane kapsına ilerleyen çocuğa. Hazar kaşlarını çatarak sadist bir gülümsemeyle bakan Sergei'ye çevirdi bakışlarını. Kızıl saçlı çocuk masaya anahtar attı. Hazar masadan anahtarı aldı ve yemekhane kapısında onu bekleyen Hazan'a bakış attı.

"Gidelim."

* * *

"Hazar neden Sergei'ye vurmadın? Yani karşılık vermedin?"
Siyah Mercedes asfaltta kayarken arabanın içindeki sessizlik can

sıkıcıydı. Hazan'ın sesi sessizliği bozduğunda Hazar gözlerini yoldan ayırmadı.

"Yoksa Sergei senden daha mı iyi?" Hazar'ın alayla güldüğünü duydu.

"Belki de aslında ondan çekiniyorsun?" Hazar'ın hafifçe kafasını salladığını gördü.

"Ya da belki..."

"Ucuz gazları bırak Tilki." dedi çocuk hızlanırken. Hazan hafifçe gülümsedi.

"Karşılık vermedim, çünkü onun itibarını korudum. Orda başka adamlar vardı. Sergei çok iyi dövüşür. Ancak benim bir avantajım var." dedi parmağını şakağına koyarak.

"Karşılık verirdim. Keyifli ve uzun bir dövüş olurdu. Ancak yemesine izin veremezdim. O yüzden karşılık vermedim. Adamlarının önündeydi." *Seni gururlu, devasa egoya sahip pislik...* Kimseye Hazar yenildi dedirtmezdi.

"Minnesola ne?"

"Görürsün tilki surat." Araba sertçe durdu. Hazan kafasını çevirip dışarı baktı. Eski bir fabrikanın önüne gelmişlerdi. Burası da neresiydi? Fabrika terk edilmiş gibi gözüküyordu. Tellerin üstünde kuru kafa ve uyarılar vardı. Çocuk arabanın kapsını hızla itti ve tellere yöneldi. Hazar tel kapıyı zorlayarak açtı. Fabrikanın bir kısmı ormanlıktı. Hazar dipsiz gözüken karanlığa baktı. Aklına saçma sapan şeyler geliyordu. Hazar'ın onu burada doğrayıp kanını tarikat için akıtması ya da onu diri diri gömmesi gibi. Çok film izlemenin dezavantajları diye düşündü dudağını ısırarak.

"Korkuyor musun Tilki?" dedi çocuk dikkatle ona bakarak.

"Karanlıktan mı yoksa?" Çocuk gözlerinde tehlikeli bir ifadeyle ona doğru geldiğinde Hazan elindeki kutuyu beline bastırdı ve bir adım gerilemek istedi.

"Ne korkacağım be!" diye bağırды öfkeyle. Çenesini kaldırdı. Soguk rüzgâr saçlarını arkaya savururken Hazar'ın sıcak, sert kolunu tuttu.

"Gidelim." Hazar'ın hafifçe güldüğünü hissetti. Ormanın içerisinde yürürlerken iki adam önlerine çıktığında Hazan çığlığının

boğazını tıkadığını hissetti. Hazar adamlara bir şey söyledi. Adamlar kafasını eğip üç parmağını kaşının kenarına vurdular ardından ormanın içinde kayboldular.

"Nöbetçiler Hazan. Burayı koruyorlar. Maalesef Rusya'daki her gangster kendi çetesini oluşturmaya çalışıyor. Piyasayı bok götürüyor." Hazan nasıl cevap vereceğini bilemedi. Çocuğu tabii ki anlıyordu ama bir bilgisi yoktu. Ormanın bittiği yere geldiklerinde Hazan durdu.

"Hazar..." dedi titrek bir sesle. Gördüğü şeyi tanımlayabilmek için kelimelere ulaşmaya çalıştı genç kız. Karşısında nefes kesen bir manzara vardı. Normalden büyük olan ulu meşe ağacı kollarını gökyüzüne kaldırmıştı. Bir gölün yanında yükseliyordu. Dolunay ışıklarını gölün üzerine salmıştı. *Yakamoz* diye düşündü Hazan. Aydan uzak kısımda yıldızlar vardı. O kadar çoklardı ki... Bir rüzgâr meşenin yapraklarını salladı ve kızın yüzüne doğru esti. Kır çiçeklerinin kokusu burnuna ulaştığında kaşlarını kaldırdı. Etrafına bakınsa da çiçekleri göremedi kız. Ancak kokusu buradaydı.

"Karşında Minnesola." diye fısıldadığını duydu çocuğun. *Minnesola* dedikleri şey bir ağaçtı. O kadar eski ve köklü bir ağaçtı ki görenlerin hayrete düşmelerini sağlayabilirdi. Gövdesi sarmaldı ve birçok kolu vardı. Hazan elindeki kutuyu sıkıca kavradı ve eğildi.

"Ne yapıyorsun?" dedi çocuk ona bakarak. Hazar dizlerine uzanan bağcıkları çözdü. Ayağındaki ayakkabılardan kurtuldu.

"Hissediyorum." Ayağını buz gibi çimlere bastı. Ağaca doğru ilerlerken rüzgâr hızlandı. Hazan içinde bir şeyler hissediyordu. Sanki ağacın ruhu vardı. Sanki birden dile gelecekmış gibi dikkatle yaklaştı genç kız. Kutuyu ağacın altına bıraktı ve elini ağacın gövdesine koydu. Gölün üzerine düşmüş yakamoza baktı hayranlıkla. İçerideki duyular yüzünden yangın yeri gibiydi. Burası peri masallarındaki diyarlardan alınan bir kare gibiydi. Kız yavaşça etrafında döndü. Kızıl kahve saçları dönüşün etkisiyle beline hafifçe sarılıp gevşedi. Heyecanla çocuğa baktığında çocuğun gözlerinde yakaladığı acı onu şoke etti. Hazar gözlerini ifadesiz hâle getirse de Hazan yakalamıştı bir kere.

"Buraya gel!" diye seslendi Hazar'a. Çocuk ağır adımlarla ilerledi.

"Gördün artık hadi gidelim." dedi Hazar ters bir sesle.

"Sen kafayı mı yedin!" diye haykırdı. Ardından ellerini çocuğun göğsüne yaslayıp kafasını kaldırdı.

"Hazar burası hayatımda gördüğüm en güzel, en büyüğü yer," dedi heyecanla. Hazar düz bir ifadeyle kıza baktı.

Kız hafifçe çocuğun sert göğsüne vurdu. "Kör gibi davranma, şuraya bak!" dedi eliyle manzarayı göstererek. Hızlı adımlarla kızıya yöneldi. Kapağı kenara fırlatarak elini içine soktu. Ardından gülümseyerek flütü havaya kaldırdı. Flüt ay ışığını yakalayıp yansıttı. Hazan soğuktan titremeye başlamadan önce çalmak istiyordu.

"Sen onu nerden buldun?" dedi çocuk kaşlarını çatarak.

"Nerden bulduysam buldum. Dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?" Hazar kıza yaklaştı ve sırtını eski meşe ağacına dayadı.

"Çal bakalım Tilki." Hazan flütü dudaklarına götürdü ve üfledi. Ses ormanın içine yankı yaparak yayılınca Hazar'ın suratı değişti. Gözlerini kapattığı için görmüyordu genç kız. Hazar da müzikle birlikte gözlerini yumdu. Tilki tekrar yapıyordu. *Çalıyordu* ve her ezgi onun duvarlarına atılan bir top gibiydi. Direniyordu. Hayatına birini alamazdı. Tekrar olmazdı. Onunla aynı kaderi paylaşmasına izin veremezdi. Aynı şeyi bir daha kaldıramazdı. Göğüs kafesinin cayır cayır yandığını hissediyordu. Hazar sertçe yutkundü. Gözlerini açarak hafif bir rüzgârın saçlarını dalgalandığı kıza bakıyordu. Öyle güzeldi ki... Bu dünyaya ait değil gibiydi. Yanakları ve minik burnu soğukun etkisiyle kızarmıştı. Ayakları bembeyaz kesilmiş, ısınısını korumak isteyen parmakları hafifçe içe bükülmüşlerdi. O eşsizdi. Birçok müzisyen dinlemişti Hazar. Ancak hiçbirinde Hazan'da yankılanan büyü yoktu. Farklıydı. O ve müziği farklıydı. Onu hak etmiyordu. *Kabretsin* diye düşündü Hazar. Yumruğunu ağaca geçirdi. *Kabretsin. Kabretsin. Kabretsin.*

"Hazar? Ne oldu?" Hazar gözlerini açtı ve yumruğunu ağaçtan çekti. Eski meşenin kabuğu parmak boğumlarını sıyırmıştı. Kandan ince şeritler kendini belli ederken iç geçirdi Hazar.

"O kadar kötü değildim be." dedi kız titreyerek. Hazan zangur zangur titriyordu. Parçanın sonuna kadar zor dayanmıştı. Nana neden ona elbise yollamıştı hâlâ bilmiyordu. Hazar'ın üstündeki ceketi çıkardığını gördü. Üzerinde V yaka bir kazak vardı. Hazan'ın dommuş ellerinden flütü aldı ve kutusuna koydu. Kıza nazikçe ceketini giydirdi.

"Gel buraya tilki surat." dedi sırtını ağaca verip yere oturdu. Hazan'ı kucığına çekti. Bir eliyle ellerini ısıtırken kızı göğsüne bastırılmıştı. Hazan yüzünü çocuğun göğsüne yaslayarak kokusunu içine çekti.

"Hazar..." diye mırıldandı genç kız. Bu anı bozmak istemiyordu ancak sormazsa da içi rahat etmeyecekti.

"Yolante'yi soracaksın." dedi çocuk boğuk bir sesle. Hazan hayretle kafasını kaldırdı ve sarılıkların yeşile baskın çıktığı gözlerle baktı. Gözler her hareketini izliyor gibiydi.

"Biliyorum Tilki. Eşyalarımın yerini bilirim. Albümü karıştırdığını biliyorum." Sesi sitemkârdı. Hazar, CDlerden bahsetmemişti. Kızın onları izlediğini bilmiyordu.

"Biliyorsun ve hâlâ hayattayım." dedi Hazan kendi kendine gülererek.

"Yemeğe neden bir buçuk saat geç gittik sanıyorsun? Kendimi sakinleştirmem gerekiyordu. Yoksa seni saçlarından sürükleyerek götürecektim." Hazan yüzünü buruşturdu. Konuyu kurcalamak istemiyordu.

"Nasıl biriydi?" diye fısıldayarak. Hazar'ın onu kucığından fırlatmasını bekliyordu. Ancak çocuk hafifçe gerilmekten başka tepki vermedi.

"Leylak. Açık sözlü, iyi kalpli ve neşeli..." dedi Hazar ifadesiz bir sesle. Hazan gözlerini çocuğun yakışıklı yüzünde gezdirdi. Demek Hazar çiçeklerden anlıyordu.

"Ben neyim?" dedi merakla çocuğa bakarak. Hazar'ın gözlerinde ifadesiz bir bakış vardı.

"Devedikeni." Hazan kaşlarını çattı ve kafasını tekrar çocuğun göğsüne yasladı.

"Hiç şaşırmadım seni göt." dedi huysuzca. Yattığı göğsün saraldığını hissetti. Hazar gülüyor muydu? Kafasını kaldırmadan çocuğa sokuldu.

"Gül. Mavi Gül. İmkânsız, ulaşılmaz ve eşsiz." Hazan gözlerini sıkıca yumdu. Hazar'ın her güzel sözünün arkasındaki ufak gözle uyarıyı hissedebiliyordu. Düşünmemeye çalıştı. Çocuğun burnu kızın saçlarının arasına girdi.

"Gül kokuyorsun bir de." diye fısıldadığını duydu çocuğun. Derin sesi bütün vücudunu soğukla farklı bir şekilde titretmişti.

*"Amansız, acımasız kokuyorsun
Gittikçe daha keskin kokuyorsun, daha yoğun
Dayanılmaz bir şey oluyorsun, biliyorsun
Hırçın hırçın, pembe pembe
Öfkeli öfkeli gül
Gül kokuyorsun nefes nefese."*

Hazan kafasını çocuğun göğsünden kaldırdı ve güzel gözlerine baktı.

*"Gül kokuyorsun, amansız kokuyorsun
Bu koku dünyayı tutacak nerdeyse
Gül, gül! diye bağırarak çocuklar bütün
Herkes, hep bir ağızdan: gül!
Ve her şeyin üstüne bir gül işlenecek..."*

Hazar'ın duraklamasıyla Hazan dudaklarını ısırды. Edip Cansever'in en özel şiirlerinden birini okuyordu çocuk. Hem de gözlerinin içine bakarak.

"Saçların..." Çocuk eliyle uzun tutamlardan birini okşadı.
"Alınların..." İşaret parmağı kızın dar alnında gezindi.
"Göğüslerin üstüne..." İşaret parmağı aşağı yöneldiğinde Hazan donakalmıştı.

"Yüreklerin üstüne..." Parmağı Hazan'ın göğsünden sol tarafına yöneldi.

"Bembeyaz kemiklerin..." Parmak çıplak tenine temas etti. Sıcak parmaklar çıkık köprücük kemiklerinin üzerinde gezinip omzuna yöneldi. İçindeki ateşin vücudunu kapladığını hissetti genç kız. Soğuğu hissetmiyordu. Tüm dünya silinmiş yalnızca o ve Hazar kalmıştı.

"Mezarsız ölülerin üstüne,"

"Kurumuş gözyaşlarının..." Hafifçe gözaltına dokundu kızın.

"Titreyen kirpiklerin üstüne," Kızın uzun, titreyen kirpiklerine dokundu.

"Kenetlenmiş çenelerin..." Parmak çenesine doğru yol aldı.

"Ağarmış dudakların..."

Hazar'ın parmağı dudağına dokunduğunda Hazan nefes almayı kesti. Çocuk elini kızın yüzünden çekti. Rüzgâr hızlanmıştı. Hazar'ın iri dalgaları rüzgârla birbirine girdi.

"Unutulmuş çılgınlıkların üstüne

Kederlerin, yasların, sevinçlerin

Ve her şeyin üstüne bir gül işlenecek.

Bir rüzgâr, bir fırtına gibi esecek gül

Yıllarca esecek belki

Ve ansızın dünyamızı göreceğiz bir sabah

Göreceğiz ki

Biz dünyamızı gerçekten görmemişiz daha

Geceyi, gündüzü, yıldızları

Görmemişiz hiç

Tanışmaya komamışlar bizi güzelim dünyamızla."

Hazar'ın derin sesi genç kızı uyuşturmuş gibiydi.

"Öyleyse dostlar bırakın bu yalnızlıkları

Bu umutsuzlukları bırakın kardeşler

Göreceksiniz nasıl

Güller güller güller dolusu

*Nasıl gül kokacağız birlikte
Amanız, acımanız kokacağız..."*

Hazar kıza yaklaştı. Son cümle dudaklarının arasından dökülür-
ken gözlerini kapattı Hazan.

"Dayanılmaz kokacağız nefes nefese."

Çocuk çok yakınındaydı. Sıcak nefesi Hazan'ın soğuk dudak-
larını ısıtıyordu. Hazar'ın birden gözlerini yumup geri çekildiğini
hissetti. Gözlerini açtığı anda çocuğun gözleri yere bakıyordu.

"Gitme vakti Tilki." dedi boğuk bir sesle.

* * *

Hazan yatakta sırtüstü yatıp geçirdiği eşsiz saati düşünüyordu.
Hazar'ın daha yumuşak yönünü görmüştü. Kafasını çevirip kendi-
sinden kaçmak ister gibi yatağın ucunda yatan çocuğa baktı. Ay ışığı
sırtındaki kaslara vuruyordu. Şiirden sonra yangından mal kaçırır gibi
arabaya sürüklemişti çocuk onu. Bir an için Hazar'ın onu öpeceğini
düşünmüştü. Okuduğu şiir çok güzeldi. Çok özeldi. Eve dönerken
bile kalbi hızla atmaya devam etmişti. Hazar'ın kaşları hafifçe çatık,
ağzını bıçak açmamıştı. Odaya girer girmez soyunup yatmıştı.

Mavi gül. İmkânsız, ulaşılmaz ve eşsiz. Hazan dudaklarını saran
gülümsemeye engel olamadı. Aklına gelen fikirle yatakta doğrulup
çocuğa baktı. Derin nefesler alıyordu. Ayakkabının arkasına basa-
rak giydi. Komodinin üstündeki kartı aldı. Yavaşça odadan çıktı.
Karanlık koridorları geçerken aslında uzun zamandır istediği bir
şey yapacağını düşündü. Kendine itiraf edemese de gerçekten is-
tediği... Yemekhanenin karşısındaki kapıya geldiğinde camından
içeri baktı. Yorgo oturmuş kitap okuyordu. Birkaç saat sonra güneş
doğacaktı ve yaşlı adam hâlâ uyumamıştı. Kapıyı açıp içeri girdi.

"Merhaba Yorgo. Dövme yaptırmaya geldim." Adam yuvarlak
okuma gözlüklerini çıkarıp kenara koydu.

* Edip Cansever, (1990). Gül Kokuyorsun, Sonrası Kalır (Toplu Şiirler 1).
İstanbul: Adam Yayınları.

“Ben de bu anı bekliyordum Kızıl.” dedi keyifli bir sesle. Aletlerini hazırlarken sordu. “Söyle bakalım, ne yapıyoruz?”

* * *

Hazan odasına doğru giderken sol kolunu kıpırdatmadan tutuyordu. Yaptırırken bu kadar acıyacağını düşünmemişti. Dişlerini sıkmaktan başı ağrıyordu. Kolunda bileğine yakın taraftaki mavi gül tomurcuğuna baktı. Yorgo işinin ehliydi. Kartı okuttu, ince bir dıt sesiyle kapı açıldı. Odaya girdi ve uyuyan çocuğa çevirdi lacivert gözlerini. Çocuğun, dövmesini gördüğünde şoke olacağını düşündü. Gülümseyerek yorganın altına girdi ve gün doğarken gözlerini kapattı.

*Bana seslenirsen sana koşacağım.
Eğer fikrini değiştirirsen sana geleceğim.
Benim için gelirsen sana koşacağım.*

18

Sabah gözlerini rahatsız eden güneşle uyandı genç kız. Kırpıştırarak gözlerini ırice açtı ardından kıstı. Tam karşısında bir karartı duruyordu. Lacivert gözler odağını bulduğunda şaşkınlıkla yutkundu. Hazar kalçasını camın kenarına dayamıştı. Üstü çıplaktı. Eşofman altı belinden düşmek üzereydi. Kasıklarının üst kısmında karnına yakın bölgede pumanın başı ve pençeleri gözüküyordu. Ellerini geniş göğsünde birleştirmişti. Kılıç şeklindeki kolye ışığı yansıtıyordu. Güneş Hazar'a arkadan vuruyordu. Kökleri kumral olan saçlarının ucundaki açık renk bukleler altın gibi parlıyordu. Yüz ifadesi tuhaftı. Düşüncelere dalmıştı ancak kızacağına mı sevineceğine mi karar veremiyor gibiydi. Kızın yüzüne bakmıyordu. Hazar çocuğun bakışlarını takip ettiğinde onun yatağın dışına sarkan bileğindeki dövme baktığını fark etti. Yeşil sarı gözler ona döndü.

"Giyin. Kahvaltıya." Hazar çocuğun dövme hakkında yorum yapmasını beklememeye karar verdi. Bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı, ayaklarını sürüyerek banyoya girdi. Banyo kapısını kapatmadan önce son gördüğü kaşlarını hafifçe çatmış bir Hazar'dı.

Dişlerini parmağına macun sıkarak fırçaladı yine. Burada kalacaklarsa en kısa zamanda diş fırçasına ihtiyacı olduğunu Hazar'a söylemeliydi. Ellerini yıkadı ve gelirken yanında getirdiği kıyafetleri hızla giydi. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdu. Bileğindeki dövmeye baktı dudaklarını ısırarak. Hazar tek kelime etmemişti.

Banyo kapısını yavaşça açtı. Hazar yatakta sırtüstü yatmış ellerini ensesinde birleştirmişti. Üstünde gri bir tişört vardı. Sesle birlikte gözlerini açtı ve hızla doğruldu.

Kızı beklemeden kapıya yöneldi. Hazan sormak istese de sustu. Sebepsiz yere bir gerginlik vardı. Hazar'ın bakışları beynine kazınmış gibiydi. Bileğine bakışı... Hem tepetaklak olmuş gibiydi hem mutlu. Ağzını açıp bir şeyler demek istiyordu. Ancak içindeki ses çocuğun onu tersleyeceğini haykırıyordu. Dişlerini sıkı. Koridorda uzun adımlarla yürüyen çocuğa yetişti.

* * *

Hazar yemekhanenin kapısını açmadan önce Hazan'ın bileğini yakaladı.

"N'apıyorsun?" Kızın sinirli sesini duymazdan geldi. Kapıyı açtı ve kısa sessizlikte attığı sert adım yemekhanede yankılandı. Ağzındaki zeytini keyifle çiğneyen Sergei'ye baktı. Zeytin çöpünü tabağa tükürünce Hazan bir an için kıkırdadı. Hazar'ın ciddi suratıyla Sergei'nin sırttan suratı o kadar zıttı ki... Bileğini çekerek çocuğun elinden kurtardı. Sergei'nin yanında geçen gün gördüğü bir gözü kör çocuk oturuyordu.

"Günaydın Kızıl. Seninki tersinden kalkmış bugün?" dedi çene- siyle kahvaltı almak için camekânlı bölüme ilerleyen Hazar'ı işaret ederek.

"Günaydın. Sorma." dedi Hazan gülümseyerek. Sergei parmaklarıyla masada ritim tuttu.

"Haberleri alınca delirecek." Hafif bir kahkaha attı Sergei. Gözünün önüne gelen görüntüden oldukça mutlu görünüyordu. Hazan sormak için ağzını açsa da önüne sertçe bırakılan tepsiyle yerinden sıçradı.

"Harbi hayvansın." dedi ters ters Hazar'a bakarak. Çocuğun ona kötü kötü bakmasını beklediye de Hazar'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. Uzanıp Hazan'ın küçük çilli burnuna bastırdı.

"Sus da ye çilli." Saçlarını sallayarak iri bukleleri gözünün önünden uzaklaştırdı çocuk. Tostunu ısırdı. Beş dakika içinde bütün tabağı yalayıp yutmuştu. Hazan şaşkınlıkla çocuğun tabağına baktı. Kendi tostunun yarsına anca gelmişti. Sergei tek gözü kör olan oğlanla konuşuyordu.

Hazar çayını içerken kıza baktı. Ufak ufak ısıyor. Yutmadan önce iyice çiğniyordu.

Masaya Sodom'un yaklaştığını görünce kaşlarının çatılmasına engel olmadı. Adamın dudağının yarısı yoktu.

"Efendim. Özentiler yolda." Hazar durakladı. Midesinin kanı- masına neden olan bir öfke sarmıştı içini.

"Sen... Yine mi saldırdın?" dedi yüzünü sadist bir gülümseme kaplamış Sergei'ye bakarak.

"En sevdiğimiz şey Niko! Ne eğlenirdik ama özlemiyor musun sen?" Kızıl Kıyamet'in kurallarını uygulayan yeni ve kalabalık bir örgüt türemişti. Özellikle Kızıl Kıyamet'e giremeyen tepkili insan- lardan oluşuyordu. Ne zaman çete savaşı olsa ortalık kan gölüne dö- nerdi. Binadan uzakta derin bir çukur vardı. Cesetler oraya atılırdı. Podolsk polisi buranın çete bölgesi olduğunu bildiğinden pek yaklaş- mazdı. Yaklaşanlara ise para verilip gönderilirdi. Ruh hastası Sergei öldürmekten zevk alıyordu. Eskiden o da eğlenirdi. Ancak kimseyi kasıtlı öldürmemişti. Ya bacaklarına hedef alırdı ya omuzlarına.

"Buraya mı geliyorlar?" diye sordu donuk bir sesle. Merakla on- ları izleyen Hazan'a bakmamaya çalışıyordu.

"Evet kuzen. Ne o pek mutlu görünmüyorsun?" Hazar'ın kaşları çatılmıştı. Şakaklarında bir damar öfkeyle zonkluyordu.

"Çok kan dökülecek." dedi Sergei keyifle.

"Sikeyim Sergei. Bunun sırası mıydı şimdi?" dedi öfkesini bas- tırmaya çalışarak.

"Ne oluyor?" dedi Hazan kaşlarını kaldırarak. Hazan'ın Rusça bilmediği aklından çıkıyordu.

"Bir çete geliyor Kızıl. Savaşacağız. Ya yaşarsın ya ölürsün." Ha- zan güldü. Lacivert gözlerini Sergei'nin deli parıltılar saçan gözle- rine çevirdi. Ardından Hazar'ın yeşilliklerin sarıları yuttuğu gözle- rine baktı. Hazar çok ciddiye. Patlamamak için kendini sıkıyordu.

"Şaka değil."

Kız elindeki çatalı gürültüyle masaya vurarak. "Çok hoş."

Kızın mırıltısı Sergei'nin kahkaha atmasına neden oldu. Hazar oturduğu yerden kalktı. Hazan onun sandalyeyi tekmeleyeceğini dü- şünse de çocuk arka cebinden silah çıkardı. Hazan'ın önüne koydu.

"Ali" dedi sıkılı dişleri arasından. Çocuğun ellerinin titrediğini görebiliyordu.

Hazar sınırdaydı. Hazan bir an için salak bir ifadeyle silaha baktı. Derin bir nefes aldı.

"Ne o? Bana silah doğrultan kız nereye gitti?"

Sergei kaşlarını kaldırıp öne eğildi. Sarı gözleri keyifle ışıldıyordu. Düzgün dişlerini açığa çıkaran hayran bir sırıtma kaplamıştı yüzünü.

"Niko'ya silah mı doğrulttun? Çok ateşli." Ardından Hazan'a göz kırptı.

"Biz kızılar çok ateşliyizdir. Her yerde. Kavgada, yatakta. Niko'nun bunu bilmesi gerekir gerçi."

Hazan yüzünün alev aldığını hissetti. Dudaklarını araladı. Acil oksijene ihtiyacı vardı. Hazar'ın yüzüne baktı hafifçe. Hazan hâlâ sinirliydi. Ancak dudakları her an gülecek gibiydi.

"Sergei. Seni şu karşı duvara fırlatırım ve siktiğimin itibarı umurumda olmaz." Sergei dudaklarını hayal kırıklığıyla büktü. O an binayı ayağa kaldıran zil sesiyle masalar hareketlendi. Sergei kafasını geriye yatırarak bir kahkaha attı. Sandalyeler devrilirken duvara monteli olan kırmızı dolaplardan pompalılardan kurusıkılara kadar çeşit çeşit silah çıkarılıyordu. Hazan onların yangın dolabı olduğunu düşünmüştü, hâlbuki.

"Silahı al Tilki!" dedi Hazar ceket cebinden bir silah daha çıkarırken. Hazan soğuk metali avucunda sıkı sıkı tutarken kaşlarını çatı. Hazar kaç tane silah taşıyordu? Kızın boşa kalan elini tuttu çocuk. Elinin çocuğun sert sıcak avuçlarında kaybolmasıyla vücudunu huzura benzer bir his sardı. Şu an ki panik durumu umurunda değil gibiydi. Hazar'ın sertçe çekmesiyle o ana kadar farkında olmadığı bir kapıya doğru sürüklendi. Son gördüğü, pembe elbisesiyle mutfak tezgâhında oturan Nana'nın bacaklarını sallayıştı.

* * *

Dar ve soğuk bir odaya girdiklerinde Hazar arkalarından kapıyı kilitledi. Odanın tavanı eğimliydi. Gri çelik bir masa bir sandalye, kasa ve dolaptan başka bir şey yoktu odada. Silah seslerini, adamların

bağırışlarını duyabiliyordu Hazan. Sırtını soğuk bir ter tabakası kaplamıştı. Kafasını sağa çevirdiğinde bir kapı daha gördü.

"Bu kapıyı nereye açılıyor?" dedi kasanın önünde diz çökmüş olan Hazar'a. Çocuk dikkatle kasanın kilidini inceliyordu.

"Zindanlara." dedi soğuk bir sesle. Ardından cebinden uzun ince bir tel çıkardı. Teli ikiye kırdı. Bir tanesini biçimli dudaklarının arasına yerleştirdi. Diğerini kasanın asma kilidine. İrisindeki yeşillikler azalmıştı. Gözleri neredeyse sarı gözüküyordu. Kaşları çatılmıştı. Elindeki işe konsantre olmuştu. Hazan çocuğu izlemeyi bırakıp kapıya yöneldi. Tabancayı tutan eli felaket terlemişti. Elindeki teli sildikten sonra tabancayı tekrar sağ eline aldı. Kapıyı yavaşça açtı. Soğuk nemli hava yüzüne çarptı. İçerisi yosun kokuyordu. Sağda ve solda bira fiçileri istiflenmişti. Hazar şaka yapmıyordu. Gerçekten demir parmaklıklar vardı. Hazar'ın boğuk homurtusunu duyunca kapıyı kapatıp arkasına baktı. Çocuk ağzındaki teli tükürmüştü. Kasanın kilidini çıkarıp kenara attı. Sergei'nin son model kasalarından almayışı onu memnun etmişti. Gerçi alsa bile şifreyi bir iki üç dört yapar kimsenin bulamayacağını iddia ederdi. Kasayı sertçe açtı ve içine eğildi.

"Onlar ne?" Kızın kokusu ondan önce gelmişti. Nergisle karışık gül kokusu. Hazan'ın omzunun üzerinden eğildiğini tahmin edebiliyordu. Kızıl kalın örgüsü omzuna çarpmıştı.

"Belgelerimiz." Kasayı kapatıp doğruldu. Kızın son anda kendini geri çekmesine yorum yapmadı.

Elindeki kimlik ve pasaportları masanın üzerine attı. "Sahte." dedi kız elindeki kimliğe bakarken. Yeni ismi Maria Kornikova'ydı. Hazar kızın bembeyaz kesilmiş yüzünü inceledi.

"Beni her an şaşırtıyorsun Tilki. Çılgınlık atıp ağlamayı bekliyorum hâlâ." Hazar'ın kaşlarını çatıp yüzünün önüne düşen birkaç teli kulağının arkasına iteleyişini izledi.

"Bir ailem ya da sevenim olsaydı belki. Kaybedecek bir şeyim yok derken bundan bahsediyorum." Hazar'ın sesi demir gibiydi. Ancak sesinin arkasında gizlenen derin üzüntüyü hissedebiliyordu çocuk. Hazar bir an için bencilce kızı yanında tutmak istedi. Kafasını hafifçe sallarken saliseler içinde aklındaki düşünce kaybol-

muştı. Kapıdan gelen gürültüyle ikisi de yerinden sıçradı. Hazar belgeleri katlayıp cebinin iç gözüne koydu.

"Silahın hazır olsun tamam mı?" dedi Hazan'a bakmadan. Hazan zorlanarak emniyeti açtı. Silah kullanmayı tam olarak biliyor sayılmazdı. Babası ava gitmeye bayılırdı. Evlerinde birkaç silah vardı. Küçükken babasının zulasını bulmuştu. Osman Bey önce öfkelense de kızına emniyet kilidi nasıl kaldırılır göstermişti. Hazar'ın göz ucuyla silahına baktığını fark etti.

"Aferin sana tilki surat." dediğini duydu çocuğun. Kapıdaki gürültü o kadar artmıştı ki. Menteşelerin titrediğini görebiliyorlardı. Hazar'ın kısa bir süre gözlerini kapadığını gördü. Çocuk sesleri dinliyor olmalıydı.

"Tahminen üç kişiler. İkisi kapıyı tekmeliyor biri silahını doğrultmuş." Hazan yutkundu. Ancak boğazı kupkuruydu.

"Masanın arkasına geç!" dedi çocuk dolabı kendisine siper alırken. Hazan masanın arkasına eğilirken kalbi kulaklarında atıyordu. Masanın önü yere kadar uzanıyor, kızın varlığını gizliyordu.

"Kapı açıldığında..." Kapıdan gelen gürültüler çocuğun sesini bastırıyordu.

"Ateş et!" Cümlesini bitirmesiyle kapının kilidi kırıldı ve kapı içeri doğru savruldu. Hazan gözlerini yumarak tetiğe bastı. Silah hafifçe geriye tepse de kurşunun hedefe uçtuğunu tahmin edebiliyordu. Ateş sesleri ardi ardına geldi. Ardından kapıdaki gürültü kesildi. Hazan kafasını çıkarırken kollarının hafifçe titrediğini hissetti. Gözleri dolabın arkasına çevrildi.

Hazar da kafasını çıkarmıştı. Dolabın kenarı kurşun izleriyle doluydu. Yerdeki kurşun kovanları oldukça fazlaydı. Genç kız, emekleyerek masanın arkasından çıktı. Kapı girişinde üç tane adam yatıyordu. Hazar doğru bilmişti. Devasa bir birikintisi odanın ortasına ilerliyordu. Adamlardan bir tanesinin gözleri açıktı. İfade-siz cam gibi olan kahve gözler Hazan'ın vücudunun buz kesmesine neden oldu. Alnının ortasında kurşun vardı. Cesedin ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi aralıktı. Gözlerini ölü adamın gözlerinden çekemiyordu. Korkunç hissediyordu. Bütün vücudu titriyordu.

"Ha... Hazar!" dedi mırıltıyla. Çocuk önünde eğildi.

"Sakin ol." dedi Hazar kollarını ona dolayıp kendine çekerken. Hazan parmaklarını adamın göğsüne geçirdi yüzünü kokuyuşu dolu olan sıcak tişörtlü gömdü.

"Sen öldürmedin. Senin kurşunun duvara gitti." dedi kıza sarılıp hafifçe sallarken. Hazan içinin biraz rahatladığını hissetti.

"Sakin ol Tilki, sakın." Çocuğun mırıltılarıyla titremesinin azaldığını hissediyordu. Vücudundaki adrenalini yavaşça azalırken kalp atışları düzene giriyordu. Parmaklarını çocuğun göğsüne batırmaktan vazgeçip düz tuttu. Derin bir nefes aldı. Midesindeki bulantı azalırken burnunu çekti hafifçe.

"İşte benim kızım." diye mırıldandığını duydu çocuğun. Çocuğun dudaklarını saçına bastırıldığını hissedince hafifçe gülümsedi. Ancak sadece iki saniyelikti. Hazar geri çekildi.

"Merhaba eski dostum." Soğuk ince ses kapının girişinden kulaklarına ulaştığında Hazar kızın kolundan tutup ayağa kaldırdı ve tam önünde durarak onu kapattı. Hazan çocuğun arkasında kıpırdamadan dururken içindeki merakı dizginlemeye çalışıyordu. Kapıdan gelen tetik sesleriyle ciddi tehlike altında olmalıydılar. Hazar'ın vücudu gergindi. Gözleri, kapıda arkasında nerdeyse bir düzine adamla dolu Thomas'a çevrildi. Sergei ve kendisine özellikle dış bileyen örgütün lideri. Sergei eğer hayatta değilse ölüsünü sikecekti. Adamın sigara yakışını, ardından beline gelen siyah saçlarını arkaya savuruşunu izledi. Thomas, Kızıl Kıyamet'e girmek için özellikle uğraşan ancak hiçbir zaman kabul edilmeyen biriydi. Üstelik çocukluk arkadaşlarıydılar. Aynı sokaklardan geçmişlerdi. Sergei bir sebepten dolayı Thomas'a dış bilemişti ve kabak şu an tam olarak kendi başına patlamıştı.

"Uzun zamandır görüşmüyoruz, ne dersin?" dedi soluk ması gözlerini çocuğun gergin suratına çevirerek. Hazar adamların ceketleri sürüklemelerini izledi.

"Sergei'yi aradım ama bulamadım. Geçen sefer birçok adamımız öldü o piç yüzünden." İnce dudaklarını huzursuzca büzdü.

"Buraya gelmiştir dedim ama şuraya bak! Nikolai Alexander Baronov." Ellerini alkışlarcasına birbirine vurdu. Hazar kızın arkasında kıpırdandığını hissedebiliyordu.

"Eski dostum. Bana sırtını dönen dostum." Hazar homurdandı. Sergei'yi o gece hatırlıyordu. Darmaduman olmuştu. Ağzından tek bir kelime çıkmıştı. *Thomas*. Sebebinin araştırmaya vakti olmadan Türkiye'ye gitmek zorunda kalmıştı. Sergei'nin de uzun bir süre Rusya'da olmadığını biliyordu. O gecenin sabahı tek kelime etmeden ülkeyi terk etmişti. Hazar normalde dostluklarına değer verirdi. Ancak Sergei'yi bu duruma getiren biri ne kadar yıllık arkadaşı olursa olsun gözünden silinirdi.

"O gece Sergei'ye ne yapmıştın?" *Thomas*'ın ince kaşları havaya kalktı.

"O herif buna mı takıldı, yani?" Hazar'ın kıpırdamadan düz bir suratla ona baktığını görünce devam etti.

"Bir fahişe yüzünden, sen de arkada bir benzerini saklıyorsun. Gerçi seninki fahişe değil gibi."

Hazar yumruklarını sıkı. Hazar'ın sırtındaki eli hem varlığını hatırlatıyor hem dikkatini dağıtıyordu. *Thomas*'ın o piç suratını dağıtmak istedi. Ancak aralarında bayağı mesafe vardı. Adama saldırana kadar en az üç kurşun yedi.

"Sergei'ye ne yaptın?"

"Sergei'ye bir şey yapmadım. Onu uyardım. Fahişesini parçalara ayırdım. Görmesi için onu öylece bıraktım." Ruh hastası...

"Seni sikik orospu çocuğu!" diye hırladı Hazar. Vücudu titriyordu. Sergei'nin deliye dönmesinin sebebi buydu demek. Küçükken değişik huyları vardı ancak bilinmeyen olay çocuğun yüz seksen derece dönmesini sağlamıştı. *Thomas*'ın problemlili olduğunu biliyordu. Sokak köşelerinde onunla oynardı. Polislerden kaçır, çadır-larda yatarlardı. Sergei daha iyi bir hayat sürmüştü. Hazar'a parasal konularda annesinden gizli yardım ediyordu. Hazar'ı defalarca evlerinde saklamıştı. Annelerinin arası iyi değildi. Hiçbir zaman iyi olmamıştı. Şan, şöhret, para ve en önemlisi hırs Baronov kızlarını değiştirmişti. Kaybeden Hazar'ın annesi olmuştu. *Thomas* eskiden beri Sergei'yle kafayı bozmuştu.

"Arkadaki kızı görelim." dedi *Thomas* yanındaki adama kafasını sallayarak. Hazar kıpırdamadı. Adam yaklaşıp bekledi. Kel adam elini Hazar'ın koluna uzatınca yüzünün ortasına geçirdi.

"Ateş etmeyin!" Thomas'ın ergenlikten beri aynı kalan ince sesiyle emniyet kilidi sesleri aynı anda duyuldu.

"Ben diyene kadar ateş etmeyeceksiniz!" Keltoş adam burnunu tutarak geri çekildi. Burnundan fışkıran kanlar hızla zemini kırmızıya boyuyordu. Hazar kızın kesik nefeslerini duyabiliyordu.

"Ne istiyorsun Thomas?" dedi adamın gözlerinin içine bakarak.

"Kızı göreceğim." dedi Thomas bir adım yaklaşarak. Hazar'ın arkasında hareket ettiğini hissedebiliyordu.

"Kıpırdama Tilki." dedi Hazar Türkçe olarak.

"Siktir oradan." dedi ardından Thomas'a bakarak.

"Kızı saçlarından tutup sürüklerim ve seni de öldürürüm." Hazar sırttı. Thomas onu öldüremezdi.

"Yanıma gel çilli." dedi Hazar.

"Emin misin Hazar? Boku yedik değil mi?" Kızın arkasından çıktığını hissetti. Thomas'ın kaşları havalandı.

"Öldürdüğüm fahişeye çok benziyor."

"Kes sesini Thomas!" diye hırladı Hazar. "Kes o lanet olası sesini."

"Ne diyor?" diye sordu Hazan merakla. Elleriyle üstündeki uzun tişörtün eteklerini kavramıştı.

"Öldürdüğü fahişeye benziyormuşsun." Kapıda duran adamların arasından borazana benzeyen bir ses yükseldi. Adamlar hareketlenince sesin sahibi ortaya çıktı. Adam esmerdi. Koyu gür bıyığı vardı. Türk'tü. Türkler her yerde diye düşündü bir an. Hazan gülümsememek için yanağının içini ısırdı. Adamın dedikleri kafasına dank edince gerildi.

"Abraham." dedi Thomas adama dönerek.

"Kıza çeviri yap." İnce dudakları kıvrılmıştı. Hazan, Thomas'ı inceledi. Adam metal grubundan fırlamış gibiydi. Uzun siyah saçları, karga gibi burnu, soğuk bakan gözleri vardı. Kollarında metal bilezikler ve sanki sigara söndürülmüş gibi yaralar vardı.

"Sana bir seçenek sunuyorum Niko. Ya zindana girersin ya da seni öldürürüm." Hazar'ın gözleri alev aldı. Sarı ağlar göz bebekleriyle birlikte genişlerken Hazan dikkatle çocuğa bakıyordu. Zindana girebilirlerdi. Sergei onları kurtarırdı, değil mi?

“Öldür.” Abraham denilen adam Hazar’ın dediklerini de çevirince Hazan’ın içini bir rahatlama kapladı. Thomas’ın dedikleri kadar Hazar’ın dediklerini de merak ediyordu çünkü. Öldür. Öldür de ne demekti?

“Hazar, saçmalamasana.” diye tısladı genç kız. Hazar bir adım attı.

“Öldür.” Thomas kafasını yana eğip güldü. Ardından yanındaki adamın kulağına bir şey fısıldadı.

Sarı, küt saçlı adam pis pis gülüp dudaklarını yaladı. Adam, Hazan’a yaklaşıp örgüsünden yakaladı. Hazar yerinden atılıp adamın boğazını kavradı. Adamın yüzünün rengi giderken Hazan’ı da kendisiyle beraber yere çekti.

“Sıçayım!” diye çılgık attı Hazan saçının köklerini tutarken. Thomas elindeki tabancayı Hazar’ın şakağına bastırdı.

“Kızı önce düzer sonra öldürürüm. Aynı Sergei’ye yaptığım gibi sergilerim.” Hazar öldürmek üzere olduğu adamı ileri savurdu. Adam, Hazan’ın saçlarını bırakmış yerde nefes almaya çalışıyordu.

“Sen kazandın Thomas.” dedi dişlerinin arasından.

“Hep bu cümleyi duymak istedin değil mi?”

Thomas’ın yüzündeki tatmin olmuş gülümsemeye baktı. Hazan dizlerinin üstünden kalktı ve ellerini yanan saç derisine götürdü. Yanaklarındaki ıslaklığı elinin tersiyle sildi. Her an yaşamla ölümün kıyısındaaydılar. Ölmekten daha kötü şeyler vardı ve böyle giderse bunu deneyimlemek zorunda kalacaktı.

“Hazar, lütfen...” dedi mırıltıyla. Yeşil gözlerin ona çevrildiğini gördü. Sarı ağlar, siyah göz bebeklerinin etrafında dans ediyordu. Çocuğun gözleri yüzünü taradı ve yüzündeki ifade bozuldu.

Kafasındaki silaha dikkat etmiyordu.

“Gireceğiz Thomas.” dedi boğuk bir sesle.

Thomas’ın yüzündeki sırıtiş büyüdü. Gözlerini pörtletmişti. “Demek bu kız o kadar önemli.”

Abraham, Hazan’a durmadan çeviri yaparken kız gözlerini yumdu. Hazar haklıydı. Kendisi onu güçsüz kılıyordu. Açık hedef gibiydi.

“Gireceğiz dedim. Karıştırma.” Birkaç adam Hazar’ın kollarını yakalarken Hazan kolunu başka bir adamın sıktığını gördü.

"Vay be! Çığlıklarını duymak için sabırsızlanıyorum Niko." Hazan kaşlarını çatı. Ne çığlığı? Hazar'ın bir korkusu mu vardı. Kapı açıldı ve kaygan nemli merdivenlere doğru itildi. Yosun ve fare sidiği kokusu burnuna geldiğinde burnunu kırıstırdı. Havadaki nem oranı çok fazlaydı. Kafasını çevirip dört kişinin indirdiği çocuğa baktı. Gözlerinde öfke dışında bir şey göremiyordu. Zindanlardan birinin kapısı büyük bir gıcırtyla açıldı. Hazan'ı içeri ittiler. Hazar'ın girmeden önce gözlerini kapattığını gördü. Hücreye itildi ve kapı ardından büyük bir yankıyla kapandı. Abraham adlı Türk merdivenlerin başına nöbetçi olarak kaldı. Hücre karanlıktı. Karşıdaki nemli duvarda asılı olan lamba cızırdayarak açıldı. Bu durumdan rahatsız olan birkaç örümcek hızla karanlığa doğru kaçtı. Hazar hücrenin ortasında gözleri kapalı olarak duruyordu.

"Hazar?" Kızın sesi soru sorar gibi çıkmıştı. Hazar gözlerini yaşıya açtı. Sırtı parmaklıklara dönüktü.

"Ne var Tilki?" diye fısıldadı. Sesi acı doluydu. Hazan ağzının şaşkınlıkla aralanmasına engel olamadı. Çocuğun yutkunduğunu duydu.

"İyi misin?" Çocuğa biraz yaklaştı. Hazar'ın yüzü bembeyazdı. İri bukleleri gözlerinin üstüne düşmüştü.

"Arkamı dönersem kendimi kaybederim çilli. Fazla yaklaşmasan iyi olur." Hazan durakladı. Tavana monteli olan bir dolu kanalizasyon borusundan su sesi geldi. Hafif bir esinti kızın saçlarını uçuşturdu. Bir yer aralık gibi esiyordu. Merdivenlerin başındaki kapı açıldı.

"Niko!" Thomas'ın ince sesi yankılandığında Hazar'ın omuzlarının gerildiğini hissetti. Ancak arkasını dönmemişti.

"Çığlıklarını duyamıyorum hâlâ. Bu çok şaşırtıcı!" Hazan çocuğun uzun biçimli ellerinin deli gibi titrediğini fark etti.

"Sergei'nin bağırsaklarını deştim. Bunu görmek isteyeceğini düşündüm." Hazar'ın vücudu hareketlendi. Ancak yüzünü parmaklıklara dönmedi. Hafif titreme vücudunu sarmıştı.

"Hazar." Kendi adını yumuşak aynı zamanda uyarıcı bir tonda söylediğini duyunca sıçradı kız. Bu her zaman olmazdı.

"Thomas'ın eline bak." Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı genç

kız. Ancak Hazar gözlerini kapamıştı. Hazan parmaklıklara yaklaşıp yüzünü soğuk demire dayadı. Thomas'ın elindeki şeye baktı. Uzun yere uzanan bağırsak parçasıydı. Çocuğun elleri kan içindeydi. Elinin altında kandan minik bir gölet oluşmuştu bile. Hazan hızla kendisini geri çekti ve elleriyle ağzına bastırdı.

"Tilki?" Hazan geri geri gitti. Hazar kızın rengi atmış yüzünü gözyaşlarıyla parlayan yüzünü görünce hızla arkasını döndü.

"Seni mahvedeceğim orospu çocuğu! Yapacağım şeylerin sonunda ölmüş olmak isteyeceksin!" Ardından bir şey ona çarpmış gibi sustu. Thomas çocuğa öpücük atıp kapıyı kapattı. Hazan çocuğun deli gibi titrediğini gördü. Sadece elleri değil tüm vücudu.

"Çıkarın beni!" diye kükredi. Ardından parmaklıkları titretecek sertlikte bir yumruk attı. Bir yumruk, bir yumruk daha! Elini çektiğinde demirin üzerinde kan izleri olduğunu gördü genç kız.

"Hazar! Dur!" diye çığlık attı.

"Çıkar beni piç kurusu! Çıkar, çıkar!" Her kelimeyle sesi zayıflıyordu. Ancak yumruklar sertliğini koruyordu. Boğumları kan içinde kalmıştı. Hazan çocuğun koluna sarıldı.

"Dur, dur..." diye mırıldandı yalvararak. Yakından baktığında çocuk görmüyor gibiydi. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Buklelerinin altını ter damlacıkları kaplamıştı. Dişlerini kıracak gibi sıkıyordu.

Birdenbire olmuştu. Hazar yüzünü parmaklıklara döndüğü an. Hazar'a ne oluyorsa bu onu öldürüyordu. Hiçbir şey, acıdan daha hızlı gelemezdi.

"Hazar, yeter artık!" Çocuğun kolunu durduramıyordu.

"Niko lütfen, Nikolai." Çocuğun ismi söylenince farklı tepki verdiğini fark etmişti. Hazar birden durdu. Nefes nefese kalmıştı.

"Tilki." diye fısıldadı gözleri odağını ararken.

"Buradayım." dedi Hazan çocuğun kolunu tutarken. Hazar dönüp kızın yüzüne baktı.

"Buradasın." diye fısıldadı çocuk. Kan içinde kalan ellerini kızın omuzlarına koydu ve gözlerini kapatıp soğuk nemli alnını kızın alnına yasladı. Çocuğun gözünden bir damla yaş çenesine süzülünce Hazan nefes almayı bıraktı ve elini çocuğun ıslak yanağına koydu. Hazar elini kızın elinin üstüne bastırdı. Gözlerini açtığında Hazan

kaybolduğunu hissetti. Öyle derin bir acının yansımaları vardı ki çocuğun gözlerinde, Hazan gözlerine hücum eden yaşlardan kaçamıyordu. Hazan kızın bileğini tutup mavi gülün üzerine bir öpücük kondurdu. Hazan hafifçe titrerken çocuğun yüzüne bakamadı.

"İmkânsız, ulaşılmaz." diye fısıldadı çocuk. Hazan hayretle kollarını kaldırdı. Mavi gül ona ulaşılmaz olduğunu mu hatırlatıyordu? Öyle olmamalıydı. Ağzını açtığı anda çocuk soğuk kanın pıhtılaşmaya başladığı parmağını kızın dudaklarına bastırdı.

"Şimdi Tilki bak..." Fısıltısı çocuğun gözlerine bakmasına neden oldu.

"Yavaşça oturacağız. Ne olursa olsun arkamı dönmeme izin verme, tamam mı?" Kızın omuzlarından aşağı bastırdı. Alınları birbirine dayalı hâlde yavaşça yere çöktüler. Ardından Hazan yüzünü kızın omzuna yasladı. Hazan kollarını çocuğun geniş omuzlarına sardı. Soru sormak istiyordu ancak yeni yeni sakinleşen Hazan'ı alevlendirmek istemiyordu.

"Vücudumdaki yaraları sormadın hiç." Çocuğun fısıltısıyla yutkundu. "Nasıl olduğunu bilmek istemez misin?"

Kafasını salladı. İçindeki heyecanı bastıramıyordu. Çocuğun her hareketini algıladığını biliyordu.

"Küçük bir çocukken hapsedilirdim." Çocuğun sesi düzdü. Gözlerini fal taşı gibi açtı kız. Çocuğun güzel kokusu burnuna dolarken derin bir nefes aldı.

"Annem hayat kadınıydı. Evimiz yoktu. Evsizler sokağında bir çadırdaki yataydık. Çadırın dolu olduğu akşamlar karton bir kutuda yataydım." Hazan gözlerini kapadı yavaşça. Kalbine saplanan acı çıkarak ağlamak istemesine neden oluyordu. Beş yaşlarında sanılabilecek küçük bir çocuk düşünüyordu. Alışagelmişin dışında her şeyin farkında olan, üzgün bir ifadeye sahip gözleri hiçbir şeyi unutmamak üzere beynine kazıyordu. *Hiçbir şeyi unutmayan Hazan...* Zamanın acılarını hafifletemediği, hayvan gibi muamele görmüş küçük bir çocuk.

"Bir gün bir herifle yaşamaya başladı. Herif sadistti. Beni küçük bir kafese tıkkardı. Anneme yaptıklarını izletirdi." Hazan boğazından ufak bir sesin kaçmasına engel olamadı. Bir elini Hazan'ın

omzuna dayalı kafasına götürdü, yumuşak ve asi buklelerin içine. Çocuğun önce gerildiğini hissetti ardından rahatladığını.

"Annem olmadığında bıçaklarını üzerimde kullanmayı severdi. Bana çılgılık attırmak en büyük eğlencesiydi." Hazan gözlerinden yanaklarına süzülen yaşlara engel olamıyordu.

"Ağlamayı kestim. Annem adama karşı koymayı denese de dayak yiyordu." Sesinde küçük bir acı tınısı olsa da sonraki cümleleriyle kayboldu.

"Ben büyüdükçe adam kafesin boyutunu küçültüyordu. İçinde delirmek üzereydim."

Buydu, Hazar'ın parmaklıklara karşı olan korkusunun sebebi buydu.

"Sekiz yaşına geldiğimde kaçtım. Sergeilerde kaçak olarak yaşadım birkaç ay."

"Onun varlığından haberim yoktu. Bizim sokağımızın başında belirdiğinde düzgün taranmış kızıl saçları ve spor ayakkabılarıyla buraya ait durmuyordu. Hayatımda ilk defa çıplak ayaklarımdan utandım." Hazan çenesindeki yaşların Hazar'ın boynunun kıyısından omzuna damladığını fark etmedi.

"Ağlama tilki surat." dedi çocuk boğuk bir sesle.

"Ağlamıyorum." Hazan'ın titrek sesi çocuğun hafifçe gülmesine neden oldu.

"Sonraki hayatım karışık." dedi yüzünü kızın boynuna çevirirken.

"Baronovlar zengin değil mi?" dedi sesinin titrememesine engel olmaya çalışarak.

"Öyleler. Sergei'nin annesi dışında kimse dedemi dinlemedi. Karşı gelen cezasını çeker. Annemin malikânenin kapısından yaka paça uzaklaştırıldığını hatırlıyorum." Kafasını kaldırdı ve hıçkırıklarıyla mücadele eden kızın yüzüne baktı.

"Ağlama, çirkin oluyorsun." dedi kızın yaşlı lacivert gözlerine bakarak. Burnunun ucu kıpkırmızıydı. Çilleri belirgindi. Burnunu çekip duruyordu.

"Umarım sümüklerini ceketime akıtmamışsındır." Hazan kıkırdamasını tutamadı.

"Kes sesini salak!" dedi Hazan burnunu çekerken. Hazar'ın dudaklarını hafif çarpık bir gülümseme süsledi ve bir şiir okumaya başladı.

Hazan'ın şok içinde ona baktığını görünce yavaşça güldü. Elinin tersiyle kızın yanaklarını hafifçe okşadı. Ardından eli yannış gibi hızla geri çekti.

Hazan nefes almayı unutmuştu. Hazar kelimeleri öyle ustalıklarla kullanıyordu ki kelimeler fark ettirmeden kalbine saplanıyor, bir daha çıkmamak üzere orada gömülü kalıyorlardı.

Hazar, diye düşündü çocuğun gözlerine bakarak. Geri dönüşü olmayan bir yola giriyorum. Bu yoldan ya ölü çıkacağım ya da ölüden farkım olmayacak.

"Bana yardım edeceksin çilli, biz buradan çıkacağız." dedi Hazar kaşlarını çatarak.

"Nasıl?"

"Yüzümü parmaklıklara döneceğim, sen de elimi tutacaksın."

"Ne zaman gerilsem burada olduğunu hatırlat."

"Anladım tamam." diye mırıldandı genç kız. Hazar korkunç bir travma atlatmıştı ve bunun izlerini hâlâ taşıyordu. Kızın parmaklarını kendi parmaklarının arasına geçirdi. Yüzünü yavaşça parmaklıklara döndü.

"İbrahim!" diye seslendi merdiven başındaki adama. Adam elindeki telefonla uğraşıyordu. Türkçe adını duyunca kafasını kaldırdı. Ardından asık bir suratla merdivenleri inerken bağırdı.

"Ne var?" Hazar parmaklıklara doğru bir adım attı. Hazan çocuğun elini sıktı.

"Buradayım." diye fısıldadı. Hazar'ın gevşediğini gördü.

"Kızıl Kıyamet'e girmek ister misin?" Adamın gözlerini yukarı çevirdiğini gördü Hazan.

"Bu bir rüşvet mi?" dedi adam kabaca.

"Bizi buradan çıkar sana açık çek vereceğim. Bir süre ortadan kaybol ve buraya geri dönüp benim adımları ver. Kimse sana bir şey yapmayacak."

"Lütfen." diye yalvardı Hazan adamın koyu renk gözlerine bakarak. Adam kırk yaşlarında olmalıydı.

"Thomas denilen herifi görmedin mi, amına koyduğumun herifi şeytan dölü!" Buram buram Türklük kokan kelimeler Hazan'ın gergin bir şekilde kıkırdamasına neden oldu.

"Beni de parçalar, ailemi de parçalar." Hazar tek kaşını kaldırırken kızın elini sıktı.

"Bahse girerim ailenin varlığından haberi yok. Araştıracak kadar önemsemiyor seni. İstedğin parayı al ve Türkiye'de yer değiştir. Seni bulmakla uğraşmaz." Adam kafasını yere eğip düşündü.

"Bir kızın var değil mi? Onu kaliteli bir üniversiteye gönderebilirsin." Adam kaşlarını çatı. Kalın parmaklarıyla şakaklarına bastırdı.

"Parayı alıp Thomas'a haber vermeyi düşünüyorsan, adam aptal değil. Derini yüzer. Öyle bir hataya düşme." Adamın cevap vermesini beklerken çocuğun gözü parmaklığı takıldı ve Hazan onun belirgin biçimde titrediğini gördü. Başparmağını çocuğun pıhtılaşmış yaralarının üzerinde gezdirdi.

"Çeki göreyim sarı oğlan." Hazar elini ceketinin cebine attı ve bir çek defteri çıkardı. Bir sayfasını dişleriyle yırttı.

"Burada." dedi çeki havaya kaldırarak. Adamın açgözlü bakışları çeki takip etti.

"Önce kapı." dedi Hazar soğuk bir sesle. İbrahim denilen adamın yüzündeki kan çekilmişti. Gergince merdivenlerin başındaki kapıya baktı. Pantolon cebindeki anahtarı çıkardı ve deliğe yerleştirdi. Kapıyı ses çıkarmamaya çalışarak yavaşça açtı. Hazan çocuğun elini elinden çektiğini fark etti. Adam çeki almak için elini uzattı. Hazar'ın yumruğu adamın suratında patladı. Adam yere düşmeden bayılmıştı.

"Ne yapıyorsun!" diye tısladı Hazan yerdeki adama bakarak. Hazar kâğıdı cebine sıkıştırırken anahtarı kapının iç kısmına yerleştirdi.

"İyilik." diye mırıldandı. Adamın kapıyı kendi isteğiyle açmış gibi değil de onu bayıltarak anahtarı almışlar gibi gözükmesini istiyordu.

Şaşkınlıkla ona bakan kızın kolunu yakaladığı gibi hareketlendi. Koşmaya başlamışlardı. Mahzenin sonuna ilerliyorlardı. Sarı boyanmış tahta kapıya geldiklerinde durdular.

"Adamın kızı olduğunu nasıl anladın?" Hazar gözlerini yine mi soru derecesine hafifçe kıstı.

"Sana bakışından." Hazar kaşlarını çatı. Şanslı tahmin.

"Sana kapıyı açana kadar bekle." dedi kızın yüzüne bakmadan. Kapıyı tekmeleyerek açtı. Kısa bir boğuşma sesi geldikten sonra kapı tekrar açıldı, Hazar'ın sert yüzü karşısında belirdi.

"Yürü." Hazar yerde yatan adamlara bakış attı. Sırtlarını duvara vererek garaj kapısına benzer bir yere ilerlediler. Duvarın içe doğru girmesi yaptığı yere itti çocuk onu.

"Ben seslenene kadar buradan ayrılmı!" dedi kaşlarını çatarak. Babıeden konuşma sesleri geliyordu. Çocuğun koşarak uzaklaşmasını duydı. Motor sesleriyle beraber adamların haykırışlarını ve birkaç el ateş sesini duydı. Kalbi kulaklarında atarken hızlı hızlı soluyordu.

"Tilki!" Çocuğun sesini duymasıyla girdiği daracık, böcekli arahtan çıktı. Hazar motorla ona doğru ilerliyordu. Çocuğun bir eli ona uzandı. Kolunu yakaladığı gibi yukarı çekti. Hazar refleksi olarak ayağını kaldırdı. Savrulmasının etkisiyle motordan düşmek için çocuğun beline sarıldı. Arkasına baktığında birkaç adamın bağırarak onların arkasından koştuğunu gördü. Binanın alanından çıkarken çığlık atı. Çocuk kafasını çevirip ona baktı. Bukleleri rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu. Melez gözleri parlayarak gözlerine kilitlense de dudaklarında gülümseme yoktu. Hazar ona gülümsecekti.

Bugün de yaşıyorum. Hazar'ın gözlerindeki mesajı almış gibi kaşlarını kaldırdığını fark etti. Çocuğun önüne dönmeden önce mesajına karşılık verdiğini fark etmişti.

Şanslısın Tilki...

Uzun süredir yoldaydılar. Eskisi kadar üşümese de soğuğu hissediyordu Hazan. Kafasını çocuğun sert sırtına dayamıştı. Kolları ukmaktan uyumuştı genç kızın. Gözlerini kapamıştı. Rüzgâr örgüsünü acımasızca savururken dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Neden gülümsediğini bilmiyordu. Gözlerini açıp gökyüzünü süsleyen dolunaya baktı. O kadar güzel, o kadar ürkütücüydü ki... Boş araziler yanlarından geçip gidiyordu. Otlar sararmıştı. Havada kuru ot kokusu vardı. Gözlerini kırıştırıp kollarını hafifçe gevşetti. Gevşetmesiyle Hazar'ın ona yandan bir bakış attığını gördü. Motor biraz daha yavaşlamıştı. Hâlâ tehlikenin içindeydi. Cesetler, kanlar, oyunlar... Bunlardan birinin bile başına gelebileceğini düşünmemişti. Hayatı derin bir boşluğa sürükleniyordu. Sadece aşağı yöne doğru mu yoksa yukarıya doğru mu bilemiyordu. Hiçbir şeyden emin değildi. Hayatı hiç böyle akışına bırakacağını düşünmemişti. Hazar toprak bir yola girdi. Motorun farlarını açınca önlerindeki çakıl taşlarıyla kaplı yol aydınlandı. Ormanın içindeydiler. Kafasını sağa çevirdiğinde bir inin yanından geçtiklerini gördü. Uzaklardan bir yerden kurtların uluma sesleri geliyordu. Hazar hızlanınca kollarını sıkılaştırdı kız. Motor o kadar çok titriyordu ki çenesini birkaç kere çocuğun omzuna çarptı.

Bir kulübenin önüne geldiklerinde motor sertçe durdu. Hazan çocuk doğrulana kadar kollarını çözmesi gerektiğini fark etmemişti. Uyuyan kollarını iki yana sarkıttı ve derin bir nefes aldı. Kalçası ağrıyordu. Motordan inip gerindi. Hazar motoru kapattı. Karşısında tek katlı, küçük bir verandası olan kulübe duruyordu.

"Nereye geldik?" diye sordu Hazan kulübeyi incelerken. Hızla esen rüzgâra karşı Hazar yakalarını düzeltti ve verandaya yöneldi.

"Kulübeye."

Hazan istemsizce gözlerini devirdi.

"Öyle mi Bay Zeki?" diye homurdandı çocuğu izlerken. Hazar paspası tekmeledi. Altı boştu. Ayrıca yoğun bir toz tabakası kalkmıştı. Çocuğun ellerini kapının iki yanına koyduğunu fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı kız kollarını kendine dolayarak.

"Kapıyı açacağım. Biraz sus!" dedi kapının kenarındaki tahtayı tıklatırken. Tıklattığı yerin biraz daha yanına koydu diğer elini. Bu sefer vuruşu daha güçlüydü. Hazan kaşlarını çatarak çocuğa yaklaştı. Tıklattığı zeminler arasında çıkan sesler arasında belirgin bir farklılık vardı. Hazar, ukala bir şekilde gülümsedi. Parmak uçlarıyla kare çizdi, ardından tırnaklarını çıkıntıya yerleştirip kendine doğru çekti. Kapağa benzer tahta parçası elinde kalınca Hazan şaşkınlıkla ona baktı. Çocuk elini kare şeklindeki boşluğa soktu. Elini geri çektiğinde örümcek ağlarıyla kaplı metal bir anahtar vardı elinde. Kapağı geri yerine yerleştirdi.

"Yuh!" diye mırıldandı Hazan kendi kendine. Gözlerinin önüne düşen saçları kulaklarının arkasına itti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Hazar kilidi zorlayarak çevirdi ve kapıyı itti.

Hazan çocuğun kolunun altından içeriye baktı. Köşede bir şömine, karşısında bir yatak ve küçük bir mutfaktan oluşuyordu. Bir rafın üstünde gelişigüzel kitaplar dizilmişti. Çocuk ellerini cebine sokup odanın ortasına ilerleyince Hazan yavaş adımlarla şömineye yaklaştı. Kulübe toz içinde değildi. Hâlâ kullanılıyor muydu?

"Burası kimin?" dedi şöminenin mermer oymalarına parmağını koyarak.

"Tanıdık." dedi Hazar kızın suratına bakmadan. Sert adımlarla dışarı çıktı. Geri geldiğinde omzunda bir çuval taşıyordu. Çuvalı kenara koydu. Şöminenin içine biraz kömür ve kuru çalı attı.

"Bir şeyler pişirebiliyoursundur umarım Tilki." dedi çocuk ceketini yatağın üstüne atarak.

Yaklaşık bir saat sonra yanan şöminenin karşısında oturmuşlar mercimek çorbası kaşıyorlardı. Oturdıkları eski bir kurt postuydu. Hazar gerçek olduğunu söyleyene kadar üstüne oturmaktan tedirginlik duymamıştı genç kız. Üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Kendini cesedin üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordu.

"Ne yapacağız?" dedi Hazan kâsenin dibine bakarken. Alev bacıklarını yalıyor, ısı yanaklarını tatlı bir pembeliğe kavuşturuyordu. "Açıkçası çilli, bilmiyorum. Ortalık karışık." Çocuğa baktı genç kız. Çoktan kâsesindeki bitirmiş ikinci kâseyi kaşıklamaya başlamıştı.

"Türkiye'ye dönebilecek miyiz?" Hazar kaşlarını çatı. Kafasını yavaşça salladığında gözünün önüne düşen kumral bukle yavaşça sallandı.

"Döneceksin. Geçenlerde haberlerdeydin." Hazan elindeki kâseyi sertçe zemine bıraktı. Çocuğun tekil kişiyi kullanmasından çok haberlerde olması dikkatini çekmişti. Hazar doğrulup elini kotonun cebine soktu.

"Haberlerde miydin?" Çocuk sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip kıza yandan bir bakış attı.

"Evet. Teyzen falan ağlama numarası yapıyordu. İçten içe ölmeni umuyor ya da geri gelmemeni. Böylelikle senin hakkında gaiplik kararı çıkarıp mirasından yararlanabilecek." Hazan gözlerini irice açtı. "Açık sözlülüğüne minnettarım." Hazar omzunu silkip öne eğildi. Sigarasını hızlı bir hareketle şöminenin ateşini kullanarak yaktı. Duman havaya süzülürken kız burnunu kırıştırdı. Ölmesini dileyen bir ailenin yanına dönecekti. Aman ne hoş!

"Şunu da içmesen..."

"Rahatsız falan olmuyorsun Tilki. Boş laf." Hazar konuşurken ona bakmamıştı. Genç kız tek kaşını kaldırdı.

"Nerden biliyorsun?" Hazar sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp ayağa kalktı.

"Sigara kullanmayan biri otu bu kadar rahat içemez. Baban yüzünden arada kullanıyordun. Neyse ki bırakıp bağımlı olmanın eşinden döndün." Hazan hafifçe yutkundu. Her kelimesi doğrudu.

"Göründüğün kadar saf değilsin Tilki." Hazan yanan şömineye sol omzunu döndü ve ayaklarını boşluğa uzattı.

"Saf falan değilim." Hazar'ın hafifçe güldüğünü duydu.

"Safsın ama göründüğün kadar değil." Hazan gözlerini devirdi.

"Teşekkür etmem mi gerekiyor?" diye homurdandı. Bir yandan çocuğun neler yaptığını izliyordu. Mutfak dolabından bir şişe şarap çıkarıp markasına baktı. Ardından tezgâha bırakıp diğer dolabı açtı. İçinde bergamotlu çay kutusu vardı. Hazar kutuyu sertçe tezgâhın ortasına bıraktı. Kapağını açtı ve dudaklarında neyle karşılaşacağını bilir bir gülümsemeyle elini içine soktu. Hazan kıpırdamadan çocuğu izliyordu. Hazar'ın ellerinde bir tomar para olduğunu görünce ne diyeceğini bilemeyerek ona baktı. Paralar rulo hâline getirilip lastikle bağlanmıştı. Hazar birkaç tanesini cebine attı.

"Burası senin değil. Onları almamalısın." diye çıkıştı genç kız.

"Doğru almamalıyım." dedi çocuk kutuyu yerine koyarken. Ardından eğildi ve lavabo altındaki dolabı açtı.

"Güzel..." diye mırıldandığını duydu çocuğun. Kendini geriye yatırarak Hazar'ın kolunun arasından bakmaya çalıştı genç kız. Sadece birkaç tane silah görebilmişti. Dahasının da olduğuna emindi.

"Başımız belada değil mi?" diye homurdandı kâseleri eline alıp ayağa kalkarken.

"Hep belada Tilki, seni en kısa süre içinde evine döndüreceğim." Hazan kâseleri gürültüyle lavabonun içine bırakıp suyu açtı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım Bay Kahraman. Eve dönersem Vasilyev Şirketi yine beni bulur." Çocuğun külü lavaboya atmasına kaşlarını çatarak baktı.

"Bunları düşünme Tilki." dedi çocuk şarabın mantarını sökerken.

"İki tane kadeh kap." Hazan şaşkınlıkla çocuğa bakıyordu. Hazar'ın hiçbir zaman ona bu kadar arkadaş canlısı davrandığını görmemişti.

"Belki alkol kullanmıyorum." Hazar sigarayı tezgâha basturarak söndürdü. Ağzındaki dumanı hızla dışarı verirken kaşlarını kaldırdı.

"Alkol kullanıyorsun çilli. Bana yalan söyleme." Hazan çocuğa baktı. Doğruydı. Hazan birçok kez içmişti. Odasında şarap sakla-

diği olmuştı. Kendisini düşüncelerden uzaklaştırıyor ve uyumasını sağlıyordu.

"Sen nerden..." Çocuğun elini kaldırmasıyla sustu.

"İyi bir gözlemciyim. Kadehleri getir."

"Odamı mı karıştırdın?"

"Ödeştik."

Hazan kadehleri alırken kendi kendine sinirle söyleniyordu. Yere oturup bağdaş kurdu ve kadehlerden birini çocuğun önüne itti. Hazar kadehin yarısını doldurdu ve ardından kızın önüne geri itti. Diğer kadehi de doldururken kulübeye derin bir sessizlik hâkimdi.

"Sence Sergei öldü mü?" Hazar gözlerini kısarak ateşe baktı.

"Hayır." diye fısıldadı.

"Benim hatamdı. Duygulara kapılınca mantıklı düşünemedim."

Hazar kadehi dudaklarına götürdü ve ılık ekşimsi sıvının boğazından süzülmesine izin verdi. "Zindandaki hâlin..."

Hazar kızın sözünü sert bir şekilde kesmişti. Hazan'ın suratı aydınlandı.

Hazar gözlerinde gizlemediği parıltılarla kıza baktı. Kadehi kafasına dikti. Gözlerindeki sarı ağlar genişlerken alevler yüzünün bir kısmını aydınlatıyordu.

"Şaşırtıyorsun Tilki." Hazan elindeki bardağı yere bıraktı. Ayağa kalkıp gerindi.

"Sendeki yeteneğe hiç inanmıyorum doğrusu." dedi kitaplığa doğru yürüyerek. Çocuğun kısık alaycı gülüşünü duymuştu.

"Şuradan bir kitap alacağım ama bir saniye..." Hazar kafasını kıza doğru çevirdi. Hazan elindeki kitaba şaşkınlıkla bakıyordu. Kafasını kaldırıp Hazar'ın dikkatle ona bakan gözlerine çevirdi bakışlarını.

"Burada Türkçe kitaplar da var." Burası bir Türk'ün müydü? Hazar'ın kafasını yavaşça sallayarak onayladığını gördü.

"Aziz Nesin. Ölmüş Eşek.* Okumamışsındır." Hazar'ın tek kasının havaya kalktığını fark edince nefesini tuttu.

"Nereden bu kaniya vardın çilli?" Hazan dudaklarını yavaşça ısırırdı. Büyük bir hata yaptığını fark etmişti. Bir an için çocuğun Rus

* Aziz Nesin. (2016) Ölmüş Eşek (26. Baskı). İstanbul: Nesin Yayınevi.

olmasından bu kadar fazla Türk yazarı bilemeyeceğini düşünmüştü. Ne büyük aptallık...

"Okudun. Sayfa sayısını söylüyorum." dedi çocuğun sorusuna duymazdan gelerek.

"Yüz kırk üçüncü sayfa..." Çocuğu gözlerini ateşe çevirdiğini fark edince rahatlayarak ona baktı. Umursamaz gözükken ancak son derece dikkatli olan bakışlar onu tedirgin ediyordu.

Sayfayı ezberinden okumaya başlayan çocuk duraklayıp Hazar'ın şok içinde kitaba baktığını fark etti ve okumaya devam etti.

"Yeterli." dedi Hazar kitabı kapatıp dikkatle yerine yerleştirirken.

"Aziz Nesin severim, zeki bir adam."

Çocuk ikinci kere kadehini doldurdu. Uzandı ve kızın iznini beklemeden onun boşalan kadehini de doldurdu. Hazar çocuğu izledi. Kadehi doldururken kafasını eğmesi, saçlarının önüne düşmesi, boynundaki zincirin aynı salınım hareketini yapması... Şarabın kadehe çarpma ve ardından dolma sesi... Bir yandan ateşin çıtırtısı... Çakırkeyifti. Yoksa bu kadar ayrıntıyı fark edemezdi.

"Dokuzuncu sayfayı aç." Hazar'ın sesiyle irkildi.

"İkinci paragrafı oku." Hazar hızla kitabın sayfalarını geriye çevirdi.

Hazar yutkunarak çocuğa baktı. Hazar gözlerini ateşe dikmişti. Şömineden yükselen ışık yüzüne vuruyor; çocuğun düz burnu, kavisli kaşlarında gölge oyunları yaratıyordu.

"Şimdi elli beşi aç." Hazar'ın sesi derindi. Farklı şeyleri düşünüyormuş gibiydi. Hazar çocuğun paragrafı söylemesine fırsat vermeden okumaya başladı.

Çocuğun ona baktığını fark edince kitabı kapatıp yerine koydu.

"Doğru yeri buldum mu?" Kitaplara bakarken arkasında bir hareketlilik hissetti. Hazar'ın kokusu burnuna gelince eli başka bir kitabın üstünde kalakaldı. Hazar tam arkasında duruyordu. Çocuğun kendisinin iki katı olan eli kendi elinin üstüne kapandı. Kızın elini yavaşça kavradı.

"Gel." Fısıltının birlikte getirdiği sıcak nefes ensesindeki saçları havaya kaldırırken yavaşça soluğunu bıraktı. Sesli tepki veremeden çocuğu izledi genç kız. Hazar kızın elini bırakmadan yere oturunca Hazar da yere oturmak zorunda kaldı.

"Bak şimdi." dedi çocuk boşdaki eliyle şöminenin ateşini işaret ederek. Hazan alevleri izledi. Bazıları yükseliyor, küçük kıvılcıklar arada yitip gidiyordu. Odunların çıtırtısı odanın sessizliğini bozuyordu. Hazar elini parkeye koydu ve parmaklarını belli bir ritimle hareket ettirmeye başladı. Çocuk tahtaya piyano gibi davranırken kızın elini yavaşça bıraktı. Hazan ellerini yalayan soğuk havayla düş kırıklığını gizledi. Hazar iki elini de kullanarak melodi çıkarıyordu. Bazen parmak uçları bazen tırnakları buluşuyordu tahta zeminle.

Her ne yapıyorsa ateşin homurtu ve çıtırtısıyla uyum hâlindeydi. İmkânsızdı. Şöminedeki alevler müzik yapıyor olabilir miydi? Hazar'ın parmakları hızlandıkça genç kızın ağzı şaşkınlıkla aralandı. Hazar... Nasıl fark etmişti. Yaptığı şey o kadar özgün o kadar güzeldi ki... Hazar tahtaya son vuruşları yaparken Hazan kelimeleri kullanma kabiliyetinin geldiğini hissetti.

"Dönmek istemiyorum. İki gün sonra doğum günüm." Hazan amaçsızca konuştuğunun farkındaydı. Türkiye'deki hayatına dönmek istemiyordu. O boş, ölüm kokan soğuk eve; onu seviyor gibi davranıp paranın peşinde olan insanlara dönmek istemiyordu sadece. Çocuğun hafifçe gülümsediğini gördü. Hızlı beliren ve aynı hızla kaybolan bir gülücüktü. Hazan kadehi kafasına dikince Hazar'ın kaşları çatıldı.

"Yavaş." Kızın lacivert gözlerine, örgüsünden kurtulup yanaklarının iki yanına düşen saçlarına, ateş ve şarabın etkisiyle kızarmış yanaklarına baktı. Şömine aleviyle çilleri daha da belirginleşmişti. *Güzeldi.* Ancak ona değer vermesinin sebebi güzel olması değildi. Daha güzellerini görmüştü. Daha alımlılarını, daha çekicilerini, dişiliğini kullanmayı bilenlerini... Ancak Hazar'ın ruhu vardı, boş değildi. Yıllarca kendisini insanlardan korumuş biriydi. Kendince güçlüydü, cesurdu ve ruhu özeldi. Ruhu müzikle yıkanmıştı kızın. Dünyadaki her müziği duyuyor, ancak ona söylenene kadar fark etmiyordu. Hazar kısa bir an gözlerini kapattı. Hayatına geri bırakmalıydı onu. Yaptığı adil değildi. Hayat da adil değildi. Ancak Hazar'ın hayatına zorla, bencilce girmiş ve kızı bütün bunların içine kendi sürüklemişti. Yolante gibi... Ondan daha farklı fakat hemen hemen aynı çizgideydiler. Kaderlerinin aynı olmasına izin vermeyecekti Hazar. Hayır, gerçekleşmeyecekti.

İçinde kalan ufak insanı kırıntılara elinden geldiği kadar tutu-
nacak.

"Hazar." Hazan'ın ona çok yaklaştığını şarap kokan nefesinden
önce gelen nergis ve gülden anlayabiliyordu. Gözlerini açarsa hoş şey-
ler olmayacaktı. Kapıdan gelen gürültüyle ikisi de sıçradı. Hazar
doğrulup kaşlarını çatarak kapıya baktı. Hazan panikle ayağa fırla-
mış ve soluğu Hazar'ın daha önce açtığı silah dolu dolabın önünde
almıştı.

"Ne darıyorsun?" dedi Hazan tıslayarak. Hazar'ın dudaklarını
çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Gerçekten mi Tilki? Bu hayata bu kadar kaptırma kendini."
Kendine kocaman gözlerle bakan kızı görmezden gelerek ayağa
kalktı. Kapıdaki çarpma sesi çoğaldığında gerindi ve kapıya yönel-
di. Kapıyı açar açmaz içeri iki büklüm biri girdi.

"Sıçayım!" Çocuk, dizlerine tutunarak kafasını kaldırdı. Siyah
düz saçları kalın kaşlarının üzerine dökülüyordu. Oldukça esmerdi.
Zayıf bir yapısı ve örkeyle bakan siyah gözleri vardı.

"Seni orospu çocuğu..." diye hırladı koyu renkli gözler Hazar'ı
bulduğunda.

"Ben de seni gördüğüme memnun oldum." Hazar ellerini ce-
bine sokup soğuk bir gülümseme bahşetti. Hazan bir elini tezgâha
koyarak çocuğa döndü.

"Merhaba." dedi ne diyeceğini bilemeyerek. Koyu renkli gözler
onu ilk defa fark etmiş gibi irileşti.

"Yeni Yolante?" Hazar sert bir adım attı ve hâlâ iki büklüm
duran çocuğu yakasından tutarak kaldırdı.

"Kapa çeneni!" Sözleri soğuk ve tehditkârdı. Çocuk nefesini dü-
zene sokmaya çalışırken kaşlarını kaldırıp yakasını kurtardı.

"Ben Yusuf." Gözlerin inatla Hazar'ın yüzüne dikmiş olsa da
sözcükleri genç kıza hitap ediyordu. Hazan şaşkınlığından sıyrılıp
cevap vermek için ağzını araladı.

"Bu ev benim. Bu herife de borçlu olduğum için izin veriyor-
rum!" dedi işaret parmağıyla hâlâ tehditkâr bir tavırla duran Hazar'ı
göstererek.

"Neden borçlusun?" diye sordu genç kız merakla.

"Ağabeyinin katil olmadığını kanıtlayıp hayatını kurtardım."

Yusuf öfkeyle dudaklarını ısırıp gözlerini kıstı.

"Ağabeyi Hasan beni çok sever ama bu herif bir türlü sevmeydi."

Hazar'ın bakışları boş, dudaklarının kıvrımı sertti. Çocuğa arkasını dönmüş ateşi izliyordu.

"Hayatımın aşkını öldürdüğün için olabilir mi?" Hazan şokla Hazar'ın suratına baktı. Çocuğun yüzündeki tek bir kas dahi hareket etmemişti. Aynı kızı mı seviyorlardı? Yolante ölmüştü ve Hazar'ın içinde bunun acısı da vardı. Bakışlarını yavaşça yere çevirdi genç kız. İçini kaplayan sıkıntıyı dışa yansıtmamaya çalıştı.

"Lan! Yıllanmış şarabımı mı içiyordunuz!" dedi çocuk şömineye yaklaşarak.

"Özür dile..."

"Öncelikle buradaki hiçbir şey senin değil. Hasan'ın. Dırdır etmeyi kes ve haberleri söyle." Hazar'ın sabırsız sesi kızın ömrünü yarında bırakmıştı. Kendisine iyi davranıp sohbet eden Hazar kaybolmuştu. Yerine içine kapanık ve öfkeli bir adam gelmişti. Hazar'ın madalyonunun diğer yüzüydü şimdi. Yusuf öfkeyle dudaklarını yaladı.

"Thomas deli gibi seni arıyor. Ulan neye bulaştığının farkında mısın bilmem ama burada yakalanırsan benim ve ağabey..."

"Bir şey olmaz. Sadede gel Yusuf." Hazar'ın sesindeki sabırsızlık an be an artmış çocuğun kaşlarını çatmasına sebep olmuştu.

"Vasilyev Şirketi de seni arıyor. Seni ve kızı."

Hazar yavaşça kafasını çevirdi.

"Cansız hâlde."

Çocuk yüzünü tekrar ateşe çevirdi. Yumruk yaptığı ellerini hafifçe gevşetti. Ardından tekrar sıktı.

"Thomas, Kızıl Kıyameti ele geçirmedi değil mi?"

Yusuf kafasını deli gibi kaşdı. Ardından Hazan'ı süzdü.

"Bak dostum. Bu çok gizli bilgi tamam mı? Bir şeyler duydum."

Hazan, Hazar'a baktı. Çocuk nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi. Yusuf'un lafı dolandırması canını sıkıyordu.

"Sergei ve kaçan üyeleri arıyorlar. Sergei'nin ve senin başına ödül koydu."

Hazar kısık bir sesle güldü. Hazan dayandığı tezgâhtan hızla doğruldu. Sergei hayattaydı. Bunu Hazar ona söylemişti. Ancak nasıl biliyordu? Çocuk düşüncelerini duymuş gibi konuşmaya başladı.

"Sergei hayatta olmasaydı Tilki, Thomas o merdivenleri iner ve bağırsağı ağzıma sokardı." Zindanın aşağı inen merdivenlerinden bahsediyordu çocuk. Hazan bağırsağın yere değişini ve oluşturduğu kandan şeritleri düşündü.

"Beni kışkırtmak için yapılmış bir tuzaktı ve ben de zayıf anımdaydım."

Yusuf yüzünü sıvazladı.

"Sergei daha büyük önceliği. Ona saplanmış kalmış. Kaçışınız yüzünden onlarca adam cesedi bahçeye dizilmiş. Öyle duydum." Hazar'ın kashları çatıldı.

"Oha!" dedi Hazar kendini tutamayarak. Adam ruh hastasıydı.

"Sergei ve senden korkuyor bana sorarsanız. Sizi bir öldürse rahatlayacak." dedi Yusuf şarap şişesine yönelirken.

"Küçük zihinler daima anlayamadıklarına saldırmışlardır." dedi Hazar sırtarak. Sol yanağındaki çukur kendini belli etti. Hazan çocuğun gülümsemesine karşılık gülümsedi. Çocuk alay ediyor olmalıydı.

"Öldürmeyeceksin ama değil mi?" diye sordu genç kız yüzündeki gülümsemeyi bozmayarak.

"Niye öldürmeyeyim?" dedi Hazar ona doğru dönerek. Yusuf yere oturmuş ve yerdeki şarap şişesini kafasına dikmişti. Merakla çifti izliyordu.

"Her canlının yaşamaya hakkı vardır." dedi Hazan hayretle.

"Bunun saçmalık olduğunu benim kadar iyi biliyorsun." Genç kız durakladı.

"Saçmalık değil. Kimsenin hayatını durup dururken çalamayız." Hazar'ın ağzından hayret nidası çıktı.

"Bu durup dururken mi sence Hazan? Ben herifin evine girip sessiz sedasız uyurken kafasına sıkıyorum değil mi? Gerçi birine öyle bir şey yapsam bile mutlaka nedenim vardır."

Hazar anlıyordu. Gerçekten. Şu anki durum tehlikeliydi. Onlar ölmezse kendileri öleceklerdi ama... Bir şekilde bir şeyler yan-

hı geliyordu. Belki vicdanın sesiydi bu belki de diğer duygularının getirisi. Bildiği tek şey şuydu ki zor durumda kalmadıkça kimseyi öldüremezdi. Ayrıca Hazar'ın öldürmekten bu kadar rahat bahsetmesi onu rahatsız etmişti.

"Anladım." dedi kız sertçe. Kâseleri yıkarken odada Yusuf'un yutkunması dışında ses çıkmıyordu. Suyun lavaboya çarpışı ve çocuğun son yudumları gürültüyle yutma sesi.

"Ee, nerede yatacağım?" dedi Yusuf kulübeyi süzerken. Kelimeler ağzından yayılarak çıkıyor gözleri baygın bakıyordu. Hazar oturduğu yerden kalktı ve yakasından tutarak iki yana sallanan çocuğu ayağa kaldırdı.

"Şşt, ne yapıyorsun!" dedi Yusuf gözlerini açmaya çalışarak.

"Burada yatacaksın." Hazar çenesiyle kurt postunu işaret etti. Elleri çocuğun yakasını bırakmamıştı. Bıraksa çocuğun salıncak gibi ileri geri sallanacağını tahmin edebiliyordu genç kız.

"Buraya mı?" dedi çocuk parmağıyla yeri işaret ederek. Hazar'ın sırtışı büyüdü.

"Buraya." Çocuğa attığı kafayla Yusuf'un bayılması bir olmuştu. Hazar vurarak musluğu kapattı. Kaşlarını çatarak çocuğa döndü.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi çocuğu çekerek postun üzerine yerleştirmeye çalışan Hazar'a bakarak.

"Arkadaşımıza yatağını gösterdim." Her kelimesinden fişkıran alaycılık kızın ona gözlerini kısarak bakmasına neden oldu. Doğru-lup ellerini çırpı.

"Sabaha kadar uyanmaz." dedi yatağa yönelirken.

Kulübenin içerisi çok sıcaktı. Hazar'ın tek eliyle tişörtünü çıkarıp sandalyenin üzerine fırlatması gözünden kaçmamıştı kızın. Alevlerin ışığında Hazar'ın vücudu daha ayrıntılı gözüküyordu. İnce çizgiler, bıçak yaraları... Göğsünden karnına yol alan derin kabarıklık yarayı hiç sormamıştı. Hazar'ın ona bakmadan yorganı kaldırıp yatağa girdiğini fark etti. Yatak iki kişilik değildi. Ancak tek kişilik de değildi. Hazar çekinerek yatağa ilerledi. Çocuk ellerini ensesinin altında kavuşturmuştu. Omuz ve kollarının üst kısmındaki kaslar şişmişti. Boynundaki kılıç göğsünün arasındaydı. Hazar gözlerini kısmış tavana bakıyordu. Ateşin gölgelerinin az bir kısmı

tavana vuruyordu. Boş kenara oturdu. Üstündeki tişörtü çıkarıp sakarmamak konusunda tereddütleri vardı. İçinde askılı bir atlet vardı. Bacağındaki tayta dokunmayacaktı. Çocuğa bakmadan üstünü çıkardı. Hazar'a güveniyordu. Bir şey yapmak isteseydi bu zamana kadar yapardı. Bunun için defalarca fırsatı olmuştu. Saçlarını çözdü. Saçları dalgalar hâlinde belinden kalçalarına uzanınca Hazar'ın bakışlarını sırtında hissetti. Saçları kötü durumdaydı. Omzuna kadar olan kısmı kızıl geri kalanı kızıl kahveydi. Ancak renkler iç içe girmişti. Bu yüzden göze batan bir farklılık oluşturmuyorlardı. Çocuğun saçlarından bir tutamı parmağına doladığını hissetti. Ancak çocuğa bakmadı. Saçındaki dokunuş kayboldu.

"Saçların güzel tilki surat." diye fısıldadığını duydu çocuğun. Ayakkabılarını çıkarıp yorganın altına girdi. Yorgan ve çarşaf lar vanta kokuyordu.

"Burada kim yaşıyordu?" diye fısıldadı çocuğa bakmadan. İki si de yan yana yatıp tavana bakıyordu

"Yerde yatan ayyaşın abisi Hasan..." Hazan ellerini karnının üstünde kavuşturdu.

"Hazar, bir şey sorabilir miyim?" Çocuğun huzursuz olduğunu aralarındaki mesafeye rağmen anlamıştı.

"Böyle bir şey bekliyordum zaten. Sor!" dedi Hazar ters bir sesle.

"Yolanthe'ye ne oldu?"

"Öldü." Cevap kısa ve sertti. Hazan dönüp çocuğa baktı. İri buklelerinden birkaçı yastığa düşmüştü. Yüzü ifadesizdi. Israrla gölgeleri izliyordu.

"Nasıl?" Hazar birden ona döndü ve kafasını eline dayadı.

"Ne yapacaksın çilli?" diye sordu aksi bir sesle. Hazan bakışlarını çocuğun gözlerinden kaçırıp yumdu.

"Hiç." Derin bir sessizlik odayı kapladı. Hazar tekrar sırtüstü dönmüş gözlerini kapamıştı.

"Anlamamı istediğim bir şey var Tilki. Ben iyi biri değilim." Hazar'ın hafif sesiyle gözünü açtı ve çocuğa döndü. Hazar'ın gözleri kapalıydı.

"Vicdanı olmayan, iyiliği bilmeyen bir insan acı da çekemez." dedi Hazan mırıltıyla.

"Tek alıntı yapabilen kişi sen değilsin."

Hazan'ın üç tane alıntı defteri vardı. Romanlardan parçaları, sevdiği şiirleri tekrar tekrar yazardı. Arkadaşının olmamasının bedeli gibiydi bu. Güzel bir bedel...

"Acı, bir olaydır. Başınıza gelir ve onunla nasıl baş edebiliyorsanız öyle baş edersiniz." Hazan hafifçe doğrulup çocuğa baktı.

"Eh, senin baş etme yöntemin bu mu? Birilerini öldürmek?"

Hazar kısık bir sesle güldü ancak gözlerini açmadı.

"Birilerini öldürmüyorum, öldürmekten beter ediyorum. Ancak birileri bunun farkına varamıyor. Üstüne üstlük ölümcül olan şeyi istiyor." Hazan kim diye sormayacaktı. Kendisinden bahsettiğini biliyordu çocuğun. Kollarının üstüne kalktı ve çocuğa yaklaştı.

"Bana kötülük etmedin." Hazan bir an duraklayıp kafasını salladı.

"Yani sayılır."

"Kötülük doğal bir yasadan başka nedir? Aydınlığı karanlık takip ederdi. Düzeniyse karmaşa... Esas olan, her şeyin yitirildiğıydi. Her şey bozulurdu." diye fısıldadı çocuk. Kapalı göz kapaklarının altında gözlerinin hareket ettiğini görebiliyordu genç kız.

"Hazar, bana bak." diye fısıldadı Hazan. Çocuk gözlerini açıp soğuk bir ifadeyle kıza baktı.

"Hiçbir şey yitip gitmeyecek. Söz veriyorum." Neden söz verdiğini kendisi de bilmiyordu. Hazar'ın duvar gibi olan suratı ve dipsiz gözlerine bakınca onu görüyordu. Kendisini henüz küçükken diri diri gömmüş olan çocuğu.

"Belki birilerinin ihtiyacı olan budur. Hayatını değerli kılan bir şeyler. En azından yaşanabilir. Belki birileri tüm hayatı boyunca bunu beklemiştir." Çocuğun gözlerindeki bakış değişmişti.

"Uyu çirkin!" diye fısıldadı hırçın bir şekilde.

İsrarla ona bakan kıza arkasını döndü ve sağ kürek kemiğinde iç içe girmiş ay ile güneş ortaya çıktı. Hazan hayal kırıklığıyla başını yastığa koydu. Ne bekliyordu? İlan-ı aşk mı? Gözlerini kapattı ve çocuğa arkasını döndü tekrar. Yorganı çenesine kadar çekmişti. Neden? Neden Hazar'ın yanında kendini güvende ve huzurlu hissediyordu. Her an kapı açılabilir içeriye silahlı adamlar girebilirdi. Onu

ve Hazar'ı öldürebilirlerdi. Peki, neden bunları düşündüğü hâlde içini bir korku kaplamıyordu? Alışıyor muydu? Bu adrenalin dolu hayata bağlanmış mıydı? Yoksa birine mi? Hayır, dedi iç sesi. *Böyle değil, hemen değil.* Hazar'a acıyor muydu? Geçmişini düşününce elinde olmuyordu. Ancak Hazar şu an dağ gibiydi. Yıkılmıyor, eğilip bükülüyordu. Kendisine eskisi kadar kaba değildi. Yine de aralarında sonsuz bir mesafe vardı. Düşündükçe içini sıkıyordu... Ya-
vaşça dönüp çocuğun iç içe geçmiş kaslarına, sırtından boylu boyunca aşağı uzanan izlere baktı. Zor bir hayat, zor bir yetenek... Gözlerini birbirine bastırdı. Hazar'ın müziğini duymak istiyordu, tekrar ve tekrar. Üzerindeki yorganı hızla itti ve ayağa kalktı. Kafası düşüncelerden dolayı zonkluyordu. Dayanamıyordu. Bu karmaşa onu hem mutlu ederken hem üzebilir miydi? Çıplak ayakları soğuk parkeye değince ürperdi. Odanın ısısı biraz düşmüştü. Çeşmeye yönelip suyu açtı. Önce ellerini tuttu soğuk suyun altına ardından beceriksizce yüzünü sıvazladı. Kenarda duran kâğıt rulodan bir tane yırtıp elini, ardından da yüzünü kuruladı. Yatağa doğru döndüğünde Hazar'ın kıpırdamadan ona baktığını gördü.

"Hazar?" dedi korktuğunu belli etmemeye çalışarak. Gözleri boş bakıyordu. Alevler azalınca karanlık artmıştı.

"Neden uyumadın?" Çocuğun boğuk sesi kulaklarına ulaştığında rahatladı, çünkü çocuk kıpırdamadan ona o şekilde bakmaya devam etseydi korkacaktı.

"Düşünceler rahat bırakmıyor."

"Buraya gel." Çocuğun sesi derindi. Hazar yatağa yattığında uzanıp kızı kendisine doğru çekti.

"Şimdi çeneni kapatıp uyuyacaksın. Soru yok. Düşünmek yok." Hazar yüzünü çocuğun göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı. Kafasını onaylarcasına salladı. Nefes alışverişleri düzene girerken son duyduğu şey rüya mı yoksa gerçek mi olduğuna karar veremediği bir fısıltıydı.

Hazan hafifçe kıpırdandı. Gözlerini açmadan önce bir an için evinde olduğunu sandı, sadece birkaç saniye. Hafızasındaki görüntüler yerli yerini alınca gözlerini daha sıkı yumdu.

O hızla gözlerini açtı. Kulübenin eğimli ahşap tavanı karşılamıştı onu. Deliksiz uyumuştı. Esneyerek gerinip, elini yan taraftaki boşluğa uzattı. Hazar yoktu. Odada hafifçe yankılanan horultuyu duyunca doğrulup oturdu. Yusuf denen çocuk dün gece Hazar nasıl bıraktıysa öyle uyuyordu. Yüzüstü dönmüştü. Ağzındaki salyalar parkeye akmıştı. Göz kapakları hafif açık duruyordu. Hazan bir an için gülümsedi. Kalçalarına uzanan saçlarını önüne aldı, hızlı hareketlerle ördü ve kendi saçını kullanarak bağladı. Yataktan yavaş hareketlerle çıktı. Minik ayağı soğuk parkeye değince bütün vücudu titremişti. Yerin soğukluğunu göz ardı ederek lavaboya yöneldi. Buz gibi soğuk suyla elini yüzünü yıkadı. Yusuf'un horultusu kesilmiş hafifçe kıpırdanmaya başlamıştı. Hazar neredeydi? Ön kapıyı açtığında soğuk hava içeri doldu. Ön bahçede motorun yokluğu kendini belli ediyordu. Çocuk gitmişti ama nereye? İçeri girip kapıyı kapadığında Yusuf'un baygın gözlerle ona baktığını fark etti.

"Yolanthe'yle alakan yok." dedi çocuk elinin tersiyle salyalarını silerek. Hazan hafifçe kaşlarını çatı.

"Benim kimseyle alakam yok." Çocuk siyaha yakın yoğunlukta ki koyu kahve gözlerini kızın gözlerine dikti.

"Çocuk gibi bir şeydik." dedi çocuk bağdaş kurarken. Anından uzun esmer parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. Parmakları şakaklarını sıkarken gözlerini yumdu.

"Yolanthe'ye ne oldu?" Hazan'ın sesi Yusuf'un gözlerini açıp ona bakmasını sağladı.

"Öldü." Hazan gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Tamam, öldüğünü anlamıştı.

"Nasıl?"

Yusuf gözlerini kıstı. "Sevgilin söylemediyse benim söylemem uygun düşmez."

"O benim sevgilim değil." Sözcükler Hazan'ın ağzından hızla çıkmıştı. Yusuf gözlerini devirdi.

"Nesiniz ben bilemem. Onun sana değer verdiği belli."

Hazan bakışlarını yere indirdi. "Her neyse." dedi kıyafetlerini alıp banyoya girerek. Üzerini hızla değiştirdi. Neden bu kadar soğuktu? Yüzünü yıkadı. Dikkatle kendisine baktı. Gözlerinin altı şişmişti. Bakışları baygın olmaktan ziyade dinç gibiydi. Yeni güne hazırım diyen bir surat ifadesi vardı. Bugün de hayatta kalacağım. Kendi ironisine gülümsedi. Ardından banyodan çıktı ve parmaklarıyla parkeye şekiller çizen Yusuf sesle birlikte kafasını kaldırmadı. Çocuk düşünceli gözükiyordu. Kükreyen motorun sesiyle ikisi de aynı anda kapıya baktı. Kapı hızla açılıp duvara çarptı. Hafif nemli saçlarıyla içeri gergince bakan Hazan kapıda belirdi. Yeşilin soluklaştırdığı gözleri dikkatliydi.

"Yakala!" Elindeki sandviçi Hazan'a fırlatırken kız tereddüt etti. Sandviçin elinin tersine çarpmasıyla sandviç tok bir sesle lavabonun içine düştü.

"Adam gibi versene ya!" diye söylendi Hazan sandviçin jelatine sarılı olmasına sevinerek. Yusuf da kendi payını aldıktan sonra kısık gözlerle çocuğa baktı.

"Hazan, motorun yanına git!" Genç kız tuhaf bir şekilde Hazan'a baktı. Çocuk adını nadir kullanırdı. Sesin emredici olması onun rahatsız etse de dediğini ikiletmedi. Yusuf, kızla beraber hareketlenince çocuk tek elini kaldırarak onu durdurdu.

"Sen dur!" Sesi soğuktu. Hazan omzunun üstünden ikiliye baktı ardından omuz silkti. Deli gibi açtı. Sandviçinden büyük bir parça ısırdı. Orman muhteşem gözükiyordu. Rüzgâr değişik bitkilerin kokusunu ona taşıırken sonbaharın serptiği sarı yaprakları beraberinde

getiriyordu. Soğuktu, ama güzeldi. O sonbahardı. Kapının açıldığını duydu ancak yerinden kıpırdamadı. Çocuğun ferah kokusu burnuna ulaştığında kısa bir an için gözlerini kapattı.

"Tilki..." diye fısıldadı çocuk. Hazan dudaklarını birbirine bastırıp ve çıplak ağacın gökyüzüne uzanan dallarına baktı.

"Yorulmadın mı?"

Hazan onun neden bahsettiğini biliyordu. Gülmeyi yavaşça.

"Beni Londra'ya götür." Çocuğun arkasında kalkanı kızıldığını hissetti.

"Beni doğum günümde Londra'ya götür. Gerisi umurumda değil." Babasından geriye kalanları görmek istiyordu. Babasının ona göstermek istediği şeyi merak ediyordu. Babası... Nefesi boğazına tıkanmış ve gözlerini hızla kırıştırarak motora yöneldi. Hazar'ı beklemeyen motora oturdu ve kaskı kafasına taktı. Elindeki sandviçi sıkıca tuttu. Nereye gidiyorlarsa orada yiyebilirdi. Midesinde mihaf bir sancı vardı. Gözlerini olduğu yerden kıpırdamadan ona bakın çocuğa çevirdi. Hazar ellerini cebine sokmuştu. Kıvrımlı dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Kurumaya başlayan iri dalgaların birçoğu bukle hâline gelmişti. O kadar gergindi ki geniş omuzları ceketini zorluyordu. Sert adımlarla motora yaklaştı. Motora bindi ve çalıştırmadan önce birkaç saniye bekledi.

"Bir daha bana emir vermeye kalkma." dedi kıza yandan soğuk bir bakış atarak. Hazan duymamış gibi yapmayı seçti. Yusuf arkadaşlarından onlara bakarken çocuk gazı kökledi. Hızla öne atılan motorla birlikte arkaya savruldu genç kız. Hazar'ın gergin bedenine sarılmak ateşe körükle gitmek gibi geliyordu. Çocuğun ona minik derecede sinirli olduğunu hissedebiliyordu.

* * *

İki katlı sıradan bir evin önünde idiler. Hazar kapının önünde kaşlarını çatmış duruyordu. Hazan ise sandviçinin son parçasını ağzına attı. Kapı zili uzun uzun çaldıktan sonra kapıyı bir hayli urut kahverengi saçlı bir kız açtı. Kahverengi saçları omuzlarına geliyordu. Gözleri soluk yeşil ve baygındı. Gözler Hazar'ı görünce irileşti.

"Niko?" dedi hayretle. Hazan zorlanarak lokmayı yuttu.

"Nesli." dedi yavaşça Hazar da. Kızın gözleri onu bulunca Hazan kızı dik dik bakmayı denedi. Ancak kızın üzgün ve baygın bakışları karşısında bu tutumunu sürdüremedi.

"İçeri gelin." dedi kız dışarıya gergince göz gezdirerek. İçeriye girdiklerinde Hazan dikkatle eski koridora baktı. Koridorda fotoğraf çerçeveleri asılıydı. Koridorun bitiminde antika eşyaların süslediği bir salon karşıliyordu onları. Hazan kendini tanıtmamıştı. Hazar'la Nesli denilen kız arasında fazlalık gibi hissetmişti kendini. Salonun ortasında ne yapacağını bilemez gibi durdu. Arkasından gelen kimse olmayınca kafasını koridora uzattı. Gördüğü manzara midesine yumruk yemesine sebep olmuştu. Neredeyse Hazar'la aynı boyda olan kız, çocuğa sımsıkı sarılmış yüzünü omzuna gömmüştü. Hazar gevşekçe kızın belini tutuyordu. Bakışları kızı döndüğünde Hazan hızla kafasını geri çekti ve fokurdayan midesini dindirmeyi denedi. Kollarını göğsünde birleştirip tozlu gözükten koltuğun ucuna oturdu.

"Selam." dedi Nesli denilen kız başında belirerek.

"Ben Neslihan. Nesli denmesini tercih ederim." Kızın Türkçesi aksanlıydı.

"Hazan. Hazar'ın yeni kurbanı da diyebilirsin." Cümleler ağzından istemsizce çıkmıştı. Salon kapısının eşiğine yaslanan Hazar hızla kafasını kaldırdı. Gözlerini öyle bir ateş sarmıştı ki Hazan kendisini dövecek diye korktu bir an.

"Salak salak konuşma Hazan." Çocuğun sesinde soğuk bir öfke vardı. Hazan, durduk yere neden böyle huysuzluk yaptığını anlamıyordu. Kendisini yalnız, öfkeli ve kırgın hissediyordu genç kız. Nesli şaşkınca Hazar'a baktı ve kızı döndü.

"Ben Yolante'nin arkadaşıydım." dedi Nesli karşı koltuğa oturup bacaklarını altında toplayarak. Hazar'ın dudaklarını birbirine bastırdığını fark etti genç kız.

"Neyse, Bulut başınızın belada olduğunu söylemişti." Hazar yaslandığı yerden doğrulup koltuğa bıraktı kendini. "Sayılır." dedi çocuk canı sıkkın bir ifadeyle.

"Sayılır? Sayılır mı?" Hazan gözlerini hızla açarak çocuğa baktı.

"Peşimizde koskoca bir şirket, psikopat bir örgüt var ve yine de sayılır mı? Ne hoş!"

Nesli gözlerini irice açtı. "İnanamıyorum!" dedi yastığı kasıyarak bastırarak.

"Şirket meselesi birkaç güne kapanır. Örgüt de Türkiye'ye gelmez." Ardından duraklayıp bir şeyi düşünüyor muş gibi yaptı.

"Sanırım."

"İyi, bu saçmalıklara yeterince katlandım." Hazan sözlerini bitir bitirmez Hazar oturduğu koltuktan fırladı. Hazan'ın sırtına kollarını yakalayıp kızı koridora sürükledi.

"Derdin ne?" diye hırladı Hazan'ı omzundan sertçe duvara bastırarak. Hazan hafifçe yutkundu ancak gözlerini çocuğun sırtı üzerinden çekmedi.

"Sensin." Hazan kendine inanamıyordu. Kelimeler ağzından düşünmeden çıkıyordu. O kadar öfkeliydi ki... İyi de öfkesi kimseydi? Niye birdenbire böyle olmuştu? Çocuğun çenesindeki bir kasın hareket ettiğini açıkça gördü.

"Demek öyle..." diye mırıldandı çocuk. Gözleri boş bir ifadeyle kıza bakıyordu. Yavaşça geri çekildi.

"Hayatıma zorla girdin ve içine sıçtın. Ne okulum kaldı ne evim." Hazar elini kızın omzundan çekip kafasını yana çevirdi. Dudakları sıkılmaktan bembeyaz kesilmişti.

"Bir de geçmiş..." Sözünü bitiremedi.

Hazar'ın yumruğu kulağının biraz yanına gürültüyle inince yerinden sıçradı. Koridorda asılı olan bütün çerçeveler titremişti. Hazan nefesini tuttu. Lacivert gözlerini yavaşça çocuğun omzundan gözlerine doğru kaldırdı. Gözlerinde gördüğü, öfkeden daha farklı bir şeydi. Acı, karanlık, pişmanlık... Pişmanlık adamı sağlam vururdu.

"Yeter!" diye patladı çocuk. O sırada Nesli koridorun başında gözüküyordu. Panikle yerinden fırladığı için koltuk minderi elinde kalmıştı. Hazar hızla geri çekildi. Arkasını döndü ve kapıyı çarptığında zeminin titrediğini hissetti genç kız.

* * *

Hazar o gece gelmedi. Ertesi gün de. Nesli, Hazan'a odasını görmüş sıkılmaması için birkaç Türkçe kitap getirmişti. Onun dışında

işi olduğunu söyleyip atölyesine kaçıyordu. Profesyonel fotoğrafçıydı Neslihan. Ancak eski tarz fotoğraf çekimlerini severdi. Karanlık bir odaya duvardan duvara ipler germişti. Mandalla fotoğrafları tutturmuştu. Hazan maalesef ucundan görebilmişti odayı. Nesli ona ne kadar kibar davranmaya çalışsa da bir noktadan sonra kabalaşıyordu. Odayı gördüğünde çok sinirlenmiş ve kızın girmesine izin vermemişti. Hazan elinde olmadan kıza hak veriyordu. Davetsiz misafirdi. Hazar'ın kızın başına bırakıp gittiği istenmeyen biriydi. Ancak elinde değildi. Evi gezmiş, arka bahçede kurulu olan tahta sahneyi ve ortasında özel bir bezle örtülü olan piyanoyu görmüştü.

Çekinerek Neslihan'a sorduğunda kız piyanonun büyük annesine ait olduğunu söylemişti. Ses tonu tersti. Kırılğan görüntüsüne karşın, saklamak istediği binlerce şeyi olduğu belliydi. Kızın davranışlarından sonra Hazan odasından çıkmamaya gayret etmişti. Kızın etrafta olmadığından emin olduğunda odadan çıkıp ufak tefek şeyler atıştırıyordu. Ardından odasına geri dönüyordu. Bir yatak ve bir dolaptan oluşan kutu gibi bir odaydı. Nesli'nin ondan hoşlanmadığı belliydi. Evde tek başına kaldığında evin bütün odalarını gezmiş, kullanılmayan bir sürü ferah geniş oda olduğunu görmüştü. Yatağa oturdu ve dizlerini yüzüne doğru çekti. Güneşin batışının sinyalleri gökyüzüne yayılmıştı.

Hazan istemeden Hazar'ı düşündü. Daha küçük bir çocukken insanlığın en kötü, en acımasız yönünü görmüştü. Büyürken kazıklar yediğini anlamak zor değildi. Hazar'ın içindeki soğukluğun, acımasızlığın hepsinin bir nedeni vardı. İnsanlardan uzaktı. Hazar kendisini bir insan gibi görmüyordu. Onun sorunu buydu. Kendisini diğer insanlardan ayıran bir yeteneğe sahipti. Onun deyimiyle bir lanete. Tek sorunu unutamamak değildi. O sadece, sadece... Hazan ellerini kafasına bastırdı. Beyni patlayacak gibiydi. Geceleri ağlamamak için kendisiyle savaşıyordu. Flütü yoktu. Müziği yoktu. İçine çöreklenen sıkıntı nefes almasına engel oluyordu. Kafasını kaldırdı ve soğuk parmaklarını yanağına götürdü.

Yalnızlık... Herkeste vardı. Kiminde daha az kiminde daha çok ancak kendi hayatı yalnızlığın parçası değildi. Yalnızlığın kendisiydi, tıpkı Hazar'ın hayatı gibi. Neden diye düşündü turnaklarını

hiç acımadan yanağına bastırırken. Neden aklı sürekli Hazar'daydı? Neden ona karşı bu kadar derin şeyler hissediyordu. Onun umurunda değildi. Onun için bir yükü. Yanında kalamayacağını, istemediğini açık açık söylemişti Hazar. Hazan gururundan sesini çıkarmasa da içinde bir yerlerde bir parçası haykırmıştı. Aksini söylemesi için çocuğa âdeta yalvarmıştı. Dışarıdan görünen Hazan ya umursamaz davranmıştı ya da düz düz bakmıştı. Kapı hızla açıldı. Hazar nefes nefese kapıda duruyordu. Saçları ıslaktı. Üstündeki tişört leke içindeydi. Bira kan ve başka şeyler...

"Niye odandan çıkmıyorsun bütün gün?" Hazan gülmek istedi. Bütün gün odadan çıkmamış hiçbir şey yememişti. Asla kabul etmese de Nesli'ye inat yaptığını adı gibi biliyordu.

"Bir şey yememişsin. Delirdin mi?"

"Aç değilim." dedi Hazan kırık bir sesle.

"Yalanını sikeyim." diye homurdandı Hazar. Çocuğun gözleri yerdeki kitabı buldu. Kısa bir an gözlerini kapadı Hazar. Ardından yavaşça kapıyı kapattı. Kendini kızın yanına bırakıp sırtını yatağa yasladı.

Kitaptan birkaç alıntı okumaya başlayan Hazar kafasını geriye yaslayıp gözünü kapatmıştı. İri bukleler geriye düşmüştü. Uzun sivri bir burun, çatık kaşlar, hafif hareket hâlinde olan göz kapakları... Hazan bakışlarını çocuğun yüzünden çekmedi. Çocuk, kitabı okumuştur. Ancak her bir cümle Hazar'ın iç dünyasına o kadar uygundu ki aç bir şekilde çocuğun dudaklarından dökülecek yeni cümleleri bekledi. Elinde değildi. Merak ediyordu. Yaklaşmak istiyordu. Ne kadar o istemese de...

"Yolanthe öldüğünde bu kitabı okuyordum. En nefret ettiğim ancak bir o kadar sevdiğim bir kitap oldu." Hazan kıpırdamıyordu, hatta nefes bile almıyordu. Çenesini dikleştirerek çocuğun gözlerinin içine baktı. Konuş diye bağıırıyordu çocuğa. Beni içeri al.

Hazar gözlerini açmadan alaycı bir şekilde güldü. "Benim canavarım doktorunkinden farklıydı Tilki. Kimsenin görmek istemeyeceği kadar korkunçtu. İzin veremeyeceğim kadar korkunç."

Hazan buz kesmiş ellerini birbirine kenetledi. Yolanthe, Hazar yüzünden ölmüştü. Onun yüzünden olmasa da çocuk bunun için kendini suçluyordu.

"İşksız bir yaşama sahip olduğum yetmiyormuş gibi bir de oksijenim elimden alınmıştı. Yolenthe benim için oksijen gibiydi."

Hazan gözlerini sıkıca yumdu. Hazar'ın sesi ne kadar düz olsa da çocuğun çektiğı acının izleri kendisini belli ediyordu.

"Hazar. Yalnız olmak zorunda değilsin biliyorsun değil mi? Bu senin seçimin." Çocuk hışımla ona döndü.

"Bu benim seçimim falan değil. Eğer seçim bendeysse sonuçlarına katlanmam gerekir." Kızın yanağını kavradı. Hazan kalbinin dötrnala koştuğunu hissediyordu.

"Bazı sonuçları göğüslemeye hazır değilim çilli."

Çocuk elini yavaşça indirirken Hazan elini yakaladı, o her daim sıcak ve sert eli. Yaptığına Hazar kadar kendisi de şaşırmıştı. Çocuğun parlayan gözleri onu buldu. Hazan ne yapacağını bilemez gibi ağzını açıp kapadı. İki eliyle çocuğun zarif elini tutmuştu. İki si de kıpırdamıyordu. Aralarındaki elektrik elle tutulacak kadar güçlüydü. Hazan bir sonraki hamleyi yapmaya karar verdi. Çocuğun morlukların sarılığa döndüğü elmacık kemiğine uzattı soğuk parmaklarını. Parmak uçlarıyla dokunmaya korkarcasına okşadı. Yanağını okşarken çocuğun müziğı aklını doldurdu. Çok güzeldi. Aralarında dile dökülemeyen şeyler özeldi. Binlerce kitap, binlerce duygu, binlerce müzik gibiydi. Çocuğun kirpiklerinin titrediğini fark etti. Tepkisinden korkarak soğuk avucunu çocuğun alev alev yanan yanağına bastırdı. Hazar'ın tüm kasları gerilirken hafifçe kıza doğru eğildi. Ardından yanağını kızın avucuna yasladı. Hazan heyecandan kesik kesik nefesler aldığını fark etti. Aslanın kafesine saklanarak girmiş, kafasını okşamaya çalışan küçük bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Tek bir yanlış hareketinde yırtıcı hayvan onu parçalara ayırırdı. Kapının çalınmasıyla ikisi de sıçradı. Hazan kendini geriye atarken çocuk ayağına kalkmıştı bile. Kapı aralandığında Nesli'nin daima üzgün bakan baygın gözleriyle karşılaştılar.

"Rahatsız etmiyorum ya?" Hazan kelimelere ulaşmaya çabalar-ken Hazar kafasını iki yana salladı.

"Ona yiyecek bir şeyler ver." Ardından Rusça bir şeyler söyledi. Nesli'nin gözleri her kelimeden sonra irileşti. Ardından bakışlarını yerde ne yapacağını bilmez hâlde oturan Hazan'a çevirdi. Kızın

hüzünlü gözlerinde kıskançlık yakalamıştı Hazan. Hazan'ın son söylediği cümlelerin ardından kafasını salladı.

Ardından odayı terk etti çocuk. Nesli aşağı doğru bükülmüş dudaklarla Hazan'a baktı bir süre. Kızı görmüyor bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Nereye gittiğini söyledi mi? Bir buçuk gündür nerede olduğunu da." Hazan kendine engel olamamıştı.

"Hayır. Üst katta bir mutfak var. Pizza sipariş etmiştim. Sonra kız kıza oturur bir kahve içeriz." Hazan'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Onu neredeyse iki gündür görmezden gelen kızdan böyle bir teklif beklemiyordu.

"Peki." dedi ayağa kalkıp üstünü silkelerken. Bir an için gözleri karardı. Kaç gündür adam gibi bir şey yemiyordu. Tansiyonu düşmüş olmalıydı. Gözlerini kırıştırdı.

"İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim." Nesli'nin yanından soğuk koridora çıktı. Koridordaki cereyan kendine gelmesine yardımcı olmuştu. Yaklaşık on beş dakika sonra pizzalarını bitirmişler, kahvenin olmasını bekliyorlardı. Hazan bir pizza bitirdiğine inanamıyordu. Midesi o kadar doluydu ki ayağa kalkamayacak gibi hissediyordu kendini.

"Birkaç gündür sana kaba davrandığım için üzgünüm." Nesli elindeki kahve kupasını Hazan'ın önüne bıraktı.

"Niko'ya aşkıttım. Ya da öyle olduğumu sanıyordum." Hazan ağzı şaşkınlıkla açılmasın diye kendini tuttu.

Tabii ya başka ne olacaktı.

"Üstelik o on beş yaşındaydı. Bense on dokuz, yirmi yaşlarındaydım. Yolanthé'nin abla dediği biriydim." Hazan ağzının açılmasına engel olamadı. Bu kız ne saçmalyordu.

"Nikolai'da farklı bir şeyler vardı. İlginç bir olgunluk, farklı bir soğukluk... Bana on beş yaşında değil de otuz yaşında biri gibi geliyordu. Yolanthé ise onun yaşında bir kızdı. Neşeli, saf, bencil ve çıkarıcı..." Hazan hafifçe kaşlarını çatı. Biri aynı anda hem saf hem nasıl çıkarıcı olabilirdi. Nesli'ye baktı. Baygın renkli gözleri Hazan'ın omzunun üstüne dalıp gitmişti. Kahverengi düz saçları krem rengi kazağının omuz kısmına değiyordu. Kazağın uç kısımları parmaklarına doğru çekmişti.

"Onları deli gibi kıskandım ve korkunç bir hata yaptım." Kız içini çekip kahvesinden bir yudum aldı. Nesli'nin durup dururken neden kendisine açıldığını anlamıyordu Hazan. Kızın hüznünlü bakışları ona yumuşak bir hava ya da bir yavru köpek havası katmıyordu. Tam tersi. Ürkütücüydü. Her an bir şeyler yapabilecek bir delinin boşluğu vardı onda. Hazan gerilse de belli etmedi.

"Kendi hayatını anlatsana." dedi Nesli ona gülümseyerek.

Hazan başta çekimser davranırsa da birden tüm hayatını anlatırken buldu kendini. Cümlelere engel olamıyordu. O kadar dolmuştu ki anlatmak istiyordu. Nesli'nin dinleyip dinlememesi, yargılayıp yargılamaması önemli değildi. İçini boşaltmak istiyordu sadece.

Kızla yaklaşık iki buçuk saat konuştu. Sustuğunda çenesi ağrıyordu. Çoktan akşam olmuştu. Gece yarısına kırk beş dakika vardı.

"Çok konuştum" dedi Hazan sızlayan çenesini tutarak. Nesli kafasını hafifçe sallarken gülümsedi.

"Benim ailem trafik kazasında öldü. Bulut on beş, ben on dokuz yaşındaydım."

Bulut'un Hazan'ın yakın arkadaşlarından biri olduğunu tahmin edebiliyordu genç kız. Başın sağ olsun ya da üzgünüm demeyecekti Hazan. O cümleler insanı iyi hissettirmez aksine içini sıkıntıya boğardı. Ölüm bir son değil, yaşamın parçasıydı. Yaşamazsak ölüm olmazdı. Nesli'nin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Bulut, Türkiye'deydi en son. Bu hafta içinde döneceğini söylüyordu." Hazan kafasını salladı.

"Beni dinlemiyordun değil mi? Fark etmez. Ben de seni dinlemedim üzülme." Hazan gülümsedi.

"Beni dinleyip dinlememen önemli değil." Nesli gülümsemesine karşılık verdi.

"Benim için de." Bahçeden gelen motor seslerini ve gürültülerini duyunca ayağa kalkmak için hareket etti Hazan. Nesli masanın üzerinden uzanıp kolunu yakaladı.

"Otur." Kızın uzun parmakları Hazan'ın kolunu acıttığında kolunu kızın elinden kurtardı.

"Hazar'ın grubu geldi. Rahatsız edilmekten hoşlanmazlar." Hazan kendini yavaşça sandalyeye bıraktı.

"Ne grubu? Çete mi?" Nesli parmaklarını çoktan soğumuş kahve kupasına doladı.

"Çete denemez onlara." Bahçeden bağırışlar çağırışlar ve ışıklar geliyordu. Oldukça kalabalık olmalıydılar. Hazan içindeki merakı engel olamıyordu. Dışarıdan küçük bir patırtı, bağırış ve kahkahalar geldi. Saat 11.30'da bahçenin tüm ışıkları yakılmıştı. Hazan cama yansıyan ışıkları görebiliyordu. Geniş arka bahçede ağaçlar ışıklarla süslenmişti.

"Bizim evin ışıkları otomatik yanıyor. Bulut ağaçları süslemeye bayılır."

Dışarıdaki sesler kesilmişti. Kemandan yükselen sesi duyunca Hazan yerinde duramadı.

"Müzik sesi geliyor oradan." Nesli ayağa kalktı.

"Hadi gel bir göz atmanın sakıncası olmaz." Merdivenleri indiler. Bahçe kapısına geldiklerinde müzik duyulmuyordu. Neslihan kapıyı açtı. Hazan nefes almayı bıraktı.

* * *

Işıklar, sahne, toprak kokusu...

Hazan yavaş adımlarla alana çıktı. Karşısında gördüğü şeyle kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Heyecandan ağzı aralık kalmıştı. Ancak bacakları ağır da olsa hareket ediyordu. Her bir adımı öncekinden daha yavaştı. Sararmış yapraklar ayağının altında çıtırdadı. Yaklaşık sekiz kişi bahçenin ortasına kurulmuş tahta bir sahnede idi. Arkadaşlarının her birinde farklı bir müzik aleti vardı ve merakla kıza bakıyorlardı. Tam ortadaki büyük beyaz piyanoda Hazan oturuyordu. Kız bahçenin ortasına geldiğinde Hazan'ın kafa hareketiyle müzik başladı. Parmakları kimi zaman hızlı kimi zaman yavaş dokunuşlarla tuşlarla buluşuyordu. Hazan onu çalarken görmüştü. O sihirli o özgün çalış tarzını biliyordu. Ancak karşısındaki Hazan ve minik orkestra... Nefes kesiciydi. Hazan'ın gözleri kapalıydı. Tuşlara vuruşu sertleştiğinde alınının üstündeki bukle yerinden oynuyordu. Çocuk hafifçe öne arkaya sallanıyordu. Kılıç şeklindeki kolyesi siyah tişörtünün üstüne çıkmış, ışığı yakalayarak kendini belli ediyordu. Ağaçlara yerleştirilmiş minik spot lambaları çocuğun yüzüne vuruyordu.

Ressamın elinden çıkmış olan yüzüne. Hazan kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyordu. Ağzı kurumuştu. Keman sesi yoğunlaştığında bakışlarını kısa saçlı kıza çevirdi. Kız, kemani ustaca çalıyordu. Bir tek piyanonun sesi duyulduğunda Hazan'ın gözleri acımaya başlamıştı. Melodi o kadar kırılgandı ki... Müzik sadece kalbine dokunmuyordu, ruhuna işleniyordu. Hazar kendi el yazısıyla müziği oraya kazıyordu. Bu konçertoyu daha önce duymamıştı. Kimin olduğunu bilmiyordu. O kadar hüzünlü ama aynı zamanda o kadar ümit vericiydi ki... "Hazar," diye düşündü kız. "Sen ne yapıyorsun?" Çocuk cevap vermek ister gibi hafifçe hızlandı. Her ne yapıyorsan, beni mahvediyor. Mahvediyor ve iyileştiriyor. Müzik sonlandığında Hazan çenesine doğru akan sıcak yaşları hissetti. Hazar yerinden kalktı ve keman çalan kızla yer değiştirdi. Üfleminin ardından hareketli bir müzik başladı. Hazan dudaklarını bir gülümsemenin yakaladığını hissetti. Rüzgâr hızla esti ve ıslak yüzlü kızın saçlarını uçurdu. Hazan parmak uçlarında yavaş adımlar attı. Müziğin zirvesinde etrafında bir tur döndü. Hem ağlıyor hem gülüyordu. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Çığlıklarla karışık kahkahaları havaya karşıyordu. Hazar'ın bir an için gözlerini açıp ona baktığını gördü ardından tekrar kapattı kapılarını çocuk. Gökyüzüne yükselen müzik yavaşladıkça onu hüzünlendiriyordu. Hızlanınca ise içindeki bütün saklı kalmış sevinçleri gün yüzüne çıkıyordu. Hazar kemaniyle bütünleşmişti. Hafifçe eğildi ve parçayı sonlandırdı. Parmaklarını iç içe geçirdi genç kız. Sonra ardından gelen parça... Hazan olduğu yerde donakaldı. Dudaklarındaki gülümseme yavaşça solarken ayaklarının bedeninin ağırlığını taşıyamadığını hissetti. Nemli soğuk çimenlere çökerken boğazındaki düğüm artmış Hazar'ın meleksi yüzü bulanıklaşmıştı. Gözlerini kırıştırdı. İki gözyaşı damlası daha çimene damladı. Müzik usulca sonlandığında Hazan kafasını eğmişti. Ardından ellerini kaldırdı ve bir kere birbirine vurdu. Ardından bir daha, bir daha... El çırpmaları alkışlamaya dönüşürken kafasını kaldırdı. Hazar kemani piyanonun üzerine bıraktı ve ufak sahneden aşağı atladı. Çocuk terlemişti ve nefes nefeseydi. Kıza yaklaştıkça Hazan kalbinin yerini terk edeceğini hissediyordu. Eğildi, kızın dirseğinden tutup nazikçe ayağa kaldırdı çocuk. Sert elini yavaşça kızın ıslak buz kesmiş yanağına koydu.

"Bunu biliyor muydun Tilki?" diye fısıldadı usulca. Çocuk eğilmiş, kafasını kızın dar alınına yaslamıştı. Hazan korkarak bakışlarına çocuğa çevirdi. Bilmiyordu. Bilmediğini söylemeye utanıyordu. Bütün büyü kendi cahilliğiyle yok olacaktı.

"Hayır." diyebildi çocuğun loş ışıktaki bile ışıltısını belli eden gözlerine bakarak. Hazar gözlerini kapatıp hafifçe güldü. Genç kızın içi ise sıkıntıyla dolmuştu. Kim olduğunu sormak istese de kendini inatla tuttu.

"Adı; *Güz Rüzgârı*." Hazan kaşlarını çatı. Böyle bir eser bilmiyordu. Çocuğun cümlesini bitirmesiyle rüzgâr Hazan'ın saç tutamını çocuğun yüzüne savurdu. Hazar gözlerini açmadan saç tutamına yakaladı.

"Eserin sahibi Hazar Nikolai Baronov." Hazan şokla gözlerini açtı. Konçerto ona mı aitti? Olamazdı. Hazar... Ağzı şaşkınlıkla açıldı. Hazar'ın uzun kumral kirpikleri yavaşça aralandı. Yeşil sarı gözler onun göz bebeklerine kilitlendiğinde Hazan'ın ağzı kuru olmuştu. Yutkunamıyordu bile.

"Hazar Yakut Demirkıran'a ithaf edilmiştir." Çocuğu Yakut dediği için azarlayacakken aniden durdu. Ona mı ithaf etmişti? Hazar'ın sıcak eli içini ısıtıyordu. Kokusu içindeki gizli yerleri uyandırırken aynı zamanda benliğini uyutuyordu.

"Sen iyi ki doğdun

Ben iyi ki yaşıyorum

Ne güzel şey..."

Hazar heyecanla bitirmesini bekledi. Ancak Hazar hafifçe geri çekildi ve ağzını açmadı. Aziz Nesin'in aşk şiirlerinden birisiydi dudaklarından dökülen. Ancak şiirin sonundaki aşk itirafını yapmamıştı Hazar. İçini kaplayan hayal kırıklığıyla kafasını geri çekti.

"Bu kadar mı?" dedi soğuk bir sesle. Hazar'ın gözleri fener gibi parladı. Dikkatle kızın yüzünü inceliyordu.

"Bu kadar." dedi kuru bir sesle. Hazan kendini zorlayarak gülümsedi.

"Çok güzelmiş teşekkür ederim." Sahte bir neşeyle söylemişti bunları. Hazar'ın kaşları hafifçe çatıldı.

"Düzgün rol yapamıyorsun." Hazan düz bir şekilde çocuğa baktı. Bir adım geri çekildi genç kız.

"Rol yapmıyorum." İçinde biriken hayal kırıklığı bir yük gibi oturmuştu göğsüne. Hazan elini uzattı ve kızın kolunu tutup kendine doğru çekti. Hazan dengesini bulamayıp çocuğun göğsüne çarptı. İki elini sıcak göğsüne yerleştirmişti istemsizce.

"Sen iyi ki doğdun

Ben iyi ki yaşıyorum

Ne güzel şey...

Seni bâlâ seviyorum."

Aglama. İçinde yükselen duygular kızın yüreğini cayıp cayıp yakıyordu. İçinizdeki boşluğu hissetmemek gibiydi. Biri geliyor ve sadece birkaç tuşa basarak bu boşluğu dolduruyordu.

"O kadar mutluyum ki canım acıyor." diye fısıldadı Hazan. Çok saçmaydı.

"Acıtacak. Bu özel bir şey ve özel şeyler acıtır. Mutluluk sanman bir şeyi değiştirmez." dedi çocuk sert bir sesle. Ancak gözleri kızın ruhunu okşar gibi bakıyordu.

Hazan bir şey demek için ağzını açtı. O sırada ensesinde hissettiği keskin acıyla kasıldı. Elini ensesine götürüp saplanan şeyi çekti. Kaşlarını çatıp ona bakan Hazar'a elini uzatıp avucunu açtı. Avucunun ortasında renkli tüylü minik bir iğne vardı.

"Bu da ne?" demesine kalmadan Hazar onu hızla döndürdü ve dudaklarını ensesine bastırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" Hazar ensesini mi emiyordu? Hazar çimenlere tükürdü ve sahnedekilere Rusça bir şeyler haykırdı. Keman çalan uzun saçlı bir çocuk kemanı yere fırlatıp motorlara doğru koştu. Hazar'ın dudaklarını ensesinde hissedince midesindeki krampları hissetti. Heyecanlanmış mıydı?

"Siktir siktir. *Speshite!*" Bir acı dalgası Hazan'a çarptığında neler olduğunu kavradı kız. Zehirlenmişti. Bacaklarına saplanan kramp ona ufak bir çığlık attırdı. Dizlerinin bağı çözüldüğünde soluk borusuna bir şeylerin battığını hissediyordu.

* Aziz Nesin, Doğum Günü Telgrafı (2016) *Bütün Şiirleri*: Nesin Yayınevi.

** (Rus.) Acele et.

"*Kapets!*" Hazar'ın kolları etrafını sardı ve onu yavaşça çimenlere yatırdı. Çimen kokusu burnuna geldiğinde gülmek istedi. Ancak Hazar'ın yüzü öfkeliydi. Gözlerinin derinliklerinde yatan korku dışarı fışkırmıştı.

Acı dayanılmaz olduğunda hiçbir uzvunu hissetmiyordu Hazan. Sadece korkunç bir acının saplandığı kasları olmaz uzuvlarının yerinde olup olmadığını bile bilemeyecekti. Görünüşü bulanıklaşırken nefes alamamaya başladı. Soluk borusu karıncalanırken Hazar'ın bir şeyler mırıldandığını duyuyordu. Kasları spazmlarla titrerken çocuğun sıcak elini boynunda hissetti. Kaslarının aksine işlevini kaybetmemiş beyni sevdiği romanlardan, şiirlerden, şarkılardan cümleler sunuyordu ona.

Kolunda bir acı hissettiğinde etraf karanlığa büründü.

Fısıltılar, adım sesleri... Hazan yavaşça kıpırdandı. Kıpırdanmasıyla sesler yükselip kesildi. Gözlerini yavaşça açtığında etraf bulanıktı. Şakaklarına biri bastırıyormuş gibiydi. Kafasını ağır hareketlerle yana çevirdi. Duvarın oradaki bir iki kişiyi seçebiliyordu ancak net göremiyordu.

“Göremiyorum.” dedi çatlak bir sesle. Bulanık silüetlerden biri hızla odayı terk ederken boğazındaki kuruluğu hissetti. Susamıştı ve kendini hâlsiz hissediyordu. Korkarak bacaklarını oynattı. Dizinin komut verdiği şekilde bükülmesiyle içi rahatladı. Sakat kalmamıştı. Kapı hızla açıldı ve tanıdık bir ses odayı doldurdu. İçeridekiler seri hareketlerle odayı boşaltırken Hazan görmeyen gözlerle kendisine yaklaşan kişiye baktı.

“Tilki...” diye bir fısıltı duydu. Nane kokan nefes yüzüne çarptığında kaşlarını çattı. Hazar buradaydı. Aklından milyonlarca küfür geçti. Ona rağmen dudaklarını aralayabildiğinde tek bir kelime edebilmişti.

“Su.” Hazar’ın her zamankinin aksine soğuk parmakları göz kapıklarına bastırınca Hazan gözlerini istemsizce kapattı. Hazar’ın anlamadığı bir dilde bağırıldığını duydu. Koridordan patırtılar ve bağırışlar geldi.

“Ne oldu?” diye mırıldandı. Sesi zorlukla çıkıyor her kelimede boğazı acıyordu.

“Zehirlendin.” diye mırıldandı Hazar. O sırada birinin odaya girdiğini duymuştu. Ancak çocuğun soğuk parmakları göz kapağına baskı yaptığından gözlerini açamıyordu. Parmaklar kayboldu. Bir el

sırtına destek olarak yavaşça doğrulmasını sağladı. Ardından soğuk cam bardak cayır cayır yanan dudaklarına temas edince özlemle ağzını araladı. Su... Harikaydı. Hiçbir zaman suyun bu kadar güzel bir şey olduğunu düşünmemişti. Normalde çok su içen biri sayılmazdı. Gözlerini açtığı anda Hazar'ın ifadesiz yüzü karşısındaydı. Dalgalı bukleler iç içe girmiş, güzel gözleri canlılığını kaybetmişti.

"Yeter mi?" dedi çocuk bardağı çekerken. Kafasını salladı genç kız.

"Yeterli. Görebiliyorum da." Hazan biraz kendine geldiğinde çocuğun bardağı kapıda bekleyen kısa saçlı kıza uzattığını gördü. Kız bardağı kaptığı gibi odadan çıkarak onları baş başa bıraktı.

"Ölüyordum." dedi Hazan çocuğa bakarak. Hazar yatağın yanına çömelmişti. Yavaşça doğruldu.

"Farkındayım. Bilgilendirmeye gerek yok." Hazar'ın ifadesiz yüzüne baktı genç kız. Ona adadığı parça ne kadar güzeldi. Her şey çok güzeldi. Enseline yediği ok olmasaydı daha da güzel olacaktı. Şimdi başa sarmış gibilerdi. Çocuğun duvar gibi olan suratına baktıkça öfkenin onu ele geçirdiğini hissediyordu. Onun yüzünden ölecekti. Biraz daha üzgün gözükmesi gerekmiyor muydu?

"Bıraksaydın da ölseydim." Soğuk bir sesle kurdugu cümle Hazar'ın irkmesine neden oldu. Hazan bakışlarını kucığında birleştirdiği ellerinden ayırmadı. Çocuğun arkasını dönüp gittiğini fark ettiğinde gözlerinin dolmasını engellemeye çalıştı. Daha çaresiz olamazdı.

* * *

"Doydun mu?" dedi Nesli önündeki boş pizza kutusunu alırken. Hazan parmaklarına bulaşan ketçabı yalarken kafasını salladı. Akşamüstüne doğru uyanmıştı ve açtı. Ağzındaki son lokmaları yutarak gözlerini saate çevirdi. Saat beşe geliyordu.

"Doydum. Hayatımda hiç bu kadar acıktığımı hatırlamıyorum." Nesli hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Doğrudur neredeyse bir tam gün uyudun." Hazan kaşlarını çatı.

"Desene doğum günümü uyuyarak geçirdim." dedi kırk bir gülümsemeyle. Bir gün boyunca uyumuştı. Zehir nasıl bir şeyse toparlanması için bir gün uyuması gerekmişti.

"Nikolai da uyanık." diye mırıldandığını duydu Nesli'nin.

"Ne?" dedi mutfak masasına ellerini yaslayarak. Neslinin başını iki yana salladığını fark etti.

"Yok bir şey." Hazan, Nesli söylemese de kızın ne dediğini duymuştu.

"Hazar hep uyanık mıydı?" Sesine karışan hayreti gizleyememişti.

"Ne bekliyordun ki? Seni seviyor." Nesli'nin sesine karışan hırçınlık kahve makinesine yansımıştı. Makinanın düğmesini söker gibi basmıştı genç kız.

"Hayır." dedi Hazan sert bir şekilde. Öyle düşünmeyecekti. Seven insan Hazar gibi davranmazdı. Kendisini sevdiğini düşünmüyordu. Ancak değer verdiğini inkâr etmeyecekti. Hazar ona değer veriyor ve hayatta kalmasını umursuyordu. Hepsi bu. Daha fazlasını düşünüp kendini ümitlendirmeyecek boş yere hayal kurmayacaktı.

"İyi misin?" Kulağına çalınan İngilizceyle kapıya döndü. Hazar'ın yanında keman çalan kısa saçlı kız gülümseyerek ona bakıyordu. Minyondu ve kocaman kahverengi gözleri vardı.

"Evet, teşekkürler." dedi Hazan kızın gülümsemesine karşılık vererek.

"Hepimizi korkuttun. Ben Stefani. Stef diyebilirsin."

"Hazar. Memnun oldum." Nesli elindeki kupayı sertçe masaya bıraktı. Stefani'yi açıkça görmezden geliyordu. Ufak tefek olan kızın gülümsemesi soldu.

"İyi olduğuna sevindim. Ben gideyim artık." dedi kız ellerini kısa saçlarına götürürken. Stef gidince Hazan merak dolu bakışlarını Nesli'ye çevirdi.

"Onu görmezden geldin." Sesi soru sorarcasına çıkmıştı.

"Any'a'nın kuzeni. O çıyanı hiç sevmezdim." Nesli'nin sesindeki nefret açık ve netti. Any'a'nın ismiyle Hazan'ın boğazına bir yumru oturdu. Ölmüştü. Kendileri yüzünden o da Oleg de Mert ve Pavel de.

Gözlerine tırmanan yaşları bekledi. İçini saran soğukluk dışında bir şey hissetmiyordu. Ne zaman bu kadar canı ve kendini düşünür olmuştu?

Motor sesleriyle yerinden sıçradı. Nesli elindeki fincanı bırakmayarak pencereden baktı.

"Gidiyorlar. Niko onlardan önce çıkmış olmalı." Hazan kahveyi dudaklarına götürürken gözlerini kapadı.

* * *

Hazar Baronov (Önceki Gece)

Kaybediyordu.

Hazan'ı kaybediyordu. Hayatı kazançlarla doluymuş gibi. Tilki'nin gözlerine bakmış ve ölümün bu kadar kıyısında dururken korkmadığını görmüştü. Hazan korkmuyordu. İrice açılmış gözleri şaşkınlığından izler barındırıyordu. Neler olduğunu anlamasa bile vücudunun hâkimiyetini kaybettiğinde içgüdüleri ona bazı gerçekleri haykırmıştı. Ölüyordu ve ona hâlâ bir şeyler söylemeye çalışıyordu kız. O ise...

Kendini kaybetmek üzereydi. Hayatında hiç bu kadar panik yaptığını hatırlamıyordu. Karşısında ne olursa olsun soğukkanlılığını bozmamıştı. Az şey de görmemişti. Ancak Hazan'ın avucundaki tüylerle zehirli olduğunu belli eden iğneyi gördüğünde eli ayağı titremişti. Kızı çevirip ensesindeki zehri emerek çıkarmaya çalışmıştı. Ağzındaki acı, yakan tat ile kısmen başarılı olmuştu. Ancak yeterli değildi. Striknin zehri enjeksiyon yoluyla bulaşmıştı. Veterinerlik okuyan arkadaşı Paolo orada olmasa hiçbir şey yapamayacaklardı. Paolo yalnızca veteriner değil aynı zamanda zehir satıcısıydı. Sosyeteye pazarladıklarıyla çok iyi para kazanıyordu. Kızın yatakta kıpırdanmasıyla Hazar oturduğu yerden doğrulup ona baktı. Saçları yastığa dağılmıştı. Ay ışığında bembeyaz gözüküyordu. Alnında ve saç diplerinde ter damlacıkları vardı. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Küçük dudakları aşağı kıvrılmış, elini yumruk yapmıştı.

Nasıl mutlu olmasını bekleyebilirdi ki? Hayatını kendisi yüzünden kaybediyordu ama ısrarla ayakta durmaya devam ediyordu. O kadar inatçı bir tilkiydi ki... Ona ne zaman yaklaşırsa başına bir

şey geliyordu. Ondan uzak durmaya çalışsa duramıyordu. İkinci bir Yolenthe vakası yaşarsa yaşamına son verirdi. Tekrar baştan başlamazdı. Bu sefer olmazdı. Parmaklarını gözlerine bastırdı çocuk. Kol kasları gergindi.

Ne zaman kendini uyuyacak gibi hissetse birinin pencereden girip onu öldüreceğini düşünüyordu. Mutlak kışına, Sonbaharı getiren kadını...

O ölemezdi. Buna izin veremezdi. Yolenthe de elinde değildi. Geldiklerini bile görmemişti. Sadece ona gülümserken kızın geriye devrildiğini hatırlıyordu. Tek fark Hazan'ın devrilmemek için mücadele etmeseydi. Savaşçıydı. Hazar kabul etmek istemese bile kızın kendisinden güçlü olduğunu biliyordu.

Kendisi korkak gibi duygularından kaçıyor. Onu kollarının arasına aldığı an kızın solup gitmesinden korkuyordu. Eşsiz mavi gül gibi... Bileğine onun için anlamını bilmeden yaptırdığı dövme gibi. Hazan dövmeyi yaptırarak ne kadar ulaşılmaz olduğunu vurgulamıştı onun gözünde. Dövmeyi ilk gördüğünde öfkeden kafayı yemişti. Sakinleşmek için odada tur atmış yüzüne su çarpmıştı. Kendisini kontrol altına aldığı anda ise pencere pervazına yaslanmış kızı izliyordu. İzlendiğini fark etmiş gibi Hazan uyanmış, Hazar da ona hızlı olmasını söylemişti. Derin bir iç geçirerek yerinden kalkıp yatağa yöneldi.

Hazan ona yalnız olduğunu söylemişti. Kendisi de yalnızdı. Yalnızlık en iyisiydi. Kimse kendisine zarar veremezdi. Kendisinden başka kimseyi düşünmek zorunda değildi. Gözlerini kapatıp yutkundu. Lakin Hazan'ı yanında istiyordu ve bu histen nefret ediyordu. Sonuçları düşünmeden hareket etmek istemiyordu. Onunla birlikte olmasının yolu yoktu. Başı asla beladan kurtulmayacaktı. Eski belalıları da uyanırsa... Eh, hayatta kalma becerisine güveniyordu ama kendisi için yolun sonunu tahmin etmek zor değildi. Uzanıp kızın ılık nemli yanağına dokundu. Hazan uykusunda kaşlarını çatı. Çocuk gülümsemekten kendini alamamıştı. *Huysuz Tilki*, diye düşündü parmakları kızın boynuna yol alırken. Hazan'ın gözleri birden açılınca donakaldı çocuk.

"Burada kal." diye fısıldadı genç kız gözlerini kapatıp uykusunun derinliklerine dalmadan önce, Hazar uzanıp kızın burnunun ucuna tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu.

"Buradayım." Hazar içini bir öfkenin kapladığını hissetti, geri d n    olmayan bir  fke. Neden normal bir ailesi, normal bir hayatı olmamıştı? Neden gözlerini hayata a tı ından beri bok  ukurununda debeleniyordu?  u ana kadar bunu hiç dert etmemişti. İstedigini her zaman bir  ekilde elde ediyordu. Ancak şu an bo uluyordu. Öfke midesini kavurmu , g  s ndeki baskı nefes almasını engellemi ti. Odadan çıkıp kapıyı kapattı. Ba ı deli gibi a ırırken sırtını kapıya dayadı. Gözlerini kapatıp parmaklarını dalgalı saçlarının arasında dola tırdı.

Hazar'la asla birlikte olamazdı. Hızla  ne atılıp koridorun duvarına yumru unu geçirdi.

Bu hiç adil değildi.

Bir yumruk daha elinin altındaki ah abı titretirken parmak bo umlarına kıymıkların battığını hissetti. Koridora çıkan birkaç kişi gölgelerin arasındaki Hazar'a baktı.  ocuk ba ını kaldırdı. Gözlerindeki bakış o kişilerin sessizce odasına çekilmesine sebep oldu. Parmaklarının üstünü sıcak bir sıvı kaplarken kafasını sertçe duvara yasladı. Hazar'ı tehlikeye atmak istemiyordu.

Hazar acı bir  ekilde güldü. Kendi kontrolünde olmayan çok az şey var sanıyordu. Ne büyük bir yanı ı... Ellerini yüzüne kapadı ında parmaklarındaki kanın kokusunu aldı. Kan kokusu,  l m. Kendi ölümünü kabullenmi ti ama kızinkini kabullenemezdi. Uzak durmalıydı. Lanet olası duygularını bile kontrol altına alamıyor muydu? Hangi ara bu kadar zayıf d  m  t ? Cevabı biliyordu. Kız kolları arasına y  ldı ında, beraberinde içindeki birkaç duvarı da yıktığını fark etmişti.

O zehirli i neyi fırlatanı bulmuşlar ancak adam gereken bilgileri veremeden nöbete tutulup  lm  t . İ nenin sahibi kimse kinli inin ortaya çıkmasını istemiyordu. İy bir planı ve yakalandığı takdirde zehri içecek kadar sadık bir adamı vardı.  ocuk kaşlarını çattı. U ra ması gereken yeni bir derde hazır değildi. Vasilyevlerden yeni kurtulmu lardı. Hasan sayesinde.  ocuk can borcunu bir

şekilde ödemiş ve Hazar'a şirketi dert etmemesi gerektiğini söylemişti. Oleg'i düşündü. Hazan'ın evinde cesetleri bulunmamıştı. Hayatta olabilirlerdi. Öyle umut ediyordu. Derin bir şekilde iç çekip nefesini dışarı verdi. Bir sigaraya ihtiyacı vardı.

* * *

Hazan önceki gece kendi mini konserinin yapıldığı sahneye oturmuştu. Üzerinde hâlâ biraz hâlsizlik vardı. Gözlerini kapatıp ayaklarını salladı. Dün gece öyle eşsizdi ki düşündükçe kalbinin hızlanmasına, dudaklarını bir gülümsemenin kaplamasına engel olamıyordu. Dün gece rüyasında Hazar'ı görmüştü. Net bir şey hatırlamasa da dikkat ve gizli bir pişmanlıkla bakan gözlerini hatırlıyordu. Çok kısa bir rüyaydı. Gözlerini açıp eve baktı. Eski bir evdi. Çatlamış sıvası, rengi solmuş bir sarısı vardı. Elindeki zehirli iğne kayıp çimlerin üstüne düştüğünde çocuğa tutunmaya çalışmıştı.

Hazar'ın yüzündeki ifadesiz maskenin çatladığını ve hızla esen rüzgârla birlikte savrulduğunu görmüştü. Karşısında gördüğü Hazar bambaşkaydı. Yüzü endişe ve panikten kasılmıştı. Hazar'ı hiç böyle görmemişti. Yüzündeki ifadeyi aklına kazıdıktan sonra bayılmıştı genç kız. Motor sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Hazar sert bir şekilde bahçeye giriş yapmıştı. Motordan indiğinde bacaklarını sallamayı kesti Hazan. Çocuk seri adımlarla ona doğru yürürken kaşları çatıktı.

"Hazırlanman için yarım saatin var." Hazan hayretle kaşlarını kaldırdı.

"Neden?" Çocuk bir an kıza aptalmış gibi baktı.

"Gidiyoruz. Londra'ya."

* * *

Üç buçuk saatlik uçuş boyunca Hazar uyumuştur. Hazan ise önünde oynayan filme boş gözlerle bakmıştı. Rusya'dan çıkmaları fazla kolay olmuştu. Görevli pasaportuna adam gibi bakmamış mührü basarak acele etmesi için elini sallamıştı. Şimdi ise heyecanlı olması gerekirken hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmemek o kadar yorucuydu ki... Hazan babasını düşündüğünde bile kalbini ağrıtan bir sızıdan başka bir şey bulamıyordu. Kendine ne

olduğunu bilmiyordu. Kendini hissedemiyordu ki. Kaybolmuştu. Ne zaman hayatını ya da Hazar'la yollarının ayrılma vaktinin geldiğini düşünse elleri uyuşuyor kafasına devasa bir ağırlık biniyordu. Ruhsal olarak dipsiz bir boşlukta idi. Her derin nefes alış göğsündeki kayayı bırakın kaldırmayı, dokunamıyordu bile.

Gatwick Havaalanı'nda yürürken Hazar'ın ona yandan tuhaf tuhaf baktığını hissediyor ancak yüzündeki boş ifadeyi koruyordu. Çocukla adam gibi konuşmamıştı bile. İçinden gelmiyordu. Hazar'da kızın üstüne gitmiyordu. Hazan evin anahtarını kulübeye gelmeden önce Kızıl Kıyamet'te unuttuğunu düşünüyordu. Ancak Hazar anahtarın kendisinde olduğunu, adresi bildiğini soru sormaması gerektiğini söylemişti.

Havaalanının önünden taksiye binip adresi söylediklerinde taksici dönüp onlara bir bakış atmıştı. Ardından dudaklarından sırtımayla gazı köklemişti. Uzunca bir süre otobandan gitmişlerdi. Hazan karanlıkta bir şey göremediği için gözlerini kapamış kafasını cama yaslamıştı. Yanında oturup parmağını gergince dizine vuran Hazar'dan uzak durmak istiyordu. Çocuğun sağ elini boydan boy kaplayan sargıyı gördüğünde bir şey sormamak için kendisiyle mücadele etmiş, galip gelmişti.

Omzunun dürtülmesiyle gözlerini kırıştıtarak açtı. Kafası çocuğun omzuna düşmüştü. Kafasını ağır ağır kaldırdı.

"Geldik." Hazar'ın boğuk sesini duyduğunda ona baktı. Çocuğun da dikkatli bir şekilde ona baktığını görünce bakışlarını kaçırdı. Hazar taksiciye ödeme yaparken taksiden çıkıp kafasını kaldırdı. Londra'nın soğuk, rüzgârlı havası yüzüne çarpmış; yüzünün iki yanına sarkan kızıl tutamları uçurmuştu. Uzun ve lüks bir binaydı. Çatısı Çin tapınaklarına özgün bir stille kıvrılmıştı. Özellikle çatıda camekânlar fazlaydı. İçeri girdi.

"Hoş geldiniz." dedi güvenlik görevlisi. Kızın elindeki anahtara bir bakış attı.

"Ah bu anahtar! Hoş geldiniz Bayan Demirkıran. Bir saniye lütfen..." Hazan arkasında bir hareketlilik hissedince dönüp bakmadı. Hazar'ın kendine özgü kokusu burnuna gelmişti.

"Bunu da size vermem gerekiyor, 20. Kat." Kibar giyimli adamın

uzattığı zarfı aldı genç kız. Mektup kimdendi? Elindeki zarfa uzun süre baktığında kolunda bir baskı hissetti. Kafasını çevirip bukleleri altına düşmüş çocuğa baktı.

"Hadi Tilki." Büyük asansöre bindiklerinde Hazan kendini gergin hissediyordu. Kapılar kapandığında gereğinden fazla yakın duran 'Hazar'ı hissetti. İçini kaplayan utanma hissiyle elindeki zarfı hafifçe sıktı.

"Buruşturma. Ayrıca sakın ol." Çocuğun mükemmel gözlemciliği kendisini tekrar hayrete düşürürken başını hafifçe kaldırıp kaçınılmaz katta olduklarını gösteren neon göstergeye baktı.

8. Kat.

"Çok uzun zamandır konuşmuyorsun çilli ve bu durum tuhaflaşmaya başladı." Hazan dudaklarını ısırdı. Konuşmayacaktı.

"Öncekilerde düşünceliydin, konuşmak için nedenin yoktu ancak şu an yaptığın boş bir inattan başka bir şey değil." Genç kız sinirle ona dönüp ağzını açtı. Çocuğun dudaklarını kaplayan ukala tebessümü görünce gözlerini pörtleterek ağzını kapadı. Ardından omuz silkti.

"Öyle olsun." Hazan bir kez daha göstergeye baktı.

13. Kat.

Hadi ama diye düşündü. Ortamı değişik bir elektrik kaplamıştı. Koku onu etkiliyordu. Çocuktan tenine ulaşan sıcaklık onu etkiliyordu. Hadi ama diye düşündü tekrar. Bu çok saçmaydı.

18. Kat.

"Bilgin olsun diye söylüyorum Tilki. Bana beni Londra'ya getir dediğin için getirmedim. Doğduğun güne minnettar ol diye getirdim." Kulaklarında kıpırdayan dudaklar hafif boğuk bir sesle taş kesilmişti. Bu da doğum günü hediyesiydi. Vücudu hafifçe titrerken elindeki zarfı daha fazla sıktı. Asansörün kapısı açılırken gözünü kapamıştı. Gözlerini açtığında gözünün önünde bir anahtar sallanıyordu. Derin bir nefes alarak anahtarı Hazar'ın elinden kaptı. Etrafına baktığında değişik bir kilit sistemine sahip olduğunu gördü kapıların. Yalnızca bir kapının anahtar deliği elindeki anahtarla uyuşuyordu.

101 numaralı daireydi. Kapının önüne geldiğinde anahtarı sokup çevirdi. Ardı ardına kilit açılma sesleri geldi. Kapı kendi kendine aralandığında Hazan durakladı.

"Hazır değilim." diye fısıldadı. Elleri buz gibi olmuştu ve nefesleri ise düzensizdi. Ne ile karşılaşacağını bilmiyordu.

"Bütün gece burada bekleyemem tilki surat. Yorgunum." Kızın cevaplamasını beklemeden kapıyı itti. Hareketi algılayan sensörler mutfakla iç içe olan salonun ışıklarını yaktı. Oldukça lüks geniş bir daireye girmişlerdi. Koltuklar beyaz, mutfak ise bordoydu. Duvarlarda büyük soyut çalışmalar vardı. Hemen kapının karşısında camdan merdivenler vardı. İlk merdivenlerin bittiği yer duvar olması gerekirken boydan boya camdı. Işıklandırılmış London Eye ve Big Ben kendisini tüm azametiyle gösteriyordu.

"Anlamıyorum. Neden buraya gelmemi istedi?" dedi genç kız elindeki zarfa bakarak. Hazar'ın üzerindeki ceketi çıkarıp koltuğa fırlattığını gördü.

"Yukarı çık." Hazar kafasını sallayarak camdan merdivenleri tırmandı. Tırmanırken bir an durup devasa camlardan Londra'ya baktı. Göğsü heyecanla kabarıırken gülümsedi. Gerçekten buradaydı. Buraya gelene kadar kafası yerinde değildi, ama şimdi içini saran mutluluk kıvılcımına engel olamıyordu. Kıvılcım, içinde ateş oldu. Gülümsemesini saklamayarak ilk gördüğü odanın kapısını açtı. Nefesini tuttu. Oksijene ulaşamayan ateş yok oldu. Gözlerine tırmanan yaşları ve hafifçe titreyen bedenini hissetti. Karşısındaki devasa duvar fotoğraflar ve ışıklarla kaplıydı. Hemen altında başlıksız, geniş, yuvarlak bir yatak vardı. Babası ve annesi gençlik fotoğrafları duvarları süslüyordu. Ne kadar kabul etmek istemese de annesine çok benziyordu. Soluk gözlerini babasından almıştı. Babası annesini kucaklamışken annesi o kadar mutlu gözüküyordu ki... Öpüştikleri fotoğraftan gözlerini kaçırdı. Ardından bir fotoğraf gözüne çarptı. Annesinin kucağında bir bebek vardı. Oldukça çirkin bir bebek. Elleri zangır zangır titrerken fotoğrafı çekip eline aldı.

Günhan Pamir, oğlumuz. Hazar'ın midesi ağzına geldi. Bacakları titrerken kendini yatağa bıraktı. Kardeşi mi vardı? Annesinin bir bebeği tutarken fotoğrafı daha vardı.

Hazar Yakut. Hazar yazısı babasına aitken Yakut'u annesinin zarif parmakları eklemişti. Gözyaşları yanaklarına doğru hızla yol alırken hıçkırıkları boğazına dizilmişti. Yalnız değildi. Bir kardeşi vardı. Ölmüş müydü? Zarfı açmaya çalışırken ellerinin deli gibi tit-

redigini fark etti, nefesi kesik kesikti. Zarfin içinde iki kâğıt vardı. İlk kâğıttaki hitap cümlesini okuyunca ağzından bir hıçkırık kaçtı.

Prensesim,

Bu satırları okuyorsan ben artık hayatta değilim demektir. Her şey planladığım gibi gittiyse bu satırları annenle benim fotoğrafımızın altında okuyorsun diye hayal ediyorum.

Sevgili kızım. Sana yaşattığımız her şey için üzgünüm. Ben ve annen adına söylüyorum bunu.

Seni buraya annenden nefret etme diye getirdim. O seni her şeyden çok seviyordu. Sen onun kıızıydın. Benim de prensesimdin. Kızılımdın.

Hayatta her şey doğru gitmez. Hep bir karanlık taraf vardır. Ne olursa olsun. Ancak bizim karanlığımız fazlaydı. Seni bunların arasında yapayalnız bıraktık.

Annen... Ona âşıktım. Onu her şeyden ve herkesten çok seviyordum. Oğlumuz Pamir senden bir yaş büyüktü. Annen o bir buçuk yaşındayken onu gezmeye çıkardı. Döndüğünde Pamir yoktu. Annen derin bir şok geçiriyordu. Bipolar bozukluğu olsa da Pamir'in kaybolmasıyla buna hafif şizofrenlikte eklendi. Âşık olduğum kadın bambaşka birine dönüşmüştü. Pamir'i her yerde aradık ama yok olmuştu. Annene ne zaman o günü sorsam çıldırır üst üste nöbetler geçirirdi. Ağabeyini aradım. Bunca sene ancak sanki hiç var olmamış gibiydi. Bunun acısını da senden çıkardık Hazan. Her şeyi tüm acımızın suçlusu senmiş gibi yalnız bıraktık seni, ben de annen de. Bana üzgünce bakan kırılmış gözlerini hâlâ hatırlıyorum. Beş yaşına kadar yanına gelemedim senin. Annen farklı bir yol çizmişti kendine. Ne yaparsa yapsın onu sevmekten vazgeçemedim... Tabii seni de. Seni dünyada tek başına bıraktığım için özür dilerim.

Her zaman güçlü bir kız oldun. Şimdi de senden bunu bekliyorum.

Hayat, eğer dolu dolu yaşanırsa olağanüstü bir süreçtir. Hiçbir şeyi erteleme.

Seni seviyorum kızım.

Hazar artık bağıra bağıra ağlıyordu. Yorulmuştu. İçine atmak-
tan. İkinci kâğıda geçince tıkanır gibi oldu.

Yakutum,

*Bugün doğdun. Ağabeyinin aksine çok da güzel bir bebeksin.
Şaka yapıyorum! İkiniz de barikasınız. Hayattaki en iyi anne
olmayabilirim ama ikinizi de çok seviyorum. Sizin için her şeyi
feda ederim.*

*Şimdi ileride bu mektubu beraber okuruz umarım. Güçlü ol.
Aşık ol. Hayattan zevk al! Kırılmaktan korkma. Bırak kanasın.
O yara izi sana ne kadar güçlü ve mükemmel olduğunu hatırlatacak.*

*Şu an deli gibi ağlıyorsun. O yüzden kısa kesmek zorundayım.
Her şey planladığım gibi giderse sana yazacağım.*

Umarım sanatçı ruhumu taşıyorsundur. Seni seviyorum!

Daima çılgın,

Annen.

Kâğıtlar yere düştüğünde onları almak için ileri atıldı. Ancak titreyen dizleri ona ihanet etti. Yumuşak haliya düştüğünde bütün enerjisi çekilmiş gibiydi. Yerde yüzüstü yatıyor ve deli gibi ağlıyordu. Bir elin koltuk altlarını kavradığını hissetti. Yüzüne hava çarptığında artık yere kapaklanmış hâlde olmadığını fark etti ancak gözlerini açmadı.

"Tilki." diye fısıldadığını duydu çocuğun. Hazar onu kucaklarına aldığı anda yüzünü tişörtüne gömdü. Umurunda değildi. Ne gururu ne de başka bir şeyi. Hazar'ın yanında olmak istiyordu. Nefes alamıyordu. İçinde uzun zamandır uyuyan bir şey uyanmıştı. Hazar kızın yan odaya, ikinci yatak odasına götürdü. Mini piyano camın önünde parlıyordu. Piyanonun üstünde Hazar'ın annesi Necla Hanım'ın gülümsediği bir fotoğrafı vardı. Hazar kızın yatağa dikkatlice yatırdı. Tilki darmadağın olmuştu, parçalanmıştı. Eğer yıllar önce duyduğu şeyi öğrendiyse kızın bu hâlde olmasını anlıyordu. Hazar'ı güçsüz

görmek canını sıkıyor içini büyük bir öfkeyle dolduruyordu. Yüzü ağlamaktan şişmişti. Banyoya gidip kâğıt havlu kopardı.

"Burnun akıyor sümüklü." dedi kıza uzatarak. Hazan yattığı yerden kıpırdamadı.

"Burnunu bana sildireceksen Tilki surat hiç şansın yok." Hazan cenin pozisyonunda yatakta yatmaya devam ediyordu. Hazar kor-karak kızın yüzünü kaplayan gözyaşları ve tere bulanmış olan saçları çekti. Gözleri kapalı tepkisiz Hazan onu korkutuyordu. Kızın burnunu kibarca sildi. Ardından haline güldü. Bir kızın burnunu sileceğini hiç düşünmemişti.

"Hazar." Kızın boğuk sesini duyunca üzerine eğildi.

"Bir kardeşim varmış." Kızın fısıltısı üzerine gözlerini kapatıp başını salladı genç adam. Hazan öğrenmişti. Kızın yüzünü okşadı. Ne diyeceğini biliyordu.

"Müzik ister misin?" Hazan kızarmış ve şişmiş gözlerini açtı.

"Her zaman." Çocuk başını salladı. Piyanonun başına otururken gerindi. Parmaklarıyla tuşları okşayıp gözünü kapattı. İlk notalar ufak odayı doldurduğunda Hazan yattığı yerden hafifçe doğruldu. Hazar'ın melodisi hüznüydü ancak umut vericiydi. Hassastı ve kelimelere sığmıyordu. O Hazar'dı. Bunca zaman müziğiyle ruhundaki eksikleri kapatmış gücüyle yanında durmuş adam. Kumral saçları karmakarışık olmuştu. Sivri düz burnu hafif kıvrımlı ona her zaman ukala bir hava veren dudakları vardı. Kirpikleri fazlasıyla uzun ve sarıydı. Gözleri eşsizdi. O, Hazar'dı. Ayakları çıplak annesini arayan üvey babaları tarafından dayak yiyen çocuktu. O, Hazar'dı. Gözünü kırpmadan insan öldüren bir katildi. Hayat oyununda en büyük kurbandı. O, Hazar'dı. Korumacı, inatçı, sinirli, aşırı zeki, dengesizin tekiydi. Lakin O, Hazar'dı ve kız ona âşıktı.

Yatakta oturur pozisyona geldi.

Hayatının geri kalanını birisiyle geçirmek istediğini anladığını zaman, hayatının geri kalanının bir an önce başlamasını dilersin.

Yapacağı şey delilikti. Ancak yapılmalıydı. Bir şeylere başlamak istiyorsa yapmalıydı. Belirsizlikten kurtulmalıydı. Müzik son notalara ulaştığında derin bir nefes aldı içine. Hem oksijene hem de müziğin her bir zerresine ihtiyacı vardı.

"Hazar." dedi. Çocuk ona döndüğünde yutkundu. Aptakaydı. Kendini küçük düşürecek.

Hayır, bir korkak gibi gururunun arkasına saklanmaktan vaz-geçecekti.

Hiçbir şeyi erteleme. Bırak kanasın.

"Beni kendinden uzak tuttuğunun farkındayım. Ancak bana değer veriyorsun ve ben de sana bu hayattaki her şeyden fazla değer veriyorum." Çocuğun ağzını açtığını gördüğünde susturmak için elini kaldırdı.

"Her şeyden. Hayatının farkındayım. Kendimde ise yaşanacak bir hayat görmüyorum. Ölümü gördüm, sınırlarda yaşadığını, her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu. Ancak umurumda değil Hazar. Kanın içinde yaşamak umurumda bile değil. Paylaşabiliriz. Birlikte yalnızlığı paylaşabiliriz. Lütfen, kafesinden çıkar yürek diye taşıdığını."

Attila İlhan'dan bir dizi duygu kopup gelmişti yüreğinden.

Çocuğun aralarındaki mesafeyi kapatmasıyla nefesi tıkanır gibi oldu. Şimdi V yaka kazağının açıkta bıraktığı bronz köprücük kemiklerine bakıyordu. Koku çok fazlaydı. Gururuyla arasındaki son bağı kafasını kaldırıp çocuğun ifadesiz gözlerine bakarken kopardı.

"Öp beni." Kızın sesi fısıltı gibiydi. Yüzü alev alev yanıyordu.

"Seviyormuşsun gibi öp." Gözlerini kapatmıştı. Hayatında ilk defa gururunu ayaklar altına almıştı.

İlk ve son kez... Eğer Hazar onu öpmezse arkasını dönüp çıkacak ve çocukla tüm bağlarını koparacaktı. Onu bir daha asla görmeyecekti. Kendini geri dönüp gitmeye hazırladığında yüzünü sıcak uzun parmaklar kapladı.

"Nedense artık ölmek istemiyorum." diye fısıldadığını duydu çocuğun. Ilık nefesi dudaklarına çarptı. Ardından yumuşak dudaklar kendininkileri esir aldı.

* Attila İlhan, (2016). *Ben Sana Mecburum* (42. Baskı). Yorgun Serüveni. İstanbul: İş Bankası Kültür Yayınları.

Hazan nefessiz kalmıştı. Beklemiyordu, umudunu kesmişti. Çocuğun bir şey yapmasını beklerken saatlerce orada durmuş gibi hissediyordu. Hazar geri çekildiğinde titrediğini hissetti genç kız. Fazla nefessiz kalması kaslarını isyan ettirmişti. Gözleri yarı kapalıydı. Bakışlarını çocuğun yüzüne kaldırdı. Hazar ona öyle bir bakıyordu ki... Hazan bakışlarını çift renk gözlerde tutamayacağını hissetti. Ne diyecekti? Biz şimdi neyiz gibi klasik bir laf söyleyemezdi. Seviyormuş gibi öpmesini istemişti. Ya muş gibi öptüyse? Ya aklına Yolenthe geldiyse? Boğazına koca bir yumru otururken bir adım daha geri çekildi.

"Hazar."

"Sessiz ol." diye fısıldadığını duydu çocuğun. Hazar gözlerini kapamıştı. Dalgalı saçları karman çormandı. Elleri iki yanında sallanıyordu. Göğsündeki kılıç hafifçe parlıyordu. Hazan bir adım atıp soğuk parmaklarını çocuğun cayır cayır yanan yanağına koydu. Hazar'ın kaşlarının hafifçe çatıldığını gördü. Çocuk derin bir nefes aldı. Bal rengi kirpikleri açılınca Hazan dudaklarını ısırды. Çocuğun bakışları oraya kaydı ardından tekrar kızın gözleriyle buluştu.

"Benimle olamazsın." İki kelime Hazan'ın midesini alt üst ederken içinde büyük bir öfke uyandırmıştı.

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini inkâr etme. Hazar niye arkana dönüyorsun?" Çocuk sırtını dönmüş iki elini saçlarının arasına sokmuştu. Sırtındaki kaslar hareket edince Hazan bakışlarını kaçırды.

"Bana karşı bir şeyler hissediyorsun." Çocuğun hızla ona döndüğünü gördüğünde inatla çenesini kaldırdı.

"Böyle işe sokarım! İnkâr etmiyorum zaten." Hazar'ın yükselen sesiyle Hazan kollarını göğsünde birleştirdi.

"Neden birlikte olamayız?" Hazar kız çok komik bir şey söylemiş gibi kafasını yere eğip güldü.

"Şöyle düşün Tilki. Sürekli tehlike içindeydik. Birine ateş ettin, bir sürü ceset gördün, hatta bağırsak bile gördün." Hazar gülüyordu ancak gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Hazan o anı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Psikopat Thomas. Bir şey söylemek için ağzını açtığında çocuk elini kaldırarak onu susturdu.

"Durum şu ki çilli." kıza doğru bir adım attı. Aralarında birkaç santim vardı. Hazan kafasını kaldırdı. "Sana hiçbir şeyin garantisini veremiyorum. Ne bir ev, ne bir randevu, hatta siktüğimin yaşamının bile." Sesi yükselmişti. Kafasını eğip burnunun sivri ucunu kızın düğme şeklindeki burnuna değdirdi.

"Yaşamının bile." diye fısıldadı. Hazan gözlerini kapatmamak için kendisiyle savaştı. Çocuktan yayılan sıcaklık çok fazlaydı. Ya Hazar ateşler içinde yanıyordu ya da kendisi çok iyi değildi.

"Umurumda değil." Çocuk parmaklarının tersiyle kızın yanaklarını okşadı.

"Anlamıyorsun Hazan." Kızdan uzaklaşarak piyanonun yanına ilerledi Hazar.

"Şu an farkında değilsin. Ayaklarımızı uzatıp televizyon keyfi yapabileceğimiz bir gün olmayacak." Hazan aklında yanan düşünceyle çocuğun sözünü kesti.

"Ben keyif aramıyorum. Tanrı'yı istiyorum, şiir istiyorum, gerçek tehlike istiyorum, özgürlük istiyorum. Günah istiyorum." Hazar'ın duraklayıp dikkatle ona baktığını gördü. Dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti.

"Aslında, siz mutsuz olma hakkını istiyorsunuz." Hazan hevesle gülümsedi. Hazar'ın bileceğini biliyordu. Bilmediği bir şey yoktu ki.

"Yeterince mutsuz oldun Hazan." diye sözlerine devam etti çocuk.

"Bir gün içine düştüğün her şey yüzünden benden nefret edeceksin." Hazan elini saçlarının arasından geçirdi.

* Aldous Huxley, (2016). *Cesur Yeni Dünya*. Çev.: Ümit Tosun. İstanbul: İthaki Yayınları.

"Beni bırakırsan da nefret edeceğim."

"Ancak yaşayacaksın."

Hazan ayağını sinirle yere vurdu. "Asıl sen anlamıyorsun. Yaşadım Hazar ben. Lanet olasıca on sekiz yıl yaşadım ve tek bir günü bile mutlu olmadım." Kız duraklayıp yere baktı.

"Seninle olanlar hariç." Hazar'ın dudaklarını birbirine bastırđını gördü.

"Seninle olacaksam mutsuzluğu da yaşamanın garantisini de istemiyorum. Hem onun garantisi mi olur? Bir araba bana çarpabilir ve ben son anlarımda senden ayrı geçirdiğim her saniye için pişmanlık duyarım." Hazan içindekileri dosdoğru söylediği için rahatlamıştı. Hazar'ın kaşlarını çatarak ona yöneldiğini gördü. Çocuk yüzünü kavradı ve onu öptü. Öpüşü öncekine benzemiyordu. Daha derin daha öfkeliydi. Hazan ona karşılık vermeye çalışırken kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Hazar'ın ateşini daha önce de görmüş-tü. İnsanları döverken, tehdit ederken, hatta öldürürken görmüş-tü. Ancak bu ateşin içinde kalacağı aklına gelmemişti ve insanları öldüren şeyin bu kadar güzel hissettireceği de. Karnındaki his büyürken parmaklarıyla çocuğun tişörtünü kavradı. Hazar'a yeteri kadar yaklaşmıyor gibiydi. Ellerini çocuğun beline indirip parmaklarını sapladı. Hazar birden onu bırakınca boşluğa düşmüş gibiydi. Yüzü alev almıştı. Saçlarının diplerinin bile yandığını hissediyordu.

"Durmamız lazım." dedi çocuk soluğunu düzenlemeye çalışırken. Gözlerini kapatmış başını yana çevirmişti. Hazan bir şey diyemeyecek kadar utanmıştı. Çocuk arkasını döndü ve pencerenin önüne ilerledi. Londra manzarasını izlerken Hazan onun bir şeyler düşündüğünü tahmin edebiliyordu.

"İki gün verelim kendimize tilki surat." Genç kız kaşlarını çatı.

"İki gün boyunca bir şey olmazsa..." Çocuğun boğuk sesi fısıltıya dönüşmüş-tü.

"Deneyebiliriz." Hazan derin bir nefes almıştı.

"İyi. Uyumak istiyorum." dedi kız yatağa yönelirken. Birden durdu. Diyecek bir şey bulamıyordu. Utanıyordu. Fazlasıyla hem de. Çocuğun bir şey demesine fırsat vermeden banyoya girip üstünü değiştirdi. Nesliiden düz beyaz bir pijama takımı almıştı. Dişleri-

ni fırsatlarırken aynaya baktı. Uzun saçları karıman çorıman olmuştı. Yüzü solgun gözleri yırtı. Ancak gözlerinin içindeki parıltıları buradan bile görebiliyordu. Heyecan. Deli gibi heyecanlıydı. Önceden Hazar'ı mümkün olduğunca az umursarken şimdi utancından ölüyordu. Biraksalar banyoda yatardı.

Sakin düşünme. Öpüşmediniz.

Kalbi deli gibi atarken derin bir nefes aldı. Sakin ol diye haykırmıyordu iç sesi. Sakin ol. Yüzünü bir kez daha yıkayıp yatak odasına girdi. Hazar yatakta yatıyordu. Ellerini ensesinde birleştirmişti. Gözleri tavandan bir an olsun ayrılmıyordu. Geniş göğsü nefes alıp verdikçe hareketleniyor, kılıç çeklindeki kolyesi parlıyordu. Hazan gözlerini kaçırmak yatağı oturdu. Uzun saçlarını önüne almış örerken çocuğun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Yarın merkeze inebiliriz." Çocuğun düz sesiyle kafasını ona çevirdi. Hazar tekrar tavanı izliyordu.

"Çok isterim." Kafasını yumuşak yastıklara yasladığında aklından hiç çıkmayan ancak çocuğun öpüşüyle unutmış olduğu bir konu geldi.

Günhan Pamir. Boğazına takılan yumru geri geldiğinde yavaşça Hazar'a döndü. Çocuk hâlâ sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Ancak kız onun uyumadığını biliyordu.

"Hazar?" diye fısıldadı çocuğa bakarak. Çocuk abartılı bir nefes aldı.

"Ne var çilli?"

"Sence ben..." Kız fısıldarken durup yanan gözlerini kapattı. Kızın duraklamasıyla Hazar gözlerini açıp kıza çevirdi kafasını.

"Ağabeyimi bulabilir miyim?" Gözlerini kırpmadan çocuğun yüzüne baktı. Hazar'ın yüzü duvar gibiydi.

"Yardım istiyorsun. Benden." dedi bakışlarını kızın gözlerinden ayırmadan. Hazan inkâr edemezdi. Evet istiyordu. Çocuğun birçok yerle bağlantısı vardı. Eğer kardeşi çete işlerine bulaşmışsa onu bulabilirdi.

"Ölmüş olabileceğini hiç düşünmüyor musun?" Hazan bakışlarını kaçırdı.

"Düşünmemeyi tercih ediyorum."

"Baban yıllarca onu aradı. Sana bulabileceğini düşündüren nedir?" Hazan yüzünü ellerine dayadı.

"Cevabı biliyorsun." dedi sıkıntıyla.

"Ben ve yasadışı yollarım..." Hazan onaylamasına gerek olmadığını biliyordu.

"Hayır Tilki. Sana yardım etmeyeceğim." Hazan böyle bir şey deme ihtimalinin olduğunu biliyordu. Hazar par diye değişmezdi ki. Ne bekliyordu?

"Türkiye'ye döndüğümüzde kendi yollarınla ara." Genç kız kaşlarını çarpıp gözleri kapalı olan Hazar'a baktı.

"Babam yıllarca yasal yollarla aramış. Onun bulamadığını ben nasıl bulacağım?"

"Beni ilgilendirmez. Ölü mü sağ mı olduğu belli olmayan biri için bağışlarını rahat bırakamam."

Hazan hayal kırıklığıyla yüzünü yastığa gömdü.

"İyi." dedi boğuk çıkan sesiyle. "Çok pisliksin."

Yalvaracak hâli yoktu. Yüzünü sakladığı yastıktan çıkardı ve o da sırtüstü yattı. Kızıl, beline uzanan örgüsünü önüne aldı. Parmaklarıyla göbeğine uzanan örgüsüyle oynarken tavana baktı. Nasıl bulacaktı? Hazar'a bağımlıydı. Çekip gitse parası bile yoktu. Kredi kartını kaybetmişti. En azından öyle sanıyordu.

"Uyu, düşüncelerin beni rahatsız ediyor." Çocuğun boğuk sesini duyduğunda gözlerini devirdi ve ona arkasını döndü.

. . .

Aşağıdan gelen tıkırtılarla gözlerini açtı Hazan. Ter içindeydi. Çok korkunç bir rüya görüyordu ancak ne gördüğünü hatırlamıyordu. Nefesini düzenlemeye çalışırken elini terden ıslanmış boynuna götürdü. Aşağıdan gelen kapı kapanma sesini duyduğunda Hazar'a döndü. Sırtüstü uyuyordu. Nefesini tutarak dinlemeye konsantre oldu. Bir tıkırtı daha duyunca tamamen emin oldu. Aşağıda biri vardı. Yataкта hafifçe doğrulup Hazar'ın üzerine eğildi. Çocuk da hafif terlemişti. Keskin kokusu burnuna ulaştığında derin bir iç çekti. Bir erkeğin güzel kokması ne kadar tuhaf bir durumdu.

"Hazar." diye fısıldadı. Çocuğun omzuna dokunmasıyla kendisini ona yapışık hâlde bulması bir oldu. Çocuk kızın beline tek

koluyla sarılmış onu üstüne çekmişti. Hazan kafasını çocuğun boynuna yaslayıp derin bir nefes aldı.

"Rahatını bozmak istemem ama aşağıda biri var." dedi kız gülümseyen bir sesle. Neden korkmadığını ya da telaşlanmadığını kendisi de bilmiyordu. Camdan dışarı baktı. Gökyüzü kızıl renkteydi. Neredeyse sabah olmuştu. Çocuk onu bırakmadan doğruldu. Gözlerini ovuştururken kızı tuttuğunu yeni fark ediyormuş gibi ona baktı. Ardından kızı bırakıp ayağa kalktı. Komodinin üzerinde duran şamdanı eline alıp ağırlığını ölçmek ister gibi tarttı.

"Burada kal. Ne olursa olsun kapıyı açma." dedi çocuk kapıyı yavaşça açarken. Hazar'ın parmak uçlarında inişini izledi. Şamdanı hafifçe havaya kaldırmıştı. Tüm kasları gergindi. Dudaklarını ısırıp çocuğun ikinci merdivende kayboluşunu izledi. Kesinlikle odada kalmayacaktı. Hazar silahsızdı. Ya aşağıdakiler birden fazla kişiye? Odaya geri dönüp Hazar'ın yatağın yanına düşmüş eski telefonunu aldı. Kullan at telefonlardandı yine de iş görürdü. Elinde telefonla aşağıya yöneldi. İlk merdivenleri indi. Ses seda yoktu. Hazar'ı bayılmışlar mıydı? Ancak boğuşma sesi gelmiyordu. İkinci merdivenleri inerken nefesini tuttu.

"Hazar?" diye fısıldadı. Salon boştu. Kafasını sola çevirmesiyle Hazar'ın izlerle dolu geniş sırtını gördü. Hazar'ın elindeki şamdan aşağı doğru sallanıyordu. Çocuğa yaklaşmasıyla Hazar çatık kaşlarla ona döndü.

Çocuğun dönmesiyle Hazan donakaldığını hissetti.

Onu görmüştü.

Saçları omzuna geliyordu. Siyaha boyanmıştı. Zarif ince yüzü farklı bir donuklukla Hazan'a bakıyordu. Mutfak tezgâhında poşetler vardı.

"Yakut." Hazan yutkundu. Boğazı o kadar kuruydu ki...

"Burada ne arıyorsun?" Anne demeye dili varmamıştı. Kadın ona doğru bir adım attı.

"Ne mi arıyorum? Burası benim evim, benim." Kadın öfkeliydi. Ellerini beline yerleştirip kaşlarını çatmıştı.

"Baban olacak adamın sana buranın anahtarını verdiğine inanmıyorum."

"Onun hakkında böyle konuşma!" diye bağırdı Hazan.

"Anlaşma yapmıştık! Ben bu ev karşılığında miras üzerindeki hakkımdan vazgeçtim!" Kadın da bağıırıyordu.

"Burası senin evin, ben geçici bir süre kalacağım burada. Doğum günüm için gelmiştim." Kadın kaşlarını çatıp ellerini saçlarına götürdü.

"Öf... Kaç oldun?" Ne güzel, teşekkürler anne. Hazan ellerinin buz kestiğini hissetti. Dünün şokunu yeni yeni atlatabilmişken şimdi de bu... Her şeyi bir anda kaldırabileceğini sanmıyordu. O kadar güçlü değildi. Derin bir nefes aldı.

"On sekiz bitti anne." Sesi soğuktu. Annesi şaşırması gibi kızına baktı. Ardından aklına gelen şeyle yüzünü buruşturup arkasını döndü.

"Sen ve sevgilin ne zaman gideceksiniz? Umarım bizim yatağımızda yatmamışsınızdır." Hem söyleniyor hem de poşetteki konserveleri buzdolabına yerleştiriyordu. Hazan bir duvara yaslanmış olanları izleyen Hazar'a baktı.

"İki gün sonra." dedi çocuk boğuk bir sesle. Sevgili mevzusunu düzeltmemişti. Hazan buna içten içe sevinmişti. Çocuk sessizliğini korumuştı.

"Bir kardeşim olduğunu bana neden söylemedin?" Yere çarpan konserve sesiyle salondaki herkes sıçramıştı. Annesi buzdolabının karşısında eğilmiş hâlde donakalmıştı. Elindeki mısır konservesiye yeri boylamıştı.

"Ne... Ne dedin sen?" Kadının yüzünün rengi atmıştı.

"Biliyorum anne. Sakın inkâr etme. Benden bir yaş büyük kardeşim varmış." Kadın doğruldu ve kocaman açılmış boş gözlerle kızı baktı. Ardından kadının bütün vücudu titremeye başladı. Hazan korksa da sıkıştırmaktan vazgeçmeyecekti.

"Söylesene? Kardeşime ne yaptın? Günhan Pamir nerede?" Hazan avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Tilki..." diye mırıldandığını duydu Hazar'ın. Açık kumral kurvıcık saçlarına ve iri güzel gözlerine baktı çocuğun. Kendi gözleri de yanıyordu.

"Gi... Gitti." diye mırıldandı kadın. Vücuduna elektrik verilmiş gibi titriyordu.

“Nasıl kaybedebildin? Kim aldı?”

“Sus! Kes sesini! Sus!” Kadın boğazı yırtılırcasına bağırırken ellerini saçına geçirmiş deli gibi çekiyordu.

“Sus! Sus!” Kadın yere çömeldi ve anlamsız kelimeler bağırmaya devam etti. Hazan korkmuştu. Kurumuş dudaklarını yaladı.

“Sana ne oldu?” diye mırıldandı kız yavaşça. Sesi alçaktı ancak annesi onu duymuştu. Üzerine atılırken Hazan geriye savruldu ve ardından kafası sert sıcak bir yere çarptı. Annesi ona saldırmıştı. Hazar araya girmiş, kolunu Hazan’la kadının arasına uzatırken kızı geriye itmişti. Kadın tırnaklarını Hazar’ın kalın koluna geçirmişti. Çocuk kolunu ileri doğru savurduğunda annesi geriye doğru tökezledi. Ardından koşarak daireyi terk etti. Çocuk boşta kalan kolunu hafif titreyen kıza doladı.

“Çok üstüne gittin çilli.” diye fısıldadı kafasını eğip.

“Üstüne mi gittim? Bana saldırdı!” Çocuğun kolundan süzülen kanları görünce panikle ona baktı.

“Sen’iyi misin? Salak kadın. Çok kötü canıyor Hazar.” Kız panikle çocuğun kolunu temizleyecek bez arasa da çocuk onu durdurdu.

“Şşşt.” dedi Hazar yaprak gibi titreyen kızı kendine çekerek.

“Sakinleş.” Hazan yüzünü çocuğun göğsüne sürttüğünde çocuğun ürperdiğini hissetti.

“Güzel bir haberim var.” Hazan yüzünü kaldırıp çocuğa baktı.

“Ne?”

“Pizzayı bırakmış.”

* * *

Pizzayı yedikten sonra Hazan geri yatmıştı. Uyandığında Hazar yoktu. Koca evi dolaşmış yine de çocuğu bulamamıştı. Yokluğundan faydalanarak duş aldı ve üzerine bir kot bir de omuzlarını açıkta bırakan siyah bir kazak geçirdi. Siyah, saçlarındaki kızılıkları belirginleştirmişti. Evde sıkıntıyla tur attı saate baktı. Neredeyse üç olmuştu. Bütün gün uyumuş olmak canını sıkıyordu. Dışarı çıkmak istiyordu. Bir an önce. Sıkıntıyla kendini koltuğa attı ve televizyonu açtı. Televizyondaki kanalları öylesine dolaşıyordu.

Hazar neredeydi? Neden onu terk edecekmiş gibi hissediyordu? Sonra annesiyle olanlar... Ellerini yüzüne götürürken *Attila İlhan*'dan bir şiir dizesi geldi aklına.

Niye gün ortasında akşam oluyorum? Sahi neden oluyordu? Yalnız kaldıkça düşünceler hücum ediyor, nefes alamıyordu. Nefes almak ne zaman bu kadar zorlaşmıştı? Kalbi kulaklarında atarken yavaşça doğruldu. Dudaklarını aralayıp sesli nefes almaya başladı. Kalp çarpıntısı hızlanırken üzerindeki kazağı atıp atletle kaldı. Ellerinden kan çekilirken ayağa kalktı. Mutfak lavabosuna gidip hızla yüzünü yıkadı. Ellerini göğüs kafesinin üzerine bastırıp nefes almaya çalışmaya devam etti. Büyük camlardan birini açmaya kalktı. Cam açması için fazla ağırdı. Salonun içinde dört dönüp nefes almaya çalışırken ağlamak üzereydi. Hazar neredeydi? Kapıdaki kilit sesiyle ümitle kafasını kaldırdı. Hazar kapıda görününce ellerini ona doğru uzattı.

"Ha... zar. Nefes alamıyorum." Çocuk elindeki anahtarı cebine sıkıştırıp yanına geldi.

"Panik atak geçiriyorsun." Hazan sesli nefesler alırken ters ters ona baktı. O kadarını o da tahmin etmişti.

"Sırtüstü uzan." dedi kızı omuzlarından geriye iterken. Hazan panikle çocuğun kollarına yapıştı.

"Sakin ol. Tilki sakın ol." Çocuk fısıldıyordu.

"Nefesini tut." Hazan nefesini tutmayı denedi ama korkuyordu.

"Ya... pamam. Nefes ala... mam." Hazar ona baktı. Kızın atletini yukarı doğru çekti. Sıcak elini kızın nemli, soğuk göbeğine koydu. Başparmağıyla bir daire çizerken Hazan nefesini tuttu.

"İşte böyle Tilki, ona kadar say ve yavaşça ver." Hazar konuşurken diğer parmakları da kızın göbeğinin etrafında daireler çiziyordu. Hazan beynindeki çarkların durduğunu hissetti. İkişer ikişer sayarak ona geldi ve yavaşça nefesini verdi. Atağı yavaşlaşa da hâlâ nefes alamıyordu.

"Nefesini tut." Hazan tekrar ağzından solurken başını iki yana salladı. İradesiyle tutamıyordu. Hazar dudağını kızın göbeğine

* Attila İlhan, (2016). *Beni Sana Mecburum* (42. Baskı). Dördüncü Krallığım (sayfa: 93). İstanbul: İş Bankası Kültür Yayınları.

sürttüğünde Hazan hızla nefesini tuttu. Çocuğun yüzündeki ukala gülümsemeye şokla bakıyordu.

"Şimdi nefesini yavaşça vereceksin. Ben tut dediğimde de tutacaksın." Hazan tuttuğu nefesi ve irice açtığı gözleriyle ona bakıyordu.

"Yoksa..." Çocuğun eli göbeğinden aşağı doğru kaydığında Hazan heyecanla kasıldı.

"Daha kötü şeyler olur." Hazan nefesini yavaşça verirken anladığını göstermek için kafasını aşağı yukarı salladı. Hazar nazikçe kızın göbeğini kapattı, koltuğa oturarak kızı kucağına çekti. Hazan çocuğun dediğinden çıkmamış nefesini tutup yavaşça verirken sakinleşmeye başlamıştı. Artık kalbi kulaklarında atmıyordu. Büyük ölçüde sakinleşmişti.

"Kazağını giy. Dışarı çıkacağız. Çok hoşuna gidecek bir yere götüreceğim seni." Hazan gülümsedi.

"Sonunda. Çıkalım hemen." dedi kazağını başından geçirirken. İyiymi ancak göğüs kafesindeki henüz geçmemiş baskıyı hissedebiliyordu. Çocuğu beklemeden kapıyı açtı. Asansörün tuşuna basıp beklemeye başladı. Bir yandan da saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Yatıp kalktığı için bayağı dağılmışlardı. Hazar'ın kapıyı kilitleyip yanına geldiğini hissetti. Yan yana beklerken çocuğa baktı. İçinde siyah uzun kollu bir tişört üzerinde ceket vardı. Kılıç ve daha önce görmediği birkaç gümüş kolye göbeğine uzanıyordu.

"Bunları daha önce görmedim." Uzun kolyeyi eline aldığı anda ucunda kükreyen bir puma kafası olduğunu gördü. Diğeri de değişik bir şekildi.

"Nereye gittin?" Hazar düz bir şekilde ona baktığında elindeki kolyeleri bırakıp yüzünü asansöre döndü.

"Kimseye hesap vermezsin, anladık." Çocuğun kollarını göğsünde birleştirdiğini hissetti. Asansörün kapısı açılınca içeri girdi. Kapılar kapandı. Hazan çocuktan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu. Oldukça dar bir alanda ortamın havası değişiyordu. Elektrik asansörü kaplarken kız kaçınıcı katta olduklarına baktı.

18. Kat

İne ine iki kat mı inmişlerdi? On dakikadır asansörde gibi hissediyordu kendini. Hazar'ın varlığını hissettikçe geriliyor heyecanlanıyordu.

15. Kat

Sakin çocuğa dönme. Ürperiyorsun ama belki de asansör çok sıcaktır?

14. Kat

Neden bu kadar yavaş? Hazan dudaklarını yemeye başladığında çocuğun kısık sesle güldüğünü duydu. Yüzü yanarken bakışlarını asansörün kapısına sabitlemişti.

12. Kat.

"Tilki, kapıyı parçalayıp kaçacak gibisin." Hazan kaşlarını çatıp çocuğa döndü.

"Hiç de bile." Cümlesinin sonuna geldiği an Hazar kızı asansörün aynasına yaslamış dudaklarını ele geçirmişti. Hazan duraklasa da gözlerini kapatıp öpücüğüne karşılık verdi. Asansör alev almıştı. Bu kadar sıcak olmasının başka açıklaması yoktu. Düşünemiyordu. Duygularının etkisiyle savrulurken parmak ucuna yükseldi ve bukleli saçlara elini daldırdı. Çocuğun alt dudağını yakaladığında Hazar'dan boğuk bir ses yükseldi. Çocuğun ellerini kalçalarında hissettiğinde zaten kendisine yaslı çocuğu daha çok çekmeye çalıştı. Yine aynı his onu ele geçirirken gözlerini sıktı. Hazar'a en yakın konumdayken bile yeterince yakın değildi.

Kapının açılma melodisini duyduklarında ikisi de aynı anda geri çekildi. Hazan koşarcasına asansörden çıktı. Kaçabilse şu an kaçardı. Hazar'ın yüzüne kesinlikle bakamayacaktı. Bir şey olmamış gibi davran. Hazar'a döndüğünde çocuğun gözlerinde yoğun bakışlarla ona baktığını gördü. Dudaklarının bir tarafı haince yukarı kalkmıştı.

"Göt." diye fısıldadı kız kafasını önüne çevirirken. Utanmayacaktı. Çocuk utanmıyorsa kendisi neden utanacaktı?

"Çilli." diye mırıldandığını duydu çocuğun.

"Alt dudak hareketi... Bayağı ateşliydi. Nereden öğrendin?" Hazan öfkeyle dolu bir çığlık attı.

"Kes sesini!" Çocuğun güldüğünü hissedince dudakları istem-sizce kıvrılmıştı. Hazar'ın gülümsemesi hoşuna gidiyordu. Güzel ve sayılı anlardan biriydi. Yine de sinirliydi. Binadan çıktıklarında çocuğa döndü. Hazar kaşlarını çatıp düşündükten sonra yavaşça konuştu.

"Westminster Köprüsü'ne yürüyebiliriz. Ardından metroyla Leicester Square'e gideceğiz." Ardından duraklayıp telefonun saatine baktı.

"Köprüye zaman yok. Metroya. Hızlı." Kızı kolundan yakalayıp hızlanmasını sağladı. Hazan yürürken etrafına bakıyordu. Binalar tipikti. Yollar düzenliydi ve sonbahar olmasına rağmen hava güzeldi. Etrafına şaşkın bir neşeyle bakarken Hazan'ın duraklayıp hızlı hareketlerle sigara sardığını gördü. Kâğıdın içine tütünü koyup sarı-mıştı.

"İngiltere'de sigara çok pahalı." dedi kızın meraklı bakışlarını yanıtlayarak. Sigarayı dudaklarının arasına koyarken diğer cebinden Zippo çakmağını çıkardı.

"Daha hızlı Tilki." dedi adımlarını büyütürken.

London Bridge İstasyonu'na geldiklerinde Hazan yorulmuştu. Hazan cebinden Oyster' çıkarıp geçti. Hazan'a verdiğinde kız şaşkınca etrafına bakıyordu. Birkaç kişi kıza çarpıp hızlı olmasını söyledi.

"Burada hayat hızlı akar Tilki. Çabuk ol." Metroya bindiklerinde Hazan etrafına baktı. O kadar farklı insanlar vardı ki... Gençler renkli saçlı, sıra dışı kıyafetliydi. Makyajları festival makyajı gibiydi. Kimse birbirine bakmıyordu. Tutunacak yer kalmadığı için yukarıdaki demiri rahatça kavrayan Hazan'ın kolunu tuttu. Etrafına bakındı. İngiltere'nin gençleri birine ilgisini saklamayacak kadar rahat insanlardı. Kızların Hazan'ı süzüp aralarında fısıldaşmalarından belliydi bu. Fısıldaşmak denemezd, gayet yüksek sesle kahkahatarak konuşuyorlardı. Hazan iyi seviye İngilizcesi sayesinde ne dediklerini anlıyordu.

Küfürlü bir şekilde Hazan'ın gözlerinden bahsediyorlar poposu hakkında açık saçık yorumlar yapıyorlardı. Kız Hazan'a baktı. Çocuk bakışlarını karşı camdan ayırmamıştı. Hazan'sa sinirden köpürüyordu. Kızlar kolunu tuttuğunu görmemişler miydi? Buna rağmen bu kadar arsızlar mıydı? Kızlara kötü kötü bakarak çocuğun boşta elini tuttu. Hazan elini ittiği an işi bitmişti. Tutmasına gerek bile yoktu. Elinin elinde kalması yeterliydi. Hazan'ın göz

* İngiltere'de toplu taşımada kullanılan elektronik bilet.

ucuyla ona baktığını gördü. Çocuk elini çekmedi. Kadının yavaş bir aksanla Leicester Square dediğini duyduklarında Hazar kızın elini bırakmadan kapıya yöneldi.

"İniyoruz." diye mırıldandı. Hazar kızı çekerek inerken Hazan yabancı yerde olmanın getirdiği rahatlıkla arkasına dönüp kızlara hareket çekti. Kızlar ona bağırarak küfrederken kapılar kapandı ve genç kız sırtırken buldu kendini. Kalabalığın arasından dışarı çıkmaya çalışırken oldukça keyifliydi. İstediklerini yapabirmiş gibi hissediyordu.

"Kızların popomdan bahsetmesi hoşuna gitmedi galiba tilki surat." Hazan'ın yüzündeki gülümseme donarken Hazar güldü. Öyle bir gülüştü ki Hazan çocuğun resmini çekip sonsuza kadar saklamak istedi. Sol yanağındaki çukur kendini belli etmiş dikkat çekici gözleri parlamıştı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." dedi kız istasyondan çıkarken.

"Eminim." dediğini duydu çocuğun. Leicester Square oldukça geniş bir alandı. Kış olmasına rağmen turistler sayesinde kalabalıktı. Köşedeki sokak dansçılara bakmak için duraklayınca çocuğun elini sıktığını hissetti.

"Sonra. Şimdi yetişmemiz gereken bir yer var." Hazan merakla çocuğa baktı.

"Neresi? Nereye gidiyoruz?"

Leicester Square Sahnesi'nin önüne geldiklerinde kız hayranlıkla binaya baktı. Beyaz işlemeli, eski zamanları anımsatan bir binaydı. İri sütunlar ortadaki balkona benzeyen bölümün iki yanına konuşlanmıştı. Alt kısmı sinema ve gazinoydu. Afişte Josh Groban ve arkasındaki mini orkestranın fotoğrafını gördü.

"Konsere mi geldik?" dedi çocuğa bakıp. Hazar binayı incelerken kafasını salladı. Hazan çocuğa atıldı ve kollarını sert beline dolarken yüzünü göğsüne gömdü.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." dedi boğuk çıkan bir sesle. Kafasının üstünde bir çift dudak hissetti ya da hissetmedi.

"Senin için değil. Kendim için." Kız ondan ayrıldı ve kapıya yönelirken "Eminim." dedi çocuğun taklidini yaparak.

İçeri girip geniş koltuklara yerleştiklerinde Hazan'ın heyecan-
dan içi kıpır kıpırdı. İnsanlar koltukları doldururken dudaklarını
ısıırıyordu. Hazar'a baktı. Düz bir ifadeyle sahneyi incelese bile ço-
cuğun içten içe heyecanlı olduğunu hissedebiliyordu. Işıklar kapan-
dığında sıırttı. Josh Groban çıktığında salon alkışlamaya başladı.
Adam kısa bir teşekkür konuşması yaptıktan sonra Romeo ve Juliet
müzikalinden bir şarkıyla başladı. Hazan nefesini tutmuş tüyleri
diken diken bir şekilde dinliyordu. Hazan son şarkıya geldiklerinde
nefesini tuttu. Kapanış parçası da Romeo ve Juliet'tendi. Şarkının
başı onu yakaladığında Hazar'a baktı. Çocuk gözlerini kapatmıştı.
Parmaklarını gizli bir ritimle oynatıyordu. Parçanın son kısmında
Groban sesini yükselttiğinde Hazan ağlamaya başladı. Öyle ne-
fes kesici bir sestir, öyle dokunmuştu ki hıçkırıklarını tutamıyordu.
Çellonun sesi öyle muhteşemdi ki Hazan ağlamasını durduramı-
yordu. İçinizde sakladığınız en gizli şeyleri açığa çıkaracak gibiydi.
Oraya nüfuz ediyordu. Ellerin tersiyle yanaklarını sildi. Çocuğa
baktığında gözlerinin parladığını gördü. Ardından gözlerini yumdu
çocuk. Açtığında derin bir nefes aldı. Salon ayağa kalkıp alkışla-
maya başladığında yerinden fırladı ve elleri acıyana kadar birbirine
vurdu. Kalabalıktan ağır ağır çıkarlarken yağmur başlamıştı. Aynı
İstanbul'da köşede beliren şemsiyeciler gibi bunlar da bir anda çık-
mışlardı. Hazar adamla pazarlık ederek bir şemsiye aldı. Şemsiye
oldukça küçüktü. Çocuğa ne kadar yaklaşırsa yaklaşınsın Hazar'ın
omzunun büyük bir kısmı dışarıda kalıyordu. Çocuk oflayarak ko-
lunu kaldırdı ve kızı kolunun altına aldı. Hazan sıcaklıkla sarma-
landığında gülümsemesine engel olamadı.

"Muhteşem değil miydi? Mükemmel bir sesi vardı."

"*Un giorno sai, per noi verra. La liberta di amarci qui senza limiti.*"
kız çocuğa baktığında Hazar dümdüz karşıya bakıyordu.

"İtalyanca. Bizim için bir an gelecek. Sınırsız bir sevmeye özgürlüğü-
ne sahip olacağız." Hazan kaşlarını kaldırdı.

"İtalyanca biliyor musun?" Hazar omuz silkti.

"Belki." Belki nasıl bir cevaptı?

* *Un Giorno Per Noi* adlı şarkının sözleri.

"Nasıl yani? Kaç dil biliyorsun?" Çocuk kızı sola yönlendirerek başka bir cifte çarpmaktan kurtardı.

"Hafızamın aldığı kadar..." Hazan pörtlettiği gözlerle ona bakarken çocuk şemsiyeyi kapadı. İstasyona gelmişlerdi.

. . .

London Bridge İstasyonu'ndan çıktıklarında yukarı doğru yarım saatlik bir yolları vardı.

"Thames kıyısına inelim." diye mırıldandı Hazan. Yağmur huz kesmişti.

"Başka bir akşam çıkarız. Yağmur yağıyor." Kız ürperen omuzlarına götürdü elini. O eşsiz melodi hâlâ kafasında çalarken inmek istiyordu.

"Hayır, şimdi inelim." Hazar'ın ona bakmadan yön değiştirdiğini fark ettiğinde kaşlarını çatı. Çocuk şemsiyeyi de kendisiyle birlikte götürmüştü.

"Hey!" dedi ona yetişip kolunu tutarken. Rüzgârın esmesiyle titredi. Hiç paltosu yoktu.

"Sana bir ara palto alalım." dedi çocuk kıza yandan bakış atarak Hazan başını sallayarak onayladı.

Yarım saatin ardından Westminster Köprüsü'ne geldiklerinde Hazan manzaraya hayran hayran baktı. London Eye ve Big Ben ışıklarla süslenmişti. Thames'in suları çamurluydu ve su kabarmıştı. Yağmur aniden hızlanınca Hazan donduğunu hissetti. Yanlarından geçen iki katlı ünlü kırmızı otobüs üstlerine su sıçratmaktan çekinmemişti.

"Gördün işte. Dönelim, donuyorsun." Hazar'ın hırçın sesine karşılık inatla başını iki yana salladı kız.

"D... Donmuyorum." Çenesi titrerken burnunun ucunun kıpkırmızı olduğuna emindi. Hazar inerken iliklediği ceketin önünü açtı. Kızı kendisine çekti ve sırtının üstünden ceketini kapadı. Hazan hareket edemiyordu. Çocuğun kokusu burnuna hücum ederken güldü.

"Hemen hayal kurma. Şu titremen geçene kadar, seni uyarmıştım." Kız başını kaldırıp çocuğun keskin hatlı çenesine baktı.

"Hayal falan kurmuyorum." Paytak adımlarla köprü'nün kenarına dayandılar.

"Manzaraya bak." Kız manzarayı izlerken Hazar'ın kadife gibi sesini duydu.

*"Bu yağmur... Bu yağmur... Bu kıldan ince,
Öpüşten yumuşak yağın bu yağmur.
Bu yağmur... Bu yağmur... Bir gün dinince
Aynalar yüzümü tanımaz olur.
Bu yağmur kanımı boğan bir iplik,
Kanımda acısız yatan bir bıçak."*

Hazar durakladığında kız kafasını çevirerek ona bakmaya çalıştı. Ancak Hazar çenesini kızın başına yaslamıştı.

*"Bu yağmur, yerde taş ve bende kemik,
Dayandıkça çisil çisil yağacak.
Bu yağmur... Bu yağmur... Cennetten üstün:
Karanlık, kovulmaz düşüncelerden."*

Hazar yüzüne çarpan yağmur damllarını hissetti. *Necip Fazıl*'ın *Bu Yağmur* şiirinin bir kısmını okumuştı Hazar. Karşılık vermeliydi ancak beyni durmuş gibiydi. Ardından *Necip Fazıl*'ın ezbere bildiği tek şiirini okumaya başladı.

Son kelimelerde çocuğun bedenini gerildiğini hissediyordu. Kafasını kaldırmak istese de çocuk çenesini onun başına bastırdı. Hazar cevap olarak kollarını ona daha sıkı sardı ve *Attila İlhan* ile devam etti.

*"Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Bu kurtlar sofrasında belki zor
Ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden"*

Şiirin devamını, çocuğun derin bir nefesle devraldığını duydu.

* *Necip Fazıl Kısakürek. Bu Yağmur. İstanbul, Büyük Doğu Yayınları.*

*"Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Sus deyip adınla başlıyorum
İçim sıra kımıldıyor gizli denizlerin
Hayır, başka türlü olmayacak
Ben sana mecburum bilemezsin."*

Çocuğun boğuk sesi hızlanan rüzgâra kapıldığında genç kız durakladı. Son cümleyle Hazan bacaklarının âdeta titrediğini hissetti. Hazar bir şeyleri kabul ediyor muydu? Kafasını çocuğun çenesinden kurtarıp yüzüne baktı. Yağmur damlaları rüzgâr nedeniyle yüzüne çarptıyordu. İri buklelerinin ucu ıslanmış alnına yapışmıştı. Gözlerinin rengini çıkaramıyordu Hazan. Sarıdan çok yeşiller ön plandaydı. Ne zaman duvarı saran mavi ışıklar yüzüne vursa gözlerindeki sarı ağlar genişliyordu. Şu ana rağmen, yüzündeki sert ifade kaybolmamıştı. Dümdüz karşıya bakıyordu Hazar. London Eye adlı devasa dönme dolaba. Hazan dudaklarını ısırdı. Gözleri yanıyordu. Eğer Hazar kendisini kast ederek bu şiiri okuduysa o zaman... Arif Nihat Asya'nın kısa bir şiiri aklına gelince karşılık vermeyi düşündü.

Çocuğun göğsünün titrediğini hissetti. Kafasını kaldırdığında Hazar'ın kafasını arkaya yatırıp kahkaha patlattığını gördü. Kahkahası öyle güzel öyle içtendi ki... Genç kız şokla ona baktı. Hazar Nikolai Baronov kahkaha atıyordu. Çocuk kafasını eğip parlayan gözlerle ona baktı. Yanağındaki gamze belirgindi.

"Ah Tilki..." diye mırıldandı çocuk. Eğilip burnunu kızın burnuna sürttü ve dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. Hazan vücut ısısının hızla yükseldiğini hissetti.

"Hadi gidelim." dedi çocuk hâlâ gülerken. Elini kaldırıp bir taksidi durdurdu.

* * *

"Ya, neden gülüyorsun söylesene!" Hazan öfkeliydi. Hazar asansörde de durmadan gülmüştü. Çocuğun ciddiyetini ilk defa bozduğunu görüyordu. Hazar anahtarı kilidine yerleştirirken geniş omuzları titriyordu.

* Attila İlhan, (2016). *Ben Sana Mecburum* (42. Baskı). İstanbul: İş Bankası Kültür Yayınları.

“Ya, çıldıracam. Kafayı yiyeceğim Hazar! Niye gülüyorsun?” Hazar’ın takside de durup durup kendi kendine gülmesi sinirlerini bozmuştu. Çocuk dairenin kapısını açarken mırıldandı. Ardından yine gülmemek için çabaladı.

“Şiirle dalga mı geçiyorsun? Yuh yani! Hazar Nikolai Baronov şiirle dalga geçiyor?” Hazan öfkeyle çıkıştı. Sinirleri bozulmuştu.

“Sanki bir tabak kurabiyeden bahsediyor gibiydin Tilki.” Kapıyı kapatırken tekrar güldü. Hazan ağzına geleni saymak istiyordu çocuğa. Bir yandan da Hazar’ı hiç bu kadar çocuksu gülerken görmemişti. Hazar salona yöneldiğinde durdu. Birden durunca Hazan ona çarpıp sövdü. Kafasını uzatıp baktığında kan kırmızısı saçlar ve dikkatle bakan sarı renkli gözler görüş alanına girdi. Dudaklarında psikopatça bela kokan bir gülüş vardı.

“N’aber Kızıl?” dedi Sergei Ogan Baronov. Kızıl Kıyamet’in Prensi. Hazar’ın kuzeni.

Odayı ani bir elektrik kaplamışken Hazan merakla karşılarındaki adama baktı. Koltuğa yayılmıştı. Üstündeki gri tişört üzerine yapıyor kollarını parmaklarını hatta boynunu kaplayan dövmeleri vurguluyordu. Kulağında birçok delik vardı. Kaşında da. Kızıl saçları düz ve dağınıktı. Bal rengi gözleri gizlenemeyen bir parlıltıyla Hazar'a bakıyordu. Dudaklarının şekli Hazar'a benziyordu ve yukarı doğru kıvrılmıştı.

"İyi olduğunu görmek güzel Sergei." dedi Hazan hafifçe gülümseyerek. Sergei kafasını yana yatırarak düzgün dişlerini gösterdi. Elinde kırmızı lekelerle kaplı bir zincir vardı. Sergei zinciri yavaşça parmaklarının arasında çeviriyordu.

"Yukarı çık Hazan!" Genç kız şaşkınca çocuğa baktı. Sesi boğuktu. Ayrıca ona adıyla seslenmişti.

"Yukarı! Çık!" Sesi tıslamayı andırıyordu. Hazan kaşlarını çatı. Ters giden bir şeyler vardı. Hazan hızlı adımlarla merdivene yöneldi. Ayaklarını çarpa çarpa ilk merdiveni tırmandı. İkincisini tırmanırken olduğu yerde durdu ve ayaklarını basamağa sertçe vurdu. Hazar'ın adımlarını dinlediğini biliyordu. Ardından parmak uçlarında birkaç basamak indi. Hazar'ın sesini duyabiliyordu.

"Kaç kişi?" Sergei güldü.

"Fazla değil." Hazar kaşlarını çatarak Sergei'ye baktı. Sergei iplerini koparmak üzereydi. O olaydan beri birçok şey olmuştu. Sergei sosyopata dönüşmüştü, tamamen kendi isteğiyle.

"Durmalısın."

"Duramam." Hazar elini saçlarının arasından geçirip Sergei'nin

elindeki zincire baktı. Ne zaman birilerini öldürse elindeki zinciri çevirip duruyordu.

"Siketim Sergei." diye homurdandı Hazar. "Bazı şeyleri aşman gerek."

"Aşamam." Sergei'nin gülümsemesi kaybolmuştu. Hazar onun içindeki psikopat ruhun yavaşça geri çekildiğini hissedebiliyordu. Sergei aralarında en tehlikeli olan olmuştu. Küçüklükten beri. Acımasızdı. Sevgi nedir bilmiyordu. Birinden merhamet görünce şaşkına dönüyordu. Baronov ailesinde para içinde yüzen o olmuştu ama hiçbir maddi şey onun içindeki sevgisizliği dindirmemişti.

"Kızıl Kıyamet ne durumda?" Sergei oflayarak gözlerini devirdi.

"Hızlı toplandık. Thomas'ın başını kestim." Sergei'nin sesi çok normal çıkıyordu. Sanki öğlen ne yediğini anlatıyordu.

"Ancak şef bu başarısızlığı unutmayacak gibi." Dişlerini sıkarak konuşuyordu. Bal rengi gözleri öfke doluydu. Elleriyle kızıl saçlarını karıştırdı.

"Beni başka yere göndermekten bahsetti." Ayağa fırladığı gibi elinin tersiyle minik bir bibloyu devirdi.

"Sanki bensiz bir bok yapabilecekmiş gibi!" Hazar yerinden sıçrayınca Hazar'ın gözü hareketi algıladı. Hızla merdivene doğru döndüğünde Hazar'ın kaçacak yeri yoktu. Farkında olmadan görünür bir pozisyona gelmişti. Sergei'nin gözleri vahşi parıltılarla genç kıza döndüğünde Hazar Sergei'nin önüne geçti.

"Yukarı!" Hazar korkuyla Sergei'nin gözlerine baktı. Ancak onu tanıdığına dair bir parıltı göremedi.

Yutkundu ve hızla yukarı koştu. Kapıyı sertçe kapatıp kilitledi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Sergei'nin çok karanlık bir tarafı vardı. Zifiri. Aşağıdan bağırışmalar gelince Hazar gözlerini kapadı. Kapının yumruklanmasıyla yerinden sıçradı ve öne doğru bir adım attı.

"Aç kapıyı benim." Hazar'ın boğuk sesini duyduğunda durakladı. Kapıyı yavaşça açtığında Hazar'ın sert bir ifadeyle bakan gözleri parladı. Kızı göğsüyle itip kapıyı kapadığında Hazar ne yapacağını bilemeyerek ona bakıyordu.

"Hepsini duydun." Hazar kızıl saç örgüsünü parmağına doladı.

"Gerçekten zevk için mi öldürüyor?" Hazar'ın bakışları ifadesizdi. Odada tuhaf bir hava vardı.

"Bu işe burnunu sokma." Hazan burnunu kırıştırarak çocuğa baktı. Hazan iç çekip çocuğa arkasının döndü.

"İyi. Ben yatıyorum." Hazar bir süre kıza baktı. Ardından omuz silkip odadan çıktı. Genç kız içini bir kez daha çekip banyoya yöneldi. Çekmecece açılmamış diş fırçaları bulduğunda sevindi. Dişlerini fırçaladı. Saçlarının örgüsünü açıp aynada kendine baktı. Solgun olmasına rağmen gözleri parlıyordu. Aynaya hafifçe gülümsedi. İçeriden gelen piyano sesini duyunca durakladı. Banyonun kapısını açıp ikinci misafir odasının olduğu yere çevirdi bakışlarını. Çok güzel bir melodiydi. Hazan hızlı adımlarla odaya yöneldi. Kapıyı açtığında yüzüne çarpan soğuk rüzgârla ürperdi. Hazar camı açmıştı. Ay ışığı odaya vuruyor duvardaki lambaların loş ışığını gölgede bırakıyordu. Hazar piyanonun başındaydı. Parmakları ağır hareketlerle tuşların üzerinde dolaşırken iri bukleleri her hareketiyle oynuyordu. Kumral olan saçlarının açık renkli uçları parlıyordu. Gözlerini kıza doğru kaldırırken Hazan heyecanla midesinin kassıldığını hissetti. Gözlerinin aykırılığı ay ışığında kendisini o kadar belli ediyordu ki... Yoğun renklerden elanın en açık, en çarpıcı tonundaydılar. Bakışları keskindi. Hafifçe kafasını yana yatırınca dalgalarlardan biri gözünün önüne düştü. Üstünde eşofman altı dışında bir şey yoktu. Uzun kılıç şeklindeki kolyesi çizgilerle dolu göğsünün üzerine uzanıyordu. Hazan hafifçe araladığı dudaklarının arasına soğuk rüzgârı çekti. O sırada Hazar da kıza bakıyordu. Kalçalarına uzanan örgüsünün dalgalandırdığı kızıl saçlar dinginlikle ona bakan koyu mavi gözler. Burnundan yanaklarına dağılan çiller içinde gülümseme isteği uyandırıyordu çocukta. Tuşlara daha sert bastı. Hayatında gördüğü en güçlü kişi karşısındaydı. Hazan'dan başkası olamazdı. Rüzgâr aralık kapı sayesinde cereyanda olan kıza daha güçlü çarptı. Kızın saçları yüzüne doğru uçuşurken kapıyı kapattı Hazan. Hazar bakışlarını tuşlara çevirdiğinde kızın elini omzunda hissedip gözlerini kapattı. İçindeki öfke ve nefreti bir kızın ufak ellerinin dindirmesi ne tuhaftı. Hazan elini çocuğun göğsüne doğru hareket ettirdi. Ardından başını çocuğun sert, hareket ettikçe dalgalanan omzuna koydu. Burnunu çocuğun boynuna dokundur-

du. Saçları pelerin misali Hazar'ın sol yanını kaplarken gülümsedi çocuk. Çalmayı kesti ve kızı belinden kavrayarak yanına oturttu. Hazar kaşlarını çatarak ona bakarken kızın elini ellerinin arasına aldı ve avuç içine minik bir öpücük bıraktı. Hazar midesinin kasılmasıyla birlikte nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

"Şimdi Tilki." dedi çocuk kızın parmaklarını tuşların üstüne yerleştirirken.

"Bu melodiyi tekrar et." Hazar üç parmağını kullanarak aynı notaları çalarken Hazar parmaklarını açtı ve onunkinden daha baskın bir müzik karmaşası meydana getirdi. Kendisinin ürkek çalışının yanında Hazar'ın hükmedici çalışı odanın inanılmaz bir ahenkle dolmasını sağlıyordu. Hazar melodiyle birlikte gözlerini kapattı. Ninni gibiydi. Ona huzur verirken hızlanıyor içinin heyecanla dolmasını sağlıyordu. Aynı zamanda korkunç bir ağlama isteğine sebep oluyordu. Melodiyi kaçırır gibi olsa da kısa zamanda toparladı genç kız. Göz ucuyla Hazar'a baktığında çocuğun ona baktığını fark etti. Gözlerini Hazar'ın güzel gözlerine çevirmek konusunda tereddüt içindeydi. Çocuk hızlandığında ritmi kaçırmamak için dikkatini tuşlara verdi. Çok güzeldi. Kendisini bir masalın içinde hissediyordu. Hazar çalmayı bıraktığında kızın içi hayal kırıklığıyla doldu.

"Yat artık."

"Uykum yok." Hazar yalan söylüyordu. Deli gibi uykusu vardı melodi uykusunu getirmişti ancak uyumak istemiyordu.

"Gözlerinden uyku akıyor." Hazar ayağa kalkıp gerindi.

"Öf senden de bir şey kaçmıyor." Yatağa ilerlerken kafasını çevirip çocuğa baktı.

"Sen yatmayacak mısın?" Hazar pencerenin kenarına yaslanmış dışarıyı izliyordu. Gözleri dalgındı.

"Sen yat." Hazar çocuğa gözlerini devirip yorganın içine girdi. Sol kolunun üzerine yatıp çocuğa baktı. Hazar ellerini eşofmanın cebine sokmuştu. Kaşları hafif çatıktı. Açık kumral, uzun saçları darmadağın olmuştu. Çocuğun boynundaki kılıç şeklindeki kolyeyi düşünceli bir şekilde alt dudağına bastırışını izledi. Gözlerini kapattı. Kapatır kapatmaz uykunun derinliklerine sürüklendi.

Hazar adımlarını hızlandırdı. İçi hiç rahat değildi. Siyah kapışonunu başına geçirdi. Londra'nın akşam ayazı hızlanmış, fazlasıyla uzamış olan buklelerini uçuşturuyordu. Westminster Köprüsü'nü uzun adımlarla geçti. Hazan'ı yalnız bırakmak içine sinmese de yapması gerekenler vardı. Elindeki dibi görünen sigarayı kenara fırlattı. Tamamen can sıkıntısından içiyordu. Belirlenen buluşma mekânına geldiğinde ellerini cebine sokup etrafına baktı. Titrak sokak lambasının altı sidik kokuyordu. Lambadan biraz uzaklaşp gözlerini uzaktan yaklaşmakta olan siyah trençkotlu çocuğa dikti. Çocuğun uzun, rastalı, kahverengi saçları, keçisakalı vardı. Parlak dikkatli gözlerin kendisini izlediğini görünce gülümse di trençkotlu çocuk. Bir Baronov'u nerede görse tanırdı. Sergei'ninkinden farklı olarak yeşile çalıyordu çocuğun gözleri.

"Kimlikleriniz hazır. Beni en uğraştırmayan nüfus cürdanı oldu bu." Trençkotlu çocuk elindeki iki kimliği Hazar'a uzattı.

"Kız için üzgünüm." dedi. Hazar'ın kaşları çatılırken gözleri bal rengine döndü.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonu tehditkardı. Bir elini siyah kapüşonlusunun cebine sokmuş Hazan'ı aramaya hazırlanmıştı.

"Kimsesi kalmadı." dedi rastalı çocuk.

"Bu arada adım Samuel ama herkes Sam der." Hazar kafasını belli belirsiz salladı.

"Kimsesi kalmadı derken neyden bahsediyorsun?" Sam denilen çocuğun çekik gözleri daha da kısıldı.

"Sergei söyledi sanıyordum. Kızın Türkiye'de hiçbir akrabası kalmadı. Toplu cinayet diye geçiyor. Gerçi takip işi bana ait değildi ama kulağım deliktir." dedi çocuk eliyle kafasını kaşırtken. Hazar gerginliğini azaltmaya çalıştı. Demek Sergei bunu haber vermek için gelmişti. Kontrolden çıkmadan önce... Sam kendisinden iki baş uzun olan çocuğa tedirgince bakıyordu. Gözlerinden bir şey okumuyordu. Hazar haberi Tilki'ye nasıl vereceğini düşünüyordu. Kızın teyzesiyle eniştesini sevmediğini biliyordu. Ancak haberi nasıl karşılayacağından emin değildi. Annesinin İngiltere'den ayrıldığını sanmıyordu. Yani hayattaydı.

"Al." dedi bir tomar parayı eline sıkıştırırken. Sam tedirgince

sırttı ve arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Baronovlar onu her zaman korkutuyordu.

* * *

Hazar içeri girip kapıyı yavaşça kapattı. Derin bir iç çekip kapısonunu omuzlarına indirdi. Yorulmuştu. Elindeki kimliklere baktı. Türkiye'ye geri döndükleri zaman her şey daha zor olacaktı. Hazan'ı bırakabileceği kimse yoktu. Onu bırakamazdı. Öbür taraftan onu bu yaşamın içine sokmak istemiyordu. Hazan ona o kadar uzak, o kadar ulaşılmaz geliyordu ki... Merdivenleri çıkıp yavaşça kızın yattığı odaya girdi. Hazan sırtüstü, ellerini ve kollarını açmış bir şekilde yatıyordu. Yorganın yarısı üstündeydi. Diğer yarısı yataktan aşağı sarkıyordu. Yarısı kızıl yarısı kahve saçları yatağın her tarafındaydı. Kaşları hafif çatıktı. Hazar gülümsemesini bastırdı. Yavaşça yatağa yaklaştı. Kızıl saç telini kızın nemli alnından çekti. Hazar gözlerini acıyla kapattı. O sırada Hazan'ın dudakları kıpırdadı. Kızın kapalı gözkapaklarının altından yaşlar süzölmeye başladığında kaskatı kesildi çocuk. Hazan'ın dudakları kıpırdadı.

"Hazar." Çocuk ne yapacağını bilemez gibi ona baktı.

"Lütfen." Acı ve cayır cayır yanan öfke çocuğun içinde büyürken elini kızın ıslak yanağına koydu.

"Buradayım çilli. Aç gözlerini." Hazan'ın yüzü buruştu. Ardından gözlerini açtı. Yerinden doğrulurken çocuk geri çekildi. Ancak kızın yanağına koyduğu elini çekmemişti. Hazan elini sımsıkı kavramıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı çocuk. Hazan boş bir ifadeyle ona baktı. Kafasını eğdi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Hazar diğer eliyle yorganı yere attı. Yatağa yerleşirken hâlâ ağlayan kızı göğsüne çekti.

"Ağlama." dedi aksi bir ses tonuyla.

"Ağlamıyorum." dedi Hazan hırçın bir ses tonuyla. Ancak içinde biriken hıçkırıklara engel olamıyordu.

"Sadece hıçkırık tuttu ve nefes... siz kaldım." Hıçkırıklarının arasında zırvaladığı şeyleri duyunca gülümsedi Hazar.

"İyi bakalım. Ağlamıyorsun." Hazan kollarını çocuğun boynuna sardı.

"Gül... me." Hazar kızın belindeki parmaklarını oynatınca Hazan iki büklüm olup homurtuyla kıkırdadı.

"Ne biçim gülüşün var senin?" dedi Hazar kıza bakarak.

"Huylanıyorum. Sakın!" dedi çocuk gıdıklamak üzere parmaklarını belinde gezdirken. Çocuğun bastırmasıyla homurtuyla karışık bir kıkırtı sergiledi yine. Hazar yaptıkça çığlık atarak çırpındı. En sonunda Hazar'ın bir kahkaha attığını fark etti. Yumuşak alaycı bir kahkahaydı ve güzeldi. Kendisi burada garip horultularla gülerken onun hoş bir kahkahasının olması adil değildi. Hazar kıza kendisine daha çok çekti.

"Ne gördün rüyada seni sümüklü?" Hazan burnunu çekip kucağına baktı.

"Kâbustu." Hazar'dan ses gelmeyince çocuğun bacağıının üstündeki parmaklarından birine dokundu. Uzun zarif büyülmüş parmaklara...

"Seni gördüm." Çocuğun elinin üzerinde dolaştırdı parmaklarını.

"Gidiyordun." Başını kaldırıp Hazar'ın sert bir ifadeyle karşıya bakan yüzünü izledi. Açık yeşil gözler ona döndüğünde bakışlarını kaçırdı. Çok utanç vericiydi.

"Gittiğin için ağlamadım." Çabuk bir bahane bul. Kendini ayaklar altına atma.

"Aslında karmaşık bir rüyaydı. Annem, babam, arkadaşlarımız bütün kötü şeyler." Yalan söylüyordu. Rüyasında Hazar gidiyordu ve dünyada yapayalnız kalıyordu. Çok korkunçtu. Çocuk uzaklaşırken dünyadaki bütün müziğin büyüünün ve yaşamın onunla birlikte gittiğini hissetmişti. Kendisi boşlukta kalmıştı.

"Uyuyalım." dedi kıızı yan tarafa iteleyerek. Üstündeki tişörtü çıkarıp kenara attı. Üzerlerini örterken Hazan kafasını soğuk yastığa yaslamış, çocuğa bakıyordu. Hazar kollarını ensesinde birleştirdi ve gözlerini kapattı. Çocuğun bu kadar güzel olması tuhaftı. Ayrıca etrafına yaydığı çekicilik sayesinde hemen dikkat çekiyordu.

"Beni sapık gibi izlemediğin bir gece olacak mı merak ediyorum, Tilki?" Hazan sinirle arkasına dönüp yorganı boynuna kadar çekti.

"Göt."

Sabah uyandığında yatak boştu. Hızlı hareketlerle kalkıp yere uzanan camın önünde durdu genç kız. Gerinirken Londra'ya bakıyordu. Dışarı çıkmak istiyordu. Ellerini saçlarına geçirip birkaç kere salladı ardından omuzlarından arkaya attı. Hazar neredeydi acaba? Misafir odasından çıkıp anne ve babasının odasına girince boğazının kuruduğunu hissetti. Kapıyı yavaşça kapattı ve bir duvarı boydan boya kaplayan fotoğraflara bakmamaya çalışarak dolaba yöneldi. Babasının giysilerinin olduğu çekmeceyi açık gördüğünde kaşlarını çatı. Hazar babasının kıyafetlerinden mi almıştı? Kızmasına anlam veremedi. Babası bir daha giyemeyecekti. Kızması boşunaydı. Gözleri gözyaşlarının sinyalini vermek ister gibi acırken başını iki yana sallayıp annesinin çekmecesini açtı. Annesi kendisinden uzundu. Dar paça kotlarını katlayarak giyebilirdi. Tişörtlerini de içine sokardı. Üzerini hızla değiştirirken aşağıdan gelen yumurta kokusuyla gülümsedi. Çok acıkmıştı. Kahvaltılıklar ve tavada yumurta tabaklarındaydı. Hazar oturmuş sigara içiyordu.

"Sabahın köründe, ciddi misin?" Çocuk omuz silkti.

"En azından kahvaltı hazırlamışsın." diye söylendi Hazan masaya otururken.

"Çeneni kapatıp kahvaltını et o zaman." Hazar eline aldığı bir telefona kaşlarını çatarak bakıyordu. Telefonu cebine attı.

"Ye de dışarı çıkalım." Çocuk ayağa kalkıp merdivenlere yöneldi.

"Nereye?" Hazar'ın ters bakışıyla kafasını öbür tarafa çevirdi. *Hesap sorma.* Çocuk çıkarken arkasından taklidini yapıp gülümsedi. Bugün kendini mutlu hissediyordu. Çok tuhaftı. Diğer yandan içine beliren düşünceyle canı sıkılıyordu. Her mutluluğun ardından acı gelirdi. Kafasındaki düşünceleri atmaya çalışarak hızlı bir şekilde kahvaltısını edip sofrayı topladı.

"Hazar! Hazırım." Yukarı kattan sesler kesilince çocuk nemli saçlarıyla merdivenlerin başında görüldü. Koltuğa fırlatılmış olan ceketini üzerine geçirdi.

"Çıkalım." Hazan annesinin kısa paltolarından birini aldı üzerine.

"Ailenin eşyaları daha önceden aklımıza gelmemişti." dedi Hazar kaşlarını kaldırarak. Hazan kafasını salladı.

Apartmandan çıktıklarında Hazan kendisinden hafif uzakta yürüyen çocuğa bakıp paltosuna sarındı.

"Nereye gidiyoruz?" Hazar hafifçe tebessüm etti.

"Camden Town. İlginç şeyler var. Bir iki yere daha götürebilirim. Ardından eve bırakacağım seni."

Kız burnunu çekti. Hazar'ın çoktan kurumuş olan dalgalı saçlarına baktı. Açık renk perçemleri artık tamamen alnını örtüyordu. Çok çabuk uzamıştı saçları. Metrodan çıktıktan sonra Hazan etrafına baktı. Sokak gösterisi yapanlar, çoğunluğun gotik olduğu tuhaf giyimli insanlar... Her yerdeydiler. Camden Town Market isimli yeri görünce heyecanlandı kız.

"Oraya gidelim. Lütfen." Hazar sıkın bir ifadeyle pazarı andıran çadırlara baktı. Cebini karıştırdı. Bir telefon ve bir tomar parayı kızın eline tutuşturdu.

"Sen dolan istediğini al. En son aranan numarayı ara. Gelip alırım."

Hazan çok büyük olmayan pazar yerini gezdiğinde tükenmiş hâldeydi. Çoğu Hintli olan satıcılar onu durdurmuş ve eşyaları kıza pazarlamaya çalışmışlardı. Hazan'da bazılarını beğendiği için bakmıştı. Diğerlerine kimseyi kırmamak için ilgileniyormuş gibi görünmekten canı çıkmıştı. Hazar'a takıp takmayacağını bilmediği halde hediye almıştı. Dudaklarını kemirirken poşetleri bir kenara bıraktı. Paltosunun cebine soktuğu telefonu çıkarırken etrafına baktı. Öğleden sonrasını resmen burada geçirmişti.

"Geliyorum." Genç kız konuşmaya vakit bulamadan telefon yüzüne kapanınca bir küfür savurdu. Çocuğun uzaktan silüetini görünce saçlarını kulaklarının arkasına sokmuştu. Ellerini cebine sokmuştu. Sert adımlarla kimseye bakmadan doğruca ona geliyordu. Gerçekten çekici ve ulaşılmaz bir havası vardı. İnsanların gözüne takılıyordu.

"Bir daha seni böyle yerlere getirmeyeceğim demek ki."

"Türkiye'de yok. Çok değişik şeyler vardı hem." Çocuk poşetleri almak için eğildi. Ardından duraklayıp doğruldu.

"Hadi al poşetlerini de gidelim." Hazan kaşlarını çatı.

"Ben mi taşıyacağım? Hepsini?" Hazar arkasını dönüp giderken

Hazan sinirli bir şekilde ona baktı. Göt. Poşetlerin içinden çıkardığı siyah şapkayı çocuğun kafasına fırlattı.

"Saçların ıslak çıktın diye almıştım." Asıl aldığı hediye farklıydı ama şu an önemli değildi. Şapkanın üzerinde Boss yazıyordu. Hazar şapkaya baktıktan sonra kafasına geçirdi. Ardından hiçbir şey demeden kızın elindeki poşetleri eline aldı. Hazan gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Güldüğü an Hazar'ın poşetleri yüzüne fırlatacağından emindi.

"Hemen dönecek miyiz?" dedi metro kapısına yürüyen Hazar'a yetişerek. "Arka tarafta değişik mimariye sahip evler var. Biraz yürüyelim."

"Sen yorulmadın mı?"

Hazan içini çekip çocuğa baktı. "Yoruldum ama rüyanın tadını çıkarmak istiyorum."

Hazar yönünü insanların evlerinin olduğu yere çevirdi.

Ara sokaklarda dolaşırken Hazan çok mutluydu. Kendi kendine gülüyordu. Kenarda çingene kılıklı bir çift vardı. Adam zenciye. Gözkapakları kapalıydı. Kör olmalıydı. Hemen yanında göbeği açıkta olan kırmızı saçlı bir kadın duruyordu. Ellerinde sayısız yüzük vardı. Kulaklarındaki devasa halkalar ve koyu renk iri gözleri hemen dikkat çekiyordu. Önlerinde resim kâğıtları ve çeşitli boyalar vardı.

"Durun!" Kadın önlerine geçip onları durdurunca Hazar kaşlarını çatı.

"İzin verin! Doomar'a ikinizden birini çizsin. İçgüdülerini çok kuvvetlidir. Olacak olanları yansıtır size." Hazar geçmeye çalışınca kadın çocuğun koluna yapıştı.

"Kaçma! Doomar seni çizmek istiyor."

"Hazar. Merak diyorum. Bırak çizsinler." dedi kız huzursuz gözünüken çocuğa bakarak.

"Saçma sapan konuşma tilki surat. Üçkâğıtçılara para kaptırmam." O sırada kör olan Doomar üç parmağını boyaya batırarak hızlı bir şeyler karalamaya başlamıştı.

"Hazar ya... Lütfen merak ediyorum!" Hazar duraklayıp kızı öfkeli bir bakış attığında kız gözlerini pörtletti.

"Ben de ikinizi çizerim." dedi kadın. Ardından uzanıp Hazar'ın yüzüne dokundu. Dudakları kıvrıldı.

"Çok fazla ölüm genç adam... Çok fazla ölüm..." Kurşun kalemiyle kâğıdı karalamaya başladığında Hazan merakla kadına yöneldi.

"Hayır, kızıl kız. Henüz değil." Hazan bozulsa da öfkeli bir şekilde karşıya bakan Hazar'ın koluna dokundu.

"Neden bu kadar kıızıyorsun anlamıyorum ki?" Çocuk nefesini sert bir şekilde dışa verdi. "Zaman kaybı."

"Kör bir adam seni çiziyor. Ben merak ediyorum. Bu arada kâğıtlar bende kalacak." Hazar sabırsızca yerinde kıpırdandı. Adam yanındaki kadına farklı bir dilden bir şeyler dedi. Kâğıdı kaldırdığında gördüğü Hazar'dı Tamamen farklı bir Hazar. Yüzünün yarısı kuru kafa şeklindeydi. Etrafındaki hava kırmızıya boyanmıştı. Çocuk bir eliyle yüzünü kapatmıştı. Hazan heyecanla resme baktı. Dehşet güzel aynı zamanda korkunçtu. Kör bir adam Hazar'ı farklı bir şekilde çizmişti. Kadın elindeki kâğıdı kaldırdığında kendisi de vardı. Pek benzemiyordu. Etraflarında organlar asılıydı. Tuhaf bir resimdi. Hazar'ın yüzünün yarısı yine iskelet şeklindeydi.

"Kız sana benzemiyor." dedi Hazar İngilizce.

"Ben yeni yeni öğreniyorum. Asıl işinin ehli olan kocam." dedi kadın adamın kel kafasını öperken. Adamın iri dudaklarını bir tebessüm kaplamıştı. Karısının çıplak omzunu öperken Hazan bakışlarını kaçırdı. Hazar arkasını dönüp giderken kadın bilezikle kaplı kolunu ileri uzatarak avucunu açtı. Hazan paltosunun cebinde kalan paradan belirli bir miktarı kadının eline sıkıştırırken gülümsedi.

"Beni bekle!" dedi kız çocuğa yetişirken. Hazar'ın paltosundan yükselen zil sesiyle ikisi de durakladı. Hazar poşetleri yere bırakırken ağzının içinde bir şeyler geveledi. Telefonundaki mesajı okuması birkaç saniyesini aldı.

"Çilli al şunları. Geldiğimiz yoldan geri git. Metroya bin. Eve dönüşü öğrenmişsindir."

Kız eline tutuşturulan poşetleri alırken saçlarını geriye savurdu.

"Nereye?" dedi hızlı hareketlerle poşetleri kızın koluna geçiren çocuğa.

"İşim var. Hava kararmak üzere, sen de acele et. Çocuğu farklı bir vola saparken gördüğünde aklında büyük bir hayranı olduğu *Siskind'den* birkaç cümle dolanıyordu.

* * *

Sergei sırtarak kumar masasına baktı. Şansı hiç yaver gitmiyordu. Bu masaya Nikolai ile otursaydı feci para kaldırırlardı ancak inatçı herif bi türlü kumarhaneye gelmiyordu. Eski hayatından kaçmaya çalışmasını Sergei hiçbir zaman anlamamıştı. Her zaman başları deritte olur, fazlasıyla eğlenirlerdi. Sonra o Yolanthé denilen kızın öldürülmesi, dayıları Marco'nun Hazar'ı içine çekmeye çalıştığı pislik... Sergei ağzındaki kürdanın yerini değiştirdi. Kızıl Kıyamet'in İngiltere'de çok az elemanı vardı. Bir an önce Rusya'ya dönmek istiyordu. Ancak burada yapılması gereken işler vardı.

"Turunç kafa sıra sende!" Sergei sarı gözlerini kısarak karşısındaki elemana baktı. Dişlerinin hepsi altından oluşuyordu. O dişleri söküp kaçına sokmaktan zevk alırdı. Adama gözlerini dikerek oynaması gerektiği halde kıpırdamadı.

"Oynasana lan! Seni mi bekleyeceğiz?" Sergei'nin dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılırken gözlerini kırpmadan karşısındaki yarı kel zengin giyimli adama bakıyordu.

"Bana bak çocuk sinirlerimi bozuyorsun. Kafanı kopartmadan önce oyna." Sergei kafasını hafifçe yana eğdi. Kızıl bir tutam alnına düşerken gözlerinin sarılığı koyulaşmıştı. Kafasını yana eğmesiyle küpeleri birbirine çarpıp tiz bir ses çıkarmıştı. Sergei yerinden kalkarken masanın örtüsünü çekti. Oyun pulları şangırtıyla yere savrulurken Sergei masayı adamın üzerine fırlattı. Hantal olan adam kaçamayarak masanın altında kaldığında öfke ve acıyla bağırdı. Diğer oyuncular ne yapacağını bilemeyerek gözü dönmüş uzun oğlana bakıyordu. Hepsi zengin ve kibardı. Kendilerini tehlikeye atmak gibi bir niyetleri yoktu. Mekândaki korumalardan biri Sergei'nin üzerine yürüyüp bir yumruk savurdu. Sergei seri hareketlerle yumruktan kaçarken ellerini cebine sokmuş sırtıyordu. Sırtması o kadar

* Patrick Süskind; en bilinen romanı *Koku* olan Alman yazar, senaryo ve oyun yazarı.

soğuk ve ölümcüldü ki yüzüne bakan biri karşısında insandan uzak bir varlık görürdü. Korumayı ensesinden yakaladı ve iç gıcıklayıcı bir katırtıyla boynunu kırdı. Poker oyuncuları hızla kapıya yönelirken mekâna daha fazla adam girmişti. Sergei ikinci korumayı da etkisiz hâle getirirken buradan ağzını burnunu kırdırmadan çıkamayacağını biliyordu. Bu düşünceyle sırtması genişledi. Üzerine aynı anda gelen korumalara karşı hafif kamburlaşarak savaş pozisyonu alırken korumalardan biri hızla yere düştü. Diğer koruma yanındaki arkadaşının yokluğunu fark edince duraklayarak arkasına baktı. Bu duraklamadan yararlanan Sergei hızla öne atılarak yumruğunu yüzüne geçirdi. Adam sarsılma da Sergei'nin kolunu yakaladı. Aralarına giren siyah şapkalı biri Sergei'yi kavramış kaslı kolun üzerine bir baskı yaptı. Adam haykırmak Sergei'yi bırakınca çocuk siyah şapkalı, yüzünü atkıyla gizleyen çocuğa baktı. Zekâyla parlayan kendisine benzeyen gözler ona çevrilince sırttı. O sırada Hazar diğer insanların birinin karın boşluğuna vurdu. Adam duraklamadan üstüne atıldı. Ancak adam sadece kas yığınınından oluşuyordu. Adamı yere indirdiğinde ter içinde kalmıştı. Sergei ağzındaki kanı silip sırtarak kuzenine baktı.

"Çıkalım." dedi Rusça Hazar. Daha fazlası gelirse baş edemezlerdi. Koridorda yankılanan ağır İngiliz aksanlarını duyabiliyorlardı. İkisi birden gazonun çıkışına koşmaya başladı. Kapıdaki görevli üzerlerine silah doğrultunca durakladılar. Boku yemişlerdi. O sırada mekânın camları ateş sesiyle kırılınca görevli kendini ileri attı. Hazar'la Sergei bundan yararlanarak adamın yanından geçtiler. Arka sokaklarda deli gibi koşarlarken Hazar yüzünü gizleyen ve ağır erkek parfümü kokan atkıyı boynuna indirdi. Mekânı terk eden zengin heriflerin birinden yüzünü gizlemek için almıştı.

"Yakışmıştı." dedi Sergei nefes nefese. Ara sokaklardan birine girmiş konteynırın arkasına eğilmişlerdi. İkisi de nefeslerini düzen sokmaya çalışıyordu.

"Senin belanı sikeyim Sergei." diye tısladı Hazar.

"Eski günlerdeki gibi." diye sırttı Sergei. Hazar buklelerinin altından süzülen ter damlasını elinin tersiyle sildi.

"Camları indireni tanıyor musun?" Sergei kaşlarını kaldırdı.

"En ufak bir fikrim yok ama orospu çocuğuna borçlandık."

"Öldürmek zorunda değildin Sergei, İngiltere polisi fazla sıkı."

Kızıl saçlı çocuk dövmeyle kaplı olan omzunu silkti. Üzerinde tüm soğuğa karşı kolsuz siyah bir tişört vardı.

"Huyum kurusun."

* * *

Hazan paltosunun içinden yatağa atlayan şeye sırtarak baktı. Bir tilki yavrusuydu. Cikliyor etrafta koşturuyordu. Bir buçuk ya da iki aylık olmalıydı. Camden Town'dan dönerken peşine takılmıştı. İngiltere tilki cennetiydi. Gece insanların bahçelerinde dolaşan tilkiler insanlara pek yaklaşmasa da bu yavru çalılarının arasından çıkarak onu korkutmuş hatta küçük dişlerini bileğine geçirmişti. Hazan neden böyle bir şey yaptığını bilmeden hayvanı yanına almış eve getirmişti. Tilki mızıldanırken Hazan poşetleri yere bıraktı. Yavrunun karnı aç olmalıydı. Eve gelirken markete uğramış biberon, tavuk eti ve süt almıştı. Mutfağa inerken hayvan da Hazan'ı takip ediyordu.

"Hazar beni öldürecek." dedi dolaptan çıkardığı tencereye sütü boşaltırken. Kendi kendine güldü. Yavru tilki belli bir mesafeden onu izliyordu. Sütü kaynattı. Dolaptan bulduğu balı sütün içine atıp karıştırırken kendisi de acıkmıştı. Hava kararmıştı. Hazar ne-redeydi acaba?

"Gel bakalım küçük şeytan." dedi Hazan yavaşça oturan tilkiye yaklaşırken. Hayvan koşmaya başlayınca arkasından seğirtti.

"Dur." Merdivenlerde takılınca küfretti. Hayvan üst katta kaybolmuştu.

"Neredesin gel pisi pisi." Biraz düşündükten sonra dudağını ısırды.

"Ya da kuçu kuçu gel." Odaları dolaşırken saçma sapan düşünceler onu sarmaya başladı. Anne ve babasının fotoğraflarıyla bezeli duvarında bunda bir etkisi olmuş olabilirdi. Elindeki biberon bacağının yanında sallanırken gözleri acımaya başladı. Kapıyı kapatıp gitse her şey bitecekti. Ancak gözlerini mutlu aile tablosundan çekemiyordu. Ne olmuştu da bu hâle gelmişti her şey? Kendi doğumu mu? Günhan'ın kayboluşu mu? Annesinin hastalığı mı? Her şey.

Korkunç bir his içini sararken yutkundu. O sırada bir hırıltı duydu. Yavru tilki paçasına asılmış çekiştiriyordu. Bacağını oynatınca sırt üste devrildi. Hazan yaşlarla parlayan gözlerinin ardından ona gülümsedi. Tilki havlamaya benzer bir ses çıkarıp aşağı koşunca Hazan arkasından yöneldi.

"Bekle! Bekle dedim yapma böyle ya!" Salona girdiğinde seh-paya takıldı. Bu sefer düşmekten kurtulamamıştı. Karnının üstüne sert bir iniş yaparken nefesi kesildi. Biberon elinden fırladı. Kafasını kaldırdığında görüş alanına Hazar'ın siyah botları girmişti. Çocuğun yüzü terlerle parlıyordu. Sarıya dönük kıvrık saçları şapkasının altından çıkmıştı. Elinde ensesinden yakaladığı tilkiyi tutuyordu. Hayvan tıslamaya benzer ses çıkarırken Hazar hayatın- da gördüğü en acayip şeyi görmüş gibi yavruya bakıyordu.

"Gerçekten mi Tilki?" Elindeki tilki havlamaya benzer ses çıkardı.

"Sana demedim. Sen sus." dedi çocuk elindeki yavruya.

"Yerleri süpürene dedim. Çilli?" Hazan inleyerek doğruldu. Kaburgası çok acıyordu. Kesinlikle moraracaktı.

"Bir yerlerimi kırmış olabilirim." dedi elini karın boşluğuna bastırarak.

"Kırık yoktur." Hazar yavruyu omzuna koydu ve koltuğun ucuna yuvarlanmış biberonu eline aldı. Ağzına tuttuğu an yavru deli gibi emmeye başladı. Hazar sol koluna hayvanı yatırdı. Yavru tilki kendi patileriyle biberonu kavrayınca boştaki koluyla yerde oturan Hazan'ın belini nazikçe kavradı. Hazan inleyince çocuk kaşlarını çatı.

"Ben de yaralıyım. Hadi zorlama beni." Hazan çocuğun dediklerini duyunca dudaklarını ısırarak ayağa kalktı.

"Ne oldu? Nereye gittin?" Hazar ukala bir şekilde sızlanmadan ayakta ona bakan kıza gülümsedi.

"Sergei'ye biraz yardımcı oldum." Hazan, Sergei'nin adını duyunca aklına son karşılaşmalarında çocuğun ona bakışları geldi. Tanımıyor gibiydi. Avına bakıyor gibi. Hazar'ın onu izlediğini fark ettiğinde bakışlarını çocuğun güzel gözlerine çevirdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Normale döndü. Tuhaf davranma yanında. Anlar." Hazan sormak istediği birçok sorusu vardı.

"Bunu nerden buldun?" Hazan çocuğun yavruya davranışını izledi. Sevecendi. Hayvanları seviyor olmalıydı.

"Peşime takıldı. Kızacağını düşünmüştüm." Hazar gözlerini devirdi.

"Daha kendine bakamıyorsun, buna nasıl bakacaksın?" Hazan gülmüseddi.

"Bizimle kalabilir mi?" Bizimle. Çocuk kararan bakışlarını kucağında uyuklayan hayvana çevirdi. Biberonu mayışan hayvandan aldı ve onu koltuğa yatırdı.

"Bakarız."

"Adı Kızıl olsun." Hazar kaşlarını kaldırdı.

"Ciddi misin? Daha yaratıcı olamazdın sanırım." Hazan çocuğun iğnelemesiyle kaşlarını çatı.

"Ne? Senin fikrin ne Bay Dâhi?" Hazar koltuktan kalktı ve üstündeki tişörtü sıyırdı. Hazan çocuğun morarmış kaburgasını görünce şokla ona baktı. Bir de kendisinininkinden yakınıyordu. Hazar mutfığa yöneldi ve çekmecedan krem çıkardı.

"Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Görmüştüm." dedi çocuk baştan savma sürerken. Hazan ayağa kalktı.

"Öyle mi sürülür Hazar ya?" Çocuğa yaklaşıp kremi elinden aldı. Kremi parmaklarına dikkatle sıkarken çocuğun muzipçe ona baktığının farkında değildi. Hazan parmaklarını göğsünün altına dokundurdu. Çocuğun göğsünden karnına kadar bütün kasların kasıldığını açık bir şekilde görünce dudağını ısırды. Yavaşça kremi sürerken çocuğun yüzüne bakmaktan kaçınıyordu. Yüzü yanıyordu. Alt tarafı krem sürüyordu, ne demeye bu kadar heyecanlanıyordu ki? Çocuğun vücudu göğsünün altından kasık çizgisine kadar korkunç morluklarla doluydu. Elini belinin altına kaydırduğında çocuğun homurdandığını duydu.

"Acıttım mı?" dedi duraklayarak. Hazar'ın güldüğünü hissetti. Çenesini kavrayan bir çift parmak kafasını yukarı kaldırdı. Hazan dudaklarında çocuğun dudaklarını hissedince ağzını araladı. Hazar'ın öpücüğü hem nazik hem baştan çıkarıcıydı. Yavaş öpüyorlardı ancak Hazan kalbinin yerinden çıkıp camdan dışarı at-

layacağına emindi. Elindeki krem yere düşerken ellerini çocuğun sıcak göğsüne koydu. Hazar'da kızı belinden tutup daha yakına çekti. Havadaki elektrik o kadar fazlaydı ki Hazan tüm tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Ölüyor ve diriliyordu. Hazar ona ne yapıyorsa içindeki yaralara iyi geliyordu. Çocuğun dilini hissettiğinde tırnaklarını çocuğun göğsüne geçirdi. Buna karşılık Hazar'dan hafif boğuk bir ses çıkmıştı. Hazar geri çekilip alnını kızın alnına yasladı.

"Viski." Hazan gözlerini aralayarak çocuğa baktı.

"Hı!" dedi nefesini düzenlemeye çalışarak.

"Adı Viski olsun."

* * *

"Bir daha saçlarımdan bahseden olursa burnundan beynine metal bir çubuk sokarım. Yeni yöntemim bu."

Sergei'nin hırçın sesiyle yemek masasında kahkaha koptu. Sergei saçları siyah halde gelmişti.

Kapıyı açan Hazar'ın hayvan gibi güldüğünü duyduğunda kapıya koşmuştu Hazan. Kapıda siyah saçları, asık suratı ve elindeki pizzalarla Sergei duruyordu. Hazar'ın gülüşüne karşılık bir yumruk savurmuştu. Hazar geriye çekilerek savuşturmuştu ancak hâlâ gülüyordu. Hemen sofrayı hazırlamıştı kız. Açlıktan ölüyordu.

"Kumarhaneyi de böyle dağıttık Kızıl." dedi Sergei elindeki pizzayı ağzına tıkarak. Dövmelerle kaplı parmaklarını yaladı. Hazan, Hazar'la Sergei'nin yaptıklarını duyunca şaşırmamıştı. Üç hafta içinde neler neler görmüştü.

"Saçların, bağırsağından sonraki sıraya yerleşiyor." Genç kız sırtarak konuşmuştu. Sergei'nin gözleri gayet normal bakıyordu. Bu içine su serpilmesine neden olmuştu. Sergei siyaha boyadığı kaşlarını kaldırdı.

"Thomas bizi kandırmıştı. Senin bağırsağın diye."

Sergei yüzünü buruşturup birayı kafasına dikti.

"Piç kurusu. Kafasıyla itler top oynuyor şimdi." Hazan ağzındaki pizzayı zorlukla yuttu. Onun dediklerinde ciddi olduğunu biliyordu, ama çocuk her zaman şakacı bir hava içindeydi.

"Bir tilki evlat edinmişsiniz. Haremini genişletiyorsun kuzen." dedi Sergei göz kırparak. Hazan koltukta uyanan ama mayışık halde onları izleyen yavru tilkiye baktı.

"Tilki erkek. Adı da Viski." dedi gülerek.

"Tilkilere eğilim göstermekte olan..." Hazar'ın ensesine şaplağı geçirmesiyle sırtarak sustu.

"Ha, Nico söyledin mi Hazan'a?" Hazan çocuğa gözlerini dikti.

"Neyi?" Sergei birasını bitirip masaya vurdu.

"Ups ben kaçır." Sergei merdivene yöneldiğinde Hazan çocuğa bağırıyordu.

"Fotoğrafların olduğu odada yatma!" Sergei başparmağını kaldırarak sırtı ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"Anlaşılan bu gece salondaki koltuklarda yatacağız." diye homurdandı Hazar kollarını göğsünde birleştirerek.

"Neyi söylemen gerekiyordu?" Hazar derin bir nefes aldı.

"Teyzenle eniştenin öldüğünü..." Genç kız kıpırdamadan çocuğa bakıyordu.

"Sen ciddi misin?" Hazar ellerini ıslak mendille temizlerken başıyla onayladı.

"Nasıl?"

"Birbirlerini öldürmüşler gibi gösterilmiş. Hâlâ senin peşinde olan birileri var." Hazan kaçan iştahıyla birlikte pizza dilimini masaya bıraktı.

"Tahminimce miras hakkını teyzenler yoluyla alacaklardı. İşe yaramayınca öldürdüler. Geriye annen kalıyor." Hazar yeni düşmanlarının annesi olduğunu mu ima etmeye çalışıyordu?

"Her neyse. Düşünme şimdi. Koltuklarda yatacağız büyük ihtimal." Hazar kızın konuşmasına fırsat vermeden çekyat olan koltuğu açtı.

"O piç yatmadan çarşafı alıydık keşke." Hazan masadan yavaşça kalktı.

"Ben getiririm." diye mırıldandı yukarı yönelirken. Kendini tuhaf şekilde hissiz hissediyordu. Fazla boş. Yataklar kurulduğunda Hazar üstünü değiştirip yatağın içine girmişti. Hazan'sa farkında olmadan oyalanıyordu. Poşetlere sıkıştırdığı Hazar'ın resmini çe-

kip çıkardı. Arkasına dönüp baktığında çocuğun uyuduğunu gördü. Adamın parmaklarıyla boyadığı boyalarda elini gezdirdi. Resim onu korkutuyordu. Hazar'ın sert ifadesini izlerken resimde ne anlatılmaya çalışıldığını çözmeye çalışıyordu. Hazar'ın kötü tarafı geçmiş miydi geleceği mi? Kör adam ne demeye çalışmıştı? Hazar'ın cevabını da hiç sorgulamamıştı. Hazar'ın sesiyle yerinden sıçradı.

"Resmime mi bakıyorsun Tilki?" Çocuğun sesi uykuluydu. Hazan resmi masanın üstüne bırakıp koltuğa yöneldi. Koltuk yatak kadar geniş olmasa da ikisi de sığıyordu. Uzandı ve konuşmadan çocuğa baktı. Sırtüstü nasıl rahat uyuyabiliyordu?

"Resimde ölüm var."

Çocuğun sesiyle Hazan yattığı yerden doğruldu. "Kapa çeneni."

Hazar'ın sarıların dolaştığı yeşil gözleri açılınca Hazan yüzündeki ifadeyi korudu.

"Böyle söyleme." Hazar'ın alaycı bir ifadeyle güldüğünü duydu. "Ölümden korkuyor musun?"

Hazan çocuğun omzuna vurdu. "Herkes kadar."

Hazan, sessiz kaldı. Ardından hızla yataktan kalktı. Hazar'a bakmadan üstüne kazağını geçirdi.

"Tilki?" Hazan tek kelime etmeden sokak kapısını açtı ve kapıyı çarparak çıktı.

* * *

Acı tarif edilemezdi. Bir el midesinden göğsüne uzanıyor sıkıyor, sıkıyordu. Teyzesiyle eniştesi ölünce tepki vermemişti. Onlarla ilgili tek doğru düzgün anısı onlara karşı yakınlığı yoktu. Ancak Hazar'ın onu dünyaya bağlayan bir şey yokmuş gibi konuşması... Kendisine rağmen bir gelecek görmemesi, onu öldüren bu olmuştu. Hazar'ın cümlesi ardından tüm uzuvlarının donduğunu hissetmişti. Hazar'ın hayatında önemli değildi, vakti geldiğinde Hazar gidecekti. Gidecekti ve arkasında yaşamak için sebebi olmayan birini bırakacaktı. Hazar'ın cümlesi ona en büyük yıkımı vermişti. Gelecekle ilgili umutlarını elinden almıştı. İnsanlar umut olmadan yaşayamazlardı. Asansör en alt kata indiğinde hızlı adımlarla çıktı. Ona selam veren gece nöbetçisini görmezden geldi. Gözyaşlarından

önünü görmüyordu. Karanlık caddede yürümeye başladı. Rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Hazar onunla bir gelecek görmüyor muydu? Tırnaklarını avuç içlerine geçirdi. Aptal Hazar, aptal, aptal... Nasıl böyle bir hataya düşebilmişti? Hayatında yeterince derdi yokmuş gibi bir de bu işi sarmıştı başına. Hazar'a âşıktı. Bir el kolunu kavradığında Hazar'ın öfkeyle yanan gözleriyle karşılaştı.

"Sen ne halt yediğini zannediyorsun?" Sesi soğuktu.

"Seni ilgilendirmez." Hazar kolunu kurtarmak için çekiştirdi. Ancak çocuğun elleri kurtulmasına izin vermedi.

"Sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?" diye tısladı çocuk öne eğilerek.

"Kolumu bırak Hazar! Yoksa çılgık atmaya başlayacağım."

"At ama bu saatte dışarısının ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

"Hazar bir gelecek görmüyorsan ya da düşünmüyorsan beni oyalama." Çocuk irkilse de kendini toparladı.

Hazar kaşlarını çatıp çocuğun boş bulunmasından yararlanarak kolunu kurtardı.

"Senin için bir anlam ifade etmediğimi düşündüm. Etseydim bir gelecek olurdu ve ben de orada olurum değil mi?" Ardından ekledi.

"Sen, o kadar çoksun ki benim için, binlercesi toplansa bu sayıya erişemez."

* * *

"Hazar bu çok güzel." diye fısıldadı kız. Çocuğun beline dolanmış kollarını hissedebiliyordu. Sokağın ortasında etmiş oldukları kavgadan sonra eve dönmek istememişti genç kız. Hazar biraz düşündükten sonra onu buraya getirmişti.

"Macera istediğini söylemiştin. Zararsız bir tane yarattım." Rüzgâr hızla esip kızın örülü saçlarını uçuşturdu. Hazar titremesine engel olamadı.

"Üşüdün mü?"

"Hayır." dedi Hazar. Titremesini gizlemek için kendisini sıktı.

"Üşüyorsun."

Hazan kaşlarını çattı. "Hayır, dedim ya!"

Hazar'ın titrediğini hissetti. Kafasını kaldırıp yüzüne baktı. Çocuğun dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Siyah kapüşonu iri buklelerinin üzerine örtülüydü. Gözleri şehir ışıklarının parıltılarını taşıyordu. Kalbinin hızlandığını hissetti. Ellerini uzatıp çocuğun alnına düşen dalgalara dokundurdu parmaklarını.

"Daha fazla gül Hazar." dedi kız.

"Birilerini öldürürken gülmek benim huyum değil." dedi Hazar. Gözlerini ileriye çevirdi. Londra ayaklarının altlarındaydı ve ısl ısl ısl ısl. Devlete ait bir kamu binasının çatısında duruyorlardı. Çatıya çıkışları yasaktı, ancak Hazar onu gizlice çıkarmış, çatı şifresini de girmişti. Hazan onun güvenliğe rüşvet verdiğinden şüphelense de kendisi bunu macera olarak düşünecekti.

"Çok fazla kişi öldürdün mü?" dedi güçlkle yutkunarak genç kız.

"Bunun için beni yargılayacak mısın?"

"Asla!" dedi Hazan kaşlarını çatarak.

"Ben de iyi bir kız sayılmam." Hazar'ın göğsü titrediğinde Hazan gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördü çocuğun.

"Ne yaptın çilli? Komşunun bahçesinden erik mi çaldın? Sınavda kopya mı çektin?" Beline sarılı kollar arasında dönerek çocuğun göğsüne sağlam bir yumruk geçirdi.

"Götün tekisin. Gerçi sen bunu zaten biliyorsun."

Çocuk kızın yumruğunu tuttu. Bileğini örten kazağı sıyrarak mavi gülü açığa çıkardı. Kafasını eğip dudaklarını kızın bileğine sürttüğünde Hazan gözlerini kapatmamaya çalıştı. Sıcak dudaklar serin bileğine bastırıldığında dudağını ısırdı genç kız. Hazar'ın hafifçe bileğini öpmesi çok farklıydı. Çocuğun ona sessiz biçimde bağlılığını sunduğunu hissediyordu. Hazar geri çekildiğinde hayal kırıklığının yüzünü kaplamasına engel olamadı. Ukalaca bir gülümseme çocuğun yüzüne yerleştiğinde Hazan kafasını başka tarafa çevirdi. Hazar'ın fark ettiğini biliyordu. Kızın çenesini tutup kendisine çevirdiğinde Hazan bakışlarını çocuğun güzel gözlerine çevirdi. Gözlerine her baktığında içi acıyordu. Acıtıyordu. Sevginin acıtabileceğini bilmiyordu ama Hazar'a bakarken kalbi acıyordu. Bir yanı

onu kaybetme korkusuyla doluydu ve yaşadıkları hayatta onu her an kaybedebileceğini biliyordu. Her saat, her dakika, her saniye aklının bir köşesinde dönüyordu bu düşünce. Bazen üstünü örtse de hep oradaydı. Oraya gömülüyordu ve çırpındıkça acıyordu.

"Tilki, böyle bakma." Hazan düşüncelerden sıyrılıp gözlerini kırıştırdı.

"Nasıl?" dedi bozulan sesini düzeltmeye çalışarak.

"Her an ağlayacak gibisin. Düşünme. Düşünceler insanı intihara sürükler." Hazan kafasını salladı.

"Hem söyle bakalım kötü kız, neler yaptın?" Hazar'ın derinden gelen sesini duyunca kaşlarını çatı kız.

"Alkol, sigara, senin sayende ot ve hap..." Hazar başını hafifçe yana yatırdı.

"Hap mı?" dedi tıslayarak.

"Ekstazi." Hazan liseye başlarken kötü arkadaşlar edinmişti. Boşlukta ydı ve fazlasıyla ilgisiz bırakılmıştı. O kafayı yaşamıştı. Oldukça ürkütücü, bir o kadar güzeldi.

"Uyuşturucunun yanından bile geçme Tilki." dedi çocuk kızın belini saran kollarını sıkılaştırarak.

"Diyene bak." Hazar güldü. Ancak gözleri sert bakıyordu.

"Geçmişimi bilmiyorsun. Yorum yapma." Kelimeleri sertti. Evet bilmiyordu. Ancak korkularını düşüncelerini yeteneğini ve içindeki karakterleri biliyordu. Bu kadarı yeterliydi.

"Geçmişin umurumda değil." diye fısıldadı. Hazar'ın duyduğunu biliyordu. Yavaşça, tereddütle sırtını saran kollar ona cevabını veriyordu.

* * *

Hazan, Rüya

Flütün melodisi yaprakları titretti, çimenlerin arasında süzüldü. İlk, leylak kokulu rüzgâr; kızıl, uzun saçları uçuşturdu. Kalın saç tutamları kalçaların etrafında abenkle dans etti. Gözleri kapalıydı. Onu izleyen çocuğu görmüyordu. Son notalara ulaştığında gözlerini açtı. Güneş ışı-

ğının vurduğu, sarıya çalan açık kumral saçlara; iyice açılıp bal kırı-
mında bir renge dönüşen gözlerle baktı.

"Nasıldı Bay Baronov?" Çocuğun dudaklarının kenarı hafifçe ya-
kırı kırıldı.

"Fena değil."

"Ne demek fena değil? Müziğimi sevmiyor musunuz yoksa?"
Hazan'ın muzip sesi çocuğun kulağına ulaştığında gülümsedi.

"Sözcükleri boş yere harcayamayacak kadar çok seviyorum." Genç
kızın ürperdiğini fark etti. Lacivert gözleri irice açılmıştı. Yüzündeki
çiller belirgindi.

"Rene Char." diye mırıldandı Hazar.

Hazan gülümsedi, içten bir gülümsemeydi bu. Hızlı adımlarla ağa-
cın dibinde oturan çocuğa yöneldi ve kollarını boynuna doladı. Güçlü
bir el belini kavrayıp kendine çekince dengesini bozmamak için çocuğun
boynuna tutundu. Saniyeler içerisinde çocuğun kucağındaydı. Hazar
kızın elindeki flütü alıp kenara bıraktı. Hazan çocuğun boynuna sokul-
du. Kendine has kokusunu içine çekti.

Bir ormandaydılar. Kuş cıvıltıları her yerde yankılanıyordu. Flü-
tün melodisine eşlik etmeleri ayrı bir güzellik katmıştı ortama. Kuşların
ötüşleri melodi oldu. Çok güzel bir şarkıydı. İnsanın içini titreten, ya-
şama isteğiyle dolduran... Çocuğun ince parmaklarını çıplak omzunda
bissetti. Elini çocuğun yumuşak, karman çorman saçlarına soktu. Ker-
kin yüz hatlarına, onu dikkatle izleyen güzel gözlerine baktı.

"Hazar Nikolai Baronov."

Çocuk ukala bir şekilde gülümsedi. "Biraz daha pratik yapman ge-
rek."

Hazan kaşlarını çattı. "Doğru söylemiyor muyum?"

"Aksanlı."

Kız çocuğun saçını hafifçe çekti. "Türk olduğundan olabilir mi
zeki şey?"

Çocuk omuz silkti. "Belki."

Hazan gülümseyip kafasını yara izleriyle dolu göğse yasladı.

"Burada ne işimiz var?" Çocuğun birden gerildiğini bissetti.

"Gitmeden önce, son kez Tilki..."

Genç kız panikle kafasını kaldırdı. "Neler oluyor Hazar?" Hazan'ın

sekinliğini koruyan gözlerine baktı. Buna rağmen sesi panik doluydu. "Hayır." diye mırıldandı çocuk. Hazan soğuk parmakların yanağı-
nı kavradığını bissetti. Çocuğun biçimli dudaklarını kendisine bastır-
dığını bissetti. Arka planda çalan müzik karmaşaya dönüştü. Kuşlar
melodiyi bozmuş çıldırmış gibi ciyaklıyorlardı. Hazar'ın öpüşü derin-
leştiğinde ağzına kan tadı geldi. Kanat sesleri duydu. Renkli kuşlar ha-
valanmış üstlerine doğru pike ediyor ancak onlara yaklaşmadan dönü-
yorlardı. Üstlerine rengârenk tüyler yağarken kız geri çekilip Hazar'a
baktı. Çocuk bir şey demek için ağzını açtığı anda koyu renkli kan çene-
sine doğru süzölmeye başladı. Giydiği beyaz gömleğin göğüs kısmında
büyüyen kan şeklinde bir daire vardı. Havadan yağan tüylerden mavî
renkli olanı süzölüp çocuğun kanlı gömleğine kondu. Hazar'ın gözle-
rindeki soğuk bakış kanını dondurdurdu. Çılgılık atmak için ağzını açtı.

* * *

Baronov, Kâbus

Bulamıyordu.

Hazan'ı bulamıyordu. Önünden kendisini sallamadan geçen çocuğu
yakaladı.

"O nerede?" diye tısladı. Sıska çocuk şokla irileşen gözlerini kırptı-
rıldı.

"Kimden bahsediyorsun dostum?" Çocuğun şakağındaki beş nokta-
dan oluşan dövmeye baktı. Aptal yerine konmaktan hoşlanmazdı, üste-
lik onların seviyelerinin katlarca üstündeyken.

"Kızıl saçlı, 1.70..." Mekânın ışıkları üstlerine vururken çocuğun
yatkınlığını fark etti. Müzik adını verdikleri bilgisayardan çıkan cı-
zırtılar sinirlerini bozarken karşısındaki dallamadan yanıt alamamak
Hazar'ı daha fazla gazlıyordu.

"Yamuk çeneni yerinden çıkarmadan önce bana cevap verirsen iyi
edersin." dedi suratını çocuğun terli suratına yaklaştırarak. Korkuyla
gerilen çocuk jöleyle yana yatırdığı saçlarına götürdü elini.

"Arkada." diye mırıldandı. Çocuğu yana savurdu. Önünde dans
eden insan topluluğunu yararak geçerken durakladı. Bu lanet mekânın

arkaya çıkan bir kapısı olmalıydı. Elini göğsüne dayayıp dans eden es-
meri iteleyerek pistten kenara çekildi.

Hazan'ı tehlikeye atacağını biliyordu. Biliyordu. Ancak bu kadarı
fazlaydı. Soğuk bir el kalbini sıkarken gözleri sinirden kararmak üze-
reydi.

Hastalığın nüksetmemesi için sakinleşmesi gerekiyordu. Lanet ol-
sun, sakin olamıyordu. Hazan'ı bulamadan sakin falan da olamazdı.
Odanın köşesindeki siyah perde ve önünde duran siyah kulaklıkları adam
dikkatini çekince gülümsedi.

Adamın önünde dikilince kel adam siyah gözlerini karşısındaki ço-
cuğa çevirdi.

"Patrona gôtür. Beni bekliyor."

"Baronov?" Adamın borazanı andıran sesi gürültülü müziği yapıp
kulağına ulaştığında düz bir ifadeyle suratına baktı.

"Ta kendisi." Hazan'ı almak başından beri işleyen bir plandı. Bunu
anlamıştı.

Adam Hazan'ın kolunu sertçe tuttu. Birkaç adımdan sonra iç gıcık-
layan bir çatırtı loş koridorda yankılandı. Ardından adamın kaba saba
çığlıkları geldi. Kaybetmeye yakın bir Baronov'a yapılmaması gereken
bir hareketti o sert, sahiplenici tutuş. Eğildi adamın silahını pantolo-
nunun içine sıkıştırdı. Ayağıyla adamın yamuk açılı koluna acımadan
bastırdı, ta ki adam acıdan bayılana dek. Ardından adama bakmadan
yürümeye devam etti. Koridorun sonundaki metal kapısı görüyordu.
Oradan gelen sesleri duyabiliyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğinde çoktan
iki silah ona doğrultulmuştu. Göğsü körük gibi kalkıp inerken odada-
ki manzaraya baktı. İki silahlı adam, sandalyeye bağlanmış Hazan ve
yanındaki zenci berif. Hazan'la göz göze geldiğinde kızın pislik içinde
olduğunu fark etti. Gözleri öyle acı dolu ve yalvarırcasına bakıyordu ki,
o an Hazan onu oradan kurtarmak için ölmeyi diledi. Kızı omzuna atıp
oradan çıkmak istiyordu. Ancak berifleri geçmesi için beklemesi ve plan
kurması gerekiyordu. Beklemek sadece bitip tükenmeyen bir çaresizlik..

"Biz de seni bekliyorduk gôt berif." Zenci adam konuşmasıyla soğuk
cam gibi olan gözlerini ona çevirdi çocuk.

"Ne istiyorsunuz?" dedi boğuk bir sesle.

"Beynini, ama nefes almadığında işimize yaramaz."

"Biz de senin canını böyle yakarız." dedi adam Hazan'ın saçlarını astırırken. Okşamaya kıyamadığı güzel saçlarına. Hazar öfkeyle öne doğru bir adım attı.

"Ben kesmeden önce ellerini kızın saçlarından çek." Zenci adam büyük alt dudağını yaladı.

"Çek dedim!" Hazar'ın gürlemesiyle odadaki herkes yerinden sıçradı. Zenci adam boş bulunarak elini çekti.

"Bana bak zenci surat." Yumuşak ses korkunç bir tınısya bürünmüştü. Melez gözlerine perde inmiş gibiydi.

"İstedğin bilgileri söyleyeceğim. Ardından buradan çıkıp gideceğiz." Büyük bir adım attı. Silahlı adamlar orada olduklarını hatırlatmak istercesine silahın emniyetini açıp kapadılar. Hazar'ın umurunda değildi. Adamın iri suratına suratını yaklaştırdı. Bir bukle alnına düşmüştü. Elleri deli gibi titrerken omuzları gergindi. Hazan'ın bembeyaz olmuş yüzüne gözyaşlarıyla dolu gözlerine çevirdi bakışlarını.

"Onun ağzını çöz!" Adını öğrenmeye zahmet etmediği zenci, kızın ağzındaki banta sertçe asıldı.

"Hazar..." Genç kızın titrekçe aldığı nefesle gözlerini kısa bir an yumdu çocuk.

"Ne istediğinizi söyleyin."

"Veriler lazım sarı çocuk." Zenci adam kafasıyla bir hareket yaptı. Silahlı adamlardan biri kâğıt ve kalem getirdi.

"Yaz." Hazar gözlerini kapatıp istenilen verileri söyledi. Zenci, Hazan'ın bileklerini çözüp kızı itti. Hazar tir tir titreyen kızın beline sarıldı. Depodan mekâna çıkana kadar konuşmadılar. Gürültülü müziğin arasından geçip sokağa çıktıklarında Hazar kızı kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Yanımdayım Hazan." diye mırıldandı kızın karman çorman olmuş kızıl saçlarına bir buse kondurarak.

"İyiyim ben." diye mırıldandığını duydu kızın. Kızın lacivert gözleri kendininkileri bulduğunda gülümsedi.

"Geleceğini biliyordum." Kızın titrek sesiyle durakladı çocuk.

"Her zaman gelirsin Hazar." Tenha sokakta soğuk bir rüzgâr esince kızın kendini daha çok bastırıldığını hissetti.

"Değil mi?"

"İşte şimdi asıl olmam gereken yerde, hayata başladığım yerde, Kalbindeyim..." Hazan'ın onu izlediğini görünce hafifçe gülümsedi. "Vazgeçilmez oluşunun sırrı bu işte: Senin olmadığın yerde ne olduğunu biliyorum..."

Kızın elini uzattığını görünce gözlerini kapatarak yanağını eline dayadı. Soğuk yumuşak ele... Ta ki silah sesini duyana kadar... Kendisine yaslanan sıcak beden titredi.

Hayır! Diye düşündü Hazar. Hayır! Elini kızın sırtına götürdüğünde eline bulaşan sıcak sıvıya baktı. Boğazına bir yumru takılırken nefes alamadı. Hazan yavaşça ondan ayrıldı. Kızın yüzü şokla gerilmişti. Gözlerini kapatıp açtığında bronz renkli kirpiğine bir gözyaşı damlası takılmıştı.

"Canım acıyor." Hazar'ın acısıyla kıyaslanamazdı. İki beden tir tir titrerken birbirine yaslandı.

"Hayır!" dedi Hazar boğuk sesle.

"Dayan!" elini ceketinin cebine sokup telefonu aradı. Hazan'ın ağlamaya başladığını duyunca gözlerine tırmanan yaşları hissetti çocuk. Kızın bacakları titrerken bedeni yere düşmek için hareketlendi. Hazar onu sıkıca tutuyordu. Ancak bu iki beden yere çömelmesine engel olamadı. Kızın kızıl saçları gri kaldırım taşlarına yayıldığında etraf kan gölü olmuştu.

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye mırıldandı Hazar boğuk sesle.

"Bir şey söyle." Çocuğun acıyla gerilmiş yüzüne bir damla yuvarlandı.

"Senden vazgeçmiyorum Tilki. Ölmeyeceksin." Hazan'ın yorgun bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Ölmeyeceksin."

"Göt." diye mırıldandığını duydu Hazan'ın. Gülümsemeye çalışsa da haykırmak istiyordu çocuk. Binlerce el vücuduna girmiş her bir organını kavramış sökmek istercesine çekiştiriyordu.

"Her şey için, teşekkür ederim." Hazar inanamayarak yerde yatan ve gülümseyen kıza baktı.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Seni her şeyden çok seviyorum." Kızın mırıldanışı kulağına geldiğinde Hazar eğilip alnını kızın alnına yasladı.

"Beni sakın bırakma."

"Asla!" Hazan'ın gözlerindeki parıltı sönerken dudakları son kez titredi. Ölmüştü. Hazar'a kendi haykırışı tanındık gelmese de son duyduğu o olmuştu.

Sıçrayarak uyandı Hazar. Kıvrıcık saçları alnına yapışmıştı. Kalbi korkuyla çarpıyordu. Eli ayağı buz kesmişti. Küçüklükten beri doğru düzgün rüya görmezdi. Ancak bu... Çok gerçekçiydi. Hızla döndü ve uykusunda huzursuzca kıpırdanan kıza sokuldu. Hazan'ın titrediğini hissetti. Ardından kız gözlerini açtı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı uykulu boğuk bir sesle.

"Uyu Tilki." dedi çocuk yüzünü kızın saçlarına gömerek. Kızın gözlerini kapar kapamaz uykuya daldığını biliyordu. Kendisinin de bir daha uyuyamayacağını.

Hayal gücü güçlü bir silahtır.

24

Hazan yavaş adımlarla merdivenleri indi. Annesiyle babasının odasında yatmışlardı. Hazan ilk defa bir duvarı kaplayan ve kendisini rahatsız eden fotoğrafları görmezden gelmişti. Hazar'a sokulduğu an her şeyi unutmuştu. Ağzını kocaman açarak esnedi. Deli gibi uykusu vardı. Derin bir uykuda olan Hazar'ı izlemiş ardından bir şeyler içmek için sabahın köründe mutfığa inmişti. Ancak böyle bir manzara görmeyi beklemiyordu. Sergei tezgâhın üstünde oturuyordu. Üstü çıplaktı. Vücudunun sadece yarısı dövmelemlerle kaplıydı. Kucağında Viski oturuyordu. Sarı gözleri camdan dışarıyı izlerken dalgındı. Kıza doğru kafasını çevirirken kulağındaki halkalar gün ışığını yansıttı.

"Kaçamağınız nasıldı?" Ses tonu neşeliymiş gibi çıksa da bir tuhaftı. Sigarayı tutmayan eliyle Viski'nin kafasını okşamaya başlamıştı. Hazan dudağını yaladı.

"Güzeldi." dedi mırıldanarak. Sergei'den biraz çekiniyordu. Buzdolabına giderken istemeden onun önünden geçmeyen uzun yolu seçmişti.

"Korkuyor musun?" Sergei'nin ağır sesiyle buzdolabını kavrayan eli kasıldı.

"Ne münasebet."

"Münasebet mi? Kaç yaşındasın sen altmış falan mı?" dedi çocuk kendi kendine gülererek. Hazan omuz silkip dolabı açtı. İçinde hiçbir şey yoktu. İçine çektiği nefesi bıkkın şekilde dışarı verdi. Tezgâha bir şeylerin çarpma sesiyle kafasını kaldırdı kız. Sergei elindeki kimlikleri masanın üzerine attı.

"Hazar bunları senden daha ne kadar saklayacak merak ediyorum." Hazan kaşlarını çatarak kimlikleri aldı.

"Bunları biliyorum Sergei. Kızıl Kıyamet'in kasasından..." Genç kızın sesi azalarak kesildi. O kasadan aldıkları kimlikler Rus vatandaşlığına aitti. Hazan orada kalacaklarını sanıyordu. Ancak elindeki Türk vatandaşlığına ait kimliklerdi.

"Hazar Göktaş." diye mırıldandı kız. Üstünde kendisinin oldukça çirkin olan pasaport fotoğrafı vardı. Hazar'ın kimliğine baktı. Savaş Göktaş.

"Türkiye'ye akşam geri dönüyoruz." Kapının oradan gelen boğuk sesle yerinden sıçradı Hazan. Üstü çıplak olan çocuk merdivenin tirabzanlarına yaslanmıştı. Sarıya çalan saçları karman çorman olmuştu. Gözleri şişti.

"Boktan bir kafaya sahip birileri çenesini iki dakika kapalı tutsaydı açıklayacaktım." Sergei gözlerini devirerek orta parmağını kaldırdı. Viski tezgâhta koştururken Hazan elindeki kimliklere bakıyordu. Boğazında bir yumru vardı. Koca bir yumru. Yutkununca gözlerinin yanmaya başladığını fark etti. Ağlamak da nereden çıkmıştı?

"Tamam. Ben bir tualete gideyim." diye mırıldandı Hazan. Kızıl saçları yüzünü kapayacak şekilde başını yere eğdi. Hazar'ın yanından geçerken ince parmaklar kolunu sertçe kavradı. Sözcüklerden önce çocuğun kokusu burnuna ulaştı.

"İyi misin?"

"Evet." dedi Hazan sesinin çatlak çıkmamasına uğraşarak.

"Sadece tuvaletim geldi." Gözyaşları göz pınarlarında hızla birikirken saçlarının perde görevi görmesi işine gelmişti. Kolunu sallayarak çocuğun parmaklarından kurtuldu.

"Hemen geleceğim. Bu konuyu konuşacağız." Hazar'ın kafasını salladığını hayal meyal fark etti.

Merdivenleri âdeta koşarak çıktı. Banyoya ulaştığında kapıyı kapatıp kilitledi. O anda yanağına düşen gözyaşı damlasını silmek için elini kaldırmadı bile. Dudaklarının titremesini bastırmaya çalıştı. Neden ağladığını bilmiyordu. Ağzından tuhaf bir ses çıktığında elini ağzına bastırdı.

Her şey yolundaydı. Yeni bir kimlik yeni bir hayat... İzmir'deki evlerini, mal varlıklarını, her şeyi Hazar halledebilirdi. Bunu bili-

yordu. Sadece... Suyu açtı. Soğuk su yanaklarına çarparken biraz rahatlamıştı.

"Neden ağlıyorum?" diye mırıldandı. Her şey birden üstüne binmişti? Hayatının altındaki halıyı biri tutup çekmiş ve her şey tepe-taklak olmuştu. Normal olmayan bir hayat isteyen o değil miydi? Al sana normal olmayan hayat. Yüzüne suyu birkaç kere çarptı. Gördüğü rüyanın etkisi olabilir miydi bu? Kapıdan gelen tırmalama sesiyle durakladı. Suyu kapatıp yüzünü havluya bastırdı. Kapıdaki tırmalama sesi artınca kapıyı açtı yavaşça. Viski tiz bir ses çıkardı. Ardından kızın bileğine geçirdi dişlerini.

"Acıyor, oğlum hey!" diye mırıldandı Hazan yere çömelerek. Tilkiyi ensesinden kavrayıp kucağına aldı. Aşağıdan gelen sesleri duyunca adımlarını hızlandırdı. Merdivenin başına gelince durdu.

"Kızı nasıl başına doladın be? Seni zeki sanırdım." Yabancı bir sestti. Hazan sesin sahibini görmek istese de yakalanma ihtimalini göze alamıyordu.

"Kes sesini!" diye homurdandığını duydu Hazar'ın. Derin bir nefes alıp birkaç basamak indi yine de.

"Bana kalsa en başından kızı öldürmüştüm." Sergei'nin sesiyle tüm hücreleri buz kesti. Onu kendi tarafında sanıyordu. Uyan kızım.

"Kuzenine bıraksaydın ya Niko. Her şey kolay olurdu." Yine aynı yabancı ses...

"Beni bilirsin kuzen. Her halimi gördün. İşini kolaylaştıracaksa yaparım. Acımam." Hazan boğazını sıkın binlerce parmağı hissediyordu. Görülmeyi göze alarak yavaşça kafasını uzattı. Buz mavisi gözleri olan dövmele bir çocuktu Sergei'nin yanında duran. Hazar'ın öne atılarak Sergei'nin yakasını kavradığını gördü.

"Beni bilmezsin kuzen. Her şeyi kaybederken ki halimi görmedin. Görmek istemezsin." Sergei'yi hafifçe geriye savurdu. Sergei yüzünde beliren gülümsemeyle ona baktı.

"Onun saçının bir teline dokunacak olun..." dedi Hazar sakin bir sesle. Susup derin bir nefes aldı.

"İkinizi yan yana gömerim."

Kenarda duran ceketi üzerine geçirip dış kapıyı sertçe çekti.

"Gördün mü Can? Hazan söz konusu olunca kendini öyle bir kaybediyor ki numara yaptığımı bile fark etmiyor." Can kaşındaki piercing'le oynadı. Siyah saçlarını geriye yatırmıştı.

"Onu ilk kez bir şeyleri umursarken görüyorum." Sergei bacağına masaya uzattı. Elindeki elmayı ısırды.

"Ben de. Eskiden yaptığım hiçbir caniliğe karışmazdı. Çok sessizdi. Bir çocuk için fazla sessiz."

Can gülümseyip kollarını göğsünde birleştirdi.

"Sen de ağır sosyopat olmasın?" Sergei burnundan bir hıh sesi çıkardı.

"Sanmam." Ayak sesiyle kafasını kaldırdı Sergei.

"Kabız mı oldun?" Hazan kaşlarını çattı.

"He, hiç sorma." Kucağında yere inmek için kıvranan tilkiyi bırakıp, koltukta oturan yabancıya çevirdi bakışlarını. Boğazında devasa bir göz dövmesi vardı. Bakışları dikkatliydi.

"Hazan sensin demek. Ben Can." dedi çocuk elini selam verir gibi kaldırırken. Elmacık kemiklerinde piercing vardı. Gözlerinin mavisi insanı rahatsız edecek kadar açıktı.

"Hazar nerede?" Can'la Sergei bakiştı. Kapının açılmasıyla cevap vermekten kurtuldular. Hazar kapıda elinde bir poşetle duruyordu. Çıplak olan üstüne ceket giyip çıkmıştı.

"Bu soğukta böyle çıkmak? Ne kadar da akıllıca..."

"Hazırlan!" dedi Hazar elindeki poşeti tezgâha bırakırken.

"Akşam gitmiyoruz. Şimdi gidiyoruz." Hazan kaşlarını kaldırdı. Sergei yerinden fırladı.

"Hop hop hop nereye gidiyorsun?" Hazar açık yeşil gözlerini Sergei'ye çevirdi.

"Her şeyi hallettim." Poşeti sıyırdı. İçinden bir küçük poşet ve bir köpek taşıma kafesi çıktı.

"Nasıl?"

"İnsanlarla arası senden daha iyi Sergei, konuşmak öldürmekten ön planda." Can'ın sesiyle Sergei gözlerini devirip bir puro yaktı.

"Çok da sikimdeydi."

"Tilki!" dedi Hazar poşeti kıza fırlatarak. Hazan poşeti açınca içinde henüz soğumamış bir tost olduğunu gördü.

"Giyin yolda yersin." dedi çocuk. Öne atılıp koltuğun kenarını kemiren Viski'yi ensesinden yakaladı.
"Biz de seni besleyelim ufaklık." dedi ciyaklayan yavruya.

* * *

Yaklaşık bir saattir uçaktaydılar. Hazan ise on beş dakikadır uyuyan çocuğu izliyordu. Kaşları hafif çatıktı. Düz burnu, kıvrımlı dudakları... Hazan içini çekip başını geriye yasladı. Evden o kadar hızlı çıkmışlardı ki neler olup bittiğini anlayamamıştı. Tek bildiği apar topar uçağa bindikleriydi. Aslında içten içe sevinmişti. Türkiye'ye dönüp düzgün bir hayat kurabilirdi. Çete mensubu sevgilisi, sahte kimlikleri ve öldürülen yakınlarıyla... Eminim düzgün bir hayat kuracaktı. Bacağını huzursuzca oynattı.

Yolda Hazar'ın ağzını bıçak açmamıştı. Oldukça öfkeli gözüküyordu. Şimdi ise onu uyandırıp soru sormaya çekiniyordu.

"Sor!" Hazar'ın boğuk sesiyle yerinden sıçradı.

"Ödüm patladı be!" diye mırıldandı elini deli gibi çarpan kalbinin üzerine koyarak.

"Gelecekte ne olacak?"

"İstanbul'da yaşayacağız, sen okula devam edeceksin." Hazan kaşlarını çatı.

"Nasıl ya?" Çocuğun gözlerini açmadan güldüğünü fark etti.

"Okulun olduğunu bile unuttun değil mi?" Hazan ellerini yüzüne bastırdı. Gelecek hakkında hiçbir planı yoktu.

"Ya sen?"

"Yirmi yaşına girecek birinin lisede ne işi var?" dedi Hazar gözlerini açıp kıza bakarak. Hazan dudaklarını yaladı.

"Ne zaman?"

"Birkaç gün içinde, 1 Kasım'da." Hazan gözlerini irice açtı.

"Kutlayalım." dedi hevesle. Çocuğun omzunu silktiğini görünce hevesi boğazında kaldı.

"Kutlamayacak mıyız?"

"Bakarız Tilki." diye homurdandı çocuk.

"Şirketler ne oldu?" diye mırıldandı kız.

"Peşimdekiler mi? Onlar halloldu. En azından şimdilik..." Hazan kafasını salladı.

"Tehlike bitti yani?" Çocuğun gözleri tekrardan açıldı.

"Benim ağıma takılan tehlikeler hiçbir zaman bitmez Hazan," Genç kız kafasını çevirip çocuğun gözlerine baktı.

"Seni başından beri uyarmaya çalıştığım şey buydu." Hazan parmağını çocuğun dudaklarına bastırdı.

"Boş ver şimdi bunları. Sonra düşünürüz." Hazar'ın dilini parmak çizgisinde hissedince ürperdi. Tüyleri diken diken olmuştu.

Genç kızın mırıltısıyla çocuk gözlerini kızın kısılmış gözlerine dikti. Hazan içinin alev aldığını hissetti. Alev yanaklarını yaladı, göğüs kafesini ağrıttı. Tek bir bakış diye düşündü Hazan yutkunmaya korkarak. Tek bir bakış içindeki tüm tereddütleri yıkıp geçiyordu. Çocuk arkaya yaslanıp gözlerini kapadı.

"Can kim?" Hazan'ın sorusuyla çocuğun gerildiğini hissetti.

"Arkadaş," dedi Hazar soğuk bir sesle.

"İstanbul'da ev mi tuttun?" Çocuğun bıkkın bir şekilde iç geçirdiğini görünce kollarını göğsünde bağladı.

"Sonra konuşalım çilli. Bırak da biraz uyuyayım." Hazan konudan konuya atladığının farkındaydı ancak sormadan duramıyordu. Dudağını ısırarak gözlerini yumdu.

* * *

Hazar dairenin kilidini açarken ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu Hazan'ın. Tuhaf bir şekilde işi inada bindirmişti.

"El çantasını aldın mı?" Hazan elindeki el çantasını kavramasına rağmen bir şey demedi.

"Aferin Tilki. Böyle devam et." dedi çocuk bıkkınlıkla Viski'nin kafesini içeri taşıırken. Ev iki oda bir salondan oluşuyordu. Hazar asansördeyken bu kadarını söylemişti. İçerisi güzeldi. Nişantaşı'nda bir daire? Biraz pahalıya patlamış olmalıydı. Hazan kapıdan salondaki piyanoyu görünce gülümsedi. Ardından gülümsemesi soldu. Flütü yoktu. Babasının aldığı. Babası... İçine titrek bir nefes çekti genç kız. Kalbi sızlarken ağlamamaya çalıştı.

Çok özlemişti. Babasını, her şeyi...

"İçeri geçmeyecek misin?" Hazar doğrulup kapıda gözleri dalan kızı baktı. Hazan ağır adımlarla içeriye girdi.

"Okula gitmeyecek misin?" dedi sert bir sesle.

"Düşünmüyorum." dedi çocuk. Hazan krem rengi koltuğa oturup bacaklarını altına çekti.

"Biz neyiz? Göktaylar olarak?" Çocuk kendini karşı koltuğa atıp uzun bacaklarını uzattı.

"Kardeş ya da kuzen, karar vermedim." Kardeş mi?

"Kuzen olalım." Hazan ellerini ensesinde birleştirip pis bir sırtmayla kıza döndü.

"Demek kardeş olmak istemiyorsun? Özel bir sebebi var mı?" O zaman beni öpemezsin.

"Yok." Hazan'ın kendi kendine gülümsemesi sinirini bozmuştu.

"Daireyi nasıl aldın? Hem de Nişantaşı'ndan?"

"Bir arkadaşımın hediyesi, seni tanıştıracam." O sırada uzun uzun çalan zille Hazan yerinden sıçradı. Viski ciyaklayınca kalkıp kafesinin kapısını açtı. Yavru tilki yere atlayıp sağı solu koklamaya başlayınca Hazan da salona göz gezdirdi. Krem renkli koltuklar ve değişik tablolar vardı. Hazan küfrederek ayağa kalktı. Kapının açılmasıyla tiz bir çığlık yükseldi.

"Nik'im!" Genç bir kız kollarını Hazan'ın boynuna dolamıştı. Esmeydi. İri gözleri, ince dudakları vardı. Hazan yamuk bir gülümsemeyle kızın belini tutunca Hazan'da arka plana atılamayacak bir mide bulantısı oluştu.

"Selen dur!" dedi kızın dudakları çocuğun boynuna yapışınca. Hazan titreyen ellerini arkasında birleştirdi.

"Seni tanıştırmak istediğim biri var." Hazan donuk bir surat ifadesiyle kıza baktı, Selen ise büyük bir şaşkınlıkla. Bu sıkı kız saçlı kız da kimdi? Lacivert buz gibi bakan gözleri küçük dolgun dudakları vardı. Kızıl saçları ucundaki kahverengilerle kalçasına geliyordu.

"Hazan." dedi çocuk Selen'i itip kendisinden uzaklaştırarak.

"Bu da Selen, bu dairenin sahibidir kendisi." Selen koyu renk saçlarını kulağının arkasını sıkıştırıp gülümseyerek elini uzattı.

"Akraba falan mısınız? Sergei'ye benziyorsun." Senin belanı si-
kerim, diye düşündü Hazan ister istemez. Odada gözle görülecek miktara gelen bir östrojen hormonu vardı.

"Sevgilisiyim." dedi Hazan zehirli bir gülümseme bahşederek. Selen'in elinin havada donmasının keyfini çıkardı... O kadar öf-

keliydi ki Selen'in suratına bir tane geçirmek, Hazar'ın boynuna dokunan dudaklarını yüzmek istiyordu.

"Şaka? Nik, şaka yaptığını söyle!" dedi kız gergin bir şekilde gülerek. Hazar'ın suratında keyifli bir gülümseme belirmişti. Sarıya dönmeye başlayan gözleri Hazar'ın üzerindeydi. Kızın durumuyla içten içe alay ediyordu.

"Doğru." dedi ellerini cebine sokarak.

"İyi de sen kimseyle sevgili olmazsın ki?"

"Değişiklikler oldu." Selen kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Değişiklikler olduğunda beni aramanı söylemiştim." Sert adımlarla kapıya doğru gitti. Kapıyı açıp önünde duran minik bavalu içeri sürükledi.

"Benden daireyi isteyince bavulumla geldim. En azından birkaç gün burada kalayım. Ankara çok uzak..." Hazar burun kemerini sıktı.

"Neden burada kalacaktıydın?" Hazar'ın soğuk sesi sohbeti bıçak gibi kesti. Selen kaşlarını çatı.

"Eh, çünkü daire benim. Burada yaşarım."

"En fazla birkaç gün Selen..."

Hazar'ın ağzı açık kalırken Selen ellerini çırttı. Viski kızın ayağına toslayınca kız çığlık attı.

"Ay ne şeker şeysin sen öyle!" Öne eğilip Viski'yi tutmaya yeltenince önü açık olan kazağından büyük göğüsleri gözüktü. Hazar yanağının içini ısırarak kollarını kendininkilerin üstünde birleştirdi.

"Uzak dur!" *Tilkimden de, Hazar'dan da.* Selen kaşlarını kaldırarak kıza baktı.

"Aşısını yaptırmadık. Kuduz olabilir." Selen çoktan uzaklaşan tilkiye baktı. Ardından omuz silkti.

"Aç mısın? Yiyecek bir şeyler alalım." Hazar'ın çıplak koluna elini koymuştu. Hazar daha fazla kaldıramayacağını hissetti. Midesi bu kadar bulanırken sağlıklı düşünemiyordu. Onların önünde gardını düşürmeyecekti.

Hızlı adımlarla banyoya girdi. Kapıyı kapatırken Viski'yi az kal-sın kapı aralığına sıkıştırıyordu. Yavru da peşinden girince kapıyı kilitledi. Kendini soğuk zemine bıraktı. Dizlerini karnına çekip

alnını dayadı. Gözünün önünden Hazar'ın boynunu öpüşü gitmiyordu. Bir geçmişleri olduğu belliydi. Elini öfkeyle mermer zemine vurdu tekrar ve tekrar. Eli kızarıp uyuşana kadar vurdu. Ağlamasını engellemek içindi bu. Ne bekliyordu? Hazar'ın kendini kızdan uzaklaştıracağını mı? Ya da yanına gelip ona sarılıp kimin tarafında olacağını belli etmesini mi? Evet bunların hepsini bekliyordu. Ağlamamak için dudaklarını ısırды. Ancak gözyaşları yanaklarına hücum etmişti bile.

"Nik bana piyano çalsana!" Kızın tiz sesi kulaklarına ulaşınca hıçkırığını tutamadı. Piyano sesini duyunca içini çekerek ağlamaya başladı. Ağlamamaya çalışmaktan piyano sesinin kesildiğini, tuşlara rastgele basılmış olduğunu fark etmedi bile. Viski'nin kucasına tırmanmaya çalıştığını hissedince kollarını açarak izin verdi. Yavru kulağını yalamaya başlayınca gözyaşları içinde gülümsedi. Derin titrek nefesler aldı. Ayağa kalkıp omuzlarını geriye attı. Türkiye'de aranıyor muydu acaba hâlâ? Bu konu hakkında Hazar'la konuşman gerekiyordu. Hazar'ın canı cehenneme. Suyu açıp yüzüne çarptı. Ağlamayacaktı. Gerekirse ilk uçakla İzmir'e giderdi. Kaçardı. Kimi kandırıyordu? Kapısı tıklatılınca suyu kapadı.

"Tilki?" Peçeteyle yüzünü kurularken cevap vermedi.

"Çilli şu kapıyı açar mısın?"

"Defol!" diye tısladı Hazan. Kapı büyük bir gürültüyle titreyince gerildi kız. Hazar kapıya omuz mu atmıştı? Kapı menteşelerini zorlayarak titreyince bağırdı.

"Yeter hayvan, kıracaksın!"

"Selen gitti, çık dışarı!" Hazar'ın sesi sinirliydi.

"Her kız görüşünde kendini bir yerlere mi kilitleyeceksin?" Bu acıtmıştı işte.

"Siktirip gitmekle başlayabilirsin işe." diye mırıldandı kız. Viski göğsüne bastırıp kapıyı açtı. Karşısında çok öfkeli bir Hazar vardı. Saçları dağılmış, burun delikleri genişlemişti. Geniş göğsü her nefesle kalkıp iniyordu. Öne atılıp Hazan'ın zayıf bileğini yakaladı.

"Gel şuraya."

"Bıraksana be!" diye bağırdı Hazan. Viski kolunu tırmalayıp kucagından atlamıştı bile.

"Konuşacağız." Hazan kolunu çekiştirdi. Hırsını alamayıp çıkar-

ğün bacağına tekme savurdu. Tekrar ve tekrar. Hazar kıpırdamadan ona bakıyordu.

"Hırsını aldıysan otur şuraya." Hazan uzun saçlarını omzundan geriye savurup gözlerini kıstı.

"Bana emir verme." Hazar onu kolundan koltuğa ittiğinde geriye devrildi. Sinirle doğruldu.

"Ödeşeceğiz Hazar Baronov." Hazar ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Ne saçmalıyorsun?" Hazan dudaklarını yaladı.

"Sadece ödeşeceğiz. Görürsün." Çocuk bıkkınlıkla nefesini verdi.

"Selen'le bir geçmişimiz var." Duymak acıtsa da gözlerini ondan ayırmadı genç kız.

"Ne yapayım?"

"Banyolara kapanıp ağlamayarak başlayabilirsin işe."

"Ağlamadım."

"Çillerin hiç öyle demiyor." Hazan sinirle saçlarını çekiştirirdi.

"Selen'i evden kovmamamın sebebi, babasıdır. Bazı durumlardan dolayı ona ihtiyacım var. Katlanmak zorundasın."

"Nik'im de Nik'im. Nik'in becersin seni." dedi kız öfkeyle söyleyerek. Hazar kafasını arkaya yatırıp bir kahkaha patlattı. Ardından suçlu bir şekilde gülümsedi. Hazan gözlerini pörtleterek ona baktı.

"Ne? Yoksa..." Çalan kapıyla beraber ikisi de kapıya baktı.

"Hazar." dedi kız kapıyı açmak için yönelen oğlana hitap ederek.

"Sana dokunmasına izin verme." Çocuğun gözleri parladı. Ardından kapıyı açtı.

"Döner aldım!" dedi kız cıvıltıyla içeri geçerek. Poşeti açıp yemek masasının üzerine koydu.

"Acısız aldım sana." dedi Selen, Hazan'a döneri uzatırken. Hazan kâğıdını açarken kızın içine zehir koyma olasılığını düşündü ardından gülümsedi.

"Teşekkürler." dedi. Suratındaki iğreti gülümsemeye Hazar'ın yan yan baktığını gördü. Rol yapamıyordu işte ne var? Selen kafasını salladı. Yemek yerken kimse konuşmuyordu. Hazan bir ara kalkan Viski'ye yemek hazırladı. Ardından masaya geri döndü. Selen'in sinsiz bakan gözlerinden hoşlanmıyordu. Sanki bir şeyi planlıyor gibiydi. Saçma düşünceleri aklından kovaladı.

"Salonda yatabilirsin ya da ikinci yatak odasını kullanırsın." Selen ağızındaki parçayı yuttu.

"Salonda yatarım, Hazan'ı yerinden etmek gibi olmasın şimdi."

"Önemli değil." dedi Hazan dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak Hazar yerinden kalkıp boş ayran kutusunu ve kâğıt parçalarını çöpe attı.

"Nereye?" diye sordu iki kız aynı anda. Lacivert gözler koyu kahverengi gözlere kitlendi.

"Tuvalete." dedi Hazar birbirini süzen iki kızı görmezden gelerek.

"Birbirinizi öldürmemeye çalışın." diye mırıldandı bıyık altından gülererek. Tuvaletin kapısı kapandığında Selen söz aldı.

"Nasıl tatmin ediyorsun onu? Çocuk gibisin." Hazan ağızındaki iri lokmayı yuttu.

"Seni ilgilendirmez." Selen gözlerini devirerek yanağına elini yasladı. Yanağında iki ufak ben vardı.

"Onun seninle bir işi var muhakkak. Kullanıyor seni." Hazan dilini ısırdı. Ne ironiydi, ama...

"Seni ilgilendirmediğini söyledim."

"Hadi, arkadaşça konuşalım o zaman. Boğazından çıkan hırıltı çok tahrik edici değil mi?" Hazan kucagındaki elini yumruk yaptı. Hastalıklı bir konuşmanın içine düşmüştü.

"Dilini de çok iyi kullanıyor. Biz kızları böyle cezbediyor işte." dedi göz kırparak.

"En beğendiği yeri göğüslerimdi."

Hazan'ın konuşmamasından cesaret alan Selen hamlelerini teker teker yapıyordu.

"Demek bu yüzden seni bırakmış. O küçük göğüslerden hoşlanır." Hazan gülümsedi. Selen'in yüzü bozulmuştu.

"Üzülmeye ama. İnek memesinden hoşlanan erkekler çoğunlukta." Selen hayretle ona gözlerini açınca Hazan küçümsercesine ona baktı.

"Zaten yüzünün çirkinliğine bakınca sana neden katlanamadığını anlıyorum."

Kızın gözlerinin dolmasına aldırmadı Hazan. Kendisini rakip olarak görmeyen kıza fazlasıyla tahammül etmişti.

"Seni küçük..."

"Yataklar hazır." Hazar'ın sesiyle Selen saçlarını arkaya atıp dikleşti. Göğüslerini ön plana çıkarmak istemişti.

"Ben yatayım Nik'im. İyi geceler." dedi ayağa kalkarken. Hazan'a gözlerini kısarak baktı. Mutfaktan çıkarken kapıyı sertçe kapadı. Hazan, tuttuğu nefesini yavaşça verdi ve ensesindeki dudakları hissetti.

"Demek küçük göğüslerden hoşlanırım?" Ses tonundan gülümsediği anlaşıyordu. Hazan utançla gözlerini kapattı.

"Ne kadarını duydun?" diye mırıldandı.

"Çoğunu." Çocuk burnunu boynuna sürtünce titredi kız.

"Hadi uyu Tilki." Hazan ona doğru dönünce çocuk burnuna öpücük kondurdu.

"Birlikte mi?" Hazar kafasını iki yana salladı.

"Bu gecelik ikinci yatak odasında yat. Halletmem gereken işler var." Hazan kaşlarını çatı.

"Ne işi?" Çocuk kızı belinden tutup ayağa kaldırdı.

"Sonra açıklayacağım. Hadi yatağa." Hazan sıska kollarını çocuğun geniş göğsüne doladı.

"Taşısana beni." diye mırıldandı. Bir yandan da onu kokluyordu.

"Ayakların yok mu senin? Kullan." Hazan hızla kollarını çözüp geriye çekilirken çocuk onu yakaladı. Hazan'ın ayakları yerden kesilirken bacaklarını çocuğun beline doladı.

"Taşıyalım bakalım." diye homurdandığını duydu çocuğun. Hazan çok yorgundu. Apar topar Türkiye'ye dönmek yeni bir ev... Sırtı yumuşak yatağa değince gözlerini açmadı.

"Müzik?" Çocuğun dudaklarını şakaklarında hissetti.

"Başka zaman, söz veriyorum." Doğru ya, salonda Selen denilen kız yatıyordu. Pişano da salondaydı. Kızın Hazar'ı çalarken duymasını istemiyordu. Onun müziği idi, o anlamazdı.

"Hazar..." diye mırıldandı.

"O kıza pişano çalma. Asla!" Üstüne yorganın örtülmesiyle sağa döndü. Ardından uyuyakaldı.

"Uyu Tilki."

Hazan nefes alamayarak uyandı. Yüzünde bir şey vardı. Kafasını oynattığında Viski'nin kafasında yattığını fark etti. Hayvanı aşağı doğru çekti. Viski uyanmadı. Tuvaleti gelmişti. Ayağa kalkıp kapıyı açtı. Hazar'ın kapısının açık olduğunu fark etti. Tuvalete gitmesi için önünden geçmesi gerekiyordu. Paytak adımlarla ilerledi. Kafasını çevirip baktığında tüm uykusu toz olmuştu. Hazar'ı göremiyordu, çünkü siyah külotlu kız üstünde yatıyordu. Hazar'ın elinin kızın belini okşadığını gördü. Kızı kendine çekişini izleyince topuklarının üzerinde dönüp odasına yöneldi. Bomboş hissediyordu. Biri ruhunu çekmiş gibiydi. Yatağa çıktı. Gözlerinin acıması umurunda değildi. Hiçbir şey değildi. Viskiye göğsüne çekti. Hayvan kıpırdansa da uyanmadı.

Eskisi kadar sevmeyecekti, belki de hiç sevmeyecekti, çünkü arada o orman, o karanlık, o geçit vermez, o yeşermekten kararmış orman olmayacaktı artık! Duman inceliğinde bir boşluk dolanıyordu yüreğini. Dudaklarını ısırды. İçeriden bir gürültü geldi. Kadın inlemesiydi. Kapattı gözlerini. Açmamak istedi.

Kadının boğuk seslerini duydu. Yüzünü Viski'nin yumuşak tüylerine sakladı, güzel yumuşak tüylerine. Kalbi o kadar kabarıktı ki ne doğru düzgün düşünebiliyordu ne ağlayabiliyordu ne de nefes alıyordu. Sıcak yaşları yanaklarını sessizce ıslatıyordu.

Kapısının açıldığını duyduğunda yüzünü daha çok sakladı tilkinin tüylerine. Yatağın bir tarafı çökünce gözlerini sıktı.

Neden gelmişti? Bir tane kadın yetmemiş miydi? Çocuğun kolu karnına sarılınca tiksindi.

"Çek!" diye kükredi. Viski sıçrayarak uyandı ve aşağı atladı. Hazar'ın gerildiğini hissetti. Hazan hızla yattığı yerden doğruldu.

"Siktir git!" Yataktan sıçrayarak indi.

"Hazan kafayı mı yedin?" Hazan koşarak salona ilerledi. Yatak boştu. Duşta olmalıydı o sürtük.

"Neden ağlıyorsun?" Hazan salonun ortasında kafayı yemiş gibi etrafında döndü. Ardından Hazar'a tokat attı, sert bir tokat. Göğsü öfke ve acıyla kabarıp inerken çocuğun kafasının yana savrulmasını izledi. Hazar'ın kaşları çatılmıştı. Onun da göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Ne olduğunu söyle Hazan. Sabrım tükendi." dedi çocuk dişle-
rini sıkarak.

"Nemi oldu? Sizi gördüm." Kız bir adım geri attı.

"Allahım o kadar iğrençsin ki..." Çocuğun ona şaşkınca bakan
güzel suratını göremiyordu. Gözyaşları görüş alanını kaplamıştı.
Ağlama diye azarladı kendini.

"Ne gördüysen tamamen yanlış anlamışsın."

"Yanlış mı anlamışım? Kızın belini kalçalarını okşayan elini
gördüm. Kendine çekişini de! Neyin savunması bu?" Midesi ağzına
yükseleirken koşarak lavaboya gitti. Kusmak istiyordu, içindeki her
şeyi çıkarmak. Onun yerine yüzünü yıkadı. Elleri sinirden deli gibi
titriyordu.

"Sen sandım." dediğini duydu çocuğun.

"Kokusu gelene kadar sen sandım ama o gül ve nergis kokmuyor-
du. Parfüm kokuyordu." Hazan ellerini lavabonun kenarına koydu.

"Onu öptün mü?" Sesindeki acıyı duyabiliyordu.

"Hayır."

"O seni öptü mü?"

"Evet." Cevap kısa ve netti. Hazan çocuğa bakmadan yanından
geçti. Salondaki piyanonun kapağını kaldırdı ve elleriyle tuşlara
yumruk attı. Hazan'ın suçu vardı ya da yoktu. İçindeki acı dinme-
mişti. Canı hâlâ yanıyordu. O görüntü aklından çıkmıyordu. Piya-
no bağırıyordu.

"Hazan." dedi çocuk. Adını o kadar yumuşak, o kadar güzel söy-
lemişti ki tuşlara vurmaya kesti kız. Hazan'ın sıcak eli kolunu kavra-
yıp orayı ısıttı. Çocuğun ellerine baktı. Uzun, ince sanatçı ellerine.
Çocuğun kendisine çekmesine sesini çıkarmadı. Sıcak elleri yüzünü
kavradı ve havaya kaldırdı. Kızın başından beri bakmaya çekindi-
ği sarıyla yeşilin iç içe geçmiş oldu güzel gözlerine bakması için
zorladı onu. Burnunu çekti Hazan. Hazan eğilip dudaklarını kızın
soğuk dudaklarına bastırdı. Dudaklarını aralaması için baskı yaptı
nazikçe. Hazan izin verince öptü onu. Hazan çocuğun öpüşüyle ba-
şından ayak parmaklarına kadar ısındı. O kadar nazik o kadar güzel
öpüyordu ki. Hissediyordu. Çocuk geri çekildiğinde ruhu üşüdü.

"Kimseyi böyle öpmedim. Kimseye böyle değer vermedim. Ger-
çi sen bunu biliyorsun. Öptüğüm andan itibaren..." Hazan dudakla-

rını çocuğa bastırdı, kendini ona yasladı. Bırakmasını istemiyordu. Sırtının piyanoya yaslandığını fark etmedi bile. Öpücük derinleştikçe düşünme yetisini kaybetti. Hazar'ın onu kaldırıp piyanonun üstüne oturttuğun fark etti. Çölde uzun süre susuz kalmışlar, su sanki birbirleriymiş gibi öpüşüyorlardı. Çocuğun öpücüğü boynuna indiğinde Hazan kafasını geriye attı. Kızıl düz saçları şelale gibi yayıldı piyanonun tuşlarına. Tırnaklarını çocuğun omzuna geçirip kendisine daha fazla çektiğinde çocuğun onu ittiğini fark etti.

"Hazan, dur!" diye fısıldadı çocuk nefes nefese. Gözlerini kapatıp elini saçlarının arasından geçirdi. Uyarılmıştı. Fazlasıyla. Hazan'ın öpüşmekten kızarmış dudaklarına istekle parlayan gözlerine baktı. Kızı belinden tutup aşağı indirdi.

"Sana piyano çalacağım. Uyuyana kadar." Hazan gülümsedi.

"Hemen hemen her şeyi kaldırabilirim ama aldatılmayı asla! Öyle bir şey olursa hiçbir şekilde kalmam. Giderim. Sonsuza kadar."

"Şşşt." diye mırıldandı çocuk. Hazan'ın bir karakteri vardı birlikte olduğu kadınların aksine. Kızın kararlı bir ifadeye bürünen gözlerine baktı.

Kız, Selen'in çarşaflarını tiksinererek kenara attı ve koltuğa kıvrıldı.

"Çal. Benim için." Hazar gülümsedi. Piyanoya oturdu ve parmaklarını tuşlarla buluşturdu. Müzik odayı kaplayıp genç kızın yollarını örtü gibi sararken Hazan yeryüzüne müzik olarak inmiş çocuğa baktı. Her nota içini titretirken gözlerini kapattı.

*Baş edemeyeceğin kadar fazla karanlık,
güçlü karanlık...*

25

*Siyah yutmuyor, ele geçiriyor.
Siyahın beni ele geçirmesini istiyorum.
Anılarla sahip olduğum renkler,
Beni korkutuyor.
-Baronov*

Bir gece önce

Önündeki karalanmış kâğıtlara baktı Hazar. Binlerce çıkış planı vardı bir kâğıtta. Öbüründe de düşmanlarının isimleri. Arkalı önlü üç tane kâğıt... Kâğıdı savururcasına masaya çarptı. Elleri yüzüne bastırdı. Kabretsin! Bu kadar çok kişiyi kendine düşman etmekle ne yaptığını sanıyordu? Kahrolası dili. Vücudu soğumaya başlayınca ayağa kalkıp çantasına uzandı. İlacı çıkarıp iki tane ağzına attı. Ardından iki tane de uyku ilacı aldı. Anılardan kurtulmak için. Masaya oturduğunda ilaçlar on dakika içinde etkisini göstermeye başlamıştı. Ellerindeki uyuşukluklar kaybolurken üzerine tonlarca kişi oturmuş gibiydi. Ayağa kalktığında başı biraz döndü. Üstündeki tişörtü kenara fırlatırken gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Yatağa giderken hafifçe sendeledi. Kendini yüzüstü bıraktığında her yer karardı.

* * *

Üstündeki ağırlığı hissedince gözlerini açmaya çalıştı. Başı çatlıyordu. Gözlerini açmaya çalıştı. Boynunda göğsünde bir çift el vardı. Hazan? Elini uzatıp kızın belini tuttu. O kadar hâlsizdi ki.

Kızı kendine çekmeye çalıştı. Ellerini belinde gezdirdiğinde yüksek sesli bir inleme duydu. Kahretsin elinin altındaki kalça çok etliydi. Hazan olamazdı. Elini yukarı hareket ettirirken gözlerini açmayı başardı. Açmasıyla burnuna ağır bir parfüm kokusu geldi. Gözlerini odayı bulduğunda alçak sesle küfür etti.

"Ne bok yiyorsun sen?" diye tısladı kızı üzerinden itmeye çalışırken. Cevap olarak göğsündeki dudaklar baskısını arttırdı. Hazar öfkeyle doğruldu ve kızın kolunu yakalayıp sıktı. Selen acıyla inlerken geri çekildi.

"Nik, seni gerçekten özledim. Diğer kız benim inadıma var gibi." Hazar öfkeyle dişlerini sıktı ve kızın kolunu geriye doğru bükte. Karşılığında Selen inlemeyle karışık bir çığlık attı.

"İn üstümden seni kaltak." Selen şokla ayağa kalkarken yatakta yatan çocuğa baktı.

"Tam bir piçsin Nikolai Baronov. Senden nefret ediyorum!" Üstünü başını çekti kızı öfkeyle. Selen'in evi terk ettiğini kapının sertçe çekilmesinden anlamıştı. İnleyerek kendini yatağa bıraktı. Baş ağrısı onu öldürüyordu. Kasları seğirirken sakinleşmek için derin nefesler aldı. Ellerini buklelerinin arasına soktu. Zorlanarak ayağa kalktı. Banyoya girip yüzüne soğuk su çarptı. Açıldığında bembeyaz kesilmiş suratına baktı. Hazan'ın yanına gitmeliydi. Kaslarındaki ufak sızıyı göz ardı etti.

* * *

Hazan gözlerini açtığında yataktaydılar. Hazar ona piyano çaldıktan sonra yatağına götürmüş olmalıydı. Belinin üzerindeki ağırlığa bakmak için hafifçe kafasını kaldırdı. Hazar'ın kolu belinin üzerindeydi. Saçlarının arasından ensesine süzülen ılık nefesi hissedebiliyordu. Odaya giren güneş ışığıyla gözlerini kıstı. Çocuğun kolunu yavaşça yatağa bıraktı ardından yanağına ufak bir öpücük kondurdu. Mutfak kapısını açtığında elinde kupayla Selen oturuyordu. Gözleri kızarıktı ve gözlerinin altlarında mor halkalar vardı.

"Günaydın." dedi kız bezgin bir sesle. Hazan şoke olmuş gibi kızın suratına baktı.

"Sana da." dedi soğuk bir sesle.

"Alışveriş yaptım." Hazan buzdolabını açıp kahvaltılıklara baktı.

"Görebiliyorum." Selen'in seslice nefesini verdiğini duydu.

"Bak üzgünüm." Kızın sesinde herhangi bir belirti yoktu. Üzgün olduğuna dair. Bomboş bir sesti. Hazan omuz silkti. Zeytinleri kâselere yerleştirirken parmağını yaladı. Yeşil zeytine baylırdı.

"Ne zamana kadar burada kalacaksın?" Selen'in saçlarını kulağının arkasını sıkıştırdığını, ardından da sıkıntılı bir şekilde kupa'yı parmaklarının arasında çevirdiğini gördü.

"Babam... Bu gece Hazar'la konuşmak istiyorum. Gideceğim yani." Hazar'ın içi korkuyla doldu. Dudağını kemirmemek için kendini sıkarken bir sandalye çekip kızın karşısına oturdu.

"Baksana senin baban ne iş yapıyor?" Selen'in gözleri hafifçe kı-sıldı.

"İş adamı." dedi kestirip atarak.

"Hazar'la ne işi var?" Selen omuzlarını silkti.

"Ne bileyim." Hazan ayağa kalktı ve kahvaltılıkları sofraya dî-zerken kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Hazar'la aranda olanlar babanla Hazar'ın arasını etkiler mi?" Kısacası Hazar seni reddettiği için baban Hazar'ın canına okur mu?

"Bilemem." dedi Selen dudaklarına sadist bir gülümseme yay-lırken.

"Şöyle yapalım. Nik'i bana bırak, babam da canını yakmasın." Hazan kasılırken bardağı sertçe masaya koydu.

"Üzgünüm Selen, aklın bir tarafına kaçtı herhâlde." Kızın bur-nundan alaycı bir ses çıkardığını duydu.

"Huyum bu. En iyisini alana kadar rekabet ederim."

"Bu rekabet değil, tehdit." Selen arkasına yaslanıp kollarını göğ-sünde birleştirdi.

"Kurallara uymam." Hazan uzun kısl saçlarını geriye atıp soğuk bir gülümsemeyle ona döndü.

"Ne tesadüf. Ben de." Selen kahkaha attı. Soğuk bir şekilde, "Sen? Kötü kız olmak için fazla küçük değil misin?"

"Sen de benimle laf dalaşına girmek için fazla salak?" Selen'in yüzü bozulurken Hazan kendini dizginlemeye çalışıyordu. Sinirini iyi gizlemeliydi.

"Nik seni sevdiğini sanıyor ama geçici bir heves kızam. Döner dolaşır bana gelir. Ben bir kez sikip attığı kızlara benzemem." Hazar? Sikip atmak? Hazan kafasını hafifçe yana eğip mermerin üstünde duran küçük ayaklarını izledi. Onu hiç öyle hayal edemiyordu.

"Göreceğiz." dedi Hazan bakışlarını ayaklarından ayırmadan. Kapının açılmasıyla iki kız da sustu. Hazar hırçın bir şekilde mutfağa göz gezdirdi.

"Sen hâlâ burada ne yapıyorsun?" dedi soğuk bir sesle. Kahve makinesinin önüne geçip bardağını bölmeye yerleştirdi.

"B... Bana mı diyorsun?" Selen'in hayretle gerilmiş yüzüne karşılık sırtlamak istedi Hazan. Ancak dudağını ısırarak gülümsemesini sakladı.

"Evet." Kahveyi yavaşça beyaz kupayı doldururken Hazar, Hazan'a çevirdi bakışlarını.

"Viski'ye mama versene." Kendi adını duyan tilki yavrusu kapının aralığından kafasını uzattı. Hazan iç çekip hırlayan yavruyu kucığına aldı. Mutfaktan aldığı tabağın içine mamayı doldururken içini çekti. Ardından iştahla sütle karıştırdığı mamayı yiyen yavruya baktı. Kendini yere bıraktı uzun kıvılc saçlarını önüne aldı. Örerken dudağını yaladı. Selen'in evden gitmesi gerekiyordu. İçeriden gelen boğuk sesleri duyuyordu ancak ne dediklerini anlamıyordu. Üstünde kendisine bol gelen tişörtlere baktı. Hazar kotunu çıkarmış olmalıydı. Utanması gerektiği hâlde utanmıyordu. O kadar Hazar'dı ki. Halata benzeyen örgüyü omzunun üstünden geriye attı.

Selen'in hışımla mutfaktan çıktığını gördü. Bavulunu kaptı. Kapıdan çıkmadan önce yerde oturan kıza baktı. Bavul elinden gültüyle düştü. Selen sert adımlarla geldi ve mamasını yiyen yavru tilkiye tekme attı. Viski'nin ağlama sesi Hazan'ın kulağına geldiğinde her şey çok hızlı oldu. Hazan yerinden fırladığı gibi yumruğu Selen'in suratına geçirdi. Saçını yakaladığını biliyordu ama umursamıyordu. Boğazını tırmalarken çenesini sıyıran bir yumruk salladı. O sırada Selen'in iri eli yüzünde patladı. Bir an yıldızları gördüğünü sansa da durmadı, bacağını kaldırıp kızın karın boşluğuna bir tekme attı. Selen'in saçını bıraktığını hissettiğinde dirseğini öne

eğilen kızın yüzüne geçirdi. O sırada Hazar'ın kolunu belinde hissetti. Ayakları yerden kesilince hırsını alamamıştı. Kötü olmaya mı zorlanıyordu? Olacaktı. Tuvaletlerde ağlamaması mı gerekiyordu? Öyle olsundu. Kimseyi incitmemeye çalışmaktan, çenesini kapalı tutmaktan, bir şeyleri sineye çekmekten yorulmuştu. Ergen çocuklar gibi davranmamaya çabalamaktan sıkılmıştı. Viski'ye atılan tekme öfkeden gözünü döndürmüştü. Sevdikleri söz konusu olduğunda acıyı önemsemezdi. Hele sevdiği insanlar bu kadar azken.

"Siktir git seni orospu!" Hazar kendi sesini tanıyamadı.

"Seni sik meraklısı fahişe, defol git! İndir beni!" Hazar'ın sırtında yere inmek için çırpınırken Selen ağzındaki kanları silip bavulunu aldı.

"Görüşeceğiz seninle!" Kapıyı çarpıp çıkmadan önce son söylediği şey buydu.

"İndir beni Hazar! Senin de ağzına sıçacağım. Viski nerede?" Hazar kızı omzundan kucağına aldı. Hazar çırpınmaktan nefes nefese kalmıştı. Beyaz suratında kırmızı bir el izi vardı. Hazar'ın dudakları kızın yanağında dolaştı.

"Bu çok ateşliydi." Hazar çocuğun boğuk sesini duyduğunda ürperdi. Ayakları boşlukta sallanıyordu. Hazar'ın kucagındaydı ve midesinde kaynayan öfke arzuya dönüyordu.

Çocuğun dudaklarına baktı. Hazar'ın ona yaklaştığını hissettiğinde gözlerini kapadı. Dudakları dudaklarına dokunmadan durdu. Nefesini dudaklarında hissediyordu. Dudaklarının arasında ki elektriği... Sızlayan yüzü umurunda değildi. Şu an öpmek istiyordu. Hem de fazlasıyla. Hazar'ın dudakları kendi dudaklarına dokunduğunda nefes almayı unuttu ve çocuğu ensesinden kendine doğru çekti. Dudakları kendi dudaklarında dans ederken zaman durdu. Midesini kavuran ateş büyüdü. Çocuğun ellerini kalçalarında hissedince kendini ona yasladı. Eş zamanlı olarak midesinden gurultu geldi. Çocuğun gülümsediğini kıvrılan dudaklarından anlamıştı. Hazar geriye itildiğini hissedince hayal kırıklığıyla kafasını yana eğdi.

"Yemek çilli... Birilerine dayak attın." Hazar zaferle gülümsedi.

"Yapamayacağımdan şüpheli mi vardı?" Çocuğun düşünür gibi

yaptığını görünce omzuna vurdu. Aynı anda ayakları haliya değdi. Viski'nin ayaklarını yaladığını hissedince endişeyle yere çöktü.

"İyi misin oğlum?" dedi hayvanın güzel tüylerini okşarken. Viski elini yalamaya başlayınca gülümsedi ve hayvanın kafasını öptü.

"Hadi gel!" Hazar'ın güzel sesini duyunca ayağa kalktı. Tost makinesinden tostları çıkaran Hazar'a baktı. Mutfak küçüktü ama her türlü mutfak aleti vardı.

"Buradan da gidecek miyiz?" Hazar tostı kızın tabağına bırakırken tek kaşını kaldırdı.

"Selen'i kovduk ya. Ondan dedim."

"Tapu benim üzerime. İstese de çıkaramaz." Hazan tostunu ısıtırken ona baktı.

"Babası bu gece seni görmek istiyormuş." Hazar'ın üç ekmeği daha tost makinesine yerleştirdiğini gördüğünde gözlerini devirdi.

"Görüşeceğiz. Yarın Umutlu Koleji'ne başlıyorsun." Hazan boğazına takılan ekmeği zorla yuttu.

"Kolej mi? Yapma ya. Ben de çeteye katılayım. Silah soygun ne olursa?" Hazar'ın tek tarafı kıvrılan dudaklarına baktı.

"O kadar mı nefret ediyorsun okuldan?"

"Sen nefret etmiyor musun?" Çocuk omuz silkip tostlarını tabağı koydu.

"Kolay." Hazan kaşlarını çatı.

"Benim de süper über hiçbir şeyi unutmayan bir beynim olsa bana da kolay gelirdi." Hazar'ın sırtıttığını görünce gülümsedi. O sırada kapı ısrarla çaldı.

"Kalk kapıya bak." Hazan tostunu yuttu zorla.

"Sen bak."

"Çocukluk yapma Hazan. Bak işte." Hazan elini peçeteye sildi. Birden durakladı

"Bacaklarım tamamen çıplak!" diye seslendi.

"Farkında değil miyim sanıyorsun?" Gözünün önüne düşen birkaç teli üfledi kız.

"Sen bak, ben altıma bir şeyler geçireceğim." dedi içeri koşarken. El çantasından bir kot çıkarıp zorlanarak üstüne giydi. Hiç ses yoktu. Oysa kapının açılma sesini duymuştu.

"Kim geldi?" dedi koridoru geçerek. Kapıdakileri görünce nefesi boğazında tıkanı.

"Pavel?" Pavel mavi saçlarını karıştırdı.

"Biz geldik bebeğim!" Hemen arkasında iki metrelik boyuyla Oleg, yanında sırttan Anya vardı.

"İnanamıyorum!" Hazan ellerini yanaklarına bastırdı. Kalbi deli gibi atıyordu. Yüzyılın şokunu geçiriyordu.

"Yaşıyorsunuz!" İçeri girerlerken Anya gözlerini devirdi.

"Şans eseri. O adam bizi öldürmedi. Birkaç kişi gelince ortalık karıştı." Hazan üzerindeki şoku atamamıştı. Boş boş bakıyor, beyni denilenleri geç algıliyordu.

"Yaşıyorsunuz." Anya gözlerini devirip ellerini beline koydu. Bordo renkli kazağının içinde güzel gözüküyordu.

"Eveeet. Anlaman için kaç kere tekrar etmen gerekiyor?" Oleg, Hazar'a yarım yamalak sarıldı.

"Hazırım Niko. Herkesi ayarladım."

"Mert nerede?" Hazan'ın sorusuyla Pavel arkasına yaslandı.

"Ailesi değişim programında olmadığını anladı, şimdi onların yanında, Rusya'da." Hazan içine su serpildiğini hissetti.

"Bu ufaklık da ne? Ne cins köpek bu?" dedi Anya, Viski'nin yanına oturarak. Viski kızı kokladı birkaç kere.

"Lan... Tilki bu!" Pavel'in hayret dolu sesiyle birlikte Anya elini birden çekti.

"Isırır mı?" Hazan koltuğa Pavel'in yanına ilişti.

"Canı istediğinde." Bir köşede Oleg'le Hazar'ın bir şeyler konuştuklarını fark etti. Oleg rahatsız gözüküyordu. Kaşları çatılmış siyah saçları önüne düşmüştü. Hazar'ın yüzü ifadesizdi. Gözleri dikkatle Oleg'in yüzünü izliyordu.

"Neyin hazırlığı bu?" Hazan'ın meraklı sesiyle iki çocuk kafalarını aynı anda ona çevirdi. Oleg'in gözleri irileşirken Hazar sıkıntılı gözüküyordu.

"Akşama bir işimiz var, onu halledeceğiz." Anya gözlerini kısarak abisine baktı.

"Pis işler. En son ikimiz de ölüyorduk." Oleg gerilse de kız kardeşine cevap vermedi.

"Selen'in babasıyla buluşmayacaksınız değil mi?" İki çocuk da sorusunu görmezden geldi.

"Ben de geliyorum."

"Siktir oradan." Hazar'ın keskin sesi odada yankılandığında müthiş bir gerginlik oluşmuştu.

"Neden?"

"Nerede Oleg?" dedi Anya. Ağabey dememesi tuhaftı.

"Bir gece kulübünde ama..."

"Harika!" diye ayağa fırladı Anya. Uzun dalgalı saçlarını geriye attı.

"Ne zamandır eğlenmiyordum."

"İkiniz oturun oturduğunuz yerde. Yarın okula başlıyorsunuz." Anya'nın gözleri şokla irileşirken Hazar sıkıntıyla üfledi.

"Ne okulu ya? Şaka yapıyorum de." Oleg ellerini cebine soktu.

"İyi olur. Hazar'ın yanında durur."

"İnanamıyorum size!" diye bağırды Anya.

"Bir fikrim var. Gece kulübüne sizden ayrı gideriz. Ben kızların yanında dururum. Uygun saatte döneriz. Bizden bağımsız olursunuz." Pavel'in sesiyle herkes ona döndü.

"Yürü be Pavel."

"Hayır!" Hazar'ın sesi itiraz kabul etmediğini belirtirken Oleg düşünceli görünüyordu.

"Gelsinler." dedi Hazar'a bakarak. Hazar yumruklarını birkaç kez sıktı.

"Bir şey olursa senin mavi saçlarını teker teker yolarım." dedi Pavel'e bakarak. Oğlan dudağındaki piercing'i ısırды.

"Alışveriş! Nişantaşı'nda alışverişe çıkalım!" Hazar gülümsedi birden.

"İyi olur. Pavel sizi bir yerlere götürmeye madem bu kadar istekli o zaman o çıkarsın oraya da." Pavel yüzünü buruştururken Oleg mutfağa girdi.

"Kahve, sigara?" diye seslendi.

"Geliyorum." dedi Hazar. Hazar Viski'yi izledi. Gitmeseler miydi acaba ama ya Hazar'a bir şey olursa? Birden fazla kişilerdi. Hiçbir şey olmazdı değil mi? Anya'nın kolunu tutmasıyla kafasını kaldırdı.

“Üstüne büyük gelmeyen bir şey giy de gidelim.”

* * *

“Kızlar size yalvarıyorum. Eve gidelim. Akşam oldu.” Hazan da aynı fikirdeydi. Bacakları ağrıyordu.

Altı saattir dışarıda sürtüyorlardı. Kendisine günlük şeyler almıştı Anya'nın aksine.

“Uf, mızımızlanma be Pavel. Hazan'a daha elbise almadık.” Pavel ellerini yukarı kaldırdı.

“Tanrım öldür beni. Öldür. Öldür. Öldür.” Ensesine yediği şaplaqla sesi kesildi. Hazan bunu fırsat bilerek Pavel'in oturduğu pufun ucuna ilişmişti.

“Krasny? Sen de mi? Bu hâlinle Niko'yu nasıl elinde tuttuğunu anlamıyorum.”

“Niye son zamanlarda herkesin derdi bu oldu?” Anya kaşını çatıp elindeki bebe yaka pembe elbiseyi inceledi.

“Başka kimin derdi oldu ki?” Hazan iç geçirip yanağını eline dayadı.

“Selen diye bir kızın.” Anya elindeki elbiseyi askılığa asarken kaşlarını çatı.

“Selen Akarsu. Büyük memeli esmer bir kız.” Hazan şaşkınlıkla Anya'ya baktı.

“Soyadını bilmiyorum ama ikinci cümle doğru.” Anya askılıktan siyah, omuzları ve sırtı açık bir elbise çıkardı.

“Bunu dene otuz dört beden.” Hazan bacaklarını ovuşturarak ayağa kalktı.

“Sen nereden tanıyorsun?” Anya dudaklarını yalayıp Hazan'ı kabinlere doğru itti.

“Eskiden arkadaşımıydı. Sonra aramız bozuldu.” Hazan kabine girip elbiseyi astı.

“Dur tahmin edeyim. Hazar yüzünden.” Anya'nın güldüğünü duydu.

“O da var ama sadece kendini beğenmiş ve fitneci biri o kız.” Hazan soyunurken alayla gözlerini devirdi.

“Diyene bak.” diye mırıldandı.

"Bir şey mi dedin?"

"Babası ne iş yapıyor peki?" Elbiseyi üstüne geçirince şöyle bir baktı. Göğüslerini yukarı itmişti elbise. Olduğundan büyük gösteriyordu. Cildi beyazdı. Kızıl saçları kalçalarına doğru dalgalanırken dudaklarını yaladı. Çok güzel gözüküyordu. Biraz kısaydı ancak sorun değildi. Artık değildi. Masum kızı oynamaktan sıkılmıştı. Madalyonun diğer yüzü vardı, daha kötü tarafı. Yavaş yavaş ona izin vermeliydi. Kendini bastırdıkça boğuluyordu.

"İş adamı. Akarsular. İyi bir iş adamı olarak bilinir." Kızın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Şunları da dene." Kabin perdesinin altından siyah platform topukluları attı. Hazan çömeli giymeye başladı. Anya perdeden içeri kafasını uzattı.

"Vay be. Nefes kesici görünüyorsun." Hazan kafasını dikleştirdi kabinden çıktı.

"Pavel, bir dövmeceye gidebilir miyiz?" Pavel kafasını telefonundan kaldırıncı şaşkınlıkla kıza baktı.

"İşte bu. Görüldüğün kadar masum olmadığını biliyordum." Hazan omuz silkti.

"Kim masum ki?"

* * *

Arabada otururken arkasına yaslanmamaya çalıştı. Kuaförde bütün işlerini halletmişlerdi. Tabii ki dövmeceiden sonra. Kürek kemiklerinin arası yanıyordu. Dudaklarını emdi. Elbise kalçalarına kadar çıkmıştı. İnce uzun bacakları ortadaydı.

"Direkt mekâna gidelim. Saat ona geliyor." Pavel kafasını sallayıp arabanın motorunu çalıştırdı. Hazan aynadan Anya'ya baktı. Anya lacivert straplez bir elbise giymişti. Saçları dağınık topuzdu. Narin yüz hatları vardı. Hazan onun çok güzel olduğunu düşündü. Anya'yla göz göze gelince kız gözlerini ne var dercesine kırptı. Hazan gözlerini ondan çekti.

"Mekân nerede?"

"Beyoğlu'nda ama bu trafik can sıkıcı." Pavel cümlesini bitirir bitirmez yol açıldı. Mekâna geldiklerinde Hazan kapıyı açtı. Frikik

vermeden inmeye çabaladı. İnince eteğini düzeltti. Hemen girişte kırmızı halı vardı. The Water Divine'dı mekânın adı. Kapıdan girmeden önce Pavel lacivert gömleğini düzeltti ve elindeki kartı iri kıyım adama gösterdi.

"Sadece zenginler girebiliyor." diye fısıldadı.

"Çok saçma." diye mırıldandı Hazan. İçeri girer girmez güzel bir müzik karşıladı.

"Bara!" diye bağırdı Anya. O sırada Pavel ikisinin de kolunu tuttu.

"Kaybolmayın bir yere." Ortada devasa bir pist vardı. İnsanlar dans ediyordu. Ancak çoğu kişi locaya benzer yerde oturuyordu. Tavan ışıklarla süslenmişti. Minik sarı lambalar yıldız gibiydi.

"Bara." dedi Anya Pavel'in kulağına bağırarak. Çocuk başını sallayarak onu onayladı.

"Cin." dedi Hazan, Barmen'e doğru.

"Ellilik bira." dedi Anya da. İçkileri geldiğinde Hazan içkisine abandı. Dans etmek istiyordu. Hiçbir şey düşünmemek istiyordu.

"Yavaş kızım yavaş." Cinin dibini gördüğünde hâlâ bir şeyi yoktu.

"Tekila." dedi barmene.

"Yarış." dedi Hazan, Anya'ya bağırarak. Kendisinde de bir şey yoktu.

"Varım." dedi Anya biranın dibini görerek. Tekilaları geldiğinde küçük kadehleri tokuşturdular.

"Süper normal yaşamımızla!" dedi Anya bağırarak. Aynı anda fondip yaptılar. Hazan limonu ısıtırken güldü. Üçüncü tekiladan sonra bile normaldi. Ancak Anya çakır keyifti. Durmadan konuşuyor gülüyordu. Barmen göz kırparak dördüncü shot'larını koyduğunda Pavel, Hazan'ın kolunu tuttu.

"Yeter bu kadar. Sarhoş olmayın." Anya kahkaha atarak Pavel'e sarıldı. Ardından kafasını çocuğa kaldırdı.

"Çok güzel gözlerin var Pavel." Pavel ne yapacağını bilemeyerek Hazan'a baktı. Bebeksi suratı endişeyle dolmuştu. Oleg gibi abisi olan bir kızıdan korkmayıp ne yapacaktı? Hazan elini gidin dercesine salladı. Anya, Pavel'i dans pistine sürükleyip ona sarıldı. Hazan omuz silkerek Anya ve kendisinin shot'larını içti. Hareketli bir şarkı çaldığında ayağa kalktı.

"Siktir." diye mırıldandı başını tutarken. Fırl fırl dönüyordu. Gözlerini kapatıp barın tezgâhına yasladı. Kafasını kaldırdığında daha iyiydi. Ancak adam gibi düşünemiyordu.

"Selam." Yanına esmer bir çocuk oturmuştu. Sıradan bir çocuktu. Uzun sakalları ve boncuğu andıran kahverengi gözleri vardı.

"Dans etmek ister misin?" Hazan gülümseyip kafasıyla onayladı. İntikam zamanı Baronov. Sahi o neredeydi? Etrafına bakınca da flaşa benzeyen, yanıp sönen ışıktan kimseyi göremiyordu adam gibi. Piste sarsak adımlarla yürüdü. Müzik geldiğinde yavaşça kalçalarını sallamaya başladı. Anya'nın dediği şarkı tekrar çalıyordu. Neydi o? Neyse, siktir et diye düşündü. Kızıl saçlarını sallayarak etrafında döndü. Of, iyi dönüyordu. Nakaratta kalçalarıyla beraber göğüslerini kıvırdı. Karşısındaki çocuk ona bakarak olduğu yerde sallanıyordu. En sonunda ellerini beline koymaya cesaret etti. Hazan mesafesini koruyarak kalçalarını hareket ettirdi. O kadar mesafeliydi ki aralarından biri rahatça geçerci. Çocuk belinden tutup onu kendine çektiğinde yüzü düştü. O sadece dans etmek istiyordu. Kalçalarında bir çift el daha hissedince arkasına baktı. Başka kumral bir çocuktu. Başıyla diğer çocuğa selam verdiğinde tanıyor olduklarını anladı. Kafese alınmaya başlamıştı. Ellerin biri belinde diğeri kalçasındaydı. Kolları iterek aralarından çıkmaya çalıştı. O sırada biri yanlarında belirdi. Kafasını kaldırdığında uzun boyun sahibini gördü. Oleg. Delikanlı çocukları iteledi. Kumral olan hemen toz olsa da esmer olan Hazan'ı kendine çekince Oleg'in kaşları çatıldı. Çocuğu yakasından itti. Çocuk bu sefer diklenmedi. Hazan bakışlarıyla Oleg'e teşekkür ederek saçlarını kaldırdı ve dans etmeye devam etti. Arkasını döndüğünde bacakları titredi. Hazar duvara yaslanmış duruyordu. Ellerini göğsünde birleştirmişti. Işık yüzüne vuruyor yeşil gözlerinin rengini açıyordu. Siyah gömleğinin açık düğmelerinden kasları ve köprücük kemiği belli oluyordu. Çocuğun bakışları o kadar keskindi ki... Hazan çocuğun onu öldürmek üzere olduğunu hissediyordu. Ancak umursamadı. Dudaklarını yalayarak kalçalarını kıvırdı. Hazar'ın yüzüne ışık vurduğunda yeşil gözlerinin renginin daha da açıldığını gördü.

Çocuk yaslandığı yerden doğruldu ve elindeki içkisini bitirip masaya koydu. Hazan çocuk yaklaştıkça içindeki heyecanın arttığını hissetti. Hazar o kadar zarif ve kendinden emin yürüyordu ki. Buklelerinden biri alnına düşmüştü. Tam karşısına geldiğinde kokusunu aldı; sabun ve baharat karışımı. Hazan elini çocuğun göğsüne koyduğunda sıcaklığını hissetti. Kollarını çocuğun beline doladı. Hazan ter içinde kalmıştı. Çıplak sırtında Hazar'ın uzun parmaklarını hissettiğinde ürperip kendini çocuğa yasladı. Daha yakın olmak istiyordu. Hazar onu seviyordu. Öyle değil mi? Bundan şüphe duymamalıydı ama içinde bir yerlerde çok derinde bir korku vardı. Hazar'ın etrafında hep kızlar olacaktı. Selen'den düzinelerce olacaktı. Baş edebilir miydi? Elbette ederdi. Kalçasını Hazar'a doğru ittiğinde çocuğun onu hafifçe iterek gözlerine baktığını fark etti. Bir sorun mu vardı?

"Oturalım." Hazar'ın boğuk sesi kulağında yankılandığında kafasını salladı. Çok yorulmuştu. Bar taburesine oturduklarında Hazar'ın yanında oturan çocuğu gördü. Dans ettiği uzun sakallı esmer çocuktü. Hazan'a doğru eğilip bir şeyler söyledi. Ancak kız onu müzikten duymuyordu. Hazar'ın bardağı parmaklarının arasında döndürüşünü izledi genç kız. Çocuk eğilip bir şeyler söylemeye çalışıyordu hâlâ. Hazar'ın elindeki cam bardak hızla çocuğun eline inip paramparça oldu. Çocuk acıyla bağırıp kan içinde kalan elini kaldırdığında Hazar'ın çocuğun ensesinden tutup kulağına bir şeyler söylediğini gördü. Çocuğun yüzü yaşlarla parlarken ona baktı genç kız. Hazar'ın yüzü ifadesizdi. Onun da parmaklarına minik camlar batmıştı. Hazar'ın dedikleri bittiğinde çocuğu bar sandalyesinden aşağı savurdu. O sırada Oleg'e yaslanan Anya ve tedirgin bir yüze sahip olan Pavel geldi yanlarına. Hazar kızın kolunu tuttuğunda Hazan kafasını tezgâha yaslamak üzereydi. İnsan kalabalığının içinden çıkmaya çalışırken Hazar'a yaslandı. Temiz havaya çıktıklarında açıldığını hissetti genç kız.

"Eve gidince konuşacağız." Hazar'ın sert sesini duyunca yüzünü buruşturdu Hazan. Boku yemiş olabildi.

"Sigara var mı?" dedi çocuğa bakarak.

"Hayır, sabır var. O da son demlerinde." Parmağının ucuna saplanmış minik bir camı dişleriyle çıkarıp parmağının üstüne bastırdı. Pavel arabayı getirdiğinde Oleg yürüyemeyen Anya'yı arka koltuğa bindirdi. Hazar kıza bakmadan kapıyı açtı.

"Kendim binerim." dedi Hazar çocuk kolunu tuttuğunda.

"Sadece başım dönüyor. Film kopmadı daha." Arkasına yaslanırsa yaslanmaz sırtı acıdı. Tabii ya dövme yaptırmıştı. Dirseklerini dizine yasladı.

"Anya ne kadar içti Hazar?" Oleg'in sorusuyla ona baktı Hazar. Bitkin hissediyordu.

"İki bira, üç de tekila shot." Eğilip ayakkabılarını çıkardı. Topukları sızlıyordu.

"Tekila mı? O iki birayla sarhoş olur. Sen ne kadar içtin?"

"Cin ve beş shot fazla değil. Alkole dayanırım." Oleg dikiz aynasından Hazar'ın kızaran ama bilinçli gözlerine baktı.

"Hızlı gidelim." Pavel'in sesini duyunca ona baktı kız. Arkaya onların yanlarına oturduğunu fark etmemişti. Anya, Pavel'in üstünde sızmıştı. Bir göğsü dışarı çıkmak üzereydi. Hazar öne eğilip kızın straplesini düzeltti. Ani frenle kafasını ön koltuğa çarptı midesi çalkalandı.

"Alkol alınca kusan bir tip değilim ama yavaş, araba tutar."

"Geldik zaten." diye mırıldandığını duydu Hazar'ın.

* * *

Hazar'ın kucagında eve girince uyumak istiyordu.

"Anya'yı direkt yatıracağım ayılmasına gerek yok. Sabaha kadar uyur." dedi Oleg kıızı açılan koltuğa bırakarak. Hazar'ın banyonun kapısını kapatırken suyu açtığını duydu.

"Sakin. Dövmem var." dedi ayaklarını yere basarken.

"Fark ettim Tilki." Kızın saçlarını önüne itti.

"İn girum imus nocte et consumimur igni." Hazar'a baktı.

"Anlamını biliyor musun?"

"Gecenin içinde dönüyoruz, ateş bizi yutuyor." dedi çocuğun cevap vermesini beklemeden.

"Sağdan da, soldan da okunuşu aynı..." Sırtında Hazar'ın dudaklarını hissetti. Minik elektrik şokları bedenini sararken gözlerini kapadı. Hazar'ın elbisesini indirdiğini hissetti. Elbisenin kendi desteği olduğu için sütyen giymemişti. Saçlarını öne atarak göğüslerini kapadı.

"Bu ne?" diye fısıldadı Hazar dantelli külotuna parmağını geçirirken. Hazar'ın utanması gerekiyordu ama utanmıyordu. Alkol damarlarında çağlayarak akarken o daha fazlasını istiyordu. Arkasında hissettiği soğuklukla kafasını çevirdi. Hazar yoktu. Boğazına bir yumru otururken suyu yüzüne çarptı. Hazar gerçekten onu istemiyordu. Onu arzulamıyordu. Gururunun incindiğini hissetti.

"Önünü dönme kollarını kaldır." Hazar kollarını kaldırdı. Başına temiz ve bol bir tişört geçerken Hazar'ın kokusu doldu içine. Gözlerinin dolmaması için kırıştırdı. Çok saçmaydı.

"Hadi seni yatıralım." Hazar kıpırdamadı.

"Beni arzulaman için devasa göğüslerimin olması ya da diğer konularda usta olmam mı gerekiyor?" Sesi soğuktu. Hazar'ın çıplak bedenine baktı. Hem çok güçlü hem çok saydam gözüküyordu. Kıvrık saçları karışık. Kılıç şeklindeki kolyesi boynundaydı. Gözlerinde şaşkınlık vardı.

Kız daha bir dikkatle baktı. Gözlerinin altındaki morluklara, zayıflamış yüzüne. Hazar çok yorgun gözüküyordu.

"Beni istemiyorsun. Sevgilinim."

"Bunu nereden çıkardın?"

Hazar ellerini iki yana açtı. "Öpüşme biraz derinleşse itiyorsun. Ne bileyim, normal bir erkeğin yapacaklarını yapmıyorsun."

"Senden faydalanmıyorum." Hazar'ın sesi düzdü.

"Bu faydalanma değil. Gerçekten seni nasıl elimde tutuyorum. Müziğim mi? Hadi oradan. O ruhsal bir ihtiyaç. Fiziksel değil."

"Ne zamandan beri fiziksel ihtiyaçlarımı düşünür oldun?"

Hazar ellerini beline koydu. "Konu o değil!" Hazar kızı belinden tutup kendine çekti. Kızın küçük yuvarlak kalçalarını avuçladığında Hazar'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Seni istiyorum Tilki." Kızın kendini hissetmesi için kendisine bastırdı. Hazar'ın titrek nefeslerini duyabiliyordu.

"Her şeyin oldu bittiye gelmesini istemiyorum." Dudaklarını kızın boynuna yaslayıp hafifçe emdi.

"Her şey sırayla... Sen sikip atabileceğim bir kadın değilsin. Sen benimsin." Hazan şoke olmuş bir şekilde ona bakıyordu.

"Aptal bir fiziksel ihtiyaç senden önemli değil. Hiçbir şey senden önemli değil." Hazan çocuğun kafasını yakalayıp kendine çekti. Parmak uçlarına yükselmişti. Hazar'ın belinden tutup kaldırdığını hissetti. Bacaklarını çocuğun beline dolarken ağzını aralayıp çocuğun dilinin içeri girmesine izin verdi: Banyodan çıktıklarını fark etmedi. Sırtüstü yattığında canı acısa da sesini çıkarmadı. Hazar tamamen üstündeydi. Düşünemiyordu. Sadece yanıyordu ve Hazar'dan daha fazla istiyordu. Daha yakınında istiyordu. Çocuğun parmakları göbeğinin etrafında bir daire çizdi. Yukarılara uzanırken Hazar'ın boynunu ısırıldığını hissetti.

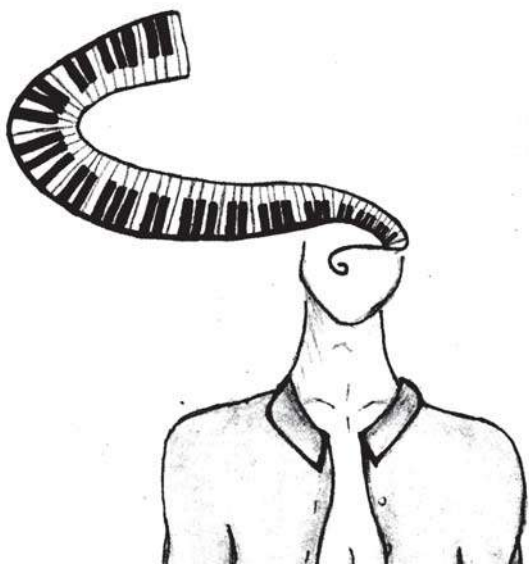
"Gecenin içinde dönüyoruz." Tişörtü üstünden gittiğinde soğuk hava tenini yaladı. Hazan saçlarını öne atmayı düşünse de çocuğun durup kendisini izlemesine fırsat vermeden üstüne çekti. Hazar'ın bir eli kalçasındaydı. Kulaklarının altındaki hassas noktayı hafifçe öptü.

"Ateş bizi yutuyor." Hazan mırıldandı. Ellerini çocuğun buklelerinin içine geçirip göğsünün üstündeki yaralardan birini öptü.

"Aşk her şeyin üstesinden gelir."

"Hazar..."

Kapının yumruklanmasıyla ikisi de sıçradı.

Hazar hızla geri çekilirken yorganı kızın üstüne doğru çekti. Hazan sütyenini kapıldığı gibi yorganın altına girmişti. Yorganı kullanarak giyinmeye çalışıyordu. Kapı açıldığında Oleg'in öfke ve korkuyla çarpılmış suratını gördü çocuk. Ters bir şeyler vardı. Hazar iki büyük adım atıp dolaba ulaştı. Yerinden sökercesine dolap kapaklarına asıldı. Dolap zeminindeki kadın kıyafetlerini yere fırlattı. Hazan kıpkırmızı bir suratla ve yamuk yumuk giydiği tişörtle yorganın altından çıkıp çocuğa baktı. Bir kutunun içinden çıkardığı silahlara... Şarjörünü kontrol ederken Oleg'in sesi apartmanda yankılanıyordu. Rusça bir şeyler dedi.

"Hazar!" dedi kız öne atılarak. Çocuk dönüp Hazan'a baktı. Kızıl kahve düz saçları dağılmıştı. Dudakları şiş ve çilleri belirgindi. Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı.

"Gitme." dedi kız. Öyle kırık öyle derin kelimelerdi ki... İçi acıdı çocuğun. Gitmesi gerekiyordu, her şeyi sona erdirmesi. Sonsuza kadar kaçamaz, saklanamazlardı. Kaşlarını çatıp kıza bir bakış atarak arkasını döndü.

"Lütfen." âdeta fısıldamıştı kız. Hazan yalvardığının farkındaydı. Ancak içinde korkunç bir his vardı. Buzdan eller boynuna dolmuşken, Hazar'ın iri sıcak elleri yüzünü kavradı.

"Geri geleceğim." diye fısıldadı çocuk gözünü kapatıp burnunu kızın burnuna değdirirken.

"Neden buna inanamıyorum?" Yanaklarındaki eller hafifçe kızın yanağını sıktı.

“Geleceğim, söz veriyorum.” Hazan dolan gözlerini kırptır-
mamaya çalıştı.

Oleg’in bağıırışı koridorlardan odaya doldu. Hazar geri çekil-
mişti. Kapının girişinde birden duraklayıp kıza döndü. İki büyük
adımında Hazan’ın yüzünü kavrayıp sert ama aynı zamanda yumuşak
bir öpücük bıraktı.

Hazan sesler kesilince yataktan çıktı.

“Nereye gittiler?” dedi salonda bembeyaz suratla oturan Anya’ya
bakarak.

“Eski hesapları kapatmaları lazımmiş. Öyle bir şeyler.” dedi kız
yüzünü dizlerine dayamadan önce. Hazan öylece durdu. Kolları iki
yanından sarkıyordu. Kıpırdamadan Anya’ya, ardından sıkıntıyla
yere bakan Pavel’e baktı.

Sessizliğin hiç bu kadar korkunç hissettireceğini bilmiyordu.

Derin, titretilen bir nefes aldı. “Geri dönecekler.” dedi çatallaşan
sesiyle. *Geri dönecekler.* İçindeki nefes almasını zorlaştıran his mi-
desine doğru ağır ağır süzüldü.

“Beklemekten başka çaremiz yok değil mi?” Pavel soru karşısın-
da kafasını salladı.

* * *

14 gün 12 saat 22 dakika...

Yoktu... Hazan endişeden turnaklarını kemirecek hâle gelmiş-
ti. Okula zaten gitmiyordu. O olaydan sonra Oleg’le gitmişlerdi.
Anya, Pavel ve kendisi evde kalmışlardı. Oturma odasındaki kol-
tuğa kıvrıldı.

“Hazan bir şeyler yemelisin. Zaten çöp gibisin yakında ölecek-
sin.” Hazan iç çekerek koltukta sırtüstü döndü.

“Oleg de yok farkındasın değil mi?” Anya sıkıntıyla gözlerini
devirdi. Elindeki tost ve portakal suyundan oluşan tepsiyi sehpaye
bıraktı.

“Farkındayım ama hayattalardır.” Hazan oturur pozisyona ge-
çerken kaşlarını çatı.

“Çoğu şeye alışmış gibisin.” Anya omuz silkip karşısındaki tekli
koltuğa oturdu.

"Alışmaya çalışıyorum. Ağlamanın ya da kendimi bilerek aç bırakmanın bana bir yararı olmaz." Hazan, Anya'yı süzdü saçlarını omzuna kadar kesmişti. Gözleri yorgun ve boş bakıyordu. Herkesin üzüntüyle baş etme yöntemi farklıydı.

"Bilerek aç kalmaya çalışmıyorum. Canım istemiyor." Kalbim ağrıyor. İçimde korkunç bir his var, Hazan'ı bir daha göremeyeceğime dair bir his.

"İstemese de yemelisin. Niko bu hâlini görürse dalga geçer." Hazan gülümsemeye çalıştı. Ona sıska Tilki diyeceğinden şüphesi bile yoktu. O sırada biraz serpilmiş ve şişmanlamış olan Viski kucığına atladı. Sevgiyle tüylerini okşadı.

"Asıl endişelenmemiz gereken durum Niko'nun ilaçlarını yanına alması." Vücudunu saran soğuk uyuşuklukla Anya'ya baktı.

"Sakın bana bilmediğini söyleme." Anya'nın şoke olmuş sesiyle birlikte dişlerini sıkı. Bilmiyordu.

"Ne ilacı?" Anya dudağını ısırı.

"Bunu söyleyen kişi olmak istemiyorum." Hazan gözlerini diktirek Anya'ya baktı.

"Ne ilacı, Anya." Her kelimenin üzerinde hiddetle durmuştu. Anya parmaklarıyla oynayıp tepsie baktı.

"Yemeğini ye, söyleyeceğim." Hazan Viski'nin ensesine dokundu. Ufacık bir noktaya baskı yaptı. Viski'den derin bir hırıltı yükseldi. Gözleri Anya'ya odaklanmış kulaklarını geriye yatırmıştı.

"Sakın bana onu eğittiğini söyleme." dedi Anya kendini sakınarak. Viski'nin sevimli yüzü korkunç bir hâl aldığı anda Anya bacaklarını altına topladı.

"Hazan, Viski bana bir şey yapmaz değil mi?" Hazan kaşlarını kaldırıp soğuk bir ifadeyle Anya'ya baktı.

"Öyle mi dersin?" Anya, Hazan'a baktı. İki hafta onu tamamen değiştirmişti. Kızın duyguları buz tutmuş gibiydi. Kucığında tom-bul ve dişlerini gösteren bir tilki yatıyordu.

"Epilepsi." diye mırıldandı Anya, Viski'nin hırıltıları salonda yankılanırken.

"Tanrı aşkına sustur şunu." Hazan eğilip tikiğin kulağına mırıldandığında Viskinin yüzü normale döndü ve kızın suratını yaladı.

Ardından Hazanın cebinden çıkardığı krakeri kaparak yerdeki minderle oynamayı seçti.

"Basit yoldan sormayı denedim." dedi Hazan omuz silkerek.

"Şimdi ne biliyorsan anlat. Hazar ve hastalığı hakkında." Anya saçlarını kulağının arkasına attı.

"Çoğu zaman kontrolsüz nöbet geçirse de kendini zorlayarak durduğu durumlar var. Seninle zindanda kalma olayı gibi. Ölme ihtimalini bilemem ama felç kalma ihtimali yüksek oluyor. Nöbetleyen kendiyse savaşıyor. Bilinç kaybı gelmeden önce." Hazan, Anya'ya baktı. Öylece baktı. Kelimeler diline gelmiyordu. Nasıl görmemişti? Nasıl görmezden gelebilmişti?

"Hazar ölmedi." dedi kırık bir sesle. Kendini inandırmak için defalarca tekrar etti.

"Hazar ölmedi." diye fısıldadı çıkık dizlerini kendine çekip alınını onlara yaslarken. Anya'nın yanına oturduğunu hissetti. Kızın eli saçlarındaydı.

"Ölmedi. Ağabeyim de yaşıyor. Ölseler bilirdik Hazan." Hazan kafasını hızla kaldırdı.

"Nasıl!" diye bağırды kızarmış bir suratla. Anya gözlerini kapatıp yutkundu.

"Bilirdik işte." dedi sesi fısıltıyla karışık çıkarken. Hazan'ın dudakları titrerken derin bir nefes aldı.

"İki hafta Anya. Hiçbir haber yok. Bir telefon bulmak zor mu? Mesaj atmak ya da ne bileyim aramak? Birini göndermek?" Gözleri hızla dolarken tırnaklarını avucuna geçirdi.

"Birçok ihtimal var Anya. Birçok seçenek. Ulaşmak zor değil anlıyor musun? Siktiğimin 1920'lerinde değiliz!" Bağırımıştı. İki haftadır bastırıldığı öfke ve gizlice akıttığı yaşların kalıntıları bir araya geliyor, onu deliliğin sınırına sürüklüyordu. Kendini koltuğa geri bırakıp dizlerini tekrar kendi çekti. Sessizce ağlamaya başladı. Anya'nın da hıçkırıklarını duyuyordu. Kapı açıldı ve Pavel'in ettiği Rusça küfürleri duyular.

"Bilin bakalım ayağıma ne bulaştı? Viski'nin boku." Adını duyan Viski'nin çılgınlığıyla Anya gözyaşları arasında güldü.

"Saldırmayı öğreteceğine tuvalete sıçması gerektiğini öğret."

Hazan kafasını kaldırıp kapının girişinde söylenen Pavel'e baktı.

"Haber var mı?" Pavel salona umutsuz bir yüz ifadesiyle girip kafasını iki yana salladı. Hazan ellerinin tersiyle yanaklarını silip kafasını Anya'nın kucığına koyarak uzandı.

"Şu on dört gündür hissetmediğim tek bir duygu bile kalmadı. Acı, öfke, özlem, endişe... Hepsini hissettim." dedi kolunu koltuktan aşağı sarkıtarak.

"Her bir lanet duyguyu." dedi iç çekerek. Bir gözyaşı burnuna süzülüp ucundan yere damladı.

"Kızlar." diye mırıldandı Pavel mavi saçlarını karıştırarak.

"Hayattalar." Hazan birden doğruldu.

"Bilip de bize söylemediğin bir şey varsa Pavel yemin ediyorum mavi saçlarını teker teker yolarım!" Hazan'ın dişlerini sıkarak söyledikleri karşısında Pavel ellerini havaya kaldırdı.

"Hop kızım. Psikopata mı bağladın? Bir haber gelmedi. Güçlü kalın. Kendinizi salmayın." Sevdiği birini kaybetmek hakkında denilebilecek bütün saçma lafları söylemişti. Hazan geri yatıp kolunu yüzüne kapadı.

"Öf, okula başlasak mı?" Anya güldüğünde dizi titredi.

"İki hafta önce başlamış olmamız lazımdı. Defalarca evi aradılar." Hazan omuz silkti.

"Depresyondan çıkıp kendimize gelmemiz lazım. Okula başlayalım." dedi Hazan, Anya'ya bakarak.

Bir haber gelene kadar bekleyeceklerdi. Başka bir şansları yoktu. Şimdilik...

* * *

Okulun girişinde Anya'yla dikilirlerken insanların onlara attığı tuhaf bakışları görmezden geliyorlardı. Neredeyse dönem sonunda gelmişlerdi. Nakil öğrenciler biraz tuhaf duruyordu.

"Önceki sahte notlarımız falan halledildi mi?" dedi kız Anya'ya bakarken.

"Niko her şeyi halletti." Hazan kafasını sallarken insan kalabalığına baktı. Okul binasına doğru yürüdüler.

Anya 11. sınıftan kendisi 12 idi. 12/C. Okul bahçesinde yan-
kılanan zille omuzlarını geriye attı. Hızlı bir şekilde ilerliyorlardı.

Anya'yla ikinci katta vedalaştı Hazan. Kendi sınıfına doğru yü-
rürken hayalet gibiydi. Kapıyı tıklatıp içeri girdi. Kadın öğretmen
kaşlarını kaldırıp kendisine baktı.

"Kimsiniz?"

"Yeni öğrenciyim. Hazal Göktaş." dedi son anda pot kırmaktan
kaçınıp. Kadın kafasını salladı.

"Hazal... Tamam, geç yerine kızım." Hazan boş gördüğü ilk sıra-
ya oturdu. Yanında ufak tefek esmer bir kız oturuyordu. Omzunun
dürtülmemesinden yanındaki kızın meraklı bir tip olmadığını an-
lamıştı. İçten içe bu duruma sevindi. Ders kimyaydı ve bu Hazan'ın
umurunda değildi. Neden okula başladığını bile bilmiyordu. Hazar
öyle istedi diyeydi. İçten içe biliyordu. Öğle teneffüsüne kadar her
ders sahte adını söyledi ve uyudu.

Teneffüs ziliyle yüzüne yapışan defter yaprağından kurtularak
doğruldu.

"Ne uykucusun." sesle beraber yanındaki esmer kıza döndü.

"Adım Berfin." dedi kız elini uzatarak. Hazan kızın elini sıktı.

"Hazal."

"Biliyorum." diye gülümsedi. Hazan yarım yamalak bir gülüm-
semeyle karşılık verdi.

"Yemekhaneye gelecek misin?" Hazan kafasını sallayarak doğ-
ruldu. Kapıya bakar bakmaz ona bakan Anya'yla buluştu gözleri.
Kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Köşeli çenesi belirginleş-
mişti. Renkli gözleri canlı bir ışıltıyla ona bakıyordu.

"Biriyle tanıştım. Çok hoş." dedi Hazan yanına gelir gelmez.
Arkasından gelen esmer kıızı görünce kaşları hafifçe çatıldı.

"Bu Berfin. Berfin bu da..."

"Melis." diye tamamladı Anya, Hazan'ın sözünü. Hazan buna
memnun olmuştu, çünkü Anya'nın sahte ismini bilmiyordu. Bir
tarafı bu yaşadığı yasal olmayan hayatı kınasa da büyük bir tarafı
bundan zevk alıyordu. Tehlikeyi seviyordu...

"Dövmen güzelmiş." Berfin'in sesiyle dirseğine kadar sıvanmış

koluna çevirdi bakışlarını. Mavi gül. Parmaklarıyla okşamak istese de hareket etmedi.

"Okulun yemekhanesine doğru ilerlerken Anya, Berfin'e bir şeylerden bahsediyordu. Hazan ise ayaklarını sürüyordu.

"Güralp yakışıklıdır, yalnız biraz sessiz bir tip." Berfin'in sesiyle Hazan başını kaldırıp panodaki duyuruyu inceleyen çocuğa baktı. Sarı dağınık saçları, dik kalın kaşları vardı.

"Bence çok hoş çocuk." Güralp denilen çocuğun yanına arkadaşları geldi. Erkek grubundan kahkahalar yükselirken Anya'nın sesiyle kahkahalar kesildi.

"Ah, çok pardon görmedim." Hazan, Anya'ya baktı. Gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Berfin ise gülümsemesini saklamak için dudaklarını kemiriyordu. Anya kitaptaki en eski numarayı uyguluyordu.

Çarpış, tanış.

"Ben... Melis."

"Güralp." dedi çocuk gülümseyerek. Etraflarındaki erkekler sırtırken Hazan kendini tutamadı.

"Hadi Melis." Güralp'le göz göze geldi. Gerilirken Anya yanlarına gelmişti.

"Görüşürüz." dedi Güralp'e ben çok çekiciyim gülümsemesini gönderirken. Güralp ona göz kırpinca önüne döndü.

"Oldu bu iş. Oldu bu iş." dedi ellerini hafifçe çırparak.

"Tebrikler." dedi ruhsuz bir sesle Hazan.

Anya merdivenleri inerken ona baktı. "Niko'yu aşmam gerek anlıyor musun? Siz aşkınızı yaşarken ben kenarda durup izlemeye dayanamıyorum."

Hazan durdu. "Ben önden gideyim. Yemekhanede görüşürüz." Yanlarında Berfin olduğunu unutmuşlardı. Kız hızlı adımlarla aşığa inerken Hazan kafasını kaldırdı. "Sorma. Nasıl aşkımızı yaşıyoruz." dedi boğuk bir sesle.

Anya gözlerini kapatıp elini alnına vurdu. "Nasıl aptalım."

Hazan içine batan kıymıkları sökmeye çalıştı. "Önemli değil."

"Hazan o yaşıyor. Niko'nun klasik hareketi bu. Ortadan kaybol düşmanlarını yok et. Geri dön, süper kahraman gibi."

"Ne süper kahraman ama... Yok ol. Sevgilinin ağzına sıç. Haber-
siz bırakarak mutlak beyin ölümü geçirmesini sağla." Anya üfle-
rek Hazan'ın kolunu tuttu.
"Hadi, açım. Gidelim."

. . .

Yemekhanede Berfin'le oturmuşlardı. Kız onlarla öğretmenlerin
dedikodusunu yapmış üzerlerine sinmiş olan ölü toprağını dağıt-
maya çalışmıştı. Sınıfa doğru çıkarlarken bir ciyaklama duydu, ar-
dından da öğrencilerin çığlıklarını. Bileklerinin hafifçe dişlendiğini
duyunca aşağı bakıp Viski'nin parlak gözleriyle karşılaştı. Hayvan
yerinde duramıyordu.

"Viski." diye mırıldandı hayvanı kucağına alırken.

"Ne şişko olmuşsun be." Hemen ardından merdivenleri nefes
nefese tırmanan Pavel'i gördüler.

"Ağzına sıçayım ya kolumu ısırды." Kolundaki kan toplamaya
başlayan izi gösterdi.

"O vahşi bir hayvan. Ne işi var bizimle."

"Pavel burada ne arıyorsun?" Pavel somurttu.

"Evde canım sıkıldı bir geleyim dedim. Bir de şu hayvana tasma
alayım, ama anlaşılan işe yaramıyor." Hazan Viski'nin boynunda
gevşek şekilde duran tasmayı düzeltti.

"Hoşlanmamış."

"Bir haber geldi de." Hazan heyecanla ona baktı.

"Serdar mı Sedat Bey mi ne... Evi aradı. Senin mirasınla ilgi-
liymiş."

"Anlamıyorum." dedi Hazan, Viski'yi omzuna yatırıp ağırlığını
dengelemeye çalışırken.

"Her şeyimiz..." durup Berfin'e baktı.

"Güzel evcil hayvanmış. Sanırım yine gitmem gerekiyor." dedi
Berfin bozulduğunu gizlemeyerek. Hazan özür dilercesine gülüm-
sedi.

"Sahte." diye tamamladı Anya cümlesini. Berfin'in arkasından
bir bakış attı.

"Bizi nerden buldu?"

"Hazar." dedi kız yutkunurken.

"Yaşıyor, bir şeyleri düzeltmeye çalışıyor." Anya'nın sesiyle gözlerini kapadı Hazan. İçindeki kuru aleve birkaç damla su dökülmüştü.

"İşte haber vereyim dedim." Hazan gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Pavel ellerini mavi saçlarından geçirirken durakladı. Ardından gözlerini kaçırıp ellerini uzattı.

"Ben Viski'yi alayım. Güvenlik okulu alarma geçirmiştir bile."

"Tamam, iki ders kaldı zaten. Ardından evdeyiz, şu işi halledelim." dedi son cümleleri kendine söyleyerek. Anya'nın baktığı yere çevirdi kız kafasını. Güralp ve arkadaşları uzaklaşıyorlardı. Omzundaki ağırlık kaybolduğunda içten içe homurdanan Viski'ye gülümsedi.

"Hadi, gidelim Hazan." dedi Anya hafifçe kızın koluna dokunarak. Pavel'in mavi kafası merdivenlerden uzaklaşırken Hazan gülümsemeye çalıştı.

"Yaşıyor." Anya kafasını sallayarak Hazan'ın koluna girdi. Merdivenleri çıkarırken biri önlerinde durdu.

"Selam. Melis biraz özel konuşabilir miyiz?" Anya heyecanla Hazan'ın kolunu sıktığında kız söylenmemek için kendini zor tuttu.

"Sınıfa gidiyorum." dedi Hazan önlerinde duran sarışın çocuğa bakmayarak.

Sınıflarının önüne geldiğinde bahçede motor sesi duymak istedi. Hazar'ın ilk zamanlar okula yaptığı havalı girişleri düşündü.

Önünde biri durduğunda kafasını kaldırdı. Cıvıv sarısı saçları atkuyruğuydu. Gözleri çok açık maviydi.

"Bu saçlarla başın belaya giriyor olmalı." dedi karşıdaki çocuğa hitaben.

"Adım Bulut, Hazan." Hazan gerçek adını duyunca gerildi.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Hazan önündeki kız gibi olan ancak uzun boylu çocuğa hitaben.

"Bir dost diyelim. Çıkışta beni bekle." Arkasını dönüp giderken bir nöbetçi öğretmen önünü kesip çocuğun saçlarıyla ilgili bir nutuk attı. Hazan sınıfa girmeden tuhaf çocuğa bir bakış attı. Bu dün-

yada kimseye güvenemeyeceğini öğrenmişti ama ya Bulut, Hazar'ın bir arkadaşıysa? Ya onu Hazar gönderdiyse?

İki ders o kadar hızlı geçmişti ki Hazan kafasındaki sorulara cevap bulamamıştı.

Zil sesiyle insanlar toparlanırken kapıdaki hareketlilik gözüne çarptı. Sarı civciv sarısı saçlarını bir yana atmış olan Bulut ona bakıyordu. Hazan iç çekip çantasını sırtına atarken Berfin'in sesiyle irkildi.

"Okuldaki tüm tuhaf çocuklarla tanışıyorsun sanırım." Berfin'in gülümseyen yüzüne karşı tutuktu genç kız.

"Beni buluyorlar diyelim." dedi boğazını temizleyerek.

Anya kapının önüne geldiğinde durakladı. O. Burada. Olamazdı. Dudaklarını ıslatıp köşeli çenesini ovuşturdu. Bulut buradaydı. Uzun sarı atkuyruğu saçlarından tanıyordu onu. Koridorda dikilirken ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bulut'un kalbini korkunç bir şekilde kırmıştı. Kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştıran Hazan'ı görünce koşar adımlarla yanlarına gitti. Kaçmanın anlamı yoktu.

"Selam."

"*Günaydın papatya!*" Hazan, Anya'nın hafifçe kızardığını ardından kaşlarını çatıldığını fark etti.

"Bana öyle deme demiştim."

"Tanışıyor musunuz?" dedi Hazan gözlerini irileştirerek.

"Evet."

"Hayır." Bulut hafifçe gülümsedi.

"Eve gidelim Hazan. Sana bir şey getirdim."

"Hazar'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Bulut kaşlarını kaldırıncı alını hafifçe kırıştı.

"Hayır." Merdivenlerden inmeye başladıklarında Hazan, Bulut'un kolunu tuttu.

"Bana yalan söyleme, aptal değilim Bulut." Çocuğun yüzü taşlaştı. Kolunu çekip kurtardı.

"Şöyle diyelim o zaman, seni ilgilendirmiyor."

"Onunla düzgün konuş." Anya'nın sesi yükselip tizleşti. Bulut birden dönüp Anya'nın kolunu tutunca birkaç kişi onlara çarpma-

mak için yön değiştirdi. Eğilip yüzünü kızın yüzüyle aynı hizaya getirdi.

"Bana emir verdiğin dönemler eskide kaldı Anya." Anya yutkundu. Bulut kızın kolunu bırakıp aşağı inmeye devam ederken Anya hafifçe başını iki yana salladı.

"İyi mi?" Hazan, Bulut'un ağzını aramaktan vazgeçmiyordu.

"İyi."

"Neden beni aramıyor?" Okulun çıkış kapısına geldiklerinde Bulut iç çekti.

"Bilmiyorum Hazan."

* * *

Salonda gergin bir sessizlik vardı. Anya odasına girip bavulunu karıştırmaya başlamıştı bile.

"Güralp'le bu akşam dışarı çıkacağız." dedi Anya yanına gelen Hazan'a. Hazan, Anya'nın heyecanına bakıp gülümsedi.

"Senin adına sevindim." Anya siyah bir elbiseyi yatağın üzerine fırlattı. Etek kısmı renkliydi. Gerçekten hoştu.

"Biliyorum erken diye düşünüyorsun. Ancak bazılarımız aşk konusunda senin kadar şanslı değil."

Hazan ne diyeceğini bilemeyerek pencereye baktı.

"şaka yapıyorum. Ee, Hazar sana ne göndermiş?" Hazan hafifçe gülümsedi.

"Bir CD. Ama ne CD'si olduğunu bilmiyorum. Akşam bakacağım." Anya saçlarını düzeltirken gözlerini devirdi.

"Çoktan akşam oldu. Saat yediye geliyor. Tabii sen geldiğinden beri CD'ye sarılıp uyuduğun için salondaki tuhaf ortama maruz kalmadın."

"Dinlemeye kıyamadım." dedi Hazan yatağın üzerine otururken.

"Seni anlamıyorum. Ben olsam hemen dinlerdim." Kapı çalınca Anya etrafta koştırmaya başladı. Hazan kapıya yöneldiğinde Bulut'la Güralp arasındaki ilginç bakışmaya şahit oldu.

"İçeri davet etmeyeceğim." dedi Bulut ters bir sesle. Omuz silktiğini gördü Güralp'in.

"Keyfin bilir."

"Geldim!" Anya'nın sesi heyecanlıydı. Kapının önüne geldiğinde eteğini düzeltti.

"Çok güzel olmuşsun." dedi Güralp hafifçe. Anya gözlerini kapşıp Hazan'a sarıldı.

"Şans dile." diye fısıldadı kulağına. Güralp arkasına dönmüş giderken Anya, Hazan'a son kez bakmak için döndü. Hazan parmaklarını çaprazlayıp bacaklarının arasından çıkmaya çalışan Viski'yi geriye itti.

Kapı kapandığında Bulut kapıya bir tekme savurdu. Gürültü karşısında Viski koşarak koltuğun arkasına girdi. Hazan ne yapacağını bilemeyerek çocuğa baktı. Nefes nefeseydi.

"Aşkın ellerinden kayıp gitmesi ne demek bilir misin?" Türkçesi hafif aksanlıydı.

"Sen beni aydınlatmadığın sürece bilemeyeceğim." dedi Hazan, Hazar'ı kast ederek.

"Zamanı geldiğinde o anlatacak Hazan. CD çalar aldım, salonunda masanın üstünde." Hazan hafifçe gülümsedi.

"Hazan." dedi yeni uykusundan kalkmış olan Pavel. Gözleri mahmurdu saçları yana yatmıştı.

"Avukat adam aradı. Tekrar. Yarın seninle görüşmek istediğini söyledi. Telefonun orada bir yere yazdım."

"Tamam." dedi Hazan çocuğun sözlerini kulak arkası ederek. CD'yi dinlemek istiyordu. CD çaları masanın üzerinden aldığı gibi yatak odasına girdi. Kapıyı kilitledi ve aleti prize takarken önüne düşen saçları geriye attı. Kutuyu açtığında bir not kâğıdı düştü içinden.

"Sevgilim bak, o kadar gece ki neredeyse sabah..." Hazan gülümsedi. Göz pınarlarından bir damla düştü dizlerine.

Hazar'ın el yazısı bile içine bu kadar dokunuyor böylesine acıtıyorsa, kendisini görse ne yapacağını düşündü. On beş gün olmuştu. Acı dolu düşüncelerin beynini kemirdiği şüphelerin ruhunu baltaladığı on beş gün.

CD'yi taktığında müzik odayı doldurdu. Hazar'ın kendine ait imzası o kadar belirgindi ki... O kadar gündür içinde tuttuğu ka-

ranlığı boşalttı Hazan. Öne doğru eğildi ve hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Yatakta uzanırken cenin pozisyonuna geçmişti. Hıçkırıkları kesilmiş, yaşlar ifadesiz suratından yorgana süzülüyordu. Birden doğruldu ve yüzünü yıkamak için ebeveyn banyosuna girdi. Müzik devam ediyordu. Saçlarını geriye atıp yüzünü yıkadı.

O Hazan'dı ve Hazar'ı olmadan bu hayatta yapamayacaktı.

Hayatta olduğunu bilmek için rahatlatılsa da öylesine özlemişti ki tenine parça parça batıyordu bu özlem.

Bir kere dokunabilse bir kere koklayabilse belki iki haftadır içindeki düğüm çözülürdü. Ağlamak bile çözmemişti bu düğümü. Onu affetmesi kolay olmayacaktı bu sefer.

Müzik etrafında daireler çizerken yatağa geri uzandı. Gülümse-di bu sefer. Her bir nota içine işlenirken gözlerini kapattı.

Telefonun ısrar dolu çalışmasıyla yerinden sıçradı. Müzik çoktan bitmişti. İçi mi geçmişti? Telefon sesi kesildi. Ardından bir defa daha çaldı. Bulut'un adım seslerini duydu. Ardından boğuk sesler. Bulut'un sesi evi doldurdu.

"Pavel! Çıkıyoruz!"

Hazan yataktan kalktı hızla.

"Bulut!" diye seslendi. Ancak cevap veren olmadı. Odadan çıktı. Koridordaki soğuk hava yüzüne temas edince kendisini daha iyi hissetti. Gözleri yanıyordu.

"Nereye?" dedi ceketini giyen Bulut'a bakarak.

"Sergei, Kızıl Kıyamet'in başına geçmiş." Hazan duyduklarını idrak etmek için durakladı.

"Şu an bu kadar panik yapıyoruz çünkü?"

"Sergei darbe gibi bir şey yapmış. Kızıl Kıyamet ikiye bölünmüş durumda." Hazan soru dolu gözlerle çocuğa baktı.

"Pavel nerde?" dedi kız.

"Az önce Viski'yi bir veterinere emanet etmeye gitti." Hazan içinin acıdığını hissetti.

"Sorun tam olarak..."

"Anya." dedi Bulut. Hazan yüreğinin sıkıştığını hissetti.

"Ne olmuş Anya'ya?"

"Tehlikede. Güralp sandığımız kişi değil." Hazan dudaklarını yaladı. İçindeki korkunç karanlık köklerini nefes borusuna geçirdi. Kaybetmeye hazır değildi.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Güralp'in adı bu değil. Günhan Pamir." Hazan bütün hücrelerinin durduğunu hissetti. Biri ona çarpmış gibi geriledi. Soğuk duvarı sırtında hissedince gözlerini kapattı. Kalbi deli gibi atarken sakinleşmeye çalıştı. Kafasındaki müzik durakladı.

"Ben de geliyorum." dedi uyuşmuş ellerle paltosunu arayarak.

"Neden? Bu çok tehlikeli Hazan." derken kız giyinmişti bile. Hazan ellerinin titremesinden fermuarını kapatamadı.

"Geliyorum, çünkü Anya tehlikede." Bulut kafasını iki yana salladı.

"Gelemezsin bu çok tehlikeli." Hazan yüzüne düşen saçları geriye attı.

"Geliyorum, çünkü oradaki benim ağabeyim."

* * *

Mekânın önüne geldiklerinde kafayı yemek üzereydi Hazan. Ne hissedeceğini bilmiyordu. Bir üşüyor bir terliyordu. Yıllardır kayıp olan kardeşi... Yaşıyordu ve Anya'yı rehin almıştı.

Midesi bulanıyordu. Soğuk ellerini yüzüne bastırdı.

"Hazan arabada kalıyorsun."

"Öyle mi diyorsun?" dedi Hazan kapıyı açarken. Hazar buradaysa eğer, kendini korkunç bir fırtınaya hazırlamalıydı. Hazan bunun ihtimalini düşündüğünde bile müthiş öfkeleniyordu.

İçeri girişleri hızlı olmuştu. İnsanlar çılgınca dans ediyordu. Bir adımlık yer bile yoktu mekânda. Kırmızı mavi lazer ışınları lacivert yunan tanrılarının resmedildiği duvarlarda dolaşırken Bulut insanları iteleyerek ilerledi. Pavel arkada kalmıştı. Hazan, Bulut'un barın arka kısmına ilerlediğini fark etti. Girilmez yazılı bir kapıyı açtı. Ardından Hazan'a dönüp eline bir silah tutuşturdu.

"Bunu al ve burada kal." Hazan, Hazar'ın ona silahı veriş anlarını hatırlarken kafasını iki yana salladı.

"Kalmayı düşünmüyorum."

"Eğer sana bir şey olursa Hazar beni affetmez." Hazan kafasını kaldırdı.

"O kadar önemliysem kendi korusun. Bekleyeceğim ama sadece iki dakika." Bulut kafasını sallayıp merdivenleri inmeye başladı. Bu sırada barda çalışan eleman Hazan'ın yanına gelmişti.

"Bayan oraya giremezsiniz." Yanına yaklaşan sırık gibi çocuğa baktı Hazan.

"Kızıl Kıyamet." dedi. Demesiyle çocuk kafasını sallayıp uzaklaştı. Aşağıdan çığlık ve silah sesi geldiğinde Hazan daha fazla bek-

leyemedi. Merdivenleri ikiye ikiye inerken bir el arkadan boğazını sarıldı. Hazan nefes alamazken çırpındı. Elindeki silahı onu arkadan yakalayan adama kaptırmamaya çalıştı. Nefessiz kaldıkça görüşü silikleşmeye başladı. Birini gördü, birilerini. Boğazındaki baskı yok oldu. Merdivenlere düşmek yerine sıcak kollara düştü. Onu yakalayan adamın yururlanırken attığı çığlıklar kulağına çalınırken görmeyen gözlerle kafasını kaldırdı.

Önce kokusundan tanıdı onu. Ardından sarı ışıkların oynadığı yeşil gözlerinden.

Hazar'dı bu.

Hazar.

"Tilki, sen ne arıyorsun burada?" diye fısıldadı Hazar kulağına. Yanlarından Hazar'la gelen insanlar geçiyordu. Hazan elini kaldırıp bütün gücüyle Hazar'ın yakışıklı suratına vurdu. Eli kadar içi de acıdı. Kalbi öylesine büyük bir ateşle kavruluyordu ki, buz gibi olan ellerinin aksine.

"Seni affetmeyeceğim." dedi Hazan sesine kavuştuğunda. Öfke doluydu.

"Seni affetmeyeceğim." dedi tekrar, sesi kırılrken. Çocuğun onu kendine bastırıp burnunu saçlarına gömdüğünü hissetti. Boynu sızlıyordu. Elindeki silahı fırlatıp atmak istiyordu.

Özlem, insanı delirtebilecek kadar güçlüydü. Yüzünü Hazar'ın boynuna gömmek koklamak ve buradan çok uzağa ışınlanmak istiyordu.

"Burada olmamalısın." dedi Hazar çatallaşmış bir sesle. Hazan çenesini kaldırdı.

"Bana karışma hakkını kaybettin." Hazar hafifçe gülümsedi. Sol yanağındaki gamze hafifçe çukurlaştı ve Hazan kalbinin deli gibi çarpma hissini ilk kez bu kadar sevdi.

"Öyle mi dersin?" diye mırıldandı Hazar, işaret parmağıyla kızın yanaklarından boynuna tüy gibi hafif bir çizgi çekerek. Aşağı kattan gelen gürültüyle büyü bozuldu. Hazar'ın parmakları kızın kolunu kavradı.

"Burada kal." dedi sertçe.

"Hayır." Aşağı kattan gelen gürültü artınca Hazar iç çekerek

kızın kolunu bıraktı. Hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Hazan onu takip ediyordu. Elindeki silahı sıktı kız. Merdivenlerin sonundaki çelik paslı kapıyı itti. Gördükleri manzara şaşırtıcıydı. Onar kişilik iki grup karşı karşıyaydı. Güralp kolunu Anya'nın boynuna dolamıştı. Sıvanmış kolunda geyik dövmesi vardı. Kaşları çatılıydı. Yanında sarışın bir çocuk vardı. On iki yaşlarındaydı, lacivert gözleri donuktu. Hemen karşılarında Bulut ve Pavel vardı. Arkalarında Kızıl Kıyamet'ten tip tip on kişi vardı.

"Sergei'yi bekliyordum." Kolunu sıkılaştırınca Anya'dan inleme geldi. Kızın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, rimeli yanaklarını siyaha boyamıştı.

"Bak sen, daha büyük bir av yakaladım sayılır." dedi Hazar'a bakarak.

"Bırak onu Günhan." dedi Hazar bir adım atarak.

"Pamir." diye tısladı çocuk.

"Adım Pamir." Hazan yutkundu.

"Sizi kurtarıırken kendi safıma katmayı planlıyordum. Hatırlarsanız İngiltere'de dağıttığınız kumarhanenin camlarını patlatan bendim." Hazar dişlerini sıktı. Bu serseriye borçlu olmak hoşuna gitmemişti.

"Darbeyi ben planlıyordum. Sergei denilen serseriye planımı anlattığımda bil bakalım ne oldu?" Kolunu sıkılaştırınca Anya hafifçe debelenip inledi.

"Size güven olmaz. Baronovlar..." Pamir güldü. Mavi gözleri derlice parlıyordu.

"...ama sizden biri benim yanımda. Karolek." dedi yanındaki çocuğu kafasıyla göstererek.

"Sergei'nin annesinin minik piçi. Bir Baronov." Karolek denilen çocuk mavi gözleriyle dosdoğru Hazar'a bakıyordu, elinde iki uçlu tırtıklı bıçak vardı.

Hazan yanından birinin geçtiğini görünce kafasını çevirdi. Sergei elleri cebinde grubun önüne ilerledi.

"Görmek istediğim kişi!" diye haykırdı Pamir.

"Kes o siktiğimin sesini." dedi Sergei soğukça.

"Kızı bırak."

“Örgütü bana devret.” Sergei güldü.

“Senin elinde o varsa...” İki adım atıp Hazan’ın kolunu kavradı.

“Bizde de sevgili kız kardeşin.”

“Amına koyayım Sergei!” diye Rusça küfür etti Hazar. Sesi de-
mir gibiydi. Sergei elini kaldırdı.

“Yakut sen misin?” dedi Pamir kaşlarını kaldırarak. Hazan derin
bir nefes aldı. Kolunu Sergei’den kurtarmak için uğraşmadı.

“Ben senin kız kardeşin Hazan.”

“Demek öyle.” dedi Pamir kolundaki kızı yanındaki uzun boylu
çocuğa iterek. Birkaç adım yaklaştı. Hazan’da uzun bir adım attı.
Güralp diye tanıdığı çocuğun mavi gözlerine baktı.

“Lütfen bu savaştan vazgeç.” diye fısıldadı Hazan yıllardır kayıp
olan ağabeyine bakarak. Ailesi yoktu ve kanının Pamir’in kanını
çektiğini hissediyordu. Bir aile. O kadar şanslıydı ki ailesinin tüm
üyeleri kafadan kontaklı.

“Bana katılmanı isterdim Yakut.” dedi erkek kardeşi. Ardından
eğilip Hazan’ın çenesini yakaladı.

“Neden beni hiç aramadın? Deli annem bile beni buldu.” Hazan
boğazına takılan yumruyu gidermeye çalışırken parmaklar çenesini
sıktı.

“Ona dokunursan kafanı keser, karnını deşerim.” Hazar’ın sesi
odada yankılandığında aynı anda on tane emniyet kilidi açma sesi
geldi. Buna karşılık karşı tarafın sesleride yankılandı.

“Kardeşim.” dedi Pamir, Hazan’ın saçlarına dokunarak.

“Bir takas yapalım Baronov.” dedi Pamir, Sergei’ye bakarak.

“Ben kardeşimi alayım, sen şu kızı.” Anya yalvarırcasına onlara
baktı.

“Hayır.” dedi Sergei.

“Senin kardeşine karşılık benim kardeşim.” dedi. Lacivert gözlü
çocuk şüpheyle Sergei’ye baktı.

“Omay’ı istiyorum.”

“Kimse kimseyi almayacak.” dedi Hazar, Pamir’e yaklaşırken.
Hazan’ın kolundan tutup geriye çekti.

Pamir’le kafa kafayaydılar.

“Ateşkes, Günhan Pamir.” dedi âdeta hırlayarak.

"Buradan hepimiz yavaşça ayrılacak ve bu konuyu baş başa görüşeceğiz." Pamir bir kahkaha attı.

"Neden sana güveneyim dâhi Baronov?" O sırada kapı açıldı.

"Polis! Kimse kıpırdamasın!" İki polis kapının orada duruyordu. Silahlar patlamaya başlayınca Hazar, Hazan'ın kolundan çekti. Diğer eliyle de Anya'yı yakaladı. Kafalarını eğip kalabalığın arasından geçtiler ve arka kapı gibi bir yerden çıktılar. Üç motor vardı. Hazar birine otururken Anya'yı diğerine itti.

"Çabuk!" diye bağırdı. Hazan, Anya'nın arkasına oturduğunda Hazar'ın gözlerinin öfkeyle parladığını gördü. Motorlar ileri atıldığında Hazan, Anya'nın beline sarıldı. Hazar öne geçtiğinde Hazan çocuğun motoru vahşice kullanmasını izledi. Anya daha yavaş gidiyordu. Soğuk rüzgâr yüzüne çarparken Hazan, Bulut'la Pavel'i düşündü. Oradan çıkabilirler miydi? Sergei'nin başka bir kapıya yöneldiğini görmüştü. Kapıdan giren sadece iki polis değildi. Polis ekibiydi. Silahlar patlamadan önce merdivende bir gruba ait ayak sesleri duymuştu

Hazar'ın ana caddeden çıkıp ara yollara girdiğini gördüler. Hazan, Anya'nın dehşet titrediğini hissedebiliyordu. Bu yüzden motor düz gitmek yerine hafifçe sağ sol yapıyordu. Bir gecekondu mahallesine girdiklerinde Hazar yavaşlayıp durdu. Hazan, Anya'nın motoru durdurmasını beklemeden motordan aşağı atladı.

"Kahretsin!" dedi motorun arka tekerliğinin mavi boya içinde olduğunu gördüğünde kız. Hazar gecekonduunun tahta kapısını zorlanmadan açtı. Anya bacakları titreyerek onu takip etti. Hazan barakaya benzer evin kapısını kapattı. İçeride soba yanıyordu. Karşılıklı iki döşek vardı. Döşeklerin birine yaşlıca bir adam yatıyordu. Gözleri tavana donuk bir şekilde bakıyordu. Sakalları uzundu. Üstü başı pislik içindeydi. Hazar adamı koltuk altlarından tutup sürükleyerek dışarı çıkardı. Anya bayılmamak için uzandığında Hazan çocuğun kaybolduğu kapıya baktı. Tüm hücrelerine kadar biliyordu.

Adam ölüydü.

Adamın yattığı döşeğe özlemle baktı. Kutu gibi bir yerdi. Kapıdan Hazar girdiğinde ona bakmadı genç kız.

"Neden buraya geldik?" dedi sobaya ilerleyerek.

"Öyle gerekiyordu." Hazar'ın iki kelimelik soğuk cevabı kalbini büzüştürdü.

"Neden beni aramadın?" dedi yüzünü Hazar'a dönerek. Kahrolası iki kelime yine yan yana geldi.

"Öyle gerekiyordu."

"Bunu bir cevap olarak kabul etmiyorum." diye tısladı kız öfkeyle.

"Neyi kabul edip etmediğin beni ilgilendirmiyor." dedi Hazar adamın yattığı döşeğe ilerleyerek. Sert zemine atılmış yorgana sırtüstü uzandı. Silahlarını çıkarıp yanına koydu. Gecekondu sıcaktı.

"Bana gerçekten böyle mi davranacaksın?" Hazar ellerini ense-sinde birleştirdi.

"Sen bana böyle mi davranacaksın?"

"Neredeydin? Neden hiç arama zahmetine girmedin?" Hazar gözlerini açıp kızın gözlerine baktı soğukça.

"Esir tutuluyordum. Üç gün önce özgürlüğüme kavuştum." Hazan kıvrıldığı yerde uyuyakalan Anya'ya baktı.

"Üzgünüm. Bilmiyordum." dedi Hazan emekleyerek Hazar'ın yattığı yere ilerledi.

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki." Hazan yanan gözlerini kapattı.

Bencilce ama bu zaman zarfında sadece kendi acısını düşünmüştü. Ne kadar özlediğini neden aramadığını... Onun tarafından bakmayı düşünememiş olmasına şaşırdı. Elini çekinerek çocuğun göğüs kafesine koydu. Ardından yanına uzandı. Hazar hafifçe yana kaydı.

"Anlatmak ister misin?" diye fısıldadı Hazan sobanın çıtırtıları onlara eşlik ederken.

"İstemem, ama anlatacağım." Çocuk derin bir nefes aldı. Hazan elini çocuğun sarı buklelerinin arasına kaydırды. Az önce yaşadığı tüm korkuya rağmen çok mutluydu. Loş ışıkta Hazar'ın güzel yüzünü koyu gölgelerini izledi.

"Nişantaşı'ndaki ev..." dedi iç çekerek.

"Zemini patlayıcılarla kaplı." Hazan elinin havada donduğunu hissetti.

"Patlayıcı mı?" diye fısıldadı.

"Selen bizi kontrol etmek için gelmişti. Yerleşip yerleşmediğimizi görmek için."

"Hepsi bir oyundu." diye fısıldadı kız yutkunarak. Hazar kafasını salladı.

"Babası Kızıl Kıyamet'in para kaynaklarından biri. Örgütü Çin'e kadar büyötmek istiyordu." Derin bir nefes aldı.

"Bazı şeyler biliyordum. Bilgileri istediler." Hazar yutkundu gözlerini kapatıp.

"Öğrendikten sonra da patlatacaklarını biliyordum. Bu sektörde kimseye güvenemezsin. Sözler tutulmaz." Hazan elini çocuğun yanağına koydu. Hazar yüzünü kızın eline yasladı.

"Parça parça verdim. İşkence çektim." Hazan yüzünü çocuğun boynuna yasladı. Kokusunu çekti içine. Hazar'ı kollarının sırtını kaplayıp onu kendisine çektiğini hissetti.

"Sergei girdi araya. Darbe yaptı." diye fısıldadı Hazar boğuk bir sesle.

"Oleg..." dedi kız yüzünü yasladığı göğsünden kaldırarak.

"Parmaklarından ikisini kestiler. Kaçmasını sağladım." Çocuğun parmakları kızıl tutamların arasında dolaştı ahenkle.

"Çıkar çıkmaz yanına gelmedim. Emin olamadım." Hazan yüzünü daha fazla bastırdı çocuğun göğsüne.

"CD'ni aldım." dedi çocuğa bakmayarak.

"Ağladım." Çocuğun eli sırtını okşadı yavaşça.

"Bana bak Tilki." Yavaşça kafasını kaldırdı Hazan. Çocuğun gözlerinin içine baktı. Hazar yavaşça yaklaştı ve dudaklarını kızın dudaklarına dokundurdu. Nefesi kesildi Hazan'ın. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Çocuğun eli yanağını avuçladı ve öyle muhteşem bir öpücük dolandı ki dudaklarına, kafasında müzik notalara büründü. Hazar'ın müziğı... Öpücük derinleştikçe daha da arttı müziğın sesi. Oysa odada sadece sobadan gelen çıtırtılar vardı.

Hazan rüya mı görüyordu? Yüzü çocuğun avuçlarının içinde, dudakları dudaklarında...

Şu an ölse asla üzölmezdi. Hazar çekilip kızın boynuna değdirdi dudaklarını. Hazan tepeden tırnağına titredi.

"Hazar..." diye mırladı Hazan.

"Uyumaya çalış." diye fısıldadı çocuk kulağına. Hazan yüzünü çocuğun göğsüne gömdü.

Hayatta mutluluktan yükseldiğiniz sayılı an vardı. O da bu anlardan biriydi.

* * *

Kapı yumruklandığında Hazar uyandı. Üstünde derin nefesler alarak uyuyan Hazan'ı yavaşça yanına yatırdı. Kapı daha sert yumruklandığında öfkeyle söylendi.

Kapıyı açtığında kapıda Sergei duruyordu. Sol kolu sarılıydı.

"Pamir'i siktire siktire öldüreceğim." Hazar geri çekildi.

"Takip edildin mi?" Sergei kaşlarını kaldırdı.

"Sen de bana aptal muamelesi yapma. Edilmedim tabii ki." Kapıyı kapatıp etrafı inceledi.

"Onun yerine Omay'ı alsaydın ya yanına." Hazar kaşlarını çatı.

"Benim kuzenim olabilir ama Anya önceliğim." Sergei gözlerini devirdi.

"Yine duygusal anlarım falan filan..." Hazar, suratına patlattığında Sergei düşmemeye çalıştı. Elinin tersiyle patlayan dudağındaki kanı temizledi.

"Biraz kıymet bil be! Ne demek milletin planını çalıp darbe yapmak."

Sergei sırtı.

"Benim süper planım... Pamir vasıfsızın tekidir. Bir bok yapamaz başa geçse de."

"Bunu onu ortadan kaldırdıktan sonra yapsaydın o zaman." Sergei yüzünü buruşturdu.

"O zaman ne eğlencesi olacaktı?" Hazar başını iki yana sallayıp ellerini saçının arasından geçirdi.

"Salaksın." Sergei kafasını yana eğdi. Kulaklarındaki gümüş halkalar ışığı yakaladı.

"Ne olduğumu biliyorum. Kızıl Kıyamet'i bilmiyorum ama onu ortadan kaldıracağım."

Hazar masum bir ifadeyle uyuyan Hazan'a baktı. Alçak sesle konuşmalarına rağmen kız da uyanmamıştı, Anya'da.

"Onunla birlikte olmak istiyorsun ama sen ateş o su, Nikolai."

Hazar dişlerini sıkı.

"Hayrullah seni arıyor... Kızı biliyor. Durmayacak."

"Sen de onun tarafındasın." dedi Hazar. Sergei gülümsedi.

"Başa geçmem için yardım etti." Hazar yumruklarını sıkı.

"Bana işkence yaptı Sergei."

"Biliyorum." diye gülümsedi Sergei. Dövmeli ellerini birbirine sürüttü.

"Bu yüzden bunu canıyla ödeyecek." Kapı yumruklanınca Hazar kızın sıçradığını fark etti.

"Hazar?" diye mırıldandı Hazan. Sergei sırtı.

"Dobroye utro", Kızıl." dedi Sergei hafifçe eğilerek. Hazar kapıyı açmadan önce silahını eline alıp emniyeti açtı.

Kapıyı açtıklarında bir çocuk onlara bakıyordu. Lacivert gözleri parladı.

"Ben Karolek."

"Karolek Omay Baronov."

* * *

"Buraya nasıl geldin?" dedi Hazar çocuğa bakarak.

"Bacaklarım var, koşabiliyorum." Hazar kaşlarını çatı.

"Ukalalık yapma."

Omay, Sergei'ye baktı.

"Motorlardan birinin tekerleğini boyadım. İzleri takip ettim."

"Merhaba Omay." dedi Hazan hafifçe eğilerek.

"Ben Hazan." Omay hafifçe güldü.

"Selam." dedi elini cebine sokarak.

"Bana selam vermek yok mu küçük kardeş?" Sergei elini sallayarak.

"Beni bulmak için çok geç kaldın." Sergei kafasını iki yana salladı.

"Baban kimdi senin?"

* (Rus.) Günaydın.

"Bahçıvan." dedi Omay düz düz ağabeyine baktı. Sergei kahkaha attı.

"Annem standartlarını bu kadar düşürmüş demek ki?"

"Babanın adı ne?"

"Neden onu öldürecek misin?" dedi Omay aynı anda.

"Zekâ küpüsün ufaklık." dedi Sergei çocuğun omzunu sıvazlayarak.

"Bir becerin var mı?"

"Bıçak atarım." dedi çocuk. Hazar kollarını kavuşturmuş çocuğa bakıyordu.

"Öldürebileceğine de eminim." dedi sarışın çocuğu süzerek.

"Baronovlarda genel bir lanet."

"Sen pek beceremiyorsun ama..." dedi Sergei, Hazar'a bakarak.

"Hayvani duygularla hareket etmiyorum." dedi Hazar'ın beline kolunu sararak.

"Biz çıkalım biraz." dedi Hazar kızın kolundan tutup dışarıya sürükleyerek.

28

Bölüm 1

“Çıkamazsın!” Sergei’nin kükremesi odadakileri yerinden sıçrattı. Herkes gerilmişti. Hazan derin bir nefes alıp yanındaki uzun bedene baktı.

Hazar kıpırdamadan Sergei’ye bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Yarışmalar geliyor.” diye tısladı Sergei.

“Kızıl Kıyamet’in itibarı sarsıldı. Yükselmeliyiz.” Uzun adımı parkede tok bir ses çıkardı. Hazar’la burun burunaydılar. Sergei’nin burun delikleri genişlemişti. Hazar’ın kaşları çatıktı.

“Örgütten ayrılıyorum.” Hazar’ın derin sesi havada asılı kaldı. Hazan elini uzatıp Hazar’ın boşlukta sallanan eline dokundu ya-vaşça, sıcacıktı.

Sergei, Rusça konuşmaya başladığında Hazar’ın kaşları çatıldı.

“Ailemiz bizi çağırıyor kıvırcık.” dedi Sergei pis bir gülümsemeyle. Hazar’ın kaskatı kesilmesi Hazan’ın gözünden kaçmamıştı. Soğuk uzun parmakları çocuğun eline dolandı.

Hafifçe sıkırsa da karşılık alamadı.

“Anneciğin aileye geri kabul edildi, Nikolai.” Hazar dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından kafasını geriye yatırıp gözlerini kapattı. Dudakları titrerken boğazından boğuk bir ses çıktı. Ses kahkahaya dönüştü.

“Katiller ailesi.” Kafasını öne eğdiğinde iri sarı bir bukle gözlerinin önüne düştü. Sarı yeşil gözler Hazan’ın lacivertlerine dokundu.

“Gidelim Tilki.” dedi yavaşça. Hazan nefesini tutarak oğlana baktı. Bu normal bir gidelim değildi.

Bir yere ulaşma eyleminden bahsetmiyorlardı. Her zamanki yerlerine gidiyorlardı, beyaz tuşlara, siyah deliklere, ince yaylara, notalara. Şimdi enstrümanlara ulaşamamaları bile beyinlerinin bir kısmı melodi üretmeye başlamıştı bile.

“Her zaman.” dedi kız mırıldanarak. Daima, sarı bukledi, çıplak ayaklı çocuk... Daima.

Kapının önüne çıktıklarında Hazar derin nefesler alarak kafasını öne eğdi. Genç kız kolunu uzatıp Hazar’ın beline doladı.

* * *

Çocuk hafifçe Hazan’ı kendine çekti. Kızın kolları beline sıkıca dolanmıştı. Tatlı kokusu hafif bir esintiyle burnuna geliyordu.

“Ne yapacağız? Bu barakada kalamayız.” Hazar gözlerini kapattı. Geçmişindeki görüntüler hızlı bir şekilde gözünün önünden geçerken derin bir nefes aldı.

“Çıkmayı düşünüyordum örgütten.” dedi hafifçe. Hazan elini çocuğun boynuna koydu. Hazar yutkununca âdemelması boğazında hareket etti.

“Bir yer var, Dağ’da kalabiliriz.” Hazan kaşlarını havaya kaldırdı.

“Dağ mı?”

“Dağ bir binadan. Örgüt üyelerine ücretsiz hizmet veriyor. Rusya’da Dağ denilen yerlerden on beş tane var, burada ise bir. Yeni bitti sayılır.” Hazan dilini dudağında gezdirdi.

“Senin de yerin var mı?” Çocuk kafasını yukarı aşağı oynattı.

“Bizim yerlerimiz sabit, her binada üst katta bir odamız var.”

“Ya yarışmalar, Hazar?”

Hazar kafasını hafifçe öne eğip gülümsedi.

“Kan Savaşları, bir ay sonra. Rusya’daki örgütler arasında yapılan eğlence amaçlı kanlı bir savaş.”

“Ölümler var.” diye fısıldadı Hazan gözlerini kaçırarak. Omzunda dolaşan parmaklar sertleşti.

“Daima olacaklar.” Hazan çocuğun kollarının arasından sıyrıldı.

“İnsan yaşamı bu kadar değersiz olamaz Hazar, eğlence amaçlı insan öldürmek yanlış.”

"Doğru olduğunu savunmuyorum." Çocuk alına düşen bukleyi geriye itirdi.

"Doğru olduğunu savunmamana rağmen katılacaksın." Bu bir soru değildi.

Hazar bakışlarını kaçırdı.

"Sana inanamıyorum." Hazar derin bir nefes verdi.

"Katılmayı düşünmüyordum, hele ki ayrılmak isterken. Ancak Dağ'da kalmak istiyorsak örgütteki yerimi korumalıyım." Hazan kafasını iki yana salladı.

"Sana inanmak istemiyorum. Bu kadar acımasız olduğunu görememişim."

"Ben acımasız değilim." dedi Hazar sert bir sesle.

"Beni bununla itham edemezsin."

"Katılma, eğlence için insan öldürmenin yanlış olduğunu düşünüyorsun katılmamalısn."

Hazar'ın gözleri parlarken ellerini cebine soktu.

"Sen de ölebilirsin." Çocuk alaycı bir şekilde güldü.

"Ölümsüz değilsin. Farklı çalışan bir beyninin olması sana ölümsüzlük getirmez."

"Yüksek bir hayatta kalma oranı getirir. Neyse bunu tartışmayalım." Hazan parmaklarını kızılıkların içinde gezdirdi.

"Dağ'a ne zaman gidiyoruz?" Hazar motora yöneldi.

"Any'a haber ver, bizi alması için bir araba ayarlayacağım."

* * *

Kızıl binanın önünde durduklarında genç kız kafasını kaldırıp binayı süzdü.

"Utanmasa önünde Işık Apartmanı yazacak." Hazar işaret parmağını havaya kaldırdı.

Yıldız Apartmanı...

"Neden başından beri buraya gelmedik anlamıyorum. Saçma sapan yerlerde süründük." dedi Anya hırçın bir sesle.

Homurdanarak önlerinden geçip binaya girdi.

"Onun odası var." dedi çocuk yavaşça.

Hazan kendi kendine gülerken Hazar zile basmıştı bile. Onları getiren araba karanlıkta kaybolurken Hazan ayakta zor duruyordu.

Çok uykusuz, çok yorgundu. Ayrıca kendini pis hissediyordu. Kapı açıldığında merdivenleri çıkmaya başladılar. Koridorda duran birkaç kişi kafalarını kaldırdı.

Ardından ilk üç parmaklarını şakaklarına bastırdılar. Hazar kafasını sallayarak selamlarını aldı. Esmer uzun bir kız önlerine çık-tıklarında durakladılar.

"Yana." dedi Hazar çok olmuş bir şekilde. Karşılarındaki kızın da şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Kısa siyah küt saçları ve iri kahverengi gözleri vardı.

"Nikolai." dedi kız yavaşça. Hazar yutkundu.

"Senin bu örgütte ne işin var?" Yana ruhsuz bir şekilde güldü.

"Yolanthé'den sonra beni burada beklemiyordun değil mi?" Kahverengi gözler kendisine merakla bakan kızıl kıza kaydı.

"Arkadaşın kim?" Arkadaş kelimesi iğrenir gibi dudaklarından dökülmüştü.

"Özel bir arkadaş." dedi Hazan kaşlarını çatarken. Yana ellerini sallayarak gözlerini devirdi.

"Sevgilin desene sen şuna..."

"Neden örgüttesin?" Hazar'ın sesi demir gibi soğuktu. Kendini toparlamıştı.

"Canım sıkıldı diyelim. Seni neden ilgilendirsin Nikolai?"

"Bu çok yanlış..." Yana dudağını yalarken işaret parmağını hafifçe yanağına değdirdi.

"Doğrulardan sıkıldım diyelim." Hazar bir süre durup kızın yüzünü izledi. Ardından merdivenleri çıkmaya başladı. Hazan tedirginlikle Yana isimli kıza baktı. Ardından çocuğu takip etti.

Hazar'ın ellerinin titrediğini görebiliyordu.

En üst kata vardıklarında Hazar şifreyi girdi. Kırmızıya boyanmış duvarlar boya kokuyordu. Katta üç oda vardı. Kapı açılınca gözüne ilk piyano çarptı.

İkili yatak piyano ve ayna...

Oda bomboştu. İçerisi beyazdı. Hazan önüne düşen saçları yalalayarak sırtına bıraktı.

"Sen geç uyu. Benim biraz işim var."

"Yana kim?" Soru Hazan'ın dudaklarından istemsizce kaçmıştı.

"Yolanthé'nin ikizi." Hazar kaşlarını çatarak ona döndü.

"Benzemiyor ki."

"Sen nerden biliyorsun?" Soruyu sorar sormaz kaşları havalandı. Hazan'ın CDleri izlediğini hatırlamıştı.

"Çift yumurta."

"Yolanthe'nin ölümünü izledin mi?" Hazar birden durup kızın yüzüne baktı. Gözleri genç kızın ifadesiz yüzünü incelerken yanındaki bir kas hafifçe seğirdi.

"Evet."

"Geçirdiğim en kötü krizdi." Hazar epilepsiden bahsediyordu. Kız gözlerini kaçırды.

"Uzanacağım." dedi düz bir sesle. Ne zaman Yolanthe'nin adı geçse göğsünün ortası alev alıyordu.

Aşkın hangi hâliydi bu? Kıskançlıkla birleşmiş tehlikeli bir alevdi. En kavurucu en sıcak...

Üzerine uzandığı soğuk çarşaf lar yardımcı olmuyordu. Bileğ in de çekiştirilme hissettiğinde kafasını kaldırdı Hazar ayakkabılarını çıkarıp kenara atmıştı.

"İçine gir de, uyu." Çarşaf ı kızın boynuna kadar çekti. Sıcak parmaklar Hazan'ın sakın yüzüne düşen birkaç kı zıl tutamı kavradı. Nazikçe yana iterken Hazan titremekten kendini alamadı.

"Hazar." dedi. Ardından dudaklarının arasından anlamsız sesler çıkardı. Çocuk kaşlarını çatıp kızın üzerine eğildi.

"Ne?" Hazan'ın ince kolları çocuğ un boynuna dolandı. Hazan gözlerini yumup yüzünü Hazar'ın güzel kokulu boynuna bastırды.

İçini kaplayan rahatlama ve hissettiğ i güven tüm vücudunu ele geçirmişti. Çocuğ un sıcak kollarını belinde hissetti.

Şarkıyı duyabiliyordu. Kafasının içinde.

Şu an ölmeliyim diye düşündü. Bu iş in sonunda öleceksem, sonunu beklememe gerek yok. Şimdi ölmeliyim.

"Tilki." Hazar'ın boğuk sesiyle istemeye istemeye geri çekildi.

"Halletmem gereken birkaç iş im var." Kapı açıldığ ı içeriye kumral saçlı bir çocuk girdi. Rusça bir şeyler söyledi. Ardından ela gözleri Hazan'ı süzdü.

Hazar kafasını sallayarak çocuğ a cevap verdi.

Kapıya yönelirken çocuğ un vücudunun kaskatı kesildiğ ini görmüş t i. Adımları aceleliydi. Uykuya daldığ ını hissetmedi genç kız.

Hazar gitme, Hazar dur!
Lütfen.
Kızıl saçlı kız çılgılık attı, soluk renge sahip ellerini öne uzattı.
Çılgılık attı.
Koştı koştu.
Bacaklarına saplanan ağırlar sanki bir bıçaktı.
Kalbindekinden daha az acıtan.
O hâlâ uzaktaydı.
Sesini duyurabildiği an, her şey geçecekti.
*Üstünde milyonlarca taş vardı. Dizleri yere sertçe çarpınca hıçkı-
rıklara boğulmuştu.*
Hayatta bir tek ona sahibim.
Geceye, gündüze, nefes almaya iyiliğe kötülüğe,
Hiçbir şeye ihtiyacım yok.
Bir tek ona var.

Hazan nefes nefese uyandığında avuç içlerini nemli alnına bastırdı. Aldığı her nefes ciğerlerini dağlıyordu. Uyurken nefesini tutmuş gibiydi. Yatakta doğrulduğunda bütün vücudunun hâlâ seğirdiğini gördü. Korkunç bir rüyaydı. Hayır, kâbustu! Hazan hayatında en korktuğu şeyin Hazar'ı bir daha görememek olduğunu tahmin edememişti.

"İşler ne zaman bu kadar ilerledi?" diye mırıldandı kendi kendine.

Kendisine yeten güçlü Hazan Demirkıran nereye gitmişti? Kendi kendine acı bir şekilde güldü Hazan, ayakkabılarını bağlarken.

Ayağa kalkıp bacaklarını esnetti. Saçlarını topuz yapıp kendi saçıyla bağladı. Kırmızı koridora çıktığında Rusça bağırışmalar geliyordu.

Bir tanesi Hazar'ın sesiydi.

"Sergei, lütfen diyorum."

"Üzgünüm yeterince şey yaptım Nikolai."

"Casusa ne diyorsun peki, sana yemin ederim..." Cümleler Rusça'ya dönüyordu. İçerideki gürültü arttı. Kapı birden açılınca Hazan'ın kaçmaya fırsatı kalmamıştı.

Hazar'ın öfkeden kızaran yüzü deli deli parlayan gözleriyle karşı karşıya geldi.

"Sen ne bok yiyorsun burada!" Hazan dudağını ısırdı.

"Odadan çıktım..." Hazar elini buklelerin arasından geçirdi.

"Odana dön, hemen!"

"Bana emir veremezsin," dedi Hazan tiz bir sesle. Koridora çıkan birkaç kişi onlara baktı.

"Dediğimi yap Hazan!" Kız kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," dedi sakın bir sesle. Yeşilimsi sarı gözler kararabiliyor muydu? Kanıtı karşısındaydı. Hazar'ın gözlerine gölge çökerken birden kafasını kaldırıp koridordakilere baktı.

"Siktirip gidin!" Kimse lafını ikiletmedi. Hazar kızın kolunu kavradığında Hazan inlememek için dişlerini sıktı. Canı fena yanıyordu. Odaya geri sürüklendi.

"Lafımı dinle biraz," dedi Hazar birden elini çekip. Fazla güç kullandığını Hazar'ın kısılan gözlerinden anlamıştı. Hazan kolunu ovuşturmamak için kendini sıktı.

"Bu odadan çıkma!" Hazar rüzgâr gibi odayı terk ederken Hazan birkaç saniye arkasından baktı. Ardından eli sertçe kapının kul-punu kavradı.

Kapı açılmıyordu. Esirdi.

"Geri zekâlı!" diye bağırdı arkasından. Elleriyle kapıya yumruk attı.

Buradan çıkacaktı. Koşar adımlarla banyoya gitti. Lavabonun altındaki dolapta birkaç silah bir levye ve bir çekiç vardı.

Kapılar ahşaptı. Bir elinde levye diğer elinde çekiçle kapıya koştu. Sınirden aklını kaçırmak üzereydi. Artık kilitlenmek kısıtlanmak istemiyordu. Biraz nefes almak istiyordu.

Şu an nefes almaktan uzaktı. Çekici kapıya geçirir geçirmez devasa bir delik açıldı. Eli çekiçle beraber içinden geçmiş kıymıklar eline batmıştı.

Durmadı. Öfke size aptalca şeyler yaptırırdı. İçine atamazdı bu öfkeyi.

Bir açıklama bile yapmamıştı Hazar. Kim oluyordu, kim oluyordu da...

Hayatta hiçbir şey, dışı vurulamayan kızgınlık kadar zarar vermez insan ruhuna. Çekici birkaç kez daha savurup kapıda kendisinin geçebileceği bir delik açtı. Deliğin içinden atladı. Ancak birkaç

kıymık ve tahtanın sivri kısmı karnını çizmişti. Dirseklerinin üstüne düştüğünde yavaşça doğruldu. Karnı korkunç bir şekilde acıyordu. Elindeki çekiçle koşarak aşağı indi.

"Hazar! Hazar'ı gördünüz mü?" Koridordaki birkaç çocuk ona baktı. Bir tanesi sigarayı eline alarak konuştu.

"En aşağıda. Toplantı yapılıyor." Hazan harekete geçecekti ki çocuklara baktı.

"Siz neden katılmıyorsunuz?"

"Biz yeniyiz, katılma yetkimiz yok." Hazan cümlelerin bitmesini beklemeden merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladı. En alttaki devasa kapıyı açtı.

Yirmi kadar kişi ve Yana denilen kız orda oturuyordu. Hazan elindeki çekiçi fırlattığında dehşete düştü. Çekiç, Hazar'ın önündeki bardağa gelmiş bardağı paramparça etmişti. Herkes geri çekildi. Hazar dışında. Bardağın içindeki şarap üstüne ve gergin yüzüne sıçramıştı.

Öfkesi birden azalırken salondaki herkesin şokla ona baktığını gördü.

Hazar'ın gözlerinde gururla birlikte öfke görmüştü.

Yanlış mı görmüştü?

Sergei alkışlamaya başladığında diğer insanlarda şaşkınlıklarından sıyrılıp alkışladı.

"Bitti." dedi Hazar bağırarak. Hazan şaşkınlıkla ona bakarken Hazar morarttığı yerden yakalayınca inledi.

"Beni korkutuyorsun." dedi Hazan çocuğa bakarken.

Hazar karanlıkların içinde duruyordu. Odadaki tek ışık olmayan yerdeydi. "Her şey bitti."

Hazan kalbinin durakladığını hissetti. Elini çocuğun koluna koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne duyuyorsan o." İnsanlar sessizliğe büründüğünde Hazar'ın soğuk sesi duyuldu.

"Çık dışarı!"

Aşağılanma duygusu dört bir yanını sararken Hazan elini yavaşça çekti. Son bir kez çocuğun yüzüne baktı ümitsizce. Ardından gururu bütün kontrolü ele aldı. "Güzel." dedi çenesini kaldırarak. Salondan çıktığında durdu. Kesik kesik nefes alıyordu. Gözleri öf-

keyle dolarken gözlerini kapattı. Kapının açıldığını duysa da gözlerini açmadı.

"Bu bir oyun." Kız sesi duyunca kafasını çevirdi. Kahverengi gözler dikkatle onu inceliyordu. Yana'ydı bu.

"Oyun oynuyor." diye fısıldadı.

"Örgütte üst kademelerde bir casus var. Pameer adına çalışan."

"Pamir." diye düzeltti onu Hazan ters bir sesle.

"Oyun oynadığını, casusun olduğu odada mı söyledi sana?" Yana panikle ileri atılıp parmaklarını kızın dudaklarına bastırdı.

"Şşt, koluma yazdı."

"Ne?"

"Yolanthe'yle eski konuşma yöntemleri." Hazan birkaç saniye Yana'nın gözlerine baktı.

"O zaman ondan ayrıldığımı da koluna yaz bir zahmet." dedi buz gibi bir sesle. Arkasını dönüp merdivenleri çıkarken Anya'yı gördü. Yanındakilerle Rusça muhabbet ediyordu. Keyifli hatta flörtöz gözüküyordu.

Gözleri Hazan'a kayınca gülümsemesi kayboldu.

"Aman Tanrım, Hazan?" Saçlarında ahşap tozları vardı, karnındaki kan tişörtüne geçmişti. Yüzü donuktu.

Ancak biri dokunsa ağlayacak gibiydi. Hiç bu kadar Yolanthe'yle çevrili hissetmemişti kendini. Hiç bu kadar yetersiz hissetmemişti, gururu incinmemişti.

Anya ona doğru gelirken görmeyen gözlerle merdivenleri çıkmaya çalıştı.

Kız onun kolunu yakaladı. "Dur biraz ne oldu?"

"Hazar'dan ayrıldım."

"Ne?" Hazan kolunu kızın elinden kurtardı.

"Evet, bir tarafına kına yak. Diğer orospularına da haber verebilirsin."

Anya'ya saldırdığının farkındaydı ama elinde değildi. Canı yanıyordu bir kere.

Kahrolası canı hâlâ acıyordu. Karnı değil, içi.

"Haksızlık ediyorsun." dedi Anya kırgın bir sesle.

Hazan özür dilemedi. Merdivenleri tırmanmaya devam etti.

Biri arkasından koşarak geliyordu.

"Hey!" dedi omzuna dokunarak. Kafasını çevirdiğinde kumral saçlı çocukla göz göze geldi.

"Ne var?" Sesi tersti. Umurunda değildi. Bir yerde sessiz sessiz acısını çekecekti. Ardından burayı terk edecekti.

"Çekişle yaptığın numara harikaydı."

"Numara filan yapmadım. Atıcı değilim, nişancı da değilim. Sadece savurdum." Çocuğun kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Vay be. O zaman Niko şanslıymış."

Hazan derin bir iç çekti. Şu an onun ismini duymak istemiyordu.

Çocuğun gözleri Hazan'ın tişörtüne kayınca çatıldı.

"Sen... Yaralısın?"

"Beni odaya kapattı. Kapıyı parçalayıp çıktım." Çocuğun gözleri irileşti.

"Ben âşıkınız sanıyordum." Hazan acı acı güldü.

En çok acıtan tarafı da bu ya demek istedi diyemedi. Konuşursa ağlayacaktı. Tıpkı bir salak gibi hem de.

"Adım Turan!" dedi çocuk arkasından seslenerek.

"Niko'nun aşağılayarak terk ettiği sevgilisi de. Öğrenirsin." Ardından kahkaha attı. İçi buz kesmişti.

"Turan, çekil şuradan." Yanlarına yeni gelen Yana kızın tişörtüne baktı. Hazan'ın da merdivenlerden yukarı koştuğunu gören Hazan gözlerini kaçırdı. Çocuk endişeyle karnına baktı. Gözleri etrafı tarayınca donuklaştı.

Hazan'ın yüzüne bakmadan yanından geçti.

Yana endişeyle Hazan'a baktı.

"Bize izin ver Turan." dedi kız eli Hazan'ın soğuk titrek elini bulurken. Hazan'ı çekerek o katta olan odasına götürdü. Kapıyı kapatınca Hazan ruhsuz gözlerle pembe dekore edilmiş odaya baktı.

"Önce yaran." dedi Yana. İlk yardım çantasından gerekli şeyleri çıkarıp kızın yarasına doğru eğildi.

"Birkaç kıymık parçası, daha kötü olabilirdi." Kızın karnını temiz bandajla sardı.

"Hazan beni dikkatle dinlemeni istiyorum..."

Alt kattan gelen silah sesleri kızın sözünü böldü.

28

Bölüm 2

Hazan'ın yüreği korkuyla sıkıştı.

"Sen burada kal." dedi Yana aynalı dolabın kapağını açarak. Eli-
ne aldığı pompalı tüfekle oldukça komik gözüküyordu.

"Bana da ver." dedi Hazan soğuk bir sesle. Yana tereddütle ona
baktı.

"Ver dedim!" Kızın sesi soğuk bir kamçı gibi aralarında şakla-
mıştı. Yana Glock'u kızı uzattı.

"Tamam ama arkamda kalacaksın." dedi Yana. Hazan gözlerini
devirirken Yana kapıyı açtı. Koridorda kimse yoktu. Yangın hortu-
mu yerine benzeyen dolap boşalmıştı. Aşağıdan gelen silah sesleri
beyninde yankılanıyordu.

Hazan'ın bütün kasları gerilmişti.

Derin nefes aldı. Merdivenlerden yavaş yavaş inerlerken Hazan
emniyeti açtı.

Yana omzunun üstünden solgun ama kararlı gözüken kıza baktı.

"Gidelim." dedi hızlanarak. Hazan kafasını salladı.

Ateş sesleri kesilmemişti.

Hazan'ın aklında tek bir düşünce vardı.

Hazar. Boğuluyor gibi hissetti. Yerde sere serpe yatan iki cese-
din yanından geçtiler.

Cesetlere özellikle bakmadı genç kız.

"Niko beni kesinlikle öldürecek." Yana kendi kendine mırıl-
dırırken neredeyse giriş katına ulaşmışlardı. Silah sesleri kesilmişti.

Önlerine iri yarı beyzbol sopalı bir adam çıktığında Yana adamın kasıklarına bir tekme savurdu. Adam iki büklüm olduğunda dirseğini adamın sırtına geçirdi. Adam inleyerek yere devrildi.

"Haydi!" diye bağırdı Hazan'a bakarak. Hazan gözünün önüne gelen kızıl tutamları kenara itti. Merdivenleri koşarak indiklerinde nefesini tuttu genç kız.

Zemin katı kan götürüyordu. Kafasından vurulanlar, yüzüstü yatanlar... Boş gözler, alınmayan nefesler. Hazan kendini zorlayarak bakışlarını onlardan çekti.

"Oha!" diye fısıldadı kız kan birikintisinin üzerinden atlayarak.

"Ben bodruma iniyorum." dedi Yana endişeli bir sesle. O sırada merdivenin başında kolunda puma dövmesi olan bir çocuk belirdi. Uzun rastalı saçları beline uzanıyordu.

"İyi misiniz?"

"Evet, Niko nerede?" Rastalı çocuğun yüzü buruştu.

"Sergei'yle aşağıdaydılar." Yutkundu çocuk.

"Oradan kimse sağ çıkamaz." Hazan'ın gözleri fal taşı gibi açılırken yerinden fırladı.

"Hazan dur!" Durmadı kız. Bodruma inen spiral merdivenleri koştu. Her adımında merdivenlerde toplanmış kan birikintileri bacaklarına sıçırıyordu. Bodrumun paslı metal kapısına geldiğinde nefes nefeseydi. Kapıyı ittirerek açtı.

Sırt sırta duran dört kişi ona baktı.

Gözlerinden alev fışkıran Hazar, keyifli bir ifadeyle ona bakan Sergei, buz gibi suratla elindeki bıçağı havada tutan Omay, Hazar'ın yakın arkadaşı Bulut. Onun ne zaman geldiği hakkında hiç bir fikri yoktu.

Hazar'ın bir kolu kana bulanmıştı. Sergei'nin yüzü kan içindeydi. Bulut yan tarafını tutuyordu.

Hazar'a baktı. Ayrılmışlardı. Kalbi sıkışırken gözlerinin yandığını hissetti. Hazar elindeki silahı yavaşça indirdi. Ardından kollarını açtı. Hazan için bu yeterliydi.

Sevdiği adamın kollarına koştu. Hazar'ın kolları sırtını sarınca yüzünü çocuğun göğsüne gömdü. Derin nefesler alırken hafifçe titriyordu. Çok korkmuştu.

"Elindeki silah mı Kızıl?" dedi Sergei alayla.

"Elimdeki silaha laf etmeden önce on iki yaşındaki çocuğu ne hâle getirdiğine bak." Hazan'ın sesi yüzü Hazar'ın göğsüne gömülü olduğu için boğuk çıkmıştı.

Omay bıçağı tişörtüne silerken onlara bakmadı.

"Bir işe yaradıktan sonra konuş." Soğuk sesine rağmen dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Bulut elini Hazan'ın koluna koydu.

"Anyaa... İyi mi?" Hazan'ın içi pişmanlıkla dolarken merdivenlerin başından bir ses yankılandı.

"İyi." Yana ağır adımlarla merdivenleri inerken kaşlarını çatı.

"Demek barıştınız." Hazan'ın gururu kendini yerden yere atsa da ağzını açmadı. Çocukluk yapmak istemiyordu.

"Evet." Hazar'ın yumuşak sesini duyunca kafasını kaldırdı.

"Öldüğünü sandım." Sergei kahkaha attı.

"Ayıpsın Kızıl. Kolay yıkılmayız." Ağır adımlarla Yana'nın yanından geçti.

"Şimdi adam sayımı yapıp Rusya'dan destek getireceğim." Durdu yavaşça kafasını çifte çevirirken sarı gözleri parlıyordu.

"Bunu yapanın başka bir örgütten çok senin kardeşin olması canımı sıkıyor Hazan."

"Sergei sırası değil." Hazar'ın sesi uyarıcı bir tona bürünmüştü. Bukleleri karman çorman olmuştu. Gözleri hafifçe kısılrken kollarının arasından çıkmaya çalışan Hazan'ı sıkıca tuttu.

"Sırasını sikeyim. Onu öldüreceğim. Gel Omay." Hazan on iki yaşındaki Omay'a baktı. Teni soluktu. Buz mavisi gözleri ifadesiz bakıyordu. Çiğ sarı saçları beyaz floresan ışığının altında parlıyordu.

Çocuk on iki yaşındaydı ve cesetlerin içinde soğukkanlılıkla yürüyordu.

Hazan içi ürpererek onu izledi.

"Casusumuz bu odada değil demek." dedi Yana alaycı bir şekilde. Bulut karnının yanını tuttu.

"Revirde kimse kaldı mı?" Yana onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı.

"Evet, bir kişi var." Bulut kafasını sallayarak merdivenlere yöneldi.

Yana soğuk bir şekilde çocuğu izlerken Hazan, Hazar'ın kolları arasından sıyrıldı.

"Dur sana yardım edeyim." Bulut elini kaldırdı.

"Gerek yok." Hazan çocuğun yanına gitse de Bulut bir daha ona bakmadı. Hazan şokla Yana'ya baktığında Yana, Hazar'a bakıyordu.

"İyi olmana sevindim Nikolai." Hazar sadece kafasını salladı. Yana ikiliyi süzdükten sonra arkasını döndü. Giderken iki çift göz onu dikkatle izliyordu.

* * *

"Tilki."

Hazan ve Hazar çocuğun odasında yatakta yatıyorlardı. Hazar'ın saçları ıslaktı. İkisi de sırtüstü uzanmıştı. Hazan'ın kızıl saçları yastığa dağılmıştı.

Öylece yatıyorlardı. Dünya yıkılsa o an ikisi orada yatmaya devam edecekti.

Huzur.

Son zamanlarda bundan o kadar uzaklardı ki... O kadar hasrettiler. Hazan'ın parmakları çocuğun parmaklarına dolanmıştı.

"Çekici fırlattığın an çok ateşliydin." Hazan gözlerini irice açıp kafasını çocuğa çevirdi.

"Bu yüzden özür dilemeyi düşünüyordum." Hazar alçak sesle güldü.

"Kapı tekmelenerek açıldı ve sen alev alev yanan gözler ve saçlarla orada dikiliyordun." Sağ kolunun üstüne döndü.

"Muhteşemdin." Hazan çocuğun güzel gözlerinden kaçırıp bakışlarını.

"Öylesine savurdum ve savururken tek amacım senin kafanı kırmaktı." Hazar sırtınca sol yanağındaki gamzesi belirginleşti. İşaret parmağını kızın küçük burnunda gezdirdi.

"Beni bir daha asla hapsetme Hazar. Senin fobin kadar olmasa da ben de dayanamıyorum." Hazar'ın gülümsemesi yavaşça solar-ken Hazan elini çocuğun pürüzsüz yanağına koydu.

"Söz ver." Hazar derin iç çekerken mırıldandı.

"Söz." Hazan yavaşça doğruldu, saçları önüne geldi.

"Bana bir şeyler çalsana." Hazar ayağa kalkarken onu izledi kız. Üstündeki kanlı tişörtü kenara attı çocuk.

Yavaşça piyanonun başına oturdu. Uzun çürük dolu parmakları yavaşça tuşlara dokundu. İlahî bir ses odayı doldurduğunda Hazan'ın gözleri yanmaya başladı.

O kadar özlemişti ki.

Müzik... Adam orada öylece tuşlara dokunuyordu. Ruhuna dokunduğundan bihaberdi.

Çalıyordu, her bir nota odada yankılanıyor, tenlerin altına süzülüyordu yavaşça. Hazan ayağa kalktığını fark etmemişti bile. Çocuğa doğru ürkek adımlar attı. Kolu çocuğun boynuna dolanırken yüzünü omzuyla boynunun birleştiği mis kokulu yere gömmüştü. Yaşlar çocuğun omzuna süzülüyordu.

Uzun zamanın koşturmasının, bastırılmış duyguların, özlemin sesiydi.

Kaybetme korkusu nefes kesecek kadar yoğundu son günlerde. Hazan içten içe kırılmış, rüzgâra direnmeye çalışan yaprak gibi bir o yana bir bu yana savrulmuştu.

Kollarını düşünmeden doladığı bu adamı seviyordu.

Onsuz bir hayat düşleyemiyordu.

"Hazar." diye fısıldadı çocuk. Müzik çoktan kesilmişti. Çocuğun boynuna sarılan, titremesini durduramayan kız kalmıştı bir tek.

"Gidelim." diye fısıldadı kız güçlkle. Gözyaşlarından bir tanesi çocuğun yara izleriyle dolu göğsüne süzüldü.

"Lütfen gidelim." Kız kafasını kaldırdı.

"Bırak örgütü." Hazar'ın üzüntüyle kafasını yana çevirdiğini fark etti.

"Sergei'nin bana ihtiyacı var. Darbe, kardeşinin örgütü saldırıyor." *Gidemeyiz.*

Havada asılı kalan cevaptı bu.

"Örgütü siktir ettim. Sergei'ye yapamam. Vefa borcum var." Sergei çocukken en kötü günlerinde ona yardım etmişti. Yemek ve para yardımı yapmıştı. Onu yarı yolda bırakamazdı.

"Sergei zor güvenir. Kendi kanından birine bile." Hazan kasıldı.

"Sakin beni seçim yapmaya zorlama." Hazan'ın kolları çocuğun boynundan çözüldü. Gözyaşlarını gizlemek isteyen kız arkasını döndü.

Derin bir nefes aldı.

"Söz ver." Hazar karanlığın içinde duran kıza baktı. Ay ışığı odayı loşluğa sürüklüyordu.

"Bugün söz verdirip duracak mısın bana?" Hafifçe gülmesine rağmen kız yüzünü ona dönmedi.

"Ölmeyeceksin Hazar." Kızın hafifçe ürperdiğini fark etmişti çocuk.

"Ölmeyeceksin."

"Ölmeyeceğim." dedi çocuk tok bir sesle.

"Ne olursa olsun."

Kapı tıkladı. Kapının girişinde Omay duruyordu. Gözleri onları bulunca kısıldı.

"Sergei herkesi aşağı yemeğe bekliyor."

"Geliyoruz." dedi Hazar ayağa kalkarken. Kız gözyaşlarını hızla kuruladı. Ardından kapı eşiğinde duran çocuğa gülümsedi. Omay kıza bir bakış attı ardından arkasını döndü.

"Omay'ın problemi ne?" dedi Hazan çocuğa. Hazar komodin-den çıkardığı temiz bir tişörtü kafasına geçirirken homurdandı.

"Yapısı böyle. Baktan bir çocukluk da cabası." Hazan üstünü yavaşça çıkardı. Hazar birden kızın önünde diz çöktü. Elini uzatıp karnındaki sargıya hafifçe dokundu.

"Beni mahvediyor." diye fısıldadı.

"Korumaya çalıştıkça en büyük hasarı vermek. Benim güzel lanetim." Çocuğun gözlerinde biriken saf acıydı. Hazan birden boğazını temizledi. Hazar'ın ona verdiği tişörtü giyerken konuyu dağıtmak için konuştu.

"Köşkte büyümedi mi?" Hazar ağır hareketlerle ayağa kalktı.

"Ailemiz serttir. O bahçıvanın oğlu. Sokağa düşmüştür eminim."

Hazar saçlarını elleriyle düzeltti.

"Soğukkanlı bir katil... On iki yaşında Hazar ama gözleri otuz yaşında gibi bakıyor."

"Kanın laneti." dedi Hazar kapıyı açarken.
"Gidelim Tilki." Hazan çocuğun arkasından dil çıkardı.

* * *

Oladaki toplanan kırk kişi vardı. Hayatını kaybeden kişiler azdı. Salonda fıstıldaşmalar yoğundu. Sergei ayağa kalktığı anda herkes de-
rin bir sessizliğe gömüldü.

"Çocuğunuzun hayatta kalması çok iyi oldu." Ardından dedikleri-
ni Rusçaya çevirdi.

"Destek getiriyorum. Nereyi mesken edindiklerini biliyorum. İki gün sonra saldıracamız." Salon tezahüratlarla dolduğunda Ha-
zan elindeki kaşığı yavaşça masaya bıraktı. Midesine taş oturmuştu.

"Onları tuzağa düşüreceğiz. Pamir piçinin ne istediğini biliyo-
rum." Hazar'ın keskin bakışları masadan ayrılıp Sergei'ye çevirdi.

"Arkadaş bu kızılı istiyor. Biz de ona bol bol kızılık vereceğiz."

"Kan kan!" Salon bağırırken çatal ve kaşıklar masaya vuruluyor-
du. Bazıları ısıklı çaldı.

"Sergei, Hazan burada kalacak." dedi Hazar keskin bir sesle.

"Aa kuzenciğim, öyle olur mu? O bizim yemimiz." Hazar yerin-
den fırladığında çorbayla dolu tabak ters döndü.

"Sergei. Dışarı!" diye tısladı Hazar dişlerini sıkarak. Hazar'ın
diğer yanında oturan Yana elini Hazar'ın koluna koydu.

"Daha planını duymadın Nikolai." Hazan kaşlarını çatarak
Yana'ya baktı. Yana'ysa kızı görmezden geldi. Hazar kolunu sallayarak kızın elinden kurtuldu.

"Hazan hiçbir plana dâhil olmayacak."

"Bunu sonra konuşuruz Nikolai." dedi konuşmasına devam et-
meden önce.

Hazar yemek boyunca kaşları çatık bir hâlde masayı izledi.

Alnında bir damar atmaya başlamıştı. Sergei'nin insanları coş-
turan konuşmasının devamını dinlemedi.

Hazan'ın Pamir konusunda ne düşündüğünü bilmiyordu. Onun
kardeşiydi. Ancak kız ağzını açıp tek bir kelime etmemişti. Yan
gözle kıza baktı. Hazan önündeki yarısı dolu kâseye bakıyordu.

Sergei'nin konuşması bitince çocuk Hazan'ın kolunu yakaladı.

"Dışarı gel." diye mırıldandı kızı çekerek. Yemekhaneden çık-
tıklarında serin koridorda dikildiler.

"Neyin var?" dedi kızın yüzüne uçuşan kızıl tutamı kenara iterek.

"Bir yerden sonra..." Derin bir nefes aldı Hazan.

"Kaldıramıyorum." Hazar onu anlıyordu. İçine düştüğü ikilemi
hissedebiliyordu.

Hazan yutkunmaya çalıştı. Korkunç bir düğüm oturmuştu bo-
ğazına.

"Babam aklıma geliyor..." Hazar yanıt vermedi.

"O burada olsaydı, böyle olsun istemezdi. Hiç istemezdi." dedi
kız ellerini yüzüne bastırarak. Hazar kızı kendine çekip yüzünü
saçlarına gömdü. *Biliyorum.*

"İki gün sonra savaş var diyor Sergei. Sonra oyunlar var. Ben
seni hayatta kalmaya zorladıkça hayat seni elimden almaya çalışıyor
gibi." Bir de Yana var diyemedi. Yolanthe'nin soluk gölgesi, cılız
nefesi...

Hazar kızın çenesini tutup yukarı kaldırdı.

"Sana söz verdim. Gitmeye hiç niyetim yok." Hazan gözkapak-
larını kapattı.

"Beni kırdın." Hazar onun herkesin önünde ayrıldıkları zaman-
dan bahsettiklerini biliyordu.

"Özür dilerim Tilki." Hazan, çocuğun göğsüne vurdu.

"Hâlâ anlamıyorsun. Benden uzak durma. Korumuyorsun beni.
Yapma artık."

Çocuk kafasını öne eğdi. Kumral bukleler alnına düştü. Hazan
ona baktı.

Ne güzel diye düşündü.

"Cusus falan umurumda değil." Çocuğun hafifçe güldüğünü
fark etti.

"Beni bir daha saçma sapan şekilde bırakmaya çalışırsan Baro-
nov, yemin ederim..."

Hazar'ın elleri kızın kızzılıklarına girerken dudakları kızinkilere
kapandı.

Onları izleyen bir çift gözden bihaber diler.

Sergei, Hazarların odasına hızla daldı.

"Baloyu yapacağım. Paraya ihtiyacımız var." Hazar yatakta doğrulurken kükredi.

"Şu odaya kafana göre girme!" Sergei gözlerini devirerek elini salladı.

"Tabii tabii..." Ardından Hazan'ın kızarmış yüzüne darmadağın olan kırmızı saçlarına baktı.

"Bir şeyleri bölüyorum gibi ama bu önemli." Ardından kapıyı açıp bağırdı.

"Yana, Omay! Çağırısanıza bana onları!" dedi koridorda gezinen çifte bakarak.

"Toplantı mı yapacaksın?" dedi Hazan saçlarını düzeltmeye çalışarak.

Sergei kendini tekli koltuğa attı.

"Evet."

"Bunu neden bizim odamızda yaptığını sorabilir miyim havuç kafa?" dedi Hazar yataktan kalkarak.

"Canım istedi."

"Bana canını siktirtme Sergei."

"Casus olduğundan beri rahat değilim işte." Kapıda kahverengi bir çocuk belirdi.

"Geliyorlar." Hazan gözlerini kısarak çocuğu hatırlamaya çalıştı. Turan'dı adı.

İzin almadan cebinden çıkardığı otu dudaklarının arasına sıkıştırdı.

Kapıda Omay ve Yana belirince gülümsedi.

"İçeri geçin, gidebilirsin Turan." Turan odaya bir bakış attı. Ardından kapıyı kapattı.

"Önce Hazan ve yem planını anlatayım." Hazar yıldırım hızıyla Sergei'ye döndü.

"Sana öyle bir şey olmayacağını söyledim!"

"Falan filan." dedi Sergei gözlerini devirerek.

"Saldırı hem Omay'ı ellerinden aldığım içindi hem de Hazan için." Hazar ellerini iki yanında yumruk yaptı.

"Hazan, Pamir'e gidip kaçtığını söyleyecek. Onların safında bana ne kadar adamı olduğunu hangi silahları kullandığını..."

"Onlar da salak zaten, Hazan'a hemen güvenip seninle iletişime geçmesi için onu başıboş bırakacaklar."

"Omay'la beraber gidecek. Omay, Hazan'ı zorla götürmüş gibi olacak. Pamir'e bağlılığını sunacak. Hazan ağabeyini oyalasın yeter. Omay geri kalanı halledecek."

"Omay bunların altından kalkabilir mi?" dedi Hazar şüpheyile gümüş kafalı oğlana bakarak.

"Kalkarım." dedi çocuk mavi gözlerini Hazar'ın gözlerine dikerek.

"Yakalanırsalar, Hazan'a bir şey olursa..."

"Olan Omay'a olur. Hazan'a bir şey yapmaz." Hazan hafifçe yutkundu.

"Yana burada çünkü?"

"Yattığı adam karşı örgütte." dedi Sergei utanmadan. Dumanı dudaklarının arasından yavaşça saldı. Yana omuz silkti.

"Sergei, bunu yaparım. Ancak bir şartla." Odadaki bütün gözler genç kıza döndü.

"Hazar'ı bırakacaksın. Örgütte olmayacak." Sergei'nin gözleri kısıldı.

"Örgüt işlerine karışmaz, ama iyilik isteyebilirim." Hazan kollarını göğsünde bağladı.

"Tamam."

"Kabul." dedi Sergei kıza bakarak.

"Yaparsan."

"Hayır." dedi buz gibi sesle Hazar.

"Yapacağım."

Oda boşalınca Hazar kıza baktı. Burun delikleri öfkeyle genişlemişti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Hazan üstündeki örtüyü kenara fırlattı.

“Ne yapıyormuşum?” dedi kayıp zemine inerek. Hazar elini saçlarının arasına soktu.

“Sergei anlaşmaları ciddiye alır. Sonu...”

“Ölüm mü?” dedi Hazan saçlarını geriye atarak. Lacivert gözleri korkusuzca Hazar’a bakıyordu.

“Vazgeçmeyeceğim, ölüme gerek yok.” Çocuk derin bir nefes alıp gözlerini yukarı çevirdi.

“Hazan, anlamıyorsun.”

“Gayet iyi anlıyorum. Tek falan da değilim. Omay olacak.” Hazar dişlerini sıkı.

“Kimseye güvenemezsin.” Kız gözlerini devirdi. Pencereden dışarı bakan Hazar’a yöneldi yavaşça. Sıka kollarını çocuğun beline doladı.

“Saldırı iptal sanırım.” Çocuğun omzunu silktiğini hissetti.

“Sergei hep böyle. Duyuru yapar vazgeçer. Şaşırtmadı.”

“Bunu yapacağım.” dedi kız konuyu değiştiren.

“Sonra gidelim buralardan.” Hazar uzun parmaklarını kızın eline bastırdı.

“Gidelim buralardan Tilki.” Hazan kalbinin heyecanla çarptığını hissetti.

“Söz mü?” Çocuk kıızı hafifçe çekerek önüne getirdi. Göz göze geldiklerinde odadaki elektrik elle tutulur cinstendi. Hazar’ın par-

mağlı kızın elmacık kemiklerini okşadı. Küçük çillerin kapladığı burnunun üstünde gezindi yavaşça.

"Gözlerimi kapadığımda, ikimiz de cennetteyiz." diye fısıldadı Hazan. Hazar'ın dokunuşlarıyla bedeni ürperiyor, kalbindeki yangın gitt gide büyüyordu. Hafifçe gülümsedi çocuk. Gözleri kapalı karşısında duran kıza baktı. Kızın saçları şelale misali akıyordu beline. Ufak narin yüzü... Dudaklarını değdirdi kızın ufak burnuna.

Hazan için her şeyi yapardı. Hafifçe eğildi, dudaklarını kızın ufak dudaklarına sürttü. Hazar'ın kolları havalandı çocuğun boynuna dolandı. Kendine çekti çocuğu. Hazar'ı sakladı boyun girintisine. Derin bir nefes aldı çocuk, kızın özünü çekti içine.

"Her şey yoluna girecek." diye fısıldadı Hazan.

Her şey yoluna girecek.

* * *

"Girmeme izin verin!" Kapıdaki nöbetçiler mavi saçlı çocuğa baktı.

"Uza buradan mavi kafa." dedi daha kısa olanı. Uzun olan ise çocuğun elindeki hayvanı inceliyordu.

"O ne öyle?" dedi kafasını öne eğerek. Pavel sabır dilenmek ister gibi yukarı baktı.

"Hazar Baronov'un arkadaşıyım ben." Görevliler birbirine baktı.

"O ne?" diye tekrarladı uzun olan. Pavel kollarında güçlkle zapt ettiği tilkiyi göğsüne bastırdı. Viski ciyak ciyak bağırıp aşağı atladı.

Korumanın bacak arasından geçip aralık kapının boşluğundan içeri süzüldü.

"Hazar Baronov'un tilkisi." dedi Pavel kolunu ovuşturarak.

"İçeri geç. Dedığın kişi değilsen iki saate canlı çıkamazsın." Pavel burnunu kırıştırdı. Kafasını sallayarak içeri girdi.

"Pavel!" Hazar'ın çığlığını duyduğunda kafasını kaldırdı çocuk. Kız merdiveni inerken savrulan saçlarına takıldı gözü.

"Hoş geldin." dedi kollarına atılarak. Pavel güldü.

"Hiç değişmemişsin." Ardından inen Hazar'a baktı.

"Nasıl?"

"İyiym, Oleg'in selamı var. Bir iki güne Anya'yı almaya gelir." Hazan iç çekti. Anya'ya berbat davranmıştı. Bunun için kendini kötü hissediyordu.

"Benim gitmem gerek." dedi Pavel ellerini cebine sokarak.

"Burada bir sürü boş oda var." çocuk kafasını iki yana salladı.

"Örgüt ve benzeri şeylerden uzak duruyorum." Ardından yüzü hafifçe kızardı.

"Biriyle tanıştım." Hazan sırttı.

"Gördün mü? Bir kız insanın hayatını değiştiriyor." Hazar'ın kolu kızın boynuna dolandı. Başından öptü Hazan'ı.

"Değişme." diye mırıldandı. Hazan dudaklarını ısırarak çocuğun imasını görmezden geldi.

"Aslında, erkek." Hazar'ın kaşları havalandı.

"Eşcinsel olduğunu bilmiyordum." Pavel derin bir iç çekti.

"Ben de bilmiyordum." Hazan omuz silkti.

"Olsun, mutluluklar." Çocuk Hazan'a gülümsedi.

"Sana da güzellik. Sizi iyi gördüğüme sevindim." Hazar, Pavel'e göz kırptı.

Pavel mutlu çifti aklına kazıdı. Hazan'ın ıslıl ıslıl parlayan gözleri, Hazar'ın keyifli gülümsemesi...

Onları özleyecekti.

"Bu işten sıyrılırsanız beni bulun." dedi arkasını dönerek.

"Yakında!" diye cıvıladı Hazan. O sırada Viski kızın bileğini dişledi.

"Viski." dedi kız eğilip tilkiyi kucığına alırken. Tilki, Hazan'ın yüzünü yalamaya başlayınca kıkırdadı kız.

"Ben de seni özledim oğlum."

* * *

Akşam yemeği yemekhanede büyük bir gürültüye yol açmıştı. Kahkahalar, masalara çarpan bardaklar, çatal kaşık sesleri... Hazar yanındaki çocukla gülerek konuşuyordu. Sergei yanındakine Rusça bir şeyler anlatıyordu. Viski başka bir adamın yanında duruyor ta-bağından yiyordu.

Yanına biri oturunca etrafı süzmeyi bıraktı kız. Anya'ydı.

"Anya ben özür dilerim." dedi Hazan kızın konuşmasına fırsat vermeden. Anya gözlerini devirip saçlarını omzundan geriye attı.

"Önemli değil." Hazan, Anya'ya dikkatle baktı. Kilo almış, yüzü toparlanmıştı.

"Hazan bir şey söylemem gerek." dedi fısıldayarak. Yüzü gerilmişti.

"Aslında seni ilgilendirmez biliyorum ama çıldıracak gibiyim." Hazan kafasını sallayarak kolayı dudaklarına götürdü.

"Ben hamileyim." Hazan nefesini hızla içine çekerken ağzındaki kolayı yutmaya çalıştı.

"Oleg, ağabeyim, birkaç gün sonra gelecek." Hazan öksürürken birkaç tel saç ağzına girdi. Hazan kaşlarını çatarak öne eğildi. Kızın saçlarını nazikçe yüzünün kenarına çekti.

"Ne oldu?" dedi öne eğilerek.

"Yok, bir şey yok."

"Bir şey olmadı." İki kız da aynı anda konuşmuştu. Çocuk bir süre kızlara baktı. Yanındaki tekrar bir şeyler söylemeye başlayınca kafasını çevirdi.

"İstiyor musun?" diye fısıldadı Hazan, Anya'ya. Kız gözlerini kapadı. Yüzünün rengi atmıştı.

"Ne oldu?" dedi Hazan panikle.

"Bilmiyorum." dedi Anya burun delikleri genişleyerek.

"İsteyip istemediğimi." Anya elini göğsüne götürdü. Derin bir nefes alıp öğürdü.

"Anya?" Hazan'ın onlara döndüğünü hissetti kız.

"Tuvalet." dedi öğürmeden hemen önce. Anya yanlarından kalkıp yemekhane kapısına koştu.

"Ben ona bakayım." diye ayağa kalktı Hazan.

"Bir sorun varsa bana da haber ver." Kız kafasını salladı. Hazan kapıdan çıkıp yarı koşar halde olan Anya'yı takip etti. Sağdaki tuvalete girdiklerinde biri pisuvara işiyordu.

"Dışarı." dedi Hazan sert bir sesle. Çocuğun kaşları kalktı.

"Sen kimsin?" Anya pisuvara kustu. Kafasını kaldırıp çocuğa baktı.

"O, Hazan Baronova, defol." Çocuk gömleğini pantolonunun içine soktu ve hemen çıktı. Tuvalette yalnız kaldıklarında Hazan, Anya'nın saçlarını tuttu.

Anya'nın ögürmeleri tuvalette yankılandı.

"Anya, ne yapacaksın?" Kız doğruldu.

"Aslında bunu sana soracaktım." Hazan'ın kaşları havalandı. Lacivertleri dikkatle Anya'ya bakıyordu.

"Bana mı?"

"Evet sana." Hazan derin bir nefes aldı.

"O senin bebeğin, senin hayatın." Anya ellerini salladı.

"Geç bunları."

"Anya, bana sorman çok saçma." Anya sinirle ayağını yere vurdu. Ardından ellerini saçlarının arasına soktu.

"Babası kim?"

"Ewan diye biri." Birden kafasını kaldırıp Hazan'a baktı.

"Ne var biliyor musun? Aldıracağım." Hazan'ın yanından geçip kapıya yöneldi.

"Ben iyiyim sen Hazar'ın yanına dön." Hazan, Anya'nın davranışlarına anlam veremiyordu. Tuvaletten yavaş adımlarla çıktı. Yemekhane kapısının hemen önünde Sergei ve Hazar duruyordu. Hazar'ın gözleri çakmak çakmaktı.

Sergei, Hazar'ı kızdırmaya yine başarmış diye düşündü kız hafifçe gülümseyerek. Sergei yemekhane kapısından içeri girdi. Hazar dalgınlıkla yere bakıyordu.

Kafasını kaldırıp ona bakan kıza çevirdi bakışlarını. Kıza doğru birkaç adım attı.

"Benimle gel." diye fısıldadı elini tutarken. Hazan çocuğun güzel yüzüne bakınca kalbi deliler gibi attı.

* * *

Apartmanın en üst katına geldiklerinde Hazar alçak tavanlı kattaki kapıyı zorlanmadan açtı. Hazan kapıdan geçtiğinde nefesini tuttu. Kapalı yüzme havuzu vardı içeride. Tavanı boydan boya camdı. Havuzun dört bir yanında direkler, direklere asılı lambalar vardı. Terasta minik bir bahçe oluşturulmuştu. Ağaçlardan dökülen

penbe yapraklar havuzun üstünde yüzüyordu. Hazan hayranlıkla manzaraya bakarken ayakları yerden kesildi.

Havada olduğunu fark ettiğinde bir çığlık savurdu Hazan.

Sulara gömüldüğünde ağzından baloncuklar çıktı. Hemen yanına bir beden in düştüğünü hissetti.

Kafasını çıkardığında tepesine birkaç penbe yaprak düştü. Buklelerini geriye yatan çocuğa baktı.

"Donacağz!" diye bağırır ellerini suya vurarak. Hazar kızı kollarının arasına çekti.

"Donmazsın." dedi onu sıcaklığıyla sarmalayarak. Ardından çocuğun bakışları karardı. Hazan titreyen soğuk elini çocuğun çıkık elmacık kemiklerine koydu.

"Hazar ne oldu?"

"Yarın Omay'la gideceksin." Hazan yüreği sıkışsa da cesurca gülümsedi.

"Önemli değil. Çabucak olsun da bitsin işte daha iyi." Cümlesini bitirmeden çocuğun sıcak dudakları dudaklarına kapandı. İçi ısınırken gülümsedi kız. Dudakları ayrıldığında çocuğun dudaklarına fisıldadı.

"Umut ettiğin kadar özgür, korkak olduğun kadar tutsak olursun."

Hazar kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten mi benimle yarışa mı gireceksin Hazan Baronova? Üstelik favori filmlerinden birinden alıntı yaparak?" Hazan heyecanla ona baktı. Bugün bu ismi ikinci defa duyuyordu.

"Esaretin Bedeli? Baronova mı?"

"Öyle ve öylesin." Hazan elini çocuğun omzuna vurdu.

"Hiç de bile!" Hazar'ın dudakları kızın alnına dokundu. Alnından kulağına kaydı ve fisiltısıyla kız baştan aşağı titretti.

"Öylesin, bunu sen de biliyorsun." Hazan kollarını daha sıkı doladı çocuğun boynuna.

Kızı iterek hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Küçük ellerden birini omzuna koydu diğerini avucuna aldı.

"Dans mı edeceğiz Hazar?"

* Frank Darabont (Yönetmen). 1994. *The Shawshank Redemption*, *Esaretin Bedeli* (Film)

"Kırk yılın başında böyle oluyorum, bozma istersen." diye homurdandı çocuk. Hazan çınlayan bir kahkaha attı. Kahkahası çocuğu da gülümsetmişti.

Hazan soğuktan mı yoksa kalbinin deli gibi atmasından mı titrediğini bilmiyordu. Gözleri doldu.

"Ağlamayacaksın, değil mi Tilki?"

"Ağlamıyorum salak." dedi kız sulara gömülmeden hemen önce.

Daldı ve çocuktan uzağa yüzmeye başladı. Ayak bileğini yakaladığını hissettiğinde çırpındı ama kurtulamadı. Çocuk çekip dudaklarını dudaklarına dayadı. Kızın içine nefesini üfledi. Hazan aynı nefesi çocuğun ağzına geri üfledi.

Hazar'ın kolu kızın beline sarıldı ve onları suyun üstüne çıkardı.

Hazan deli gibi titriyordu.

"Çıkalım." dedi Hazar havuzun kıyısına yüzerken. Havuzun kenarına tutunup kendini yukarı çekti.

Ardından Hazan'ı kolundan tutup havaya kaldırdı. Hazan deli gibi titrerken soğuktan morarmış dudaklarla gülümsedi.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı.

"Saçma sapan konuşma Tilki." dedi çocuk onu kucığına alırken. Kızın bacakları Hazar'ın beline dolandı.

* * *

Hazan duştan çıktığında piyanonun tuşlarında parmaklarını gezdiren çocuğa baktı. Havlu ensesindeydi. Islak bukleleri alnına düşmüştü.

"Dondum!" dedi parmak uçlarında yatağa doğru koşarken. Havlusunu çıkarmadan yorganın altına girdi. Piyano sesi odayı doldurduğunda Hazan gözlerini yumdu.

Hazar'ın sesini duyduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Hazar şarkı söylüyordu, hafif bir şekilde.

Sesi o kadar hafifti ki fısıltı gibiydi. Tüyleri diken diken olmuştu kızın. Doğrulunca ıslak saçları beline çarptı.

Kısa bir şarkıydı. Piyanonun sesi kesildiğinde çocuk ayağa kalktı. Hareketiyle birlikte kâğıtlar yere doğru uçtu. Yatağa uzandığında Hazan kafasını çocuğun göğsüne yasladı. Kafasını kaldırdı-

ğinde Hazar'ın ona baktığını gördü. Dünyadaki tek kadın oymuş gibi bakıyordu.... Elini uzatıp kızın yanağına koydu. Hazan yanağını çocuğun eline yasladı. Hazar yavaşça doğruldu ve kızı öptü. Yumuşak bir öpücüktü. Ta ki Hazan dudaklarını aralayana dek... Çocuğu çekebildiği kadar kendine çekti. Havlusunun ucunu bıraktığında Hazar'ın gerildiğini hissetti.

"Hazar." dedi çocuk fısıldayarak.

"Hazar, sus." diye karşılık verdi kız. Hazar'ın konuşarak bu anı bozmasını istemiyordu. Çocuğun parmakları kızın çıplak sırtında gezindi. Hazar eğilip kızın köprücük kemiklerine bir öpücük kondurdu.

Hazar'ın önünde çırlıçıplaktı.

Ruhen çoktan onundu. Sırtüstü yatıp çocuğa baktı. Hazar'ın gözlerindeki arzu görülebilecek türdendi. Ancak tereddütler çocuğun duraksamasına sebep oluyordu. Hazan çocuğun elini tutup sıktı.

"İstiyorum."

Hazar durmadı. Uzanıp kızın dudaklarını nazikçe öptü. Öpücük derinleşti. Hazan parmaklarını çocuğun buklelerine geçirdi. Hazar'ın dudakları göbeğine inerken inledi. Öpücükler her yerindeydi. Hazan titriyordu.

Bir şarkı çalıyordu.

Notaları duyuyordu kafasının içinde. Hazar'ın her hareketiyle müzik sesi artıyordu. Zevk içini esir almıştı. Hazar'ın dokunuşları aleve dönüşüyordu.

Ardından Hazar'ı hissetti. Bütün hücreleri haykırıyordu.

O anda yatak âdeta alev aldı.

Her şey altındandı.

Kristaller,

Notalar.

Yakışıklıydı, suçluydu.

Baronov'du.

Hazar'dı.

Onundu.

Sonsuza dek...

Güneş ilk ışıklarını yatakta birbirine sarılmış çiftin üstüne gönderdi. Hazan'ın kirpikleri titreyerek açıldı. Hazar'ın kokusunu aldı. Güzel bir kokuydu. Bakışlarını çocuğun çıplak göğsünden gözlerine doğru kaldırdı. Yeşillerin içinde sarıların döndüğü gözler onu izliyordu. Hazar dudaklarını oynattı ancak ses çıkmadı.

Seni seviyorum. Ardından çocuk sırtüstü dönüp elleriyle gözlerini örttü.

Hazan gülümsedi. Hayatındaki tüm anıları dün geceyle değiştirebilirdi.

Hissetmişti, ruhunun tamamen Hazar'a geçtiğini. İç içeydiler. Tamamen.

"Tilki, Omay'la gitme." Hazar'ın boğuk sesiyle kafasını kaldırdı kız.

"Olmaz. Sergei'yle anlaşma yaptım. Örgüt işinden çıkacağız."

"O zaman dikkatli ol. Seni almaya geleceğim." Hazan çocuğun şakağına bir öpücük kondurdu.

"Tamam." Kapı yumruklandığında Hazar yerinden fırladı.

"Siktir!" Kapı açıldığında kapıdaki kişinin bir şey görmesine fırsat vermeden yumruk savurdu çocuk. Ardından kapıyı kapattı.

Hazan çocuğun belindeki gamzelere baktı. Ardından kahkaha attı. Çocuk çıplaklığını umursamadan çekmecedan birkaç parça çıkarıp kızın yüzüne fırlattı.

"Giyin." Ardından on saniye içinde giyindi.

"Kime yumruk attın?" dedi Hazan çocuğun verdiği tişörtü üstüne geçirerek.

"Sergei." dedi öfkeyle çocuk.

"Bizimle ne alıp veremediği varsa."

"Birbirinizi yalamanız bittiyse giriyorum!" diye bağırdığını duydular Sergei'nin. Hazan ellerini yüzüne kapattı.

"*Kapets, yebanniy rot!*" dedi Hazar kapıyı açıp.

Sergei kapı açıldığında yatağı toplayan Hazan'a sırtıttı. Ardından Hazar'a orta parmağını kaldırdı.

"*Potseluy moyu jopu.*"

* Rus. Kahretsin! Amcık ağızlı.

** Rus. Kızımı öp.

"Birbirinize küfrettiğinizi anlayabiliyorum." dedi Hazan onlara bakmadan. Saçlarını önüne alıp örerken Sergei'ye baktı.

"Ne oldu Sergei?" Sergei ellerini cebine soktu.

"Planı ayrıntılı konuşmamız gerekiyor." Hazar'ın kaşları çatılırken Hazan bileğindeki tokayla saçlarının ucunu bağladı.

"Geliyorum."

*"Benim söylemek için çırpındığım gecelerde,
Siz yoktunuz."*
Özdemir Asaf

30

Bodrumda nem ve küf kokan ofiste beş kişi oturuyordu.

Yana, Hazar, Sergei, Omay ve Hazan. Sergei uzun bacaklarını masanın üzerine uzatmıştı. Hazar'la Hazan ikili koltukta oturuyorlardı.

"Plan basit. Omay, Hazan'ı kelepçeyle götürecektir. Yana sevgilisini ziyaret bahanesiyle Omay'dan rapor alacak. İkinci günün şafağında harekete geçeceğiz." Sergei'nin sarı gözleri kıpırdamadan oturan Hazar'a çevrildi.

"Planda çok boşluk var."

"Ya Omay'la Hazan'ı öldürürse?" dedi Yana oturduğu sandalyede kaykılarak.

"Kız kardeşini istiyor öldürmez. Omay'ı da istiyordu."

"Yana bizim habercimiz." Yana gülümsedi.

"Bu akşam gidecekler." Hazar gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

"Bu kadar çabuk mu?" Sergei ayaklarını masadan çekti.

"Ne kadar hızlı o kadar iyi." Sergei bu süre zarfında ağzını açmayan Hazan'a baktı. Kızın gözleri kararlı baksa da bacakları gergin bir şekilde sallanıyordu. Hazar ayağı kalkıp odayı terk ettiğinde derin bir sessizlik hâkim oldu.

"Alışacak." dedi Sergei endişeyle Hazar'ın arkasından bakan Hazan'a.

Alışacak.

* * *

* Özdemir Asaf (2015). *Dokuza Kadar On*. Altıncı Gün. İstanbul: YKY.

Hazan, Sergei'nin ofisinden çıktı. Hazar'ın odasına ilerlerken aklından binlerce düşünce geçiyordu. Çok tehlikeli bir işin içine koşuyordu. Ancak Thomas'la yaşadıkları zindan olayı, birçok ölümle burun buruna gelmesi...

Bünyesi alıştı. Odanın kapısını açtığında Hazar tuşlara rastgele basıyor bir melodi yaratıyor ardından duruyordu.

Kaşları çatıktı. Bukleleri alnına düşmüş her bir hareketle sallanıyordu.

"Hazar." diye mırıldandı kız yavaşça. Hazar tuşlara basmayı kesti.

"Tamamlayamıyorum." dedi tuşlara basarak. Melodi yarım kalıyordu. Çocuk elini tuşların üstünden çekti ancak kafasını kaldırmadı.

"Çok tehlikeli." diye fısıldadı Hazar. Ayağa kalkıp kıza yöneldi. Kollarını ona dolayarak kokusunu çekti içine.

"Gitmeni istemiyorum." Mırıltısı kızın kulağına geldiğinde Hazan çocuğa daha fazla sokuldu. Hiçbir sarılma biçimi yeterli gelmiyordu. Aralarında hiç boşluk kalmayacak şekilde sarılsalar bile o kadar uzaktılar ki...

"Ben bunu hallederim." Hazar'ın öpücüklerini kafasında hissetti.

"Güçlü kızım benim." Hazar geri çekilip alnını kızın alnına yasladı.

Kız geri adım attı.

"Hadi gel Viski'ye bakalım."

* * *

Tüm gün Viski'nin peşinde koşturdular. Erkek tilki büyümüş ve şişmanlamıştı.

Hem de kesinlikle huysuzun tekiydi. Sergei'ye hırlamış Hazan'ın bileğini dişlemişti.

Viski'yi kovalamaktan vazgeçtiklerinde Hazar dövmeciyi ziyaret etmişti.

Göğsüne yakın bir yerde Hazan'ın yüzü tam kafasının üstünde Viski'nin kafası vardı. Dövmeci çok iyi iş çıkarmıştı. Hazan şaşkınlıkla saatlerce yapılan dövmeyi izlemişti. O kadar sağlam bir işçiliği vardı ki... Bittiğinde Hazar ona gülümsemişti. Gözlerine ulaşan bir gülümsemeydi bu. Öyle ki Hazan'ın kalbi deliler gibi atmıştı.

Hava karardıkça çocuktan yükselen gerginliği algılayabiliyordu. Yatakta uzanırlarken kapıları çalındığında çocuk yerinden sıçramıştı.

Kapıyı açtıklarında Omay karşılarında duruyordu.

"Gitme vakti geldi." dedi ruhsuz bir sesle.

* * *

"Titriyorsun." Omay'ın alçak sesi Hazan'ın kulağına çalındığında derin bir nefes aldı kız.

"Bir şey olmayacak korkma." dedi zayıf sesle. Omay burnundan hıh şekline bir nefes verdi.

"Korkmam için daha fazla şey lazım."

Hazan yutkundu ve saç örgüsünü geriye attı. Göz ucuyla çocuğa baktı. Omay'ın gözleri donuktu. Yüzü ifadeden yoksundu. Elmacık kemiğindeki morluk, solgun olan tenindeki tek renkti.

Bir barın önündeydiler. İki metreye yaklaşan siyah giyimli iki güvenlik barın kapısında dikiliyordu. İçeriden gelen müzik ve insan sesleri sokağa taşıyordu. Kendileri barın hemen karşısında olan ara sokakta dikiliyor, barı izliyorlardı. Hazan'ın bileğindeki kelepçenin diğer ucu Omay'ın ince bileğine bağlıydı. Genç kızın gözü morarmıştı.

Yana makyaj fırçasıyla profesyonel ezik ve çürük izleri kondurmuştu yüzüne.

"Gidelim."

Hazan kelepçeyi çekti. "Daha hazır değilim."

Çocuk hışımla ona döndü.

"Sabaha kadar vaktimiz yok, gitmemiz gerek." Hazan gözlerini kapatıp derin nefes aldı. Hızla esen rüzgâr örgüsünü kaldırıp savururken çöpün kokusunu burunlarına taşıdı. Omay bir adım attı.

Bir adım daha. Kelepçe kızın bileğini zorlayınca yürümek zorunda kaldı.

Midesi kavruluyordu ve umutsuzca Hazan'ın varlığını istiyordu. Bu teklifi kendisi sunmuştu. Hem de çok cesurca. Deli gibi titreyen de kendisiydi. Korkakça.

Adamların önüne geldiklerinde keltoş olan dikkatle onlara baktı.

"Pamir'le görüşeceğiz." dedi Omay. Adamın kaşları çatıldı.

“Siz kimsiniz?” Omay ruhsuzca gülümsedi.

“Ben Omay Baronov, o da kızkardeşi, Hazan.” Adamlar sanki onları kendileri bulmuşçasına sevindiler.

“Gelin bizimle.” İçerisi herhangi bir bardan farksızdı. Köşede karanlıkta kalmış merdivenlere yöneldiler. İçeridekiler kelepçeli iki kişiye baksa da çok geçmeden içkilerine döndüler. Merdivenlerin sonundaki kapı açıldı. Girişte üç-dört koruma vardı.

Günhan Pamir’in bu kadar koruma tutmasına şaşırды Hazan. Kimden korkuyordu. Sergei’den mi?

Kapıdaki korumalar yana çekildi. Kapı açıldığında Hazan babasının gözleriyle karşı karşıya geldi.

Günhan Pamir masadan kalkıp gülümseyerek ona baktı.

“Kardeşim.” Omay yürüyünce kız da yürümek zorunda kaldı.

“Omay.” dedi çocuk kaşlarını çatarak.

“Sana getirdim.” dedi Omay kelepçeli elini sallayarak. Günhan yaklaştı. Ardından Omay’ın yüzüne bir yumruk patlattı. Omay sallansa da sesini çıkarmadı. Hazan yerinden sıçramıştı.

“Kardeşimin yüzündeki yara izleri ne şerefsiz piç?” Hazan derin bir nefes alıp kafasını yerden kaldıran Omay’a baktı. Gözleri Günhan’ın gözlerinden daha açık bir maviydi. Öfkeli bir alev içerisini kavuruyordu.

“Gelmek istemedi.” dedi dişlerini sıkarak. Diğer yanağına bir yumruk daha yediğinde geriye doğru bir adım attı.

“Yeter!” dedi Hazan elini kaldırarak.

“Sen benim kardeşimdin Hazan. En baştan benim yanımda olmalıydın.” Günhan sırtı. Ön dişlerinden biri hafif yamuktu.

“Sen yanımda olsaydın o katliam olmayacaktı.”

“Kelepçeyi çöz.” dedi çocuk yumrukları sıkılı olan Omay’a. Omay cebinden anahtarı çıkarıp zorlanmadan kilidi açtı.

“Lakin güzel kız kardeşim, sana artık ihtiyacım yok.” Elini arkasında duran kapıya çevirdi. Kapı açıldığında Hazan nefesinin boğazına takıldığını hissetti.

Annesi.

Annem, diye düşündü bir ürperti vücudunu ele geçirdiğinde.

"Selam hayatım," dedi annesi masanın üzerine oturarak, Pantolonunun kemer kısmında bir silah takılıydı. Kızıl kahve saçları omuzlarına geliyordu.

"Anne sen burada ne arıyorsun?" dedi kız çatlak bir sesle.

"O benim annem," diye bağırdı Pamir birdenbire.

"Elbette yanımda olacak!" Annesi küçümsemeyle karışık bir gülümseme savurdu.

"Sizi geçici olarak bodruma kilitleyeceğim. Birkaç saate, kutlamalardan sonra yola çıkacağız." Yol mu? Omay'ın gerildiğini hissetti.

"Sergei sizi almaya gelecektir. Bir de diğer manyak. Nikolai," Hazan birden gülümsedi. Sinirleri bozulmuştu. Kapı açıldığında herkes girişe baktı. Yana koyu renk saçlarını savurdu.

"Aşkım," dedi Pamir'e bakarak.

"Sevgilim gelmiş!" diye bağırdı Pamir coşkuyla. Hazan kaşlarını çattı. Kardeşi ya sarhoştu ya da bir maddenin etkisindeydi. Masanın üzerindeki beyaz bölmelere ayrılmış tozlar gözüne takılınca cevabını buldu. Yana, Pamir'e sarıldı. Ardından iğrenç bir öpüşmeye tanık oldu Hazan. Kahkahalar atmak istiyordu. Delilerin arasına düşmüştü.

Yana ikili oynuyordu. Nereye giderlerse gitsinler Hazarlara haber götürceğini biliyordu.

* * *

İtile kakıla bodrumdaki odaya sokulduklarında Omay küfretti. Kapı arkalarından kilitlendi.

"Yola çıkmak hesapta yoktu," dedi sinirle. Ardından boş beyaz odanın ortasında duran paslı demir sandalyeyi tekmeledi.

"Sakin ol," dedi Hazan kendini yere bırakarak. Yer pisti ancak çok yorulmuştu.

"Sakin falan olamıyorum. Bu işte bir terslik var."

"Bizi yarın gece kurtaracaklar," dedi Omay'a bakarak. Omay yere oturup elini açık sarı saçlarının arasına geçirdi.

"Pamir'in odasının kapısındaki korumaları fark ettin mi? Bir şeyden korkuyor."

Hazan onaylarcasına salladı. Omay'ın bu kadar konuşması kendisini şaşırtmıştı. Çocuk parmağına dudaklarına vurdu.

"Bu işte cidden bir yanlışlık var." Hazan derin bir nefes aldı.

"Yana haber verecek, yarın gelecekler."

"...Di." dedi Omay kızın cümlesini tamamlayarak.

"Kutlama denilen şeyden sonra yola çıkacağız."

"Yana, Pamir'in sevgilisi. Her türlü haberleri olacak." Omay kafasını hafifçe salladı.

Bir saat dolmadan kapı açıldı. Uzun ince bir adam Hazan'ın kolundan tutup ayağa kaldırdı.

"Kalkın. Kutlama yemeğine gidiyoruz." Hazan ayağa kalktığında eliyle arkasını silkeledi. Tuhaf bir şekilde korkmuyordu.

Bodrum katının merdivenlerini tırmandılar. Bara masalar konmuştu. Müzik çalarken bu örgütün üyeleri içkileri kafalarına dikiyorlardı. Duvarlar beyazdı ve led ışıklarla süslü bikinili kadın ve grafiti tabelaları vardı. Herkes tabaklarındaki pizolayı yerken, Pamir yanında annesiyle üyelerin tam karşısındaki beyaz masada oturuyordu. Pamir ayağa kalkıp kadehindeki içkiyi yere döktü.

Ardından çatalı kadehe vurarak müziğin kısılmasını ve insanların susmasını salladı.

"Bugün sevgili kız kardeşim aramıza katıldı!" dedi Hazan'ı göstererek. Herkes bağırıp alkışlarken Pamir elini kaldırarak insanları bir kez daha susturdu.

"Bu gece ilerleyen saatlerde Doğu'ya gidip Baltimore örgütüyle güçlerimizi birleştiriyoruz!" Hazan yutkunarak Omay'a baktı. Çocuğun kaşları çatılmıştı.

"Onlar kim?" dedi Hazan, Omay'ın kulağına doğru. Köşedeki bir masaya oturtulmuşlardı. İki yanlarında koruma vardı. Silah sesleri duyulduğunda herkes durakladı. Kapıdan içeri alınlarının kenarında dört yıldız bulunan adamlar girdi. Herkes silahlarını çıkardı. Ateş edilmeye başlandığında Omay, Hazan'ın kolundan tutup masanın altına çekti.

"Bu herifler. Çok tehlikeliler." Yanlarında oturan korumalar kayarak yere düştüklerinde Omay silahı eline aldı. Kafasından vurulan korumanın silahını Hazan'ın eline tutuşturdu.

"Masanın altından ayrılma!" dedi kafasını masanın dışına biraz çıkarırken.

Hazan elinde tuttuğu adamın ısısı yüzünden hâlâ ılık olan silaha baktı.

İşler daha fazla karışamazdı.

Çığlıklar haykırışlar ve silah sesleri susmuyordu. Sesler kesildiğinde Omay'ın eli Hazan'ın elini buldu. Kızı yavaşça çekerken Hazan masanın altında kalmakta direniyordu. Omay'ın çekiş güçlenince kız kafasını çıkardı. Dazlak bir çocuk masanın orada duruyordu. Etraf cesetten geçilmiyordu. Duvarlar kana bulanmış neon tabelaların üstüne kanlar sıçramıştı.

Günhan Pamir ve annesi yaralı hâlde ayaktaydılar. Kafalarına bir silah dayanmıştı.

"Ortaktık!" diye bağırdı Pamir dazlak kafalı çocuğa. Çocuk ileri doğru bir adım atıp gülümsedi. Bütün dişleri çeliktendi.

"Senin gibi bir salakla ortak olmak mı? Saçmalama." Çocuk kolunu kaldırdı ve Yana, kırıtarak çocuğun kolunun altına girdi.

Hazan şokla Yana'ya bakarken aynı şok Pamir'in bakışlarına yansımıştı.

"Seni sürtüki!" diye haykırdı. Dazlak çocuğun bir baş hareketiyle onun yanındaki adam yumruğunu suratının ortasına indirdi. Pamir'in burnundan kanlar fışkırırken dazlak çocuk konuştu.

"Araçlar hazır mı?" Yanındaki adam yabancı dilde bir şeyler söyledi. Dazlak çocuğun koyu renk gözleri Omay ve Hazan'ı buldu. Ardından çirkin dişlerini göstererek sırıttı.

"Bir Baronov." Gözlerini kapatarak havayı kokladı. Gözlerini açıp dilini dudaklarında gezdirdi.

"Kesinlikle bir Baronov." Hazan yüzünü buruşturarak çocuğa baktı. Hasta ruhu dazlak çocuğun gözlerine ve hareketlerine yansımıştı.

"Kızıl kız?" dedi Yana'ya bakarak.

"Pamir'in kardeşi." dedi Yana çocuğun boynuna bir öpücük kondurarak. Adamın kaşları çatıldı.

"Önemli biri değil." diye fısıldadı Yana, Rusça. Omay'ın kaşları çatılmıştı.

"Arabaya götürün şunları." dedi çocuk Yana'nın dudaklarına gömülmeden önce. Birkaç herif ellerinde ipler ve kumaşlarla yaklaştı. Öncelikle Pamir ve annesini bağladılar. Annesi heriflerin suratına

nükürünce yere yıkılmasını sağlayan bir tokat yedi. Hazan o kadar gergindi ki... Yana'nın ikili oynadığını düşünüyordu.

Tek isteği Hazar'a gidecekleri yeri bildirmesiydi ve bu hiç mümkün görünmüyordu.

Kalbi panikle sıkışırken görüş açısı karanlığa bulandı. Gözünü bağlayan adam kızın kalçasına hafifçe vurdu. Hazan elden kaçınmak için büyük adımlar atıp masanın kenarına çarptı. Başka bir adam Hazan'ın kolunu kavradı.

Kapalı bir kamyonetin arkasına atıldılar.

* * *

Kızıl Kıyamet, Dağ

Bir hafta olmak üzereydi. Gelen haberle Hazar'ın gözünü kan бү-rümüşü.

"Nikolai sakın ol!" Hazar masayı karşı duvara fırlattı. Ardından kenarda duran Yana'nın boğazını yakaladı.

"Neredeydin bu zamana kadar? Neredeler?" Yana çırpınca Sergei, Yana'yı Hazar'ın elinden kurtardı.

"Bilmiyorum. Canımı zor kurtardım." Hazar'ın kulağına Pamir'in örgütünün yerle bir edildiğinin ve örgütten birkaç kişinin esir alındığı gelmişti. Hazan'da onların arasındaydı.

"Siktir!" diye haykırdı Hazar.

"Bulmak zorundayız!"

"Bir hafta olacak neredeyse!" Hazar şehrin altını üstüne getir-mişti. Eski merkezlerini bulmuş ve Hazan'dan bir şey aramıştı. Çaresizce, umutsuzca.

Baltimorelar sır gibi örgüttü. Yok olmasını çok iyi biliyorlardı.

Çocuk yere çömeldi. Nefes nefeseydi.

"Anlamıyorsun, bulmak zorundayım." Sergei çocuktan gözlerini kaçırdı.

Hazar'ın içindeki insanlık çırpınıyordu.

Hazar bir insanın bakamayacağı kadar acı içindeydi.

Hazar yanıyordu.

* * *

Hazan, aynı saatler

Hazan kâğıtla kalemi bıraktı. Sabah verdikleri yarısı içilmiş çorbaya baktı.

Bir hapishanedeydiler. Diğer hücrelerde bir deri bir kemik kalmış ve delirmiş hâlde olan başka örgütlerin liderleri yer alıyordu. Baltimore örgütü işkenceleriyle bilinirdi. Elllerine geçirdiklerini çıldırtmadan bırakmazlardı.

"Omay." dedi kız kir içindeki saçlarını geriye atarak. Omay yandaki hücredeydi.

"Yana asla haber vermeyecek değil mi?" Kızın sorusu havada asılı kaldı. Hazan kâğıdı katlayıp zarfın içine koydu.

"Kendisine sorarsın." dedi Omay gözlerini kapatarak.

Hazan sırtüstü uzandı.

"Gelecekler. Göreceksin." Omay'ın kendi kendine güldüğünü duydu.

Genç kız gözlerini kapattı. Uykuya daldığını fark edemeden parmaklıklara vurduğunu duydu birinin. Yerinden hızla doğruldu.

Yana ağzında sigarayla Hazan'a bakıyordu.

"Ver." dedi kız elini uzatarak. Hazan zarfı kıza verdi. Yana kendisini neredeyse bir haftadır oyalıyordu. Adam topluyorlar, aksaklık çıktı. Silahlar... Aksaklık çıktı.

Hazan tam bir aptaldı. Salak gibi ona inanmıştı. Şimdi kızın gözlerindeki soğukluğa bakınca her şeyin bir oyundan ibaret olduğunu görmüştü.

Tek bir soru çıktı ağzından.

"Neden?" Yana gözlerini kısıp sigaranın külünü silkti.

"Nikolai'nin Yolanthé'ye âşık olmayıp onun yüzünden öldürülmesi adil değil."

Yana sinirle parmaklıkları kavradı.

"Adil değil. Hazan." Hazan kaşlarını çatı.

"Hazar, Yolanthé'ye âşıktı." Yana kafasını geriye yatırıp bir kahkaha attı. Kahkaha Hazan'ın tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu.

"Değildi." Burnundan nefes verdi. "Beni de sevmedi."

Hazan'ın dudakları kıvrıldı. "Kardeşinin sevgilisine mi âşıktın?" Yana'nın gözlerini nefret kaplamıştı. "Eh, sonuçta Hazar ne Nolanthe'ye âşıktı ne bana." Ayağını sinirle yere vurdu.

"Gel gelelim sana âşık. Acı çekiyor." Gülümsedi. Gülümsemesi zehirliydi. "Öyle bir acı çekiyor ki. Bakmadığı yer kalmadı."

Hazan gözlerinin yanmaya başladığını fark etti. Hazar'ın acı çekmesi kalbinin sızlamasına neden oluyordu. "Bunları ona ver. Ne olursa olsun."

Yana dudaklarını ısırdı. "Elbette vereceğim. Onun paramparça olmasını izleyeceğim."

Hazan gözlerini kapattı acıyla. "Tamam." dedi güçlkle.

* * *

Hazan üç saat uyumuş uyumamıştı ki bir adam onu yakaladı.

"İnfaz!" diye bağırıldı aynı anda. Hücrelerinden sürüklenerek çıkarılırken Omay'a baktı. Omay bir şeyi tişörtünün altına hızla saklamıştı. Adam Omay'ın hücresinin kapısını açtı.

"Yürü." Yukarıya yürüdüler, geniş bir alana. İnsanlar ayaktaydı. Ağzı yüzü dağılmış Pamir ve annesi bir direğe bağlanmışlardı. Omay'ı oldukları yerde tutarlarken Hazan'ı sahneye doğru ittiler. Hazan yürümeyince bir adam onu omzuna aldı. Hazan sesini çıkarmadı. Sahnenin ortasına geldiklerinde kızı yere bıraktı. Ardından omzunu tutup ayağa kaldırdı. Hazan'ın ellerini bir başkası arkadan sıkıca bağladı. Dazlak adam sahneye çıkıp geniş odayı dolduran üyeleri selamladı. Üyelerin hepsinin şakaklarında dört yıldız vardı. Uzun cübbeler giymişlerdi. Çoğunun saçları ya kazınmıştı ya da beline kadar uzundu.

"Burada bize karşı olan, önemsiz bir örgütün liderini ve soyunu infaz etmek için toplandık!" dedi İngilizce.

Hazan konuşmanın geri kalan kısmını dinlemeye uğraşmadı. Gözlerini kapatıp Hazar'ı düşündü. Burada ölecekti. Öldüğünde Hazar'ın yaşayacağı acıyı düşündü. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. İnsanlar korkudan ağlayan bir kız görecektlerdi. Yanlış görecektlerdi. Hazan ölmekten korkmuyordu, Hazar'ı göremeyeceği için ağlıyordu. Gözyaşları çenesinden süzülürken ona seslenen annesini duymadı. Hiçbir şeyi duymuyordu. Ardından duydu.

Mûziği.

Hücrede yalnız kaldığı zamanlar duyuyordu. Hazar'ın melodisi.

Yarım kalan melodi zihninde bütün oluyordu.

Hazar'ın yüzünü gördü karanlıkların içinde. Gülümsemesini. So-
murtmasını. Kahkahasını. Parmaklarını. Notalarını. Mûziğini. Du-
daklarını. Kollarını.

Hislerini. Onu sarmalamasını.

Hazar Nikolai Baronov'a âşıkı.

Kafası kesilen annesinin çığlıklarını duymadı. Pamir'in yalvarma-
larını.

Göğüs kafesine saplanan bıçağı hissetmedi bile. Karanlığın içinde
dönüyorlardı Hazar'la. Kollarındaydı onun.

Ah aşk, nelere kadirdin.

Ölümü bile bozamıyordu dokunulmazlığını.

Hazan gülümsedi.

Hazar gülümsedi.

Karanlığa gömüldü.

Hazar'ın kollarında,

Sonsuzluğa.

* * *

İnfaz'ın Ertesi Günü, Kızıl Kıyamet

"Yok." dedi Sergei. Hazar'ın gözleri yüzü kan içindeki Omay'a kay-
dı. Ardından tekrar Sergei'ye çevirdi bakışlarını. "Ne demek yok?"

Sergei yere bakıyordu. Elindeki uzun kızıl tutamı kaldırdı.
Hazan'ın kızıl örgüsü. "Hazan'dan." dedi yavaşça.

"Sergei." dedi Hazar derin bir nefes alarak. "Hazan nerede?" Ses
tonu kızgın demir gibiydi. Bakışarı hafifçe titriyordu. Elleri de öyle.
"Son kez soruyorum. Hazan nerede?"

Omay'ın soğuk sesi odada yankılandı. "Bir patlama oldu ama
öncesinde..."

"Nerede?" Hazar'ın sesi Omay'ın susmasına neden oldu.

"Öldü." Odadaki herkes nefesini tutmuştu. O an yıldırım düşüp herkesi öldürse Hazar bu kadar sarsılmazdı. Kulaklarında kalp atışlarını duydu. Ardından bir çınlama esir aldı kulaklarını.

"Yana, Hazan'ı görmeye devam etti. Öleceğini biliyordu." Hazar hareket etti. Elleri ve kolları buz kesmişti. Tüm dünyası çatlıyordu. Hazar kapıyı duvara çarparak odadan çıktı.

Düşünemiyordu.

Düşünemiyordu.

İmkânsızdı.

Olamazdı.

"Öyle bir şey olmadı." diye mırıldandı kendi kendine. Kendisi kabul etmek istemese de ruhu biliyordu. Etleri çekiliyor gibiydi. Yana'nın odasının kapısını tekmeleyerek açtı. Yatağının üstündeki bavula hızla bir şeyler sıkıştıran kız durakladı. Bu kadar çabuk öğrenceklerini bilmiyordu. Hazar öne atılıp kızın boynundan yakaladı. Sıkarken Yana çırpınıyordu.

Çocuk ellerini gevşetti. "Yaşıyor değil mi?" diye hırladı kızın kulağına. Yana bakışlarını kaçırdı. Parmakları Hazar'ın eline saplandı. Nefes almak için çırpınıyordu.

"Vereceklerim var." diye hırlıyordu. Hazar kızı bıraktığında Yana yere çöktü. Öksürükler kızın vücudunu sarsarken eli yatağın altına uzandı. İçi zarf dolu bir çanta çıkardı.

"Hazan'dan." diye mırıldandı. Binaya bir uluma sesi kapladı.

"Viski. Dün bu saatlerde ulumaya başladı." dedi Yana boğazını tutarak. Hazar çantayı aldı. Elleri deli gibi titriyordu.

"Biliyor muydun?" diye fısıldadı çocuk yavaşça. Yana yutkundu. Hazar'ın çift renk gözlerine bakamıyordu.

"Hayır. Yemin ederim." diye yalan söylemeyi denedi. Hazar'ın bakışları gözlerine değdiğinde Yana'nın bedeni titredi. Biliyordu. Hazar yalan söylediğini biliyordu.

"Hak ettin." dedi kız öfkeyle.

"Yolanthe'yi nasıl unutursun? Kardeşimi?" Hazar kafasını öne eğdi. Bukleleri üst üste binerken çocuğun boğuk sesi kulaklarına ulaştı. "Unutmadım. Yolanthe benim geçmişim." Ardından kafasını kaldırdı. Gözlerinde hiçbir şey yoktu.

"Hazar benim ruhumdu." Yana gözlerine baktığında korkudan buz kesti. "Ruh kaybolduğunda geriye ne kalır biliyor musun?" Uzun parmaklar Yana'nın boğazını tekrar yakaladı. Çocuğun bakışlarında insani bir taraf yoktu. Boğuk çığlıklar atan kızı pencerenin önüne kadar sürükledi. Ardından savurdu. Yana'nın çığlığı camın kırılma sesine eşlik etti. Hazar çarpık şekilde asfaltın üstünde yatan kıza baktı.

"Hiçbir şey."

* * *

Hazar hışımla aşağı inip Omay'dan Hazan'ın saçlarını almıştı. Kimse bir şey diyemedi. Hazar kafayı yemişti.

Hazar ölmek üzereydi. Odasına kapattı çocuk kendini. Hazan'ın mektuplarını çıkardı. Yedi taneydiler. Kızın saçlarını kokladı çocuk. Kirle kaplı ama hâlâ buram buram kokan saçlar. Bileğine doladı saçları.

Mektuplar bittiğinde çocuğun vücudu titriyordu. Epilepsi nöbeti geçirdiğinin farkındaydı. Öleyim diye düşündü bilinci kapanırken. Hazar'ın gözleri yavaşça açıldı. Yerde yatıyordu. Yavaşça doğruldu. İnanmak istemiyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Ölmek bu kadar zor muydu? O yokken, kendisi bir hiçti. Hazar'ı, Hazan var ediyordu. Özüydü her şeyin. Ayağa kalkıp banyoya yürüdü hayal meyal. Kendi suratını gördü. Bembeyazdı. Yüzü çökmüştü. Hazan'ın gülümsemesi belirdi aynada. Ardından yok oldu.

Hazar elini kaldırıp aynaya savurdu. Cam parçaları dört bir yana dağılırken gözünü kapadı. Bir gözyaşı yanağına süzüldü usulca. En büyük cam parçasını eline aldı.

Viski'nin ulumasını duydu. Tilki durmadan uluyordu. Dünden beri. Acı içindeydi Viski. Hissediyordu biliyordu. Hazar'ın dudakları kıvrıldı.

Sevgilisine, Tilki'sine, Hazan'a son kez kaset kaydedecekti. İçeri yöneldi. Çekmecesinden boş kaset alıp kasetçalara taktı.

"Kaydet" tuşuna baştı. Piyanonun başına oturdu. Cam parçası ellerini kesmişti. Kanlar süzülüyordu dirseklerine.

Cam parçasını bileklerine bastırdı usulca. Dikine kesti bileklerini, gülümseyerek.

Cam parçasını kenara attı. Parmakları tuşların üzerinde yerini aldı.

Çaldı Hazar.

Müzik sesi odasını doldurdu. Hissediyordu. Hazan'ın kollarını boynundaydı. Çalarken her zaman yaptığı gibi... Bileklerindeki kanlar piyanonun tuşlarını kırmızıya boyadı. Parçanın sonuna geldiğinde ayağa kalktı.

Canı yanmıyordu. Artık canı yanmıyordu. Can kalmamıştı geriye.

Hazan'ı kurtaramamıştı. İçini kaplayan öfkeyle banyoya yöneldi. Kapının arkasında acil durumlar için sakladığı balyozu aldı eline. Kan içindeki piyanoya indirdi. Piyano tiz bir ses çıkardı. Hazar balyozu tekrar kaldırdı. İnen her balyoz darbesiyle piyano parçalara ayrılıyordu.

Hazar müziği yok etmek istiyordu. Kendisini yok etmek istiyordu. Piyano her darbeyle parçalara ayrılırken çocuğun gözlerindeki yaşlar kan lekesi içindeki yanaklarını yıkıyordu. Balyozu kenara attığında nefes nefeseydi. Hiç hâli kalmamıştı. Sürünerek kasetçaların "Dur" tuşuna bastı, ardından da "Oynat" tuşuna.

Dünyanın en acı müziği kapladı odayı. Hazar gözyaşları içinde bileğindeki kanla ıslanan saç burnuna götürdü.

Gözleri kararırken birden gördü. Onu gördü. Hazan'ın kızıl saçları hiç kesilmemiş gibi beline uzanıyordu.

"Tilki..." diye fısıldadı güçlkle. Hazan'ın kafası ona dönerken saçları etrafını sardı. Kulağının arkasında mavi bir gül vardı. Gülümsedi çocuğa.

"Seni özledim." dedi Hazan ona yaklaşarak. Kızın çömeldiğini gördü. Kafası Hazan'ın kucığına yerleştiğinde gülümsedi.

"Seni özledim Tilki."

"Şarkıyı tamamlamışsın." dedi kız. Hazar nefes almaya çalıştı.

"Evet." diye fısıldadı.

Hazar çocuğun üstüne eğildi. Kızıl saçları düştü göğsüne.

"Yanımdayım sevgilim. Duyuyor musun?" Odada çalan müzik kızın sesini bastıracak kadar yüksekti. Hazar yine de duydu ve gülümsedi. Kızın gözyaşları Hazar'ın solgun suratına damladı.

*"Ne yapsam, ne tutsam, nereye gitsem
Ben sana mecburum sen yoksun."*

Attila İlhan'ın dizeleri can çekişiyordu çocuğun dudaklarında.
Hazan parmağını kıpırdamaya çalışan dudakların üstüne koydu.

"Acıyor mu?" diye fısıldadı Hazar'ın yüzünü okşayarak.

"Yokluğun kadar değil." diye fısıldadı çocuk gözlerini kapatma-
dan önce.

Gözlerini kapattı, koştu müzikten adam, müziğin içinden Til-
ki'sine koştu.

*Siyah beyaz tuşlarında piyanomun,
Seni çalışıyorum şimdi,
Çaldıkça çoğaltıyorsun odada,
Sen arttıkça ben kayboluyorum...*

*Seni doğuruyorum geceye,
Adını koyuyorum aya bakarak,
Her şey sen oluyor, her yer sen,
Ben ölüyorum...*

*Sesini duyuyorum rüyalarımnda,
Gözlerimi kamaştırıyor ışığın,
Rüzgâr sen gibi dokunuyor bana,
Ben doğuyorum...*

*Duymak istediklerimi söylemiyorsun hiç,
Dokunmuyorsun bana,
Sen gibi bir şimşek çakıyor,
Tam kalbime düşüyor yıldırım,
Ben gidiyorum..."*

* Attila İlhan, (2016). *Ben Sana Mecburum* (42. Baskı). İstanbul: İş Bankası
Kültür Yayınları.

** Özdemir Asaf, *Hoşşakal*, İstanbul: YKY

Son

Ertesi gün odaya giren Sergei, Hazar'ı kanlar içinde yerde yatarken buldu.

Vadim Kiselev'in "Alone in 'The Dark" şarkısı çalıyordu kaset-çalarda.

Bir de Viski vardı kapının önünde. Ağzında Hazar'ın tişörtüyle son nefesini vermiş olan tilki.

Kalp kırıklığından ölenler...

Sergei'nin gördükleriydi bunlar, görmediği ise çok şey vardı.

1. Mektup

Hazar.
Yana biraz önce yanımdan ayrıldı.
Kâğıtları ve kalemi o verdi.
Burası loş ama ben iyiyim.
Senin orada kafayı yediğini düşündükçe uzuluyorum.
Yarın geleceğinizi düşünüyorum.
Burayı biliyorsun.
Aslında neden yazdığımı bilmiyorum.
Her şey bittikten sonra bu mektubu beraber okuruz belki.
İçimde tuhaf bir korku, bir burukluk var.
Buradaki insanların çoğu işkence görmüş ve delirmiş kişiler.
Karşı hücredeki bir adam hücrenin demir parmaklıklarını yalıyor.
Normalde buna gülerdim.
Ancak şimdi sadece ürkütücü geliyor.
Canım sıkılıyor. Seni özleyorum. Viski'yi de.
Omay'la konuşmaya çalışsam da bana pek yanıt vermiyor. Delireceğinden korkuyorum.
Ve iyi ki burada değilsin.
Bu tavana uzanan demir parmaklıkların arkasında kafayı yedin.
İyi ki ben buradayım, sen değilsin.
Korkmuyorum, henüz.
Çünkü yarın geleceksin.
Geleceksin, tüm bunlar bitecek.
Bitecek. Değil mi?
Beraber uzağa gideceğiz, gidebildiğimiz kadar uzağa.
Ormanın ortasında bile yaşasak umurumda değil.
Bütün bu cani insanlar beni yoruyor.
Burada herkes yaşıyor ama kimse nefes almıyor.
Kâğıdın sonuna geldiğime inanamıyorum.
Yarın görüşürüz.

Hazar (Hayır, Tilki değil)

2. Mektup

Hazar.

Bugün gelmediniz

Hayatımda bir şeyi böyle beklediğimi hatırlamıyorum

Silah sesi insan haykırısı bekledim

Haykıran tek kişi çapraz hücrede kalan bir kadın oldu.

Silah sesini böyle bekleyeceğimi düşünmezdim.

Parmaklıklara yasladım kafamı.

Merdivenleri görebiliyorum buradan.

Ayak sesi bekledim.

Çorba ve ekmeğin getiren adamdan başkası gelmedi.

O merdivenlerden indiğini görmek için neler feda edebileceğimi düşündüm.

Kafam parmaklıklara yaslı bütün gün bekledim.

Gelmedin.

İlk defa korkunun bir nebzesini hissettim içimde.

Yana'yı görüncü geçti.

İnsan sıkıntısı çekmişsiniz, herkesi hazırlamanız gerekmiş.

Büsbütün inandım buna. Hak verdim size.

Bu mektupların sana ulaştığını bilmek beni rahatlatıyor.

Hücreler loş ve nem kokuyor.

Kafamı kaldırdığımda gökyüzünü göremiyorum.

Ve düşünüyorum.

Acaba gökyüzünü bir daha göremeyecek miyim?

Kızma bana, ben sana kızdığımı pişman oldum.

Dört tarafın duvarsa, tutunacağın tek dal fazla tanımadığın bir kızın sözleriye.

Görebildiğin tek ışık duvardaki kirli sarı ışıksa.

Umuda dair pek bir şey doğmuyor insanın içinde.

Seni özledim.

Kendine dikkat et.

Çok dikkat et.

Viski'nin kafasını öp benim için.

Hazar.

3. Mektup

Hazar:

Bir gün daha bitti.

Güneş aya bıraktı yerini.

Yine bekledim.

Ama parmaklıklara yapışarak değil.

Dizlerim karnıma çekerek, karanlık bir köşede.

Gelmedin.

Üstelik bugün Yana da gelmedi.

Derin bir sessizlik hâkimdi.

Omay'ın ıslık çaldığını duydum.

Uzandım kirli zemine.

Gözlerimi kapatıp hayal kurdum.

Sen ve ben, çok uzaklarda.

Bir bebek hayali bile kurdum.

Homurdandığını buradan bile duyabiliyorum.

Homurdanıyor ve "Tilki" diyorsun.

Olsun hayal kurmak ve aklıma sahip olmaktan başka işim yok.

Gri duvarları izledim.

Gitmek istediğim ülkelerin listesini yaptım.

Çok komik olabilir ama Hawaii'ye gitmek istiyorum.

Kumsalına uzanmak istiyorum.

Çiçekli taşlardan takmak istiyorum.

Seninle denize girmek istiyorum.

Ve bol bol fotoğraf çektmek.

Paramız olmazsa da önemli değil.

Uzanacağım yer kırık bir döşek olsa da önemli değil.

Birlikte olduğumuz sürece mutlu olacağım ben.

Piyano çalışını dinlemek istiyorum, çok istiyorum.

Hazar, umudum günden güne tükeniyor.

Her gözümü açtığımda kâbusun içine uyanıyorum.

Hiç geçmiyor.

Sensiz kaldığım her anın bıraktığı izler geçmiyor.

Geçirmeye uğraşıyorum.

Ama geçmiyor.

Gelmeni bekliyorum.

Her bir hücremle.

Bekliyorum.

Hazar.

1. Mektup

Hazar,

Bugün de gelmedin.

Ben, korkuyu bu sefer durduramıyorum.

İçimden çıkıyor buram buram

Kuşatıyor beni.

Yana gelip silah sıkıntısı çektiğinizi söyledi.

Kalbim inan diye çırpınırken,

Mantiğim duymaktan korktuğum şeyleri fısıldıyordu.

Mektupları ulaştırıyor musun diye sordum Yana'ya.

Evet dedi.

Ve mantığım fısıldamaktan çıkıp haykırmaya başladı.

Tamam dedim.

Ne diyebilirdim ki?

Aksine inansaydım paramparça olurum.

Sanki şu an bir bütünmüşüm gibi.

Her geçen saniye ruhumdan bir parça kırılıyor.

Korku çok güçlü bir duyguymuş.

Yetmezmiş gibi Omay'ın sesini duydum bugün.

"Gelmeyecekler." dedi.

Dehşete düştüm.

Nasıl düşmeyeyim ki?

Gelmeyecekler.

Gelmeyecek.

Hazar gelmeyecek.

Hayatımda en korktuğum cümle bu.

Gözlerimi kapatıp aksini mırıldandım defalarca.

Kendimi buna inandırmak gittikçe güçleşiyor.

Havada asılıyım şu an.

Ne düşebiliyorum ne uçabiliyorum.

Eğer Araf denilen bir yer olsaydı.

Burası olurdu.

Dediğin cümleler bir bir geliyor aklıma.

Sevgilim o kadar gece ki.

Neredeyse sabah.

Neredeyse sabah Hazar,

Neredeyse sabah.

Hazar.

5. Mektup

Hazar.

Burası çok karanlık.

Bugün tanıştığım yeni yemek getiren çocuk bir mum ve kibrit
getirdi bana.

Cılız sarı ışık hiçbir yeri aydınlatmıyordu.

Çocuktan istedim ben de.

Bana bakışları çok farklıydı.

Burada olmayı bekleyen kişilere baktığı gibi baktı.

Buradayım, olmayacağım.

El yazım titriyor biraz farkındayım.

Ama zemin böyle.

Bekliyorum Hazar.

Gelmeni bekliyorum.

Yan hücrede bir adam var.

Gözleri ölü gibi bakıyor.

"Kimse gelmez, boşuna bekliyorsun şafak saçlı kız" dedi.

Gülümsemeye çalıştım. Beni arkada bırakmayacağını biliyorum.

Plan ters gitti, farkındayım.

Yana buraya geliyor.

Yerimi biliyorsun.

Geleceksin.

Seni özleyorum.

Yemeği ya da suyu değil.

Seni!

Bazen gözlerimi kapatıyorum. Kokun geliyor burnuma.

Nasıl kokuyorsun biliyor musun?

Ev gibi, güvenli ve huzurlu.

Oyle kokuyorsun.

Bazen notaları duyuyorum, hücrelerde yankılanıyor.

Yemin ediyorum duyuyorum.

Bazen sıçrayarak uyanıyorum. Her adım sesi umutla parmaklıklara
yapışmama sebep oluyor.

Hazar: Kalbim ağrıyor.

Çıldıracak gibi oluyorum bazen.

Mektuplarıma neden cevap vermiyorsun?

İhtiyacım var. Birilerinin beni duyduğunu bilmeye.

Senin duymana.

İhtiyacım var.

Bir daha seni göremeyecekmişim gibi hissediyorum.

Yalvarırım cevap ver.

Ölmekten korkmuyorum, seni görememekten korktuğum kadar.

Öleceksem de seni görmem gerekiyor.

Gel.

Lütfen.

Tilki.

6. Mektup

7. Mektup

Hazar:

Dün yazmam gerekiyordu sana.

Yazmadım.

Kâğıdı buruşturup fırlattım.

Mektubu almak için gelen Yana'nın suratına bakmadım.

Ama o buruşuk kâğıdı aldı, zarfın içine koydu.

O buruşuk kâğıtta benim öfkem ve hayal kırıklıklarım saklıydı.

Kelimelere bile dokemediğim.

Ama dayanamadım bugün yazıyorum.

Beklemekten yoruldum.

Bir hafta oldu.

Bugün, yedinci gün.

Yana'nın tuzağına düştüğümüz yedinci gün.

Oyununu iyi oynadı.

Mektuplarımın sana gelmediğini düşünmüyorum.

Artık biliyorum.

Oturup ölümü düşündüm.

Her şeyi göğüsleyip bunu düşündüm.

Seni arkada bırakmak istemiyorum.

Senden ayrı düşmek istemiyorum.

Korkuyorum.

İçim öyle acıyor ki.

Yana'nın her gün ellerime verdiği umut paramparça oldu.

Cam kırıklarına dönüştü. Ellerimi kesti.

Kalbimi delik deşik etti.

Umudunu kaybetmiş olanın, kaybedecek başka bir şeyi yoktur.

Benim var.

Umudum yok ama senin hayalin var.

Seni kaybetmedim.

Seni kaybedemem.

Sensizliğe uyanmak istemiyorum.

İşte bu yüzden.

Şafak saçlı kız ölmek istemiyor.

Hazar ölmek istemiyor.

Tilkin ölmek istemiyor.

Eğer ölürsem.

Kararırsa dünyam.

Seni sevdiğimi bil.

Seni seviyorum Hazar Nikolai Baronov.

Her şeyimle, eksiksiz.

Seni seviyorum.

Hazar, Tilki.